

Louis Marschalko

CİHANI
YUTMAYA HAZIRLANAN
SİNSİ CANAVAR

YAHUDİ

YAHUDİ KATLIAMI
EFSANEDİR
BOLŞEVİKLERİN ARKASINDAKİ
MİLYARDER YAHUDİLER
HİTLER'İ
ZORLAYAN AMİLLER
GERÇEK HARP MÜCRİMLERİ
YAHUDİLER

YAHUDİLERİN MİLLETLERİ
MANEN VE İKTİSADEN
YOK ETME PLÂNLARI

NUREMBERG MAHKEMESİNİN
İÇYÜZÜ

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Tarayan: Müslim Doğmuş

Louis Marschalko _ Cihanı Yutmaya Hazırlanan Sinsi Canavar
Yahudi SEBİL YAYINLARI KAPAK KOMPOZİSYON
DİZGİ VE BASKI KAPAK BASKI CİLT

DOKSANBİR

GÜRBÜZ AZAK

Sebil Matbaacılık ve Ticaret

TEKİN OFSET

ŞEHİR MÜCELLİTHANESİ

CİHANI YUTMAYA HAZIRLANAN SİNSİ CANAVAR
YAHUDİ

İngilizceden Çeviren CÜNEYD EMİROĞLU

on

İSTANBUL — 1976

ÜÇÜNCÜ BASKI

sebil Yayınevi

Vilâyet Han Kat:2, Nu: 206 Cağaloğlu - İstanbul Telefon: 26
38 96

TAKDİM

HER HAKKI MAHFUZDUR

Asırlardanberi kendisine her yerde «beynelmilel bir tip-»
olarak rastlanan

«Yahudi» bu sahte görünüş arkasında tatbik edegeldiği
müstesna bir ifsat ve istismar programı sayesinde bütün

milletlerin siyasî ve iktisadî faaliyetlerini mutlak bir murakabe altına alabilmiştir. Asrımızın insanının, yahudi patronlar hesabına çalışan bir esir mevkiine .sokan bu dehşetli istismar ve tahakkümü müdellel bir şekilde ispatlıyan bu eserin yazar, Louis Marschalko, Macar asıllıdır. Komünizm aleyhtarı görüşlerinden dolayı 1945 senesinden beri sürgündedir. Herhangi bir partinin mensubu olmamasına rağmen, Macaristan Komünist Partisi Louis Marschalko’-yu bir harb suçlusu ilân etmesi için Amerika Birleşik Devletleri’ne başvurmuştur.

Macaristan komünist olmadan, Marschalko parlak bir romancı, piyes yazarı ve şâirdi. A. Sur any i tarafından yapılmış İngilizce tercümesinden Türkçe’ye çevirdiğimiz bu eserinde yazar, «muzaffer milletler »in idaresi altındaki milyonlarca köle Avrupalının acı ve nefretlerini dile getirmektedir. Alman boyunduruğunu atmağa zorlanarak bunların nasıl Sovyet peykleri haline getirildiğini anlatmaktadır. Ayrıca, harbin asıl suçlularını da açıklamaktadır.

Demir perde ardında çekilen acıların korkunç tasvirlerini vermekte ve kölelik sisteminin Batı Dünyasına nasıl kaydırılmak istendiğini izah etmektedir.

İngilizce tercümesinin adı «The World Conque-rors» yani «Dünya Hâkimleri» veya

«Fâtihleri» olan bu eseri, mevzuunu daha sarıh bir surette takdim ettiği ci-

ÖNSÖZ

hetle «Cihanı yutmaya hazırlanan sinsî canavar Yahudi» ismiyle takdim ediyoruz.

Cüneyd Emiroğlu’nun temiz türkçesi ve kıvrak üslubuyla dilimize kazandırdığı bu eserin, sinsî düşman yahudinin anlaşılması istikametinde yeni bir görüş ufku açacağı kanaatindeyiz. O yahudi ki, Filistine”sahir> olmak hususndaki asırdîde emeline sed çektiği için muazzam Osmanlı Devleti’ni yıkararak ondan her türlü unvan ve sıfatı yolunmuş ve iktisadî kaynaklardan mahrum kılınmış

bugünkü «Lâik Türkiyeniyi çıkaran siyasî hâdiseleri tertip ve tanzim etmiş olduğu artık anlaşılmıştır. Bu yüzden, «Yahudi»yi her millettten ziyade tanımaya muhtaç bulunduğumuz muhakkaktır.

SEBİL YAYINEVİ

Yüz yıldan ziyâde bir müddetten beri milletler, çeşitli vesilelerle birbirlerine karşı daha kuvvetli olmak hususunda bir mücâdeleye girişmişlerdir.

Kuvvet; bir çok insanın en yüce gayesi haline gelmiştir. Bankacılar siyâset ve din adamları şirket idarecileri ve Komünist Partilerin faal azaları hep bir

«kuvvet avı» peşindedirler. Diktatörlük taraftarları artık eski sosyalist sloganlarını haykırmak yerine «elde etmek istediğimiz kuvvettir!» diye gayelerini açıkça ve zalimane bir surette ilân etmektedirler. Sözde demokratik partiler ise; «istediğimiz kuvvettir» şeklindeki savaş çılgınlıklarını gönüllerinde muhafaza etmekte ve bunu sır gibi saklamak istemektedirler. Kuvvet; onlar için bir sihirbazın değneği gibidir ve hayattaki en büyük gayeleri haline gelmiştir.

Bunun, muhafazakâr partiler mi, işçi partileri mi, yoksa Hristiyan kiliseleri tarafından mı sağlanacağı onlar için fark etmez!

Kuvvete tapma mahiyetindeki bu neticeyi aşırı nüfusa sahip modern cemiyetlerin bünyeleri doğurmuştur. «Altın Buzağı» yerleştirildiği kaideden indirilmiş ve bugün ikinci derecede bir remz haline gelmiştir. Kapitalizmin remzi olan ve mukaddes kabul edilen bu hayvanın bütün altınları ve varlığı, bugün kasapta et satılır gibi kuvveti elinde bulunduranlar tarafından parçalanmaktadır. Kilise, insan ruhunu kontrol altına almakla, Marksistler madde vasıtasile bir mutlaki-yet kurma yoluyla, bankacı, matbuatı elinde tutarak ve altın stoku vasıtasile, Bolşevikler ise; silâhların tehdidi ile kuvveti elde etmeğe çalışmaktadırlar. Fakat bütün, parti, grup, cemaat, demokrasi, diktatörlük ve kiliselerin ortak bir tarafı vardır; hepsi kuvvet istemektedirler. Kuvvet çoğu zaman mutlak olarak görüldüğünden kolayca anlaşılmakta ve «Fort K n o x » daki altın-YAHUDİ

lardan daha yaygın olduğu bilinmektedir. Şöyle ki; oradaki bütün altın dünyadaki insanlar arasında pay edilseydi, adam başına hiç kıymeti olmayan bir meblâğ

düşecekti.

Fakat imparatorluklar, eyaletler, cemiyetler ve hattâ kıt'alarm üzerindeki kuvvet o kadar sonsuzdur ki; Hristiyanlıktaki «beş somun» ve «iki balık» gibi paylaştırılabilir. Kuvvet, «Bakanlık» derecesine kadar mevki ve menfaat sağlar.

Ayrıca polis kuvveti, parti sekreterliği gib diğer ehemmiyetli veya daha az ehemmiyetli işler kazandırır. Fakat bu, sadece kuvvetin takipçileri ve kuvveti elinde tutan patronların teşekkülüne âid olanlar için câri olan bir hakikattir.

Bu, parti liderlerinin, patronun, diktatörün ve bankacıların sürüsünü takip edenlerin, demokratik birlik âzalarının durumudur. Tabîdir ki, Hristiyan ticaret birlikleri ile, mason localarına âzâ olanların vaziyetleri de aynıdır.

Böylece, bu günlerde hemen hemen her içtimaî mektebin sadece bir istikamet hedef tuttuğu anlaşılabilir: Kuvveti ele geçirmek! Kiliseler «İbadet edelim!»

derler, fakat bu kelimelerin arkasında yalnız İsa'nın kı-rallığı değil, aynı zamanda papazların küveti de gizlidir.

Komünistler, dolandırılmış parti mensuplarına ve takipçilerine «Hürriyet»

diye bağırlar. Fakat bu boş sloganın arkasında işkence odaları, tevkif kampları ve Sibiryâ işçilerinin karanlık kulübeleri yer almıştır. Burada çalışanların sefaleti ile imtiyazlı komünist idareci sınıflarının kuvvet ve zenginliğini yan yana bulmaktayız. «Demokrasi», Garp Dünyasının ilân ettiğı bir slogan olmasına rağmen, iyi bilinmektedir ki, seçim sistemleri halkın kuvvetini temsil etmekten çok, gizli kliklerin esrareniz tesirlerine perde vazifesi görmektedir.

Bütün bu sahte hedeflerin arkasında dünya hâkimlerinin en şeytanca hülyası yatmaktadır: Bütün Dün-ya'nın efndileri olmak! Bu haris gayeye, Üzeyir ve Musa'dan Büyük İskender'e, Sezar'dan Stalin'e kadar bütün kralların, bankerlerin, diktatörlerin bu en büyük emeline nasıl

varılabilir? Bu gayeye ulaşmak için orduların modası artık geçmiştir. Hidrojen bombası her iki grupu da bir anda silmeye kâfidir. Her ikisi de roketlerle bombalanabilir. Fakat böyle bir hareket «zafer» imkânsızdır. Onun için Dünyayı fethetmek maksadiyle yürütülecek plân «sulh» yolu ile olmalıdır. Meselâ bir çek defteri, UNESCO, yeni bir ahlâk düsturu veya sulh propagandası bu plânın birer safhası olabilecektir. Lenin, bu fikirden hareketle kuvveti ele geçirmek ve yaymak için

« B o l ş “e v i z m adı altında şeytanca bir stratejik sistem kurmuş ve inkişaf ettirmiştir. Bolşevizm, bugüne kadar kuvvet kaynaklarını kullanma tekniğinin teferruatından habersiz olan halk tarafından, dâima önünde durulmaz bir kuvvet olarak görülmüştür.

Bütün Dünya, Bolşevizm’in aynı zamanda Marksizm, Masonluk ve Kapitalizmden mürekkep bir cereyan olduğunu anlıyamamıştır. Çünkü bir diğer dev ve âlemşümül proje, bir buçuk asırdan beri yürütülmekte ve başarı noktasına hemen hemen yaklaşmış bulunmaktadır. Eski doktrinlerin ışığı altında bu proje, « i z m l e r

», partiler, cemiyetler, kiliseler, meslekî teşekküller veya içtimaî sınıfların herhangi biri üzerinde kuvvete sahip olmak gayesi yerine daha geniş bir hedefe doğru hızla gitmektedir: «Tek millet fikri»

Lenin’in sistemi için yapılan plânlar bir dereceye kadar kaba ve sun’î idi. En büyük zaafı bir generalin, akrabasının düşmana hücum yerini, orduların kuvvetini ve takip edecekleri taktikleri bildirmesi olmuştu.

Temel bir plân olan diğerinin ise, daha tesirli olduğu ispat edilmiştir. Çünkü tarihteki bütün muvaffakiyetli askerî harekâtlarda olduğu gibi sırlar yabancılardan —hattâ kendi insanlarından bile— dikkatle saklanmıştı. Bu plânın en değerli yönü, meselâ faaliyetleri, sınıf kavgaları ile sınırlanmış «ticarî birlik idareci» lerinin veya sadece ruhî mes’elelere bağlı kalan kilise mensuplarının taktiklerinden daha umumî bir şekil ifade etmesidir.

Bu, tam ve mutlak bir totaliter rejimdi. Bu plân, bugün daha belirli bir hareketle veya siyasî taktikle kuvvet elde etmek

gayretinde değildir. Fakat sistem, bütün dinî ahkâm, kiliseler, maddecilik ve siyasî doktrinler vâsıtasıyla işlemektedir. Bütün mevkiler, hareketler, kiliseler, mason locaları ve ticarî birliklere yerleşmesi istenmektedir. Hem Bolşevizm'i ve hem de Kapitalizm'i elinde tutmayı arzu etmektedir. Gerçekten hem maddeciliği hem de mefkûreciliği elinde tutmak için bütün yazarlar, ressam, politikacılar ve halk topluluğunu kendi hâkimiyetine almak veya kiralamak ister. Her yerde görülmeyi değil, mevcut olmayı, her şeyi idare ve murakabe etmeyi hedef tutar. Bölmek ve hükmetmek!

Birbirinden kopmuş parçaları birleştirmek, fakat belirli bir anda birleşmişlerse saldırmak.

Dünyayı ve Dünya hâdiselerini takip eden herhangi bir kimse, bu plâmn bugün kat'î bir şekil aldığını kolaylıkla görebilir. İctimaî yapının parçalanması hususundaki gayede mutlak bir muvaffakiyete ulaşılmıştır. İnsanlık, yalnız Allah'ın yarattığı ırk ve milletler olarak bir taksim ve ayrılmalara mâruz kalmamış, milletler de kendi aralarında parçalanmalara uğramışlardır. Doğu ve Batı Almanya da, Kuzey ve Güney Kore gibi ikiye ayrılmıştır. Avrupa, demirperde ile bölünürken Çin ve Hindi Çin de parçalanmış ve birbirlerinden ayrılmışlardır.

Cemiyetler, beyaz ve renkli insanlar, kapitalistler ve Bolşevikler, işçiler ve işverenler, paralı sınıflar ve çalışanlar, Katolikler ve Protestanlar, ezenler ve ezilenler, galipler ve mağluplar diye farklı sınıflara ayrılmışlardır. Fakat ileride de göreceğimiz gibi, bütün bu karışıklık ve bölünmeler demir bir irâde tarafından idare edilmekte ve bu irâdenin, aynı ırktan olan onbeş milyon insanı keyfine tâbi kılan liderlerin gizli kuvvetinin eseri olduğu dikkati çekmektedir.

Bunlar Kremlin'in kalın duvarları arasında oldukları kadar, kapitalist Dünyanın kapanmış kapılarının da ardındadırlar. Ücretlerdeki artışlarla, enflâsyona sebep olan onlar olduğu gibi öfkeli kalabalığı bilhassa kıskırtarak grevler, nümayişlere sebep olanlar da yine onlardır. Hristiyanlığa hücum ederlerken aynı zamanda krallığı «dünyevî» olmayan kiliselerin dünyevî kuvvetlerin müdafaacısı gibi görünürler. Atom âlimleri de, atoma karşı gelen insan koruyucuları da onlardır. Komünist

gizli polisinin hem kurucuları, hem kaatilleri oldukları halde, Birleşmiş Milletler mensuplarını katletmekle sulçayanlar da onlardır.

Vatanperver fikirlerin baş düşmanındırlar; eyaletlerin hürriyetlerine karşıdırlar ve ırk tefrikine karşı göründükleri halde, Dünyada şimdiye kadar görülmemiş bir şiddetle «ırkçı» bir milliyetçiliği temsil etmektedirler.

Dünyamız, bütün kıt'alar ile ister açıkça ister gizli bir şekilde olsun bugün bu «Yahudi Milliyetçiliği» nin hakimiyeti altına girmiş bulunmaktadır.

Geiger âleti ile nasıl atom şualarının varlığı da bulunabiliyorsa, belirli metodlar kullanmak suretiyle bu hakikat de kolayca ortaya konulabilir. Meselâ, eğer bir millet, eyalet, matbuat, siyaset adamı veya herhangi bir insan bir diğer eyalete, sınıfa veya şahısa kanunlar veya o cemiyetin örfleri yasaklanmış

bir

harekette bulunuyorsa demokrasinin bugünkü en yüksek zamanında herşeyin serbest olmasından ve birçok şeye aşırı müsaade edildiğindendir. Fakat eğer herhangi bir kimse, aynı hareketi Yahudiliğe karşı, hattâ tek bir Yahudiye karşı yaparsa, O'nlar bu kabahati işleyen ister tek bir şahıs olsun, isterse de bütün bir millet olsun onu yer yüzünden sileceklerdir. Bu, eğer lüzumlu ise, atom bombası, muzaffer Kızıl Ordu veya «demokratik) teşekküller tarafından sağlanabilir. Belki de bir çek defterinin veya bir Tommy silâhın korkunç karanlığı bu işi başaracaktır.

Bir çok şeyler arasından sivrilen bu görünmez kuvvet, muvaffakiyetini son asır boyunca Yahudi olmayan insanların yanlış anlayış ve gafletlerine borçludur.

Yahudiye dâima milletlerarası bir insan gözü ile bakılmıştır. Halbuki ona karşı çıkmamanın hakiki sebebi bu değildir. Diğer taraftan, bir kimsenin başkalarına vereceği zararı meşru kılması kolay değildir. Çünkü dayandığı sebepler olan ırk, din zaten onu bu türlü davranışa sevk eden âmillerdir. Onun için Dünyayı hâkimiyetine alan ve Beşeriyeti yok olmaya doğru götürmekte bulunan küçük fakat mutaassıp milliyetçi bir

ekalliyete karşı döğüşmenin Allanın bize vermiş olduğu bir hak ve insanlık vazifesi olduğuna inanmışızdır.

Sonunda, atom bombasının ışığında sahte, şerefsiz, hilekâr bir Dünyada, karışık bir cemiyette yaşadığımızı ve umumî bir felâketin arifesinde bulunduğumuzu anlamışızdır. Bu şeytanvâri kabile milliyetçiliğı, Dünya kuvvetini ellerinde tutmaktadır. Dünyayı bütün insanlarıyla birlikte bir anda yok edebilecek olan hidrojen bombasına sahiptirler. Bütün bunlar sadece kötü bir rüya, bir kâbus mudur? Bu suale cevap verebilmek için bu kabile milliyetçiliğı ve taktikleri hakkında daha fazla şeyler öğrenmemiz gerekir. Böylece bu kâbusun hakikatten başka birşey olmadığını görmüş olacağız.

DÜNYADAKİ EN ESKİ NAZİZM

«...ve siz, sizlerden daha büyük, daha kuvvetli milletlere hükmedeceksiniz.» (Tevrat 5 nci cüz, 23.)

Eski Ahid yâni Tevrat'ı teferruatı ile incelemeyen ne Yahudilerin Dünya'yı hâkimiyetleri altına alma sebeplerini öğrenebiliriz, ne de günlük hâdiseleri anlıya-biliriz. Eski Ahid'in ilk beş cüzünü bilmiyenler Yahudilerin hiçbir kötü niyetleri olmadığı vehmine kolayca kapılabilirler. Böyle kimseler, Yahudiliğın Dünya hakimiyetinin eşiğinde olduğunu idrak edememektedirler.

İkinci Dünya Harbi sonunda yâni Alman Nasyonel Sosyalizmi'nin mağlûbiyetinden beri bu müthiş hakikatlere temas etmeğe cesaret eden herhangi bir kimseye Nazi adını vereceklerdir. Bu kimse, yeni bir diktatörlük kurmak istemekle, belki de yeni bir katliam planlamakla suçlanacaktır. «Yahudi» kelimesini bir «tabu»

yaparak şahısların fikirlerini açıklamalarına mâni olmakta, aynı zamanda Dünya üzerinde yaşayan insanların içinde bulundukları tehlikeyi görmediklerine emin olmak istemektedirler. Nazizm ile sulçama elverişli, ucuz ve basittir! Sokaktaki herhangi bir adam Nasyonel Sosyalizm hakkında Yahudi neşir vasıtalarının onun bilmesini istediklerinden daha fazlasını bilmez ve cahilliğı ile Yahudileri

«zulmedilmiş ırk» olarak görür.

Böylece zihne hitâb eden propaganda ile zehirlenmiş sokaktaki adam, liderlerinin Nüremberg’de «Dünya vicdanı» adına idam edilen Alman Nasyonal Sosyalizmi’nde lanetlediği hususların üç - dört bin yıldan beri mevcut olduğunu idrak etmekten uzaktır. Musa’nın «Führerliği» sırasında herşey JAH-VE (YAHOVA) totaliter rejimi ile aynıydı. O günlerin ırk koruyucu Yahudi kanunları ve Yahudi kabile sosyalizmi, Alman Nasyonal Sosyalizmi’nin öncü lideri , halinde idi.

Üstün ırk ile dinî ve siyasî inanışlar, Bitler’-in kendi icatları değildi.

Bitler, Goebbels ve Resenberg, üstün bir ırk fikrini gerçekleştirmeğe çalışırken Yahudiliğe karşı Yahudiliğin silâhlarını kullanmaktan başka bir şey yapmıyorlardı. Yahudi dünyasının Müttefik Kuvvetler bayrağının altında suçladığı herşey aslında kendi eser ve icâd-ları idi. Yahudiler, Nüremberg’de kendilerini astılar. Irk tefrikini ortaya koyan kanunlar ilk defa Ezra (Üzeyir) ve Nehemiah peygamberlerin kitaplarında yayınlanmıştır, yoksa Nüremberg’in

«Irk Koruma Kanunu» (Rassenschutz Gesetz) ilk değildir. İlk temerküz kampları Beinrich Bimmler tarafından değil, kral Süleyman tarafından kurulmuştu. Mağlûp düşmanın toptan imhası da ilk defa Yahudilerin Führef’ı Musa’nın emirlerinde görülmektedir. Bitler sadece Almanların Yahudilere nazaran daha üstün bir ırk olduğunu ilân etmiştir. Bu noktada Musa daha da ileriye giderek, Yahudilerin Allah’ın seçkin kulları olduğunu, dolayısıyla mukaddes olduklarını söylemişti.

Her Yahudi ferdi mukaddestir, ve bir Yahudiyi gücendirmek Allah’ın kendisini gücendirmektir! Bu kanaat, Yahudi zihinlerinde bugün dahi yaşamaktadır. (*) Bu, ırk mutlakiyetinin en mübalâğalı şekli değil de nedir? Gayet açıktır ki, bu ırk üstünlüğü ve kudsiyet en kibirli halde günümüze kadar ulaşmıştır.

Herhangi bir şekilde itham edilen bir Yahudinin muhakeme önüne çıkarılmasını protesto eden bütün bir Yahudi cemiyeti ve bir Yahudiye yapılan hareketin bütün Yahudilere teşmil edilmesi, bize bu hakikati göstermektedir. Yahudi milliyetçiliğinin dört bin yıllık standartlarına göre bir Yahudiye karşı yapılan tahkir, Allah’a karşı yapılan bir hücum

ve İbrahim'in mukaddes zürriyetine karşı işlenen bir cürümdür.

Musa'nın birinci ve en önemli şer'î hükmü ırk saflığını korumaktır.

Tevrat'ta sık sık tekerrür eden dü-

(1) Müslümanlarca malûmdur ki, bu sakat görüşler, aslında Benî İsrail Peygamberlerine âid olmayıp, onların getirdikleri semavî emanetleri tahrif edip bu şekle sokarak bu peygamberlere izafe eden egoist Yahudi ideologlarına aittir.

(Muti şünce işte Musa'nın, bu emridir. Musa, vaadedilen toprakların fethinden evvel komşu memleketleri işaret ederek İsrail'in çocuklarına şöyle diyor:

«...onlarla anlaşma yapmıyacak ve merhamet göstermiyeceksiniz. Onlarla evlenmiye-ceksiniz de; kızını onun oğluna vermiyecek, onun kızını da kendi oğluna almiyacaksm.» (Tevrat 5 ci cüz, 2-3)

Dörtbin yıl sonra, Nüremberg kanunları ile Yahudilerle evlenmeyi, arkadaşlığı ve ticarî münasebetleri yasak eden Alman Nasyonal Sosyalizmi de aynı nok-ta-i nazardan hareket etmiştir.

Nüremberg mahkemelerinde Yahudilerin yerleştirdiği hâkimler, «dünya vicdanı» adına Alman ırk kanunlarının barbarca olduğunu tam mânâsı ile ispat edemediler. Aynı zamanda bu hâkimler, verdikleri cezalarla Yahudilerin tâ kendilerini suçladıklarının farkında değildiler. Yahudiler, Bâbil esaretinden döndüklerinde «... karışık bir kalabalık halinde İsrail'den ayrıldılar.»

(Nehemiah 3.) Ve «Nazı » peygamber hatıralarına şöyle devam ediyor:

«O günlerde Ajdod'un Ammon'un ve Mo-ab'm kadınları ile evlenen Yahudiler gördüm. Çocukları Ajdod lisanı ile konuşmakta ve Ya-hudice bilmemekte idiler.

Onları lanetledim ve bazılarına vurdum, saçlarını yolarak Allah'ın lanetini üzerlerine çektim. Kızlarınızı onların oğullarına vermeyin, onların kızlarını da oğullarınıza veya kendinize almayın dedim...» (Nehemiah, 23-25) O

zamanlarda ırk koruma kanunlarının peygamberi olan Nehemiah, bu ırk safiyetini çürütenlere karşı lanet yağdırırken Ezra onlarla daha fazla bir enerji ile mücadele etmekte idi. Kitabında Yahudilerin, Ca-naanitelerin, Hititlerin, Jebusitlerin, Ammonitelerin, Maoabitelerin Mısırlıların, Ammoritelerin kızları ile evlendiklerini, böylece mukaddes soyun bu toprakların halkı ile karıştığını söylemektedir. (Ezra, 1, 12). Ezra, Yahudi ırkının saflığını bozanların Kudüs'e gelmemelerini emretmekte, kitabında Yahudi olmayan karılarının geri yollanmasını söylemektedir. Tevrat, bu Yahudiler arasında Yahudi olmayan karılarından çocukları olanların da bulunduğunu kaydetmektedir.

Fakat bu bir şey değiştirmez! Mukaddes zürriyeti bozanlar kadın olsun; çocuk olsun geride kalmalıydılar. Dini Führelik yabancı teb'alı anneler ile bunlardan olan çocuklara müsamaha etmiyecekti. Peygamberler, Mr. Sulzberger'in New York Times Gazetesinde bu «müsamahasızlığı» Allah'a karşı büyük bir günah olarak sıfatlandırdığı ikibin yıl sonrasına basiret gösterememişlerdir.

Tevratı okutan ve öğreten «Hıristiyan» kiliseleri, Nüremberg'in Hitler kanunlarını «Allah'a karşı» olarak suçlamalarına rağmen 1953 İsrail parlâmentosunun, Yahudilerin Yahudi olmıyanlarla evlenmesini yasaklıyan kararlarına tam bir anlayış ve itaat göstermişlerdir.

Böyle bir ırk ayırımı, koyu bir batıl itikatçılık ve dalâlet olarak gözükebilir. Fakat Yahudiler, ırk saflığına yine de en ehemmiyetli bir emir gibi saygı gösterirler.

«Bir Ammon'lu veya Moab'lı, Allah'ın cemaatine giremiyecektir; hattâ onuncu göbek-F: 2 ten sonra bile ebediyen Allah'ın cemaatine gi-remiyeceklerdir.» (Tevrat 5

ci cüz, 3.)

Sonradan gelen bütün Yahudi nesilleri, Musa'nın bu emrini o kadar ciddiye almışlardı ki, Houston Stewart Chamberlein'a, göre hâlihazırda Yahudi olmıyanlardan gebe kalan Yahudi kızları uzak diyarlara gönderilip oralarda çocukları ile birlikte öldürülmüşlerdir. 1949 yılına kadar yakın bir geçmişte,

Amerikalı Yahudi hahamları, Yahudilerin başka dinden olanlarla evlenmesini yasaklayan bir ferman neşretmişlerdir.

«Mukaddes Z ü r r i y e t » in sihirli ve en üstün ırk olma hissi, Tevrat'ta gelmiş geçmiş zamanların en mutaassıp milliyetçiliğin hırçın bir ateşi olarak yanmaktadır. Yahudiler, dinî Führerciliğin dinî ve milliyetçi kanunlarına uyacağınız diye eski zamanlarda kendi ırklarından olmıyanları öldürmüşler, ortadan kaldırmışlardı. Ve modern «harp canileri» nin Nürnberg'teki mahkemelerini göz önüne getirince ne kadar Yahudi kral ve peygamberinin aynı itham karşısında kalması gerektiğini düşünmekteyiz. Fakat sözde Hristiyan kiliseleri, hiç bir şeyi suçlamadıkları gibi Yahudi olmıyanların çocuklarına da «en kana susamış

kitabı», Tevrat'ı okutmaya devam etmektedirler. Sözde mukaddes Yahudi kitaplar intikamdan gurur duyduklarını açıkça belirtirken bütün milletlerin de katlinden, ortadan kaldırılmasından bahsetmektedirler. Yine onlar, Yahudi olmıyan bebekler de dahil olmak üzere bütün masumların öldürülmesini en yüksek bir millî vazifenin ifâsı ve Allah'ı en memnun edecek bir hareket olarak ilân etmektedirler.

«...onları öldürecek ve külliye yok edeceksiniz; onlarla hiçbir anlaşmada bulunmayacak, onlara merhamet göstermiyeceksiniz.» (Tevrat 5 ci cüz, 2.) Musevilerin üstün ırkı bütün cürümleri işlemekte hürdür. Torah'a ve peygamberlere göre diğer ırk ve insanların katli ve imhası yalnız dinî bir vazife değil, aynı zamanda Yahudi milletin mutlak bir hakkıdır ve bu hak onlara başkalarına hükmetme imtiyazını da verir.

İsaiah peygamber, göz alıcı ve parlak renklerle gelen bu câzib Dünya kuvvetini şöyle tarif etmektedir:

«Allah şöyle der: İşte, elimi Yahudi olma-

. v

yanların üzerine kaldıracağım, ve onlar oğullarınızı kollarında, kızlarınız sırtlarında taşıyacaklardır. Ve krallar sizin uşaklarınız, kraliçeler dadılarınız olacaktır; önünüzde yüzleri yere doğru olarak eğilecek ve ayaklarınızın tozunu yalıyacaklardır...» (İsaiah, 22, 23.)

«VE yabancıların çocukları sizlerin duvarlarınızı örecekler... Kapılarınız daima açık kalacak, gündüz veya gece onları kapatmayacaksınız. Size hizmet etmeyen milletler ve krallıklar yok olacaklardır; evet, bu milletler ortadan kaldırılacaklardır...» Yahudi olmaları sütlerini de emecek ve kralların göğüslerini bitireceksiniz...» (İsaiah 10 - 12, 16.) Bu, yalnız ırk farkından dolayı değil, aynı zamanda ilâhî emir esassından hareketle Yahudiler, kendilerinde,

kuvvet ve idareleri altına aldıkları yabancılara hükmetmek ve onlara köle muamelesi yapmak hakkını bulmaktadırlar.

«Ve Süleyman, İsrail topraklarındaki bütün yabancıları soydu... ve bunların onbinini yük taşıyıcısı, dörtbinini de dağlarda taş kesici olarak çalıştırdı...» (II. Kronoloji, 17-18.)

Musa'nın koruyucu «Nüremberg Kanunları» ndan ve Ezra ile Nehemiah'm ırk tefriki ve Dünya kuvveti çılgınlıklarından sonra yabancıların üstün ırk için çalıştıkları ilk temerküz kampını ve kölelerin iş yerini görüyoruz. Bunlar beşeriyet mahkemesinde, itham etmeden, muvaffakiyet kazanmış hakikatler olarak kabul edilmektedir. Sovyet işkence odaları ve Kaganoviç İmparatorluğunun çalışma kampları hep İsrail topraklarında gerçekleşmiştir.

Sulzberger Matbuatının Dünya'ya tanıttığı gaz odasının aslında üstün ırkın bir icadı olduğunu anlamak için «Mein Kampf» (Kavgam) ı değil Tevrat'ı incelemek gerekir. Samuel Peygamber bize «beşeriyetçi» ırkın zafer sorhoşluğu içinde mağlup ettikleri düşmanlarına nasıl muamele ettiklerini şöyle anlatıyor:

«Ve O, orada (Ammon'un Rabbah şehri) bulunan insanları getirdi ve O'nları testerelerin, demir tırmıkların ve baltaların altına yatırdı, tuğla fırınlarından geçirdi; ve böylece Ammon'un çocuklarına herşeyi yaptı. Sonra David (Davud) ve diğer halk Kudüs'e döndü.» (II, Samuel 31.)

/Dünyada ilk temerküz kampı, ilk gaz odası (tuğla fırını) İsrail'de olmuştur. Ve içinde saf bir ırkı barındıran şehir de ilk defa Avrup'da değil Kudüs'te kurulmuştur./

Bu hakikatlere temas ederek Houston Stewart Chamberlain, «Yahudiler kendi kaderlerini tayin etmişlerdir!» diye

yazmaktadır.

Eski zamanların saf ırkı koruyucu kanunlarını, safi Yahudi şehirlerini, temerküz kamplarmı ve gaz odalarını icad eden bu Yahudi kabile sosyalizmi, hiçbir zaman ölmedi. Komşu millet ve ırkların katliamı devam etti. Her mağlûbiyetten sonra tekrar dirildi. Esirlikleri sırasında üzüntülerini melânkolik seslerle ifâde ederken, istiklâlden sonra yeniden dinlen bir milliyetçiliğin öfkesi ile yeni Kudüs'ü yaratmaya koyuldular. Bütün Dünya milletleri üzerindeki kuvveti Yahudilerin eline verecek olan bir Yahudi siyasî lideri, bir yeni Füh-rer ve bir yeni Mesih arıyorlardı.

Yahudiler bu muhteşem millî rüyayı hiçbir zaman akıllarından çıkarmadılar.

1897'de Basel'deki Siyonist Kongre sırasında Kiev Üniversitesi profesörlerinden Dr. Manderstein 29 Ağustosla konferansı açarken yaptığı konuşmada: «Yahudiler diğer milletlerin yükselmesini ve refahını önliyecek bütün tesir ve kuvvetlerini kullanacaklardır ve tarihî ümitleri olan Dünya kuvvetini eline geçirmeyi kararlaştırmışlardır,» demiştir. (Le Temps, 3 Eylül 1897.) Böyle mutaassıp milliyetçilikle ilk saf Yahudi şehri Kudüs'te kuruldu ve Yahudi olmayanlardan tamamen bir kopma gerçekleşmiş oldu. (Joel, kısım, 17.) Yahudi hahamları, Yahudi olmayanları yeni bir Dünya'yı paylaşmaktan veya oradan bir yer almaktan tuzak tutulmasını halka öğütlüyorlardı. (Trak-tat, Gittin, cilt 57, Babil Talmudu.) Yahudi ırk milliyetçiliği, İsa'nın doğumunu müteakiben tarihinin en tehlikeli anlarını yaşadı. Bu, Yahudi tarihinin en hayatî anı idi veya olabilir. Acı bir hayal kırıklığına uğradılar. Bekledikleri kurtarıcının Mesih olmadığını öğrenince sarsıldılar. O, kendilerini Romalı askerlerden kurtaracak millî bir kurtarıcı değildi. O, an-timilliyetçi veya bugün bir beynelmilel âsi diyebileceğimiz bir kişi idi. Sanki New York borsasını elinde bir kamçı ile basmağa tayin edilmiş bir McCarthist idi. Bu yeni peygamber Yahudiliğin üstün ırk olduğuna inanmıyordu. Yahudi standartlarına göre kendisi Yahudi olmıyanlardan geldiğinde menşe ırkı oldukça şüpheli idi ve Kudüs'te herkes O'nun yabancı şive ile konuşan mü'minlerini kolaylıkla tanıyabiliyordu. Kudüs sokaklarında bu lider ile o'nun bağlıları en kuvvetli Yahudi otoritelerinin

Yahudi hayat tarzı ve Yahudi Milliyetçiliği ile alâkalı doktrinlerine karşı, va'azlar veriyorlardı. Meselâ onlar Sanhedrin'lere, Pharise'lere, Scribe'lara ve Sadduce'lere karşı vaazlar vermişlerdir. Baş Haham Peter'in fikirlerine tamamen zıt olarak başka ırktan gelen balıkçı, Roma İmparatorluğunun kumandanı Cor-nelius'a, Allah'tan korkan ve doğrulukla hareket eden «bütün milletlerin»

Allah'ın sevgili kulları olduklarından, bir milletin diğerinden ayrı tutulması gerektiğini, yalnız Yahudiler için hususî bir Mesih bulunmadığını, bütün insanoğullarının yalnız Allah'ın kulları olduklarından dolayı Yahova'nın takipçilerinin ırkî bir üstünlüğü olmadığını yaymışlardır.

O yalnız Yahudilerin değil, bütün insanlığın kurtarıcısı olduğunu söylemişti. Herhangi bir üstün ırkın hâkimiyetini kabul edemeyeceğini açıklamıştı. Bundan dolayı çarmıha gerilmeliydi. (*) Roma İmparatoruna, «Çarmıha ger onu!» diye bağırıldılar. İmparator Nüremberg savcısının bir benzeriydi ve bu hırçın kalabalığın hiddetini karışık bir hisle karşıladı. «Onu çarmıha gerin». Hepsinden sonra bu, Mesih, İbrahim'in mukaddes zürriyetinden gelmediğini de ispat edebilirdi.

Houston Stewrat Chamberlain, Die Grundlagen des Neunzehnten Jahrhunderts (Ondokuzuncu Asrın Temelleri) adlı kitabında Yahudilerin Dünya tarihine girmelerinin hayatî neticelerini açıklamaktadır. Kendisi, İsa'nın soy bakımından bir Yahudi olmadığını ortaya atan ilk yazardır. Chamberlain, aynı zamanda, Galile isminin «Gelil haggoyim» yani Yahudi olmıyanların yerleşmiş olduğu topraklar mânâsına geldiği neticesine varan yine ilk yazardır. Bunlar şiveleri ile diğerlerinden ayırdedilebiliyorlardı. Yazar, «İsa'nın bir Yahudi olmaması ve damarlarında bir damla bile Yahudi kanının dolaşmamış olması imkânı o kadar büyüktür ki; hemen hemen katiyete yakındır,» diye yukarıda bahsedilen kitabında yazmaktadır. (Cilt 1, sayfa 256.)

«İsa bir Yahudi miydi?» suali, Macar tarihçisi Perene Zajthy tarafından

«Hungarian Millenia» adlı kitabında ele alınmaktadır. Bu kitapta yazar, Yahudilerin bile İsa'nın Yahudi soyundan

geldiğinden şüphe ettiklerinden bahsetmektedir. Zajthy, Milâttan önce ye-

(!) Bu satırların yazarının bir hristiyan olduğu hatırdan çıkarılmamalıdır. Tekrar tekrar hatırlatmak ve okuyucudan değerlendirilmesini sonuna kadar bu bilginin ışığı altında yapmasını hasseten rica ederiz.

(Mütercim).

dinci asırda Shalmaneser'in bütün Galile halkının zincir altında esarete gittiğini ve orada tek bir Yahudi bile kalmadığını belirtmektedir.

Daha sonra yer değiştiren nüfusun yerini Scythian kabileleri aldı ve Yahudi dini ahkâmını kabul ettiler. Fakat Yahudilerin kendilerinin belirttiklerine göre, onlar sadece «Yahudi kanunlarının hâkimiyeti altında» idiler. Yahudiler, onları hiç bir zaman İbrahim'in mukaddes zürriyetinden gelen hakiki soydaşları olarak kabul etmediler.

«... Ara ve bak: Galile'den hiçbir peygamber gelmemiştir.» (John, 52) diye Yahudiler havarilere söylemişlerdir. Peygamberler ancak Xahudi ırkının meydana getirdiği cemiyetlerden çıkabilirdi.

Eski Yahudi kanunları, Yahudi fertlerini son derecesine kadar korurdu.

Ölüm cezası ancak Yahudileri, imânını terketmeye kandırmak isteyen ve ırk birliğini bozmaya teşebbüs eden kişilere verilirdi. Ferenc Zajthy, eski Yahudi kanunlarına ve âdetlerine göre, ölüm cezasına mahkûm edilmiş bir ferde bile kurtuluş kapısının nasıl açık bırakıldığını anlatmaktadır. İdam yerine giden yolun üzerinde her yüz adımda bir gözcüler bulunurdu. Gözcülerin vazifesi kollarını kaldırarak mahkûmun masum olduğunu ispat etmeğe gelen şahitleri rapor etmektir. Yeni şahitlerin ortaya çıkması ile kanunlar yeniden mahkeme kurulmasını veya umûmî af çıkarılmasını emrederlerdi.

Ne gariptir ki, İsa, çarmıha doğru ilerlerken hiçbir şahit onun masumiyetini ispata ve onu kurtarmağa cesaret edememiştir. O'nun vaazlarını dinliyen veya onun mucizelerini gören kimselerden de elini kaldıran olmamıştır.

Hiçbir şahit O'nu kurtarmağa gönüllü olmamıştır. Kimsenin öne çıkmağa müsaade edilmemesi O'nun bir Yahudi olmamasının kat'î bir delili olarak ortaya, çıkmaktadır. Çünkü Yahudi kanunlarına göre yeniden mahkeme ancak İbrahim'in mukaddes zürriyetinden gelenler için mümkün idi. Goyim, Gentileler, yabancılar ve Yahudi kanından olmıyanlar veya kanunen Yahudi olup da ırk bakımından Yahudiler'den gelmiyen-ler bu haktan mahrum edilmişlerdi. Galileliler, Cus-hanlar ve Huvilainler de bu hakkın dışında tutulmuş-lardır-
^Yahudi kanunlarına göre herhangi bir yolcu bunlardan birini suyun içinde çırpılır görürse başlarını suyun içine bastırmak suretiyle boğulmalarını bile emretmiştir^

Biz hristiyanlar, «Masum Fikir» teorisini kabul etmişizdir. Yâni İsa, hiçbir ırka mensup değildir. Fakat bu durumda İsa'nın ilâhî menşei, bütün şahsiyeti ve vaazlarının Yahudilere karşı bir isyan mâhiyeti taşıdığı daha kesinlikle ortaya çıkmaktadır.

Hristiyan Orta Çağı, (ki Yahudi mütefekkirleri tarafından karanlık çağ diye adlandırılmıştır) Yahudi ırk milliyetçiliğine karşı olan mukavemetin ehemmiyetini kavramıştı. «Fransız İhtilâli»'nden ve Yahudi istiklâli'nden sonra bu Hristiyan ileri görüşlülüğünün nasıl kaybolduğunu göstermek fırsatını ileride bulacağız. O yıllardan zamanımıza kadar Hristiyan fikirlerinin karartılması ilerleme kaydetmiştir ve bugün bu karanlık o kadar delinmez bir hale gelmiştir ki; bir çok fikir hareketleri, Hristiyanlığı ve Yudaizmi karıştırmaktadır. Bundan daha kötü olarak bazı Hristiyan papazları, Yahudi hahamlarının bir hususiyetini kazanarak dinî merasimlerde bu mutaassıp nefreti dile getirmektedirler. (Meselâ Hiroşima ve Nagasaki'ye atom'

bombası atılmadan önce Amerikan ordu ve donanma papazının duası okunmuştur.) Nüremberg'te mahkûm edilen nasyonalizm sadece yirmi yıl yaşamıştı. Fakat ırk milliyetçiliği « d o ğ -m a M s ı ile Musa'nın Mein Kampf'ı yaşadı ve binlerce yıl Yahudiler tarafından büyük bir gayretle tatbik edildi. Bu eski milliyetçiliğin şiddeti hiçbir zaman azalmadı, hattâ « G a l u t h » yâni vatansızlık zamanlarında bile. y^-TFTn-^^

Babil esaretinden sonra Yahudiler ve Roma İmparatorluğu'nun dağılan azaları, İskenderiye civarına yerleştiler. Hepsi, hür Romalı vatandaşlar ve «hür akıllı» halk idiler ve hâlâ Kudüs'teki tapmağa yıllık hediyeler göndermeğe devam ediyorlardı. Parçalanmadan sonra bu milliyetçiliğin ateşi daha şiddetli ve daha hırçın bir şekil aldı. Yedi yüz yıl önce Yahudi edebiyatının parlak yazarlarından Moseban Majemon Mischneh, «Torah» adlı eserinde Mesih'in varışının imkânlarını ve milletin Dünya kuvvetini ele geçirmesini parlak renklerle tasvir etmektedir.

«Dünya, İsa ve Tevrat ile alâkalı şeylerle artık tanışık hale gelmiştir,»

diye yazmakta ve şöyle devam etmektedir: «Bu şeyler artık en uzak ülkelerde ve en uzak insanlar arasında bile tanınmıştır. Hıristiyanlar artık bir çok şey hakkında malûmattadırlar. Halbuki eskiden Mesih sadece İsrail tarafından tamnmaktaydı.»

Maimonides de hıristiyanlığın Tevratı dünyaya yaydığını kabul etmekte fakat tanıtılmasının yanlış olduğunu ve hataların bir Yahudi siyasî lideri olarak kabul edilen Mesz71'in varışı ile ortaya çıkacağını, belirtmektedir. Mesih, Yahudilerin silâhlı kuvvetinin lideri olarak Yahudi olmıyan milletleri ortadan kaldıracak ve Nuh'un kanunlarını kabul etmeyi reddedenleri kadın ve çocukları ile birlikte imha edecektir. (Yahudilik ve Hıristiyanlık, Canon Lipot Huber, sayfa 141.)

Galuth yani vatansızlık devrinde, Yahudi milliyetçiliği Torah'ın ve Talmud'un Mein Kampf gibi hareket etmesi ile dinî irredentizme döküldü. Musevî Mein Kampf'ı her yerde muhafaza edildi ve en ufak kasabaların bile Torah mihrabında korundu. Bu millî ahkâm yorgunluktan gözleri çakmak çakmak olmuş kâtipler tarafından kaybedilmiş toprakların harfleri ile papirüs üzerine defalarca kopya edildi... Tapınak yıkıldı, fakat millî hayat tarzı yok olmadı. Bu dînî milliyetçilik Dünya üzerinde Yahudilerin yaşadığı her yere yayıldı. Ve bu milliyetçilik sadece yaşayışla alâkalı kaideleri, ibâdetlerin şeklini, giyinme tarzını, umûmî sağlık ve gıda bilgilerini düzenlemekte kalmamış, aynı zamanda milliyetçilik ideolojisini şekillendirmiş ve inkişaf ettirmiştir. Torah,

heryerde olduğu gibi Belz’de, Frankfurt’ta veya New York’ta da aynı kalmıştı.

Dağılan Yahudilik Dünyadan himaye gördü ve Torah ile Talmud’u okuyarak ruhlarını takviye ettiler.

«Sâmî olmıyanlar  m en büyük hatalarından biri, Yahudiyi beynelmilel bir tip olarak g rmeleriydi/Yahudi, hiç bir zaman beynelmilel bir tip değil, fakat Dünya  zerindeki bütün milletlerin üstünde bir idare kurmak gayesini güden bir kabile milliyetçiliğinin yaptığını bilen bir m messildir/ O, muhtelif topraklarda yaşamış, muhtelif içtimaî tabakalar işgal etmiş, fakat temelde yine bir Yahudi olarak kalmıştır.

1806 senesinde Napolyon tarafından yapılan San-hedlerin toplantısında Haham Salamon Lippman Cerf-berr, şöyle demişti: «Biz kimin nesli olduğumuzu unuttuk. Biz ne «Alman» ne de «Portekiz» Yahudileriyiz. Dünya’ya yayılmakla beraber yine aynı millet olarak kalmalıyız.»

Dr. Leopold Kahrı, 1901’de Pozsony (Bratislava) daki bir Yahudi mektebinde Siyonizm hakkında konuşurken bu fikirleri şöyle h l sa etmişti: «Yahudiler hiçbir zaman yabancılardan âdet ve ahl k  kaidelerini be-nimsemiyecek ve onların temsilcisi olmayacaklardır. Yahudi bütün şartlar altında yine Yahudi olarak kalacaktır.» ?*jr

Bu haham haklı idi. Yahudiler muhtelif içtimaî mevkiler işgal ederek muhtelif memleketlerde yaşamış, fakat heryerde Yahudi olarak kalmışlardır. şayet bir Yahudi kaftanı  karıp yasaklanmış yiyecekleri yediy-se de yine aynı im nın, aynı bağlılığının ve aynı milliyetçiliğin mümessili olarak kalmıştır. Belki dinî  detlerinden bir kısmını bırakmıştır, fakat ırkî vecibelerinde daima uyanık ve dikkatli kalmıştır. Yahudi yazarı David Moccata «İspanya ve Portekiz’deki Yahudiler» adlı kitabında nesiller boyunca Yahudilerin yerli halkla karışmış bir halde  şitli içtimaî mevkilerde fakat kilit noktalarda bulunduklarını kaydetmektedir.

Yahudiler, benzeme diye bir şeyin olup olmadığı üzerinde her zaman münakaşa edebilirler. Onlar, bulundukları memleketlerin lisanlarını ve  detlerini benimseyen, Hristiyan kadınlarla evlenen ve Hristiyan imparatorluklarında vekillik

yapan Yahudiler gösterirler. Fakat görünüşte hakiki bir İngiliz veya hakiki bir Alman veya mükemmel bir Polonyalı vatanperver olan Yahudinin bir Yahudi olduğunu inkâr edemezler (ve Dünyanın bugünkü durumu bu hakikati göstermektedir). Yahudinin sadakati O'nun Yahudilik menfaatleri ile çatışmadığı müddetçe devam eder.

/Yahudinin bir diğer şiddetli ve tesirli silâhı da bukalemun gibi bulunduğu yerin renklerini almasıdır/ Macaristan'da, İngiltere'de ve her yerde olduğu gibi Fransa'da da kendini, çevresi içinde kaybeder. Fakat kendisini İngiltere'de bir İngiliz, Amerika'da bir Amerikalı gibi göstermek isterse de bu sahtedir ve sadece müdafaa için düşünülmüş bir çâredir. Rusya dışında Rus ve Polonya Yahudilerinin en büyük topluluğunun yaşadığı yer olan Brooklyn ve New York'ta hiç kimse cüppe giymiş sakallı bir Yahudiye rastlayamaz. Akrabaları yeni mülteciyi iyi bir traş etmek için vakit kaybetmezler; sakalın Yahudi olmıyanları tahrik ettiğini iyi bilirler. Yahudi milliyetçiliğinin çıplak görünüşünün düşmanları kızdıracağını sezerler. «Siyon Büyüklerinin Protokolleri» onları bu bakımdan ikâz eder: « G i z l i k kuvvetimizin temelidir...» Bundan dolayı Yahudi, Sovyet Rusya'da ya partiye sıkı sıkıya bağlı Bolşevik bir ihtilâlcı, ya da otomatik silâhlı bir gizli polis şefi, Amerika'da Amerikanvâri bir bankacı ve Fransa'da aşırı liberal bir vatanseverdir. Tabîî ki, Rusya'da aynı zamanda parti mensubu ve Amerika'da da bir demokrat aday olmalıdır.

Fakat ne gibi siyasî cürüm işlerlerse işlesinler, hangi tâbiyete girerlerse girsinler kalben daima Yahudi olarak kalırlar. Bu hususiyetlerine uygun olarak da bazen emelleri bulundukları memleketlere uygun düşer. Fakat aslında Musa'nın

«...kardeşin olmayan yabancıyı kendinden üstün görmemelisin» (Tevrat 5 ci cüz, 15) kanununa uyarak Yahudi ırkından olmayan herhangi bir «yabancı» nın otoritesini asla kabul etmezler.

Medeniyetin inkişaf etmesi ile bu muhite uyma daha mükemmel bir hâl almıştır. Bu durum en çok tiyatro, film ve gazetecilik mesleklerinde müşahade edilebi-

LOUIS MARSCHALKO

İ t

luy Hollywood'daki film endüstrisi bir zamanlar Amerika'nın millî endüstrisi olarak mütalâa edilebilirdi. Bu endüstriyi idare edenler arada sırada güzel Amerikan filmleri yapmışlardı. Fakat sonraları Yahudi zihniyeti tatbik etmeye, Amerikan film piyasasına sahte kıymetler sokmaya teşebbüs ettiler, ve ileride de göreceğimiz gibi, işte bu Hollywood kamuflâjından yüz kadar Amerikan aleyhtarı Bolşevik film yıldızı çıktı. « B o l ş e - f i k - Y a h u d i » bugün Dünya kuvvetini ele geçirme teşebbüsünde artık maskesini atmıştır./

Yahudilerin zulüm, alay ve nefrete tahammülleri, flört bin yıllık milliyetçilik anlayışlarına uygun düşer. Fakat bunlara ne kadar karşı koymamışlarsa, bütün insanlığın efendisi olma inançları da o kadar kuvvetlenmiştir. Tahkir edilmişler, alçaltılmışlar, dolandırıcılar olarak adlandırılmışlar ve karikatürlere mevzu olmuşlardır. Çoğu zaman kendileri bile neden zulmedildikler-fii, alay edildiklerini ve hattâ öldürüldüklerini anlıyama-maktadırlar. Bir çok insan, barizdir ki, bâzı faaliyetlerin daha yüksek bir milliyetçiliğe, diğer insanlar ile faağdaştırılamayan ve bütün milletlerin istilâsını hedef tutan tipik Tevratvâri milliyetçiliğe hizmet ettiğinden habersizdir. Tevrat'taki milliyetçilik ile Alman Nasyonal Sosyalizmi arasındaki münasebetler ancak yer Ue göğün mukayesesine benzer.

Alman Nasyonal Sosyalizmi diğer insanları birleştirmeğe taraftar ve hazır idi. Bu, sadece bir ırka karşı düşmandı: Yahudilik. Halbuki Yahudi tipi « N a z i z m »bütün ırklara ve Yahudi olmayan bütün içtimaî smflara düşman olmuştu.

Saf Yahudi şehirlerinden geçen nesiller Yahudilere, onları bir millet olarak tutan ırk kanunlarının yine onları bütün milletlerin efendileri yapabileceğini öğretmişti. Modern inkişafın yanında buna lehte bir ırk hususiyeti de ilâve etmek gerekir: münakaşa kabul etmez hünerlikleri ve yüksek zekâları. Yahudi yazarları, sanatkârları, iş adamları ve bankacıları Batı medeniyetinin en yüksek mükâfatlarını topluyorlardı. Bu ırkın geri plânda bırakılmış küçük Yahudileri için ise bu başarılar, Yalnız basın değil, en basit Yahudi bile

büyük «İngiliz» bakanı Disraeli'ye, büyük «Alman» şairi Heine'ye ve en kaprisli beynelmilel ihtilâlcî Marx'a hürmet etmiştir. Bu azametli ve rakipsiz bir milliyetçilik veya «Nazizm »in derecesi değildir de nedir? Bir milliyetçilik ki, İbrahim'in zürriyetinden olduğu için bir caninin idamına razı olmamakta, bir milliyetçilik ki, kaybettiklerini kazanmak için din değiştirme fikrini desteklemektedir.

Ve kısaca dünya milletlerine hükmetmek için yaratıldıklarına inanan bir şâir, bir bankacı, bir İngiliz muhafazakârı veya bir Portekiz ihtilâlcisi Yahudiye, hemen hemen her zaman rastlayabiliriz. Şimdiye kadar herşey-de başarıya ulaşmışlardır. Buna göre açıkça görülmektedir ki; Torah'ta yer alan fikirler, Talmud prensleri ve Orta Çağlarda kurulmuş olan gizli Yahudi teşkilâtları, Dünya kuvvetini elde etmede halen tesirli vâsıtalar olarak hizmet görmektedirler.

«Bizim meşgalemiz dünyaya hükmetmektir,» sözü bu tecâvüz-kâr ekalliyetin gayelerini açıklamaktadır. Amerikan bankacısı veya Sovyet komseri olarak bir milletiz.»

Bu kitabın asıl gayesi, modern çağımızın iki büyük hâkim sistemi olan kapitalizm ile Bolşevizm'in iki zıt cereyan değil de, Yahudilerin dünya iktidarını ele geçirmek ihtirasının iki ayrı tezahür şekli olduğunu göstermektir. Belki bunlardan biri diğerinden daha temkinlidir, fakat ikisi de netice olarak aynıdır. Bundan

dolayı kapitalizm ve Bolşevizm arasında bir mücâdele varmış gibi gösterme teşebbüsü korkunç bir gaflettir. Hristiyanlara ve Araplara karşı olan düşmanlık bu iki sistemden ileri gelmektedir. Tahsilsiz kitlelerin temsilcisi olarak

«sokaktaki adam» kapitalizmin Bolşevizmi durdurabileceğini düşünebilir, halbuki bundan sonrası, öncesinin bir uzantısından başka bir şey değildir. Bolşevizm, kapitalizmden doğmuştur veya, belki, kapitalizmdeki hataların bir neticesidir.

Bolşevizmin Yahudi liberal kapitalist sisteminin bir çocuğu da olduğu söylenebilir. İki sistem arasında bazı farklar bulmaya çalışanlar, Hitler taraftarı Nasyonal Sosyalizmini, Alman Sosyalist işçileri ile en dostâne münasebetleri teşkil eden büyük Alman kapitalistleri unutmamalıdır. O halde

Yahudi Bernard Baruch, hazar Kaganoviç veya hattâ Brooklyn'in ufak liderleri ile de neden en iyi yakınlaşmayı sağlamasm?

«Biz bir milletiz,» demişti Siyonizmin babası Theo-dore Herzl. «Biz ne Amerikan Yahudileri, ne de Sovyet Yahudileriyiz. Sadece Yahudileriz!»

Geçen asrın bitmesi ile, elde edilen neticelere göre, mukaddes zürriyetin birliğinin ve Dünya iktidarını ele geçirmeye yapılan davetin hakikate doğru kristalleşmeğe başladığı görüldü. Bu, Yahudi yazarların, şâirlerin, bankerlerin, sosyalist ihtilâlcilerin ve Kominist havarilerin zihinlerinde canlandırıldı. Bir dünya hâkimi milliyetçilik gelmiş oldu. «Anti - Sâmîler» (Sâmî aleyhtarları) bile bu gelişmeye dikkat edip ehemmiyet vermediler. Bir taraftan münâkaşa götürmez zihnî ve ırkî bir kapitalist demokrasi birliği, diğer taraftan Sovyet

«halk demokrasisi» gelmeden aradan1945 hâdiselerinin geçmesi gerekti. Bu idrakin çok küçüK bir ekalliyet tarafından yapıldığı da ehemmiyetle belirtilmesi gereken bir gerçektir. Sâmi aleyhtarı, Yahudilerin «ırka bağlılık» larını, «şerefsiz iş

m e t o d l a r ı » nı ve kendi memleketlerinin ise yalnız «Yudalaşma »smı gördüler. Aynı zamanda, «Yahudi cürümü» nü Yahudi milliyetçiliğinin faziletli bir yönü olarak gösterenler oldu. Üstün ırkın yâni Musavâri milliyetçiliğin ırkçılık şuuru bugünkü durumunu Ondokuzuncu asrın sonunda kazandı. Bolşeviklerin ve bankerlerin benzer sloganları şöyleydi: «Müstakil olarak yürüyelim ve beraberce muzaffer olalım!»

Böylece «Dünya hâkimleri» yürüyüşlerine başladılar ve Dünyayı fethederek, bütün milletlerin hâkimi olmağa koyuldular.

F: 3

HAZRET! İSA'NIN MUKAVEMETİNİN MÂNÂSİ

Orta Ça'da insanoğlu, Yeni Ahid (İncil) 'in ruhu ile İsa'nın karşı geldiği

«Yahudi Nazizmi» arasındaki çatlağı atlamıştı. İsa'nın şahsında bütün insanlığın kardeş olması ideali yer almıştı. Tevrat, Yahova'-sı ile maddeci bir ahdi ihtiva ediyordu. O,

İncil’de ahdi, bütün hepimiz için yapmıştı. Âlemşümul sevgi ve İncil’in bütün alt mânâları, Tevrat’a karşı bir anti - tez olarak ortaya çıktı.

Tarihin en büyük yalanı, Hristiyanlığın Yahudilikten çıkma olduğudur. Halbuki tamamen aksi olarak Hristiyanlık, Yahudi milliyetçiliğini ve ırk üstünlüğünü inkâr etmekle doğmuştur. Havariler bizzat şunları okutmuştur: Peter, «Biliyorsun ki,» dedi «Yahudiden arkadaş tutmak veya başka millete geçmek çok kötü bir şeydir. Fakat Allah bana hiç bir kimseyi bayağı veya pis diye adlandırmamamı göstermiştir.» (Ahidler 28).

Yahudilere Goyim’in de makeddes Ruh’un ilâhî lüt-fundan faydalanabileceği söylendiğinde şaşırılmışlardır. Havarilerin herkesle beraber aynı masada oturmalarından da şikâyet etmişlerdir. Yunanlılar sinagoga sokarak Mukaddes Yer’i kirlettiği esbabı mucibesiyle Aziz Paul’e karşı Atina’da bir de toplantı yapmışlardı.

Peiertn Roma kumandanı Cornelius’u ziyareti sırasında söylediği yukardaki ve aşağıdaki cümleler o zamanki Yahudi gururuna zıt bir mâhiyet taşımaktadır:

«...Şu hakikate inanırım ki, bütün insanlar Allah’a hürmet etmezler: Fakat her millet içinde O’ndan korkan ve dürüst çalışanlar O’nun tarafından kabul edilirler.» (Ahidler, 34-35.)

Fakat Paul ve Barnabas’m Antakya’daki vaazları daha mukavemetlidir:

«Sonra Paul ve Barnabas cesaretlendiler ve Allah kelimesinin ilk önce söylenmesi gerektiğini belirttiler: fakat kendinizi bundan u-zak tutmanız ve ebedî hayatı kendiniz için değersiz bulmanızdan dolayı Gentile’lere dönüyoruz.»

(Ahidler 46.)

Burada Gentile’lerle Goyim yâni Yahudi olmayanlar kastedilmektedir.

Paul, Atina’da, «Ve (Allah) bütün milletlerin insanlarını bir kandan yarattı...» (Ahidler, 20) demiştir. O, bunları bir milletin, bir ırkın—Yahudiler

—kendilerini Allah’ın yarattığı kan kardeşi insanlar grubundan hâriç tutmalarından dolayı söylemektedir.

Paul, Yahudileri kasdederek, «Bu ne cüretkârlıktır ki, Allah'ın kanunlarını yıkarak kendinize yeni kanunlar yapıyorsunuz,» demektedir. (Ahidler 19-20, 23, 34).

Havariler heryerde İsa'nın Yudaizmi'ni ve Yahudi Nazizm'ini inkâr eden ihtilâlcî fikirlerini yaydılar ve aşıladılar.

«Kalpleri kararmış ve kulakları sağır olmuş ve gözleri kapanmış insanları, gözleri ile görsünler ve kulakları ile işitsinler ve kalbleri ile anlasınlar diye tedavi etmeliyim.»

«Şunu bilin ki Allah'ın yardımını Gentile'ler iledir ve onlar bunu duyacaklardır.» (Ahidler, 27-28.)

Fakat Yahudiler, bu inançtaki havariyi çarmıha gerdiler ve bu güne kadar seçilmiş insanlar oldukları ve bundan dolayı Dünyadaki insanların efendileri oldukları fikrini terketmediler. Yahudiliğin parçalanarak yayılması . Bâbil esaretinden kurtulmaları ile başlar ve Kudüs'ün yıkılması ile sona erer. Bunun bir neticesi olarak bu çılgın kuvvet genişledi; ırkçılık fikri ile desteklenen ve bütün milletlere hükmetmeyi terviç eden bu ihtiras, dolu dizgin eski azmanların bütün ırk ve dinlerine sızdı. Yahudilik çeşitli insanların ve ayrı ırkların mirası olduğundan saf bir ırk değildir. Buna rağmen Ezra ve Nehemiah'm bu karışık ırkı, Dünya'nın tek saf ırkı olarak nasıl tanıtmak istediklerini burada teferruatı ile anlatmaya lüzum yoktur. Ondokuzuncu asrın sonunda bile muhtelif Amerikan antropolojik araştırmaları, «Yahudi ırkının tarih boyunca ırkî saflığını koruduğu» neticesine varmıştır. (Siyasî - Antropolojik Araştırmalar, Mart 1904, sayfa 1003.)

Hauston Stewart Chamberlein, T'heodosius'dan 1800 yılına kadar Yahudi olmayan 300 kişinin ırk olarak Yahudi gibi gösterildiğini yazmaktadır. Bu muazzam ırkçılıktan, diğer insanlardan nefret eden ve hattâ onları hâkimiyetleri altına almak gayesini güden bir zihniyet doğdu. Tevrat'ın Avrupa'da zuhur eden maddecî ve muvazaa kaldırmaz ruhu halâ bütün insanların imhası, büyük ve daha kuvvetli milletlerin üzerinde hâkimiyet zamanının geleceğini söyleyen Mesih rüyasının izlerini taşımaktadır.

Bunun neticesi olarak, eski zamanda olduğu kadar Orta Çağ'da da insanların kendilerini niçin Yahudilerden hem

ideoloji ve hem de fizikî bakımdan uzak tuttuklarını anlamak kolaydır. O günlerin insanları üzerinde mukaddes Ruhun ve Peter'in sözlerinin yarattığı tesir kalmamıştı:

«Kendinizi size karşı olan nesillerden kurtarın. (Ahid 40.) Orta Çağlar, saf Yahudi kasabalarını ortaya çıkarmış fakat aynı zamanda bu tedbir Yahudi ırkını korumuştur. Yahudilik, Hristiyan Dünyasının kendilerini tanıması ile umumiyetle ırk safiyeti politikasını Yahudi kasabaları ile idâme ettirebilmişti. Fakat, maalesef, bu durum, Yahudilerin Hristiyan memleketlerin hayatına ve iktisadî sistemlerine sızmasına mâni olamadı.

Bu Yahudi baskısının tarihini «eski dünya» dan öğrenebiliriz. Bâbil esaretinden sonra İskenderiye şehri ve civarında bir milyona yakın Yahudi yerleşmiş ve bunlar Yahudilerin bugün New York'ta oynadıkları oyunun aynısını oynamışlardır. Roma İmparatorluğu'nda, bilhassa Roma şehrinde, bu milliyetçi kabile azınlığının kuvvet ve tesirleri korkunç bir seviyeye ulaşmıştı. Romalı büyük devlet adamı Çiçero, bir mahkemede konuşurken sesini ancak hâkimlerin duyabileceği bir şekilde alçalmış ve Yahudilerin birbirlerine bağlılığının kendilerine karşı çıkacak olanları yok etmeye yetecek kadar kudretli olduğunu belirterek büyük bir zekâ ile hareket ettiklerini izah etmişti. Tarih boyunca en eski zamanlardan beri Yahudiler, bugün bizim Masonluk dediğimiz teşkilâta akraba teşekküller kurmuşlardır. Yahudi olmayan fakat kendilerini Yahudi olarak tanıttıkları şekilde yetiştirilmiş kişiler vasıtası ile Yahudiler hayattaki en yüksek mevkilerin üzerinde dahi tesir icra edebilmişlerdir. Neron'un Hristiyanları katletmesinde Yahudi cemiyetlerinin parmağı vardı. İmparatorun karısı Pompea Sabina, bir Yahudi idi ve bir Yahudi cemiyetinin âzası idi.

Kocasına en sadık saray adamı Yahudi aktör Alityrus vasıtasıyla kandırmaya muvaffak olmuş ve Hristiyanları katlettirmişti. Tarih boyunca Neron'larm, Roosevelt'lerin arkasında daima böyle Alütyrus'lar ve Poppea'lav olmuştur.

Roma İmparatorluğu'nun çöküşünde olduğu kadar İspanya İmparatorluğu'nun da yıkılmasında Yahudilerin rolü olmuştu. Heman'm kaydettiğine göre, İspanya İmparatorluğu'nda toprak tasarrufundan en yüksek ruhani mevkilere kadar bütün

maddî ve manevî kuvvetleri kontrollerine almış, ihtikâr yolu ile mahkemeler ve bütün asilzadeler üzerinde tesir sahibi olmuşlardır. Sonunda, bir mahkemede bir Yahudinin yemini, Yahudi olmayan iki kişinin yemininden daha kıymetli sayılması gibi bazı garip hakları âdeta zorla almışlardır. Daha sonraları bu kuvveti elde tutma taktiğini Almanya'da ve Habsburg İmparatorluğu'nda tekrarladılar. On-altıncı asırda îmre Fortunatus isminde bir Yahudi ve arkadaşları Macaristan İmparatorluğu'nun yıkılmasında muazzam bir rol oynamışlardır. Günlük hayata o kadar fesat sokmuşlardır ki, gittikçe yayılmakta olan Türk kuvvetine, İmparatorluğun 1526 « M o h a ç Meydan Muharebesi »nde dayanacak gücü kalmamıştı.

Eski Dünya'nın ve Orta Çağın ruhanî liderleri ile devlet adamları bu Yahudi baskısının farkında idiler. Roma imparatoru Tiberius'dan Goethe'ye kadar bütün ileri görüşlüler, Yahudiliği millî tehlike olarak sıfatlandırmışlardır. Büyük Napolyon şu sözü ile belki de bunların hepsinden açık görüşlü olduğunu göstermiştir: «Bu Yahudiler; çekirgelere, yaprak kurtlarına benziyorlar ve benim Fransa'mı mahvedecekler!»

Onsekizinci yüzyılda bile, Yahudiliğin övünme payı çıkardığı insanilikten eser yoktu, çünkü Yahudilik ((devlet içinde devlet» olan bir ekalliyet hareketinden ileri gitmemiştir. Fakat bazı devletler bu tehlikeyi görmemişler ve Yahudi zaferlerinin son anda önlendiği olmuştur. Ferdinand ve İzabella onları İspanya'dan atmışlar, diğer yerlerde ise sıkı kontrol altına alınmışlardır.

Fakat en ehemmiyetli olarak «Yahudi Nazizmi» günlük hayattan uzak tutulmuştu.

Saf Yahudi şehirleri, Yahudilere karşı ideolojik ve fikrî bir barikat teşkil etti ve Hristiyan dinleri ve kültürleri hayatî bir tehlikeye maruz kalmadılar. Bu arada ehemmiyetle işaret etmek gerekir ki; Fransız ihtilâline kadar Yahudilerin kitleler üzerinde doğrudan doğruya tesiri olmamıştır. Para keselerinin yardımını ile en çok mahkemelere tesir etmişler fakat halk üzerinde doğrudan doğruya bir kontrol kurmayı başaramamışlardır.

Orta Çağlarda sözde Yahudi mes'elesinin bir noktası dikkati çekmeden geçip gitmişti. Yahudi milliyetçiliğinin ve tecavüzlerin artan tesiri tamahtan, bencillikten veya «Yahudi aleyhtarları»nm tâbiri ile diğer «Yahudi hususiyetleri» nden gelen şuurlu bir hareket değildi. Tevratın, Torah'm ve Talmud'un milliyetçiliği Yahudilere para zenginlik değil, Dünya kuvveti için baskı yapıyordu. Bütün Dünyanın hâkimi olmak gayelerine ulaşma yolunda para sadece bir vâsıta idi. Bunun için zaman zaman görülmesine rağmen bir Yahudi merkez hükümetine ihtiyaç yoktu. Talmut ve Torah oldukça kâfi idi. Yahudiliğe bir hükümetin vereceği tâlimâtlardan daha iyisini veren bu kitaplar, bütün sinagoglarda ve Yahudi evlerinde bulunuyordu.

Muhtelif memleketler ve imparatorluklar, bu Dünya hâkimiyeti rüyasını kontrol altında tutmaya az çok muvaffak oldular. Bilinen Dünya'nm hudutları genişlemeye başlayıp da, basın, radyo ve diğer propaganda vasıtaları sayesinde ayrı memleketler ve insanlar ya-kmlaşmca tehlike gözle görülür bir şekilde çoğalmaya başladı. Böylece bu Yahudi ekalliyet milliyetçiliği yalnız tek tek memleketlere .değil, fakat bütün insanlığa karşı aynı zamanda ve tam kuvvetle gayesini gerçekleştirmeye koyuldu. Bu sıralarda Protestanlığın çıkışı ile belirli bir Yahudi zihniyeti Hıristiyanlığın içinden kendilerine uygun bazı fikirler buldu.

Lüther, âlemşümül insancılık ile «Yahudi kabile Nazizm» i arasındaki farkm imtizaç ettirilemeyecek derecede büyük olduğunu açıkça gördü. Yahudi mes'elesi üzerine yazdığı yazı, onun ileri ve açık görüşlülüğünü gösterir. Fakat Prostestanlığm doğuşundan ayrı olarak Tevrat, İncil'in kiliselerde ve mekteplerin din derslerinde okutulmasından dolayı daha büyük bir sahayı tesir altına aldı. Protestan vaizler, Macarlar, İsviçreliler, İngilizler, Hollandalılar ve Almanlar teşbihler ve pasajlar kullanmak için Tevrata başvurmaya başladılar. Dinî harbler sırasında Tevrat'ın içinde kötü sözler, itirazcıların bile zihinlerine yerleşiyordu. Böylece Tevrat'ın zihniyeti, boş

ifâde tarzından faydalanarak Hıristiyan inancına girdi. Hıristiyanlık Yahudiliğe tamamen aykırı hususiyetlere sahip olmasına rağmen kendisini onun bir devamı gibi addetmeye başladı. Bu hatanın neticesi olarak, bir Yahudi müsamahasızlık

zihniyeti, kin dolu bir ruhla birlikte Hıristiyan medeniyetine yerleşti ve nesiller boyunca

Tevrat'ın akıl almaz ve maddeci vaazları ile büyüdü.

Tevrat'ın en fazla tesirine mâruz kalan bilhassa İngiliz Protestanlığıdır.

İngiliz tüccar - prenslerinin zihniyeti ve Püritan'larm aynı şekilde davranışları, Yahudi Tevratı ile benzer bir hâle gelmiş ve muayyen bir ticaret meşru bir hâle getirilmiştir. Ondokuzuncu asırda bazı aldatılmış İngiliz âlimleri, İngiltere'nin asıl yerlilerinin İsrail'in kayıp onuncu kabilesinden gelenler olduğunu isbat etmeye bile çalıştılar. Kapitalizm üzerinde meşhur otorite Werner Sombart, sonunda kapitalizmin kökünün Yahudilikte olduğu kadar Protestanlıkta da olduğu neticesine vardı.

Fakat bir şey muhakkak idi Protestanlığın doğuşu ile Hıristiyan Dünyasının önceki birlik ve bağlılığı kopmuştur. İsa'nın kilisesi, Katolikliğe ve Protestanlığa ayrılmıştır. Bu nifaktan faydalanan kabile milliyetçiliği Hıristiyan Dünyasına ve Hıristiyan manevî hayatına sızdı. İlerleme ve aydınlatma vaatleri altında, insanlık kurtuluşu için haykırmaya başladı. İlerlemenin baş

temsilcisi Voltaire bile, bu kurtuluşu hayatî bir tehlike olarak vasıflandırıyordu. Hayırseverlik kisvesi altında Hıristiyanlık, Yahudi kurtuluşuna yardımcı olmaya başlamıştı. Bunun birgün Hıristiyanlığın, yani katolikliğin, protestanlığın, ortadoksluğun ölümü demek olduğunu görmemek imkânsızdı.

Nefret edilen Orta Çağlar bile kaynağını Talmud'-dan alan ve Hıristiyanlığı hedef almış «Yahudi dinî Nazizmi» nin softa kuvvetinin her zaman mevcut olduğunun farkında idiler. 1888'de Minerva Press, 1240'da Fransa kralı St. Louis tarafından kurulan bir tetkik heyetinin şaşırtıcı raporlarını yayınladı. Kral, Fransa'da Yahudilerden neden çok fazla nefret edildiğini öğrenmek istemiştir.

Kendisinin reisi olduğu bir «Kraliyet Mahkemesi» kurdu. Mahkemede Yahudice çok iyi ko-T.C.

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

nuşan Hıristiyanlaşmış bir Yahudi, Talmud'un methinin hakiki olup olmadığını anlamak için Paris hahamı Jechiel ve diğer hahamlar Juda Samuel ve Jacob ile birlikte mahkemeye davet edildi. Kral, hahamlara Talmud'un hakiki olduğunu teyid ettirmek isterken onlara kitabı müdafa edecek her türlü imkân vermişti. Buna rağmen, mahkeme Talmud kanunlarının yalnız Hıristiyan cemiyetlerinde değil diğer Hıristiyan olmayan cemiyetlerde de cemiyet düzenine aykırı hâttâ tamamen zıt olduğuna karar verdi. Soruşturmaların neticesinde, mahkeme, Talmud'un Meryem'i devamlı olarak tahkir etmekle kalmadığını, aynı zamanda İsa'nın bir bakireden doğduğunu da inkâr ettiğini ve hatta onun Pandam isimli bir askerle, bir sokak kadınından doğduğu iddiasını meydana çıkardı. Hıristiyanlar, Talmud'un bu tecrübelerinin doğru olduğunun davetli hahamlarca tasdikinden sonra korktular.

Soruşturma hey'eti-nin vardığı neticeye göre St. Louis, Talmud'un yakılmasını emretti. (Gizli İmparatorluk, 1945, sayfa 27.) Sonraları Hıristiyanlık, Yahudilerin mukaddes kitabına fazla dikkat atfetmedi. Halbuki Hıristiyanlığa karşı kinin ve çift ahlâk sisteminin neş'et ettiği yer Talmud idi. Şunu da ehemmiyetle belirtmek gerekir ki; içinde bulunduğumuz yirminci asırda bile Talmud'un hakiki bir tercümesi yoktur. Alman -

Yahudi bir aileden gelme bir üniversite profesörü olan Gaetz'in onu tercüme ettiği doğrudur, fakat bütün itham edilen kısımlar çıkarılmış olarak. Macar yazarı Alfonz Luz-senszky de Talmud'un ancak muayyen kısımlarını tercüme etmiştir. O sırada mevcut Bolşevik diktatörlüğünün buna karşı aksülâmeli Alfons Luzsenszky'i hapse atmak olmuştur. Kendisinin bir Yahudi - Komünist işkence odasında öldüğü sanılmaktadır.

Birinci Dünya Harbinden sonra kültürlü Batı Dünyası, bir Londra Sabah Gazetesi'nde (The Morning Post) «Yeraltı Suikastçıları» başlığı altında yayınlanan bir seri haberiyle sarsıldı. Gazetenin naşiri H.A. Gwynn, «Dünyanın Rahatsızlığının Sebebi» adlı kitabında, hür tarihçilerin ihmal ettiği muhasır bir kaç kitap ismi verdikten sonra Fransız İhtilâlinin asıl sebebinin alt sınıfların ihtilâl temayülü olmadığını ortaya atmıştır. Bu zamanda hem Yahudi hem mason kuvvetleri birlikte çalışıyorlar ve bütün mahsûlü satın

alarak sun'î bir kıtlık, bu sun'î kıtlıktan da 14 Temmuzda ihtilâl peyda ediyorlardı. Daha 1776'da Adam Weishaupt'un peyda ettiği «Spartaküs Hareketi» Bavyera'da başlamış

Birinci Dünya Harbine kadar muhtelif zamanlarda ve çeşitli şekillerde tekrar tekrar tehlikeli bir şekilde patlak vermiştir. Gıoynn'in yazısı, Ondokuzuncu yüzyılın bütün hareketlerinin Yahudilerin kontrolünde olduğunu ispatlamaktadır.

Gwynn, masonluktaki Yahudi rolünü de Yahudi dönmesi Abbott Lemann'm «L'Entrée, des Izraëli-tes dans la Société Française» adlı kitabından ve Amerikan yazarı, mason Albert Pike tarafından toplanan delillerden faydalanarak meydana çıkardı.

Yahudiliğin Hristiyanlığa karşı bir kin beslediğini ve Liberalizm maskesi altında Hristiyan cemiyet düzenini bozmaya çalıştığını da ispat etti. Böylece Tevrat'ın Yahudi «Nazizm» i, para kuvveti yanında Hristiyan halkı yok etmek için yeni ve korkunç bir silâh keşfetmiş olduğu anlaşıyordu. Bu yeni silâhın adı «İhtilâl» di.

Beynelmilel sosyalist teşekkülleri 1864'te ilk Enternasyonal ile faaliyete başladılar. Liderleri Marx ve Lassale'm ikisi de Yahudi idi. İkisi de ırklarının alçak görülmesinin intikamını taşıyordu. «Coningsby» adlı kitabında Disraeli, Yahudi idaresi ve liderliği altındaki bir Alman işçi hareketini önceden bildirmek cesaretini

44

LOUIS MARSCHALKO

YAHUDİLER

45

göstermiştir. Bütün bunlara Avrupa kültür tarihinde yeni bir unsur yerleşmiştir.

Sınır ve cemiyetleri kurmak kadar yıkmayı da sistematik olarak idare eden teşkilâtlanmış bir kin... Avrupa'da nüfuzunu sürdüren bu kin, kökünü Yahova'nın Dünyadaki bütün zengin ve zenginlikleri vaadeden topraklardaki insanları önüne dökceğini söyleyen Tevrat'tan almaktadır. «Tevrat Nazizmi» Avrupa'da çalışan sınıf ile sonraları Amerikan proleteryası

arasında bir çok müttefik buldu. Fakat proletarya kapitalizmin asıl kurucularının, koruyucularının ve besleyicilerin Yahudi milliyetçiliği olduğunu anlayamadılar.

Hiç şüphe yoktur ki, şeytanî Yahudi plânlarının tohumları Marz'm vaazlarına yerleştirilmişti. Onlar, seçkin mütefekkirleri, aristokrasiyi, orta sınıfları, papazları ve Yahudi olmayan işçileri eşitlik doktrinini yanlış bir şekilde tanıtmak ve proletaryayı kışkırtmak sureti ile ortadan kaldırmak istiyorlardı.

Milletleri yok etme plânlarının başında, liderleri hedef alıyorlar ve insanlığı lidersiz, davar haline getirmek gayesini güdüyorlardı. Bu, artık içtimaî bir plân olmaktan uzaktı. Bu, Yahudiliğin kendi taktiği idi. Başboş sürüdeki her adam Dünyanın üzerine eğilmiş «Yahudi kabile nazizmi» nin kör âleti ve kölesi olacaktı..

Marx'm beynelmilelciliği müdafaa etmesine rağmen Yahudilik hiç bir zaman beynelmilel olmamıştır. Sadece proletaryayı beynelmilel olmamıştır. Sadece proletaryayı beynelmilel yapmak istemiştir. Proletaryaya bulundukları memleketi yıkmak vazifesi verilmişti. Böylelikle beynelmilel bir dünya devletinin; tek bir üstün zümre olarak Yahudilerin bulunacağı bir devletin kurulması gerçekleşecekti!

Yahudiler her millette bulunur. Bulundukları memleketin lisanını kullanmalarına rağmen üstün bir ırkın temsilcileri olarak onlar yine de mağrur Yahudilerdir.

Hıristiyan İnancı önceki mânevi kılıfından sıyrılmış ve Yahudi Hıristiyanlığına dönmüştür. Aynı zamanda Yahudilik dinî ve ırkî birliğini koruyarak Hıristiyan cemiyetlerine girebilmiştir. Yahudi milliyetçiliğinin alevi daha da parlarken Hıristiyanlık gittikçe imanını kaybederek münkir, çekingen ve dermansız hâle gelmiştir. Tevrat'ın dinî milliyetçiliği, İncil'in Hıristiyanlığı, İncil'den utanmağa, onun «Modası geçmiş» olduğundan şüphelenmeye başlamıştır.

Asrın en büyük cemiyet mes'eleleri ile karşılaşınca Hıristiyanlık dermansız ve tembel olduğunu göstermiştir. Fakat aynı zamanda Yahudilik kendi ırkım iman ile Solduruyordu. Bu, Allah'a değil, siyasî milliyetçiliğe imandı.

Diğer taraftan, «Hıristiyan ihtilâli» vazifesini tamamlayamadı, yani mazlumu zâlîme karşı koruyamadı ve içtimaî adaleti kin yolu ile değil de sevgi ile gerçekleştiremedi.

Ondokuzuncu asırda Hıristiyanlık yaşayan bir din olmaktan çıkıp bir formalite haline geldi. İsa'nın isyanının modern anlayışta Marxizm'e karşı bir isyan olduğunu anlıyamadı.» Rerum Novarum» ve «Oudrage-simo Anno» Sosyalizmin ve Liberalizmin kabul ettiği teknik tercümeler olarak kaldı. İsa'nın Kilise mücâhidi, gerektiği kadar gayretle çalışmadı. İsa'nın şu meşhur sözüne dayanarak yan gelip yatmağı tercih ettiler: «Benim krallığım bu Dünyada değildir.» Halbuki Marxizm'-in fikri, bu Dünyada bir kurtuluş gerçekleştirmek idi. Bu son fikir, tabîî ki, Yahudi aklından çıkma idi. Irk saflığı fikrinin koruyucuları olan Ezra ve Nehemiah kadar Yalova'nın kendisi de muhakkak ki, aynı şeyleri vaad etmişlerdi: Bu Dünyada kurtuluş, Kudüs kapılarından geçen refah ve haftada onsekiz saat çalış* ma. Marxist vaad dahi bu Dünyadaki bir kurtuluşu İfâde ediyordu, fakat bu vaadler perdesinin arkasında Yahudi milliyetçiliği bulunuyordu. Çünkü Marxist liderler biliyorlardı ki, kurtuluş dedikleri şey aslında «Yahudi Dünya Hâkimiyeti» nin temelidir.

Hıristiyanlık birleşemedi ve İsa'nın inkılâbının içtimaî tarafını takip edemedi. Diğer taraftan, Yahudilik ise dört bin yıllık «Nazi»likleri boyunca ırkî ve ruhî bakımlardan bütün olarak kalmıştır.

Fransız İhtilâli'nden sonra Yahudi tesiri altındaki muayyen hükümetler gizli cemiyetler de Hıristiyanlığı umumî hayattan o kadar uzaklaştırdılar ki; bu dinin tek rolü halkı kiliselere çağırmak oldu. Bu kadar zayıf ve bölünmüş

Hıristiyanlıkla bu baskılara hangi kuvvet karşı koyabilirdi? Yüzbinlerce dönüm araziler üzerinde kurulmuş ve kitlelere fakirlik ve adalet hakkında vaaz veren boş resmiyetiyle Yunan Ortodoks Kilisesi mi, müsterik piskoposları ile Roma Katolik Kilisesi mi, yoksa Tevrat'ın ruhu ile iyice dolmuş Protestanlık mı? Bu şartlar içinde, herhangi bir kuvvet kitlelere tesir edip onları Hıristiyan inkılâbının tarafına çekebilir mi, Hıristiyanlık, hâdiseleri tenkitten umumî efkârı aydınlatmaktan ve içtimaî fikirleri tatbikattan uzak, münzevî

bir hayat yaşamağa başladı. Bu rolleri Yahudilerin elinde olan basın devraldı. Marxist

«Dünya Cenneti» fikri ile karşılaşan Hristiyanlık, İsa'nın vaazlarını müdafaa edemez hale geldi. Ayrıca liderliğini bırakıp kitleleri temsil kabiliyetini kaybetti. Hristiyanlığın günlük hayattan çekilmesi ile Yahudi olmıyanların maddî ve manevî kuvvetleri hücumla mâruz kaldı. Gayeleri, bu Dünyayı liderlerden temizlemek ve Yahudi Dünya hükümetinin nihâî hâkimiyetini tesis etmektir.

Ondokuzuncu asrın sonunda büyük mütefekkir Houston Stewart Chamberlain, Hristiyan Dünyasını şöyle ikâz ediyor:

«Aramızda yaşayan Yahudiler mes'elesi, zamanımızın en zor ve en hayâtî mes'elelerinden birini teşkil etmektedir.» (Houston Stewart Chamberlain, 1 sayfa 163.)

Yirminci yüzyılın başlarında büyük plânın muvaffakiyeti ile alâkalı hiç bir şüphe kalmamıştır. Dünya Yahudi liderlerinin karar verecekleri bir şey daha vardı: Dünya kudretini emniyete almak için kullanılacak usûller. Bu gaye, altın ile mi, yoksa tommy silâh ile mi elde edilmeliydi? Zenginler hâkimiyeti ile mi, yoksa gizli polisin Yahudi patronları tarafından tatbik edilen Komünist zulmü ile mi? Yeni sinagog, sarrafların mı yoksa müstebit idarecilerin mi yatağı olmalıydı? Yoksa omuz omuza çalışan her iki fırkaya da açık mı olmalıydı?

Bu büyük muammaya, Yahudilerin sahte olduğunu iddia ettikleri muayyen bir vesika açık bir cevap vermektedir.

ÜÇ MERHALEDE DÜNYA HÂKİMİYETİ

Yahudilik «Siyonun Münevver Büyüklerinin Protokolleri» ni yalanlamak için elinden gelen herşeyi yapmıştır. Bugün, « P r o t o k o l l e r » in en ufak bir parçasından bile bahsetmeğe cesaret edenler, Yahudilik tarafından gayri medenî barbarlar olarak sıfatlandırılır.

26 Haziran 1933'te İsviçre Yahudi Cemaatleri Federasyonu ve Bern Yahudi Cemaati, Protokol-1 e r ' in sahte olduğunu ispatlamak için mahkeme teklif ettiler. Mahkemenin cereyan tarzı şaşırtıcı idi. İsviçre Medenî Kânunu tamamen bir kenara bırakılmıştı. Hâkim, Mahkeme vazifelilerine güvenmiyen

davacıların, şahitlerin ifâdelerini kaydetmek üzere iki hususî stenocu getirmelerine müsaade etmişti.

Bu hâdiselerin ışığında, iki sene süren murafaalardan sonra Mahkemenin

«Protokoller» için «sahtelik» kararına şaşmamak gerekir. Karar, 14 Mayıs 1935’de verildi, fakat Mahkemece açıklanmadan Yahudi Basını’nda ilân edildi!

1 Kasım 1937’de İsviçre Temyiz Mahkemesi bu kararı iptal etti. Fakat, Yahudi propagandistleri Proto-koller’i hâlâ «sahte» olarak ilân etmektedirler.

Halbuki şu bir hakikattir ki, Siyon Protokolleri’-nin aslı, daha 1890’da Odesa Yahudilerinin elinde idi. Protokoller 1905’de Rus, Nilus tarafından yayınlanmıştır. Söylentilere göre, yazarı Oriental Asher Ginsberg, «aynı halktan» mânâsına gelen, Achad Haham takma adını kullanmıştır. Gayesi Yahudi şuurunu uyandırmaktı. Bu kitabın Nilus tarafından yayınlanan bir sureti 1906’da British Museum (İngiltere Müzesi) tarafından istenmiş ve bugün halen orada saklanmaktadır.

Protokoller’in doğruluğu hakkında Dünya çapındaki münâkaşa devam ederken, onların hakikiliği herhangi bir mahkemeden daha yüksek bir otorite tarafından tasdik edilmiştir: Dünya Tarihi. 1906’da tesbit edilen Yahudi programı tamamiyle yürütülmüştür. Do-layısıyle Protokoller’i çeşitli bakımlardan ele alabiliriz: 33

ncü dereceden masonluğun Siyon büyükleri tayfından hazırlanan bir Dünya plânı olarak Basel Si-onist Kongresi’nin gizli kayıtları olarak veya aşırı bir ahudi milliyetçisinin yazdığı basit bir kitap olarak; unların hepsi mevzua aykırıdır.

Mevzu ile alâkalı olan e münâkaşa kabul etmez tek hakikat, programın ken-i içinde tamamlanmış olmasıdır. Hattâ Siyon Büyük-erinin tahminlerinden fazla şey başarılmıştır. «Dünya Hâkimleri», Dünya’yı fethetmişlerdir. Protokoller’in doğruluğu ile alâkalı gayesiz münakaşaları takip etmek yerine biz burada bir şeyi işaret etmek istiyoruz. O da Siyon Büyüklerinin programlarını fiiliyata döktükleridir. Şimdi Dünyayı ellerine aldıklarını ilân etmeden önce Yahudilerin atacağı son bir adım daha vardır, u anda Yahudilik, Dünyayı

idare eden siyasî, iktisadî e manevî kuvvetlerin arkasında sönük kalmış gözük-nektedir, fakat her an harekete geçmeye hazırdır. Ya-mdilik bir tek basamağı tamamlamak için çalışmaktadır ve beş köşeli yıldıza o zaman bir köşe daha ilâve edilerek Amerikan bayrağına eklenecektir.

Protokoller ile alâkalı bir sual daha kalmaktadır ki; o da şudur: Bir Dünya programı için açık veya gizli bir Yahudi teşkilâtı kurulmuş mudur? Torah'ın, Tal-F: 4 mud'un, ve hattâ belki de Protokollerin vaazlarına göre, Dünya Yahudilerini idare edecek bir gizli «Yahudi Hükümeti» kurulmuş mudur?

Hiç şüphe yoktur ki; Yahudi cemaati dâhilinde, daha İsa'nın doğumundan önce

« K a h a l » veya « C a h i l l a » diye bilinen bir teşkilât, ruhanî Yahudi devletinin siyasî uzvu olarak vazife görüyordu. O halde Yahudi milletin bu teşkilâttan hâlâ bir şeyler muhafaza ettiğini kabul edebiliriz.

Evvelce de belirtildiği gibi, dağılmadan önce bile hem İskender hem de Romalılar, hakiki hükümetler ve siyasî kuvvetler tesis etmişlerdi. Bu imparatorluklar yıkıldıktan sonra, her Yahudi cemaati kendi minyatür Cahilla'sını kurdu. Bu teşkilâtların gayesi Yahudiler arasında çıkan kanunî anlaşmazlıkların Hristiyan mahkemelerine intikal etmesini önleyerek kendi aralarında halledilmesi idi. Yahudiler tarafından çiğnenen memleketlerde herkes bu Cahilla'larm mevcudiyetinden haberdardır. Fakat bugün belki «Muhaceret Komi t e s i » diyebileceğimiz daha yüksek bir Yahudi idare uzvu muhakkak ki, vardır.

Bu yüksek Yahudi Kanal'ımn tarihte değişik isimler altında her zaman mevcut olduğuna dâir yazılı deliller vardır. Meselâ İstanbul'da « S a n h e d r i n »

adı altında kurulmuştu ve Yahudiliğin başında «Büyük Satrap» bulunuyordu. Daha sonra çeşitli hareketler görüldü; Fransız masonları ve Birinci Dünya Harbi'nin büyük kuvvetlerinin kumandanları arasında bunlara rastlandı. Bu gizli dünya hükümeti faaliyetlerinin izleri her yerde bulunabilir. 1920'de, Versay'daki sulh konferansından muvaffa-kiyetsizlikle dönen

Amerika Birleşik Devletleri Başkanı Wilson, açıkça ilân etmişti:

«Avrupa’da daha önce takip edemediğimiz gizli bir kuvvet faaliyettedir.»

Disraeli, 1844’de, «Coningsby» adlı kitabın da samimiyetle şunu belirtmektedir.

«Dünya, sahnelerinin arkasında olmayanların tahmin etmedikleri zatlar tarafından idare edilmektedir.»

24 Aralık 1921 tarihli «Wieer Freie Presse»’de: Walter Bathenau da aynı şeyi söylüyordu:

«Birbirlerini çok iyi tanıyan üç yüz insan Avrupa Kıtası’nın kaderini tayin etmektedir.»

Cahilla’nın (Kahal) vazifeleri New York’ta gayet iyi bilinmektedir, çünkü Yahudiler sık sık Cahilla partileri verirler. Bununla alâkalı olarak «Gizli İmparatorluk» (1946) adlı kitapta çok calibi dikkat bilgilere rastlamaktayız.

Meselâ bunun 35 nci sayfasında şöyle bir kayıt vardır:

«Dünya Yahudileri, Dünyayı iki yarım küreye ayırmışlardır, Doğu ve Batı.

Amerika Birleşik Devletleri Batı yarım küreye dâhil olduğundan, biz de kendimizi oraya bağlı sayacağız.»

«Her iki yarım kürenin de mes’ulü, Yahudiliğin Dünya’da hüviyeti gizli tutulan, bilinmeyen ve taçsız kralı Akadham’dır.»

Öyleyse, Siyon Büyüklerinin Dünya programını sistematik olarak yürüten bir merkezî Yahudi teşekkülünün ve hükümetinin varlığı münakaşa kaldırmaz bir hakikattir. Fakat böyle bir teşekkül ister olsun, ister olmasın şu nokta ehemmiyetle belirtilmektedir ki; program başarıya ulaşmıştır ve bu da kendisini başarıya ulaştıran teşekkülün bir delilidir. Ayrıca, şu hususada işaret edilmelidir ki; Dünya Yahudiliği, Siyon Büyüklerinin hazırladığı plânın ikinci safhasını tamamlamışlardır ve üçüncü ve son basamağın başarıya ulaşması için herşey hazırdır.

Elli sene önce, Bern'deki muhakemeler sırasında,. Protokoller'in hakiki olup olmadığı münakaşa edilebilirdi. Fakat protokoller'in katliam programı Tevrat'ın o coşkun milliyetçiliği ile ebedî olarak kalacaktı, Protokoller'in varlığı belki kaldırılabilirdi, fakat milliyetçilik yine baki idi.

Protokoller'de «Yahudiliğin Dünya Hâkimiyeti» nde kullanacakları vâsıtalar kaydedilmiştir. Dikkatli bir okuyucu, metni biraz esrarengiz olan Protokoller'in bazen diktatörlükten, bazen liberalizmden, bazen de Dünya hâkimiyetini elde etme yolunda kapitalizmden, basm'dan ve bolşevik metodla-rmdan söz ettiğini görebilir. Siyon Protokolleri, Ode-sa Yahudileri elinde iken Lenin'in vaazları daha bilinmiyordu. Halbuki, Protokoller'de hâkim ekalliyetin kavga ettikleri ile birlikte Lenin'in komple ideolojisi yer almakta idi. Okuyucu, Yahudilerin Dünya üzerindeki nihaî hâkimiyetlerini elde etmek için siyasî metod olarak Kapitalizmi tercih ettiklerini okuyunca şaşıracaktır.

Protokolleri iyice tetkik ettikten sonra Bolşevizm ile Kapitalizmin arasındaki farkın bir hayâlden ibaret olduğunu hayretle görürüz. Siyonun Büyükleri, Bolşe-vizmin Liberal-kapitalizmden çıkma olduğunu gayet açıklıkla biliyorlardı. Her ikisi de aynı müstebit idarenin şekilleri idi, her ikisinin ideolojisi de maddecilik, ekalliyet idaresi, çek defteri ve tommy silâhının korkusunu ihtiva etmektedir.

Târihî hâdiselerin değerlendirilmesi bize, Protokollerin karanlık noktaları hakkında malûmat verecektir. Siyonun Büyükleri, Kral Süleyman'ın tahtının kurulmasında üç basamak planlamışlardı.

İlk basamak, para ve kapitalizm üzerinde Yahudi kontrolünü emniyete almak, basın üzerindeki tesirini tesis etmek ve çoğaltmak, Yahudi olmayan cemiyetlerin seçkin kişilerini ortadan kaldırmak gibi noktaları ihtiva etmekteydi. Aynı zamanda, liberalizmin idealini Yahudi olmayan milletlere karşı bir mancınık gibi kullanmak, Roma Kanunlarını ve diğer kanunî sistemleri bozmak, çalışan sınıflar arasında hoşnutsuzluk ve hasret yaratmak, cemiyetlerin ve devletlerin arasına kin sokmak.

Hristiyan devletler arasında ihtilâflar yaratmak, harbler çıkartmak ve ihtilâller başlatmak gibi mevzular da birinci basamakta yer alıyordu, fakat bütün bu faaliyetler liberalizm çerçevesinde yapılmak üzere hazırlanıyordu.

«Biz, bize karşı olan bir devletin faaliyetine, onunla komşu olan ve yine bize karşı olan bir devletin açacağı harple cevap vermeliyiz; fakat, eğer bu iki komşu birleşerek bize karşı gelmek isterlerse, o zaman umumi bir harb ile mukavemet şarttır.»

İlk basamağın müdafileri için, Protokoller, Hristiyan ailesine tecâvüz, dine karşı durmak bilmez bir mücâdele, basının inhisarlaştırılması, işçilerin isyana teşviki ve Hristiyan cemiyetlerinin yavaş yavaş imha edilmesini emretmektedir. İlk olarak bütün krallıklar ortadan kaldırılmalı, sonra aristokrasi silinmeli, topraklı sınıflar yoksulluğa itilmeli ve kitlelerde ihtilâl ruhu uyandırılmalıdır.

«Goyim'in tabiî ve nesebî aristokrasinin harabeleri üzerine para aristokrasisinin reislik ettiği tahsilliler aristokrasisini getirdik. Bu aristokrasinin vasıflı olması için zenginlik yarattık ve gerekli bilgiyi ise okumuş büyüklerden aldık.» (Protokol I.)

Protokol'un son cümlesi bize şimdi Yahudilerin Atom Enerji Komisyonu'ndaki rolünü düşündürmektedir.

Protokoller'in yazarı, liberalizm çağında serbets rekabetin ikinci basamağına giden en emin yol olduğunu açıkça görmüştür.

«Biz işçiyi zulümden kurtaran kimseler olarak gözükeceğiz,» diye devam etmektedir. Protokoller; «onları kavga kuvvetleri — sosyalistler, anarşistler, komünistler — arasına alacağız ve içtimaî masonluğumuzla onlara destek olacağız.» (Protokol III.)

Protokoller'in 1906 senesi kadar eski bir zamanda ortaya çıktığını unutmayalım. Bu program o zamandan beri tamamen tatbik edilmedi mi?

İlk safhada hem taktikler hem de kullanılan silâhlar ayrıdır. Protokoller'de

«Parolamız kuvvet ve inandırmaktır,» der ve devam eder: «Siyasî hâdiseleri ancak kuvvet murakabe altına alabilir, bilhassa bu kuvvet devlet adamlarına gerekli olan kabiliyetlerin içine giz-lenmişse.» (Protokol I.) Protokoller'in yazarlarının hiç bir ideolojik yasağı yoktu. Bütün olanları önceden görebilmişlerdir. Meselâ kredi-kapitalizminin ortadan kaldırılması ile Bolşeviz-me yol açılacağını söylemişlerdir.

«...basılmış şeylere körü körüne itaat eden halk ki bunu yanıltıcı ve onun cahilliğini hedef alan tahriklere borçluyuz kendinden üstün telâkki ettiği her şeye kör bir kin beslemektedir.»

«Bu kin, borsalardaki faaliyeti söndürecek ve endüstriyi durgun hale getirecek bir iktisadî kriz ile daha da büyüyecektir. Gizli yeraltı usûllerimiz ve altın vâsıtası ile umumî bir iktisadî kriz yaratıp Avrupa'nın bütün memleketlerinde bir anda milyonlarca işçiyi sokaklara dökeceğiz. Bu kitle, beşikten beri kıskandıklarının kanını akıtmaya ve mülkünü yağma etmeye memnuniyetle koşacaklardır. Bizimkilere dokunmayacaklardır, çünkü hücum zamanını bilecek ve ona göre tedbirlerimizi alacağız.» (Protokol III.) Bunun, hakikaten ikinci safhanın başlangıcı olduğu neticesine varmak için Avrupa ve Dünya tarihinin son otuz veya kırk senesini hatıra getirmek kâfidir.

İşte bu, Bolşevizmin ta kendisidir. Kin ve kıskançlık ile dolu kitleler bugün kapitalist devletlerin bankacıları, parlamenterleri ve basını arasında bulunan fesatçılar tarafından idare edilmektedir. Bunlar tabîî ki aynı kabile ittifakından gelmektedirler. Bunlar, aynı iki yüzlü milliyetçiliğin temsilcileridir.

III. Protokol devam etmektedir: «Aristokrasi işçilerin iyi beslenmesi, sıhhatleri ve kuvvetleri ile yakından alâkalıdır. Biz tam aksi ile ilgileniriz; imha. Kuvvetimiz gıdaların eksikliğinden ve işçilerin zayıflığından ileri gelir, çünkü bütün bunlarla onlar bizim arzumuzun kölesi olurlar ve kuvvetle olsun, enerji ile olsun kendi yollarını kendileri bulamazlar.»

Bu, Bolşevizmin bir kâbus gibi görünüşü değ de nedir? Zuhurundan otuz sene önce!

Bu, Stalin ve Kaganoviç'in Rusya'sının canlı bir tarifinden başka birşey değildir ki burada, Protokller'e göre işçilerin mutlak ilgası ve tamamen imhası için gizli polis ve Halk Mahkemesi denilen bir müessese bulunacaktır.

İkinci safhanın içine girmiş bulunuyoruz! Rusya'da bir köle, komiserinin önünde diz çökmeğe mecburdur. Sovyetler'de Yahudi fabrika müdürü emredilen randımanı tutturamıyan işçiden yemek karnesini almak hakkını haizdir. Ukrayna kıtlığı sırasında açlıktan ölen altı milyon insan, harbte yine açlıktan ölen Macar, Roman, Alman ve İtalyan mahpuslarının ellerinden yemek karnelerinin alınmış olduğunu söylersek «İsrail'in kral olduğu» her yerde programın başarıya ulaştığı görülür.

Fakat Protokoller'in yazarları bunun kâfi olmadığını rahatlıkla görmüşlerdi. Bu Bolşevizm kitleleri bir insan sürüsü haline getirmek gayesi ile onları kırmak, soysuzlaştırmak ve hayvanlaştırmak için kullanılan bir vasıta idi. Sınıf mücâdelesi ile birlikte kapitalizm ve Bolşevizm sadece vasıtalar idi.

Bütün bunlar Yahudiliğin mutlak emniyetini ve yıkılmaz mevkiini sağlamağa kifayet etmezdi:

«'Büyük' lâkabını bizden alan Fransız İhti-lâli'ni düşünün; Bütün plânlarını biz yaptığımızdan hazırlıklar ile alâkalı bütün sırları bizce malûmdur. O zamandan beri insanları bir büyüden ötekine sürükleyip duruyoruz ki sonunda, Dünya'ya şimdiden hazırladığımız Siyon kanından Kral-Despot tarafına dönsünler.» (Protokol III.)

Bu üçüncü safhadır. Son ve en mühim safha! Protokoller'in yazarları bize, bu ânın geldiğinde, son dakikada Goyim'lere tanıdığı her prensibi bir kalem darbesiyle feshedeceğini söylüyor. Liberalizmin ve Sosyalizmin arkasından komple ve mutlak bir despotluk gelecektir. Tamamiyle Yahudilerin idaresinde olan zâlim bir «Yahudi Dünya Krallığı.»

Protokol III, kuvvet ve otoritenin idarecilerinin şahsında nasıl tecelli ettiğini, halkın görmesinin zarurî olduğunu açıklamaktadır. «O, Allah'ın seçtiği bir kral olup, vazifesi şuurdan ve insan ruhundan değilse hay-vanvâri sevkitaibiiden gelen tahrikler, kuvvetleri yok etmektedir. Bugün bu kuvvetler

sayıca çoktur ve hepsi de kanun ve düzen adına şiddet ve zulüm göreceklendir.

Dünya hâkimleri, İsrail kralının tahtını kurabilmek için bugünkü cemiyet nizamını yıkacaklardır. Fakat kuvvet bir kere el değiştirdi mi, artık ötekilerin rolü bitecektir.» Ondan sonra onları hiç bir engel bulunmaması gereken yollardan süpürmek kalacaktır.»

Daha ileride 1890 veya 1906'daki icradan uzak kehanetlerin nasıl hakikat olduğunu göreceğiz. Bunlar hayret edilecek bir surette gerçekleşmiştir.

Batı'da, geçen asrın sonunda, Yahudi fikir adamları, yâni yazar ve gazetecilerin idaresindeki burjuvalardan, kapitalistlerden ve orta tabaka Yahudilerinden teşekkül eden «fırtına birlikleri» harekete her an hazırdır.

Çünkü Batı Yahudileri de Talmud'un çocukları idi. Aynı sıralarda, Doğu'da ise Volga ve Danube nehirleri arasına yayılmış Rus ve Doğu Polonyalı Yahudilerden teşekkül eden 5 milyonluk bir kitle; Belz, Brest-Litovsk ve Maramarossziget'te ki sinagoglarda Talmud'-larm ve Torah'larm üzerine eğilmiş «Yahudi Dünya Krallığı Rüyası» görüyorlardı.

Budapeşte doğumlu Yahudi bilgini Lajos Feher, «Yahudilik» adlı eserinde Talmud'un; Yahudileri bir

çeşit dinî köleliğe götürdüğünü işaret ederken hakikatten başka bir şey söylemiyordu. Sıkı ve teferruatlı kaideler, günün muayyen saatlerinde dinî vazife emrediyordu. Rubens, «Der alte und der neue Glaube» (Eski ve Yeni İman) adlı eserinde, bir Yahudinin gününün yarısını dua etmekle geçirmek mecburiyetinde olduğu neticesine varmıştır. Talmud'da yalnız İsa'nın ölümünü anmak için 3000 merasim kayıtlıdır. Bütün bunlar bir Ortodoks Yahudisinin verimli bir iş tutmasına mâni teşkil ediyordu. Bu şartlar dâhilinde bir Polonyalı, bir Rus veya bir Macar köylüsünün günlük ondört saatlik işini yapamıyordu. Fakat Yahudiler için, kendilerini kısa zamanda orta sınıfa yerleştirmek ve mütefekkirler arasına girmek zor değildi. Toprağa bağlı olmadıklarından, mukaddes kitap okumak gibi tefekkürle meşgul olabiliyorlardı.

Bu mes'eleye biraz dikkat edersek, bu ırkın son iki bin seneden beri neden o kadar çok mütefekkir' yazar, şâir, gazeteci, politikacı ve atom âlimi çıkardığını anlayabiliriz.

Böylece Yahudiliğin endamı çabuk gelişti. Bir memleketin orta sınıf halkı, burjuvazisi veya paralı aristokratları okumak için o memleketin sadece lisanını öğrenmeleri kâfi idi. Başka bir milletten daha fazla kilit noktası tutabilirlerdi. Bundan dolayı, daha muhteşem bir sistem yaratmak için tek adım kâfi idi.

İstediği zaman bir İngiliz kalıbı, bir Rus tavrı, bir Amerikan şamatası veya bir Fransız kibarlığı takına-bilen fakat Yahudi milliyetçiliğinin şuurunu daima içinde taşıyan onbeş milyonluk bir ırk neden Dünyadaki bütün milletlerin üstün sınıfını teşkil etmesin?

Purim, ilk «Yahudi Aleyhtarları»: Haman, on oğlu ve 75.000 insanın öldürülmesini yad etmek için yapılan Yahudilerin tek bayramıdır. Jan ve Jherome, Tharaud,

«Haçın Gölgesinde» adlı kitaplarında Yahudilerin «sevgi» kelimesinin mânâsını bilmediklerini yazmaktadırlar. «Komşunu da kendin gibi sev» sözü Musa'nın emirleri arasında olmasına rağmen bu ancak Yahudi kabilelere has olarak kalmıştır. Bunun tam aksine doğu Yahudileri, etraflarındakileri hedef tutan kin ve düşmanlık beslemişlerdir.

Hakiki Marxistler Batı Yahudileri, Marx'm önceden bildirdiği proleter ihtilâlinin Batı'da bir yerde tecelli etmesini bekliyorlardı. v Ve yine aynı sıralarda, Batı'da, daha doğrusu Brüksel'de yarım asır önce bir Rus Bolşevik partisi kuruldu. Kurucuların arasında Rus asillerinden biri, Rus endüstrisi idarecilerinden birinin kızı ve bir gazeteci bulunmaktaydı.

Kuruculardan bir kaç hariç hepsi Yahudi idi.

Onbeş sene sonra, Mukaddes Rusya, Yahudi milliyetçiliği tarafından toz edildi. Siyon Büyüklerinin Yahudi krallığı plânlarının ikinci safhası böylece başlıyordu.

BOLŞEVİKLERİN ARASINDAKİ MİLYONER BANKERLER

Birinci Dünya Harbi'nden önce Rusya, Litvanya ve Polonya'daki Yahudi dükkânlarında calibi dikkat bir kartpostal serbestçe satılırdı. Bu kartpostalların üzerinde bir elinde Tevrat, diğer elinde başına Ramanof tacı geçmiş bir tavuk şeklinde tasvir edilmiş olan Rus Çarı 77. Nikola bulunan bir haham resmi vardı.

Resmin altında İbranice şu yazılı idi: «Sâ Chalip-hati sâ temurati, sâ kaporati.»

Mânâsı şöyle idi: «Bu kurbanlık hayvan benim afif ima uğrayacak; vekilim olacaktır.»

Bu İbranice yazı aslında «Kaporah» denilen bir duanın parçasıdır. Bu kurbana âid dua kitapları «Le-viticus» adlı eserde toplanmıştır. (Kısım 15.):

«Günahları için bir keçi öldürecek ve kanını getirerek aynı boğanmki gibi onu günah işlediği yere serpecektir.»

Bazı hahamlar bu doktrine karşı geldiler. Fakat doğuda bazı kimseler, keçi yerine kefarete günü beyaz bir tavuk kesmeyi âdet edindiler.

Bu kartpostal böylece Yahudiliği çarı öldürmeğe davet ediyordu. Çar idaresine karşı olan nefret, Musa'nın şu emri ile zaten kaynama noktasında idi:

«... kardeşin olmıyan hiç bir yabancıyı senin üzerinde (kral olarak) görmemelisin.»

Bolşevizm, Çarı ve ailesini Ekaterinburg'da öldürdü. Çarın katilleri sonradan Sovyetler Birliğinin reisi olan ar" •***

t*

Jacob Swerdlov, Jacob Judovszkij, Chaim Closk'in ve Peter Jernakov olmak üzere Yahudilerdi.

Elli yıl boyunca Rusya'nın bölünmesini ve zaptını plânlayanlar da yine Yahudiler idi. Sonradan Bolşevik Partisinin çıktığı Rusya'nın ilk Sosyal Demokrat Partisi âzalarının yüzde ellisi Yahudi idi. Polonya Sosyal Demokrat Partisi, ilk olarak Yahudi Demokrat Partisi olarak kurulmuştu. Litvanya'da da durum aynıydı. İlk Cumhuriyetin Başbakanı Kerenski, doğuştan Yahudi idi.

Yahudiler hakkındaki yazıları, bugün bile Batı'nın sözde hür yayınevlerinde büyük bir dikkatle saklanan Rusya'nın en büyük romancısı Dostoyevski, Yuda'nın kamçısının Rus halkı üstüne inmekte olduğunu 1887 yılı kadar çok önceden görmüştü.

«Krallıkları ve diktatörlükleri geliyor,» diye yazmıştı. «İdeolojilerinin sınırsız despotluğu henüz başlamaktadır. Diktatörlük idaresi altında insanî duygular, adalet eriyip kaybolacaktır. Bütün Hıristiyanlık ve vatanseverlik idealleri ebediyen yok olacaktır!»

Bolşevizm kazandı. Ve zafer anında Kapitalizm merdiveninin aşağılardaki fakir Yahudiler kadar, Yahudi mütefekkirler ve genç ihtilâlciler, yüzlerini Rusya'ya çevirdiler.

Orta tabakadan bir Macar Yahudisi olan Laszlo La-katos Kellner, Lenin'i bir şiirinde şöyle tebrik etmektedir:

Yeni İsa geldi Lenin! Lenin!

Macar Yahudilerinin resmî gazetesi «The Egyenlő-seg» (Eşitlik) Trotsky-Bronstein'ı metheden şu makaleyi yayınlamıştır:

«Yahudi zekâsı ve bilgisi, Yahudi cesajref ve sulh aşkı, Rusya'yı ve belki de bütün dünyayı kurtarmıştır. Yahudilik, tarihte Rusya'daki kadr büyük bir zafer kazanmamıştır. Trotsky'nin sözleri göstermektedir ki bugün Rusya liderlerine ilham verenler, sulh taraftarı İsaiah ve Micah'm Yahudi ruhlarıdır.»

Bolşevikleri baştan beri Amerikalı banker Jacob Cshiff, Kuhn Leob Bankası ve Amerikan kredicileri muazzam istikrazlarla ve sayısız teberrularla desteklemişlerdi: Bu bankerler, Rothschild Bankası'nın kurucusu Amschel May er kadar Rusya liderlerini de tanıyorlardı. Frankfurt'ta Rothschild Bankası'nın üzerinde kırmızı bir bayrak asılıydı. Fransız yazar Jean Drault, Amschel Mayer'in müşterilerine şöyle dediğini nakletmektedir:

«Bir gün bu bayrak dünyaya hükmedecektir!»

Trier hahamının torunu Kari Marx'm da bu bayrağı iyi bilmesi gerekir. O da herkes gibi iyi biliyordu ki; Yahudi Kapitalizmi

ile Yahudi Marxizmi, Dünya mil-liliyetçiliğini terviç eden aynı Yudaizmin iki ayrı koludur. Rothschild'in bayrağı Morgentau için olduğu kadar Kaganoviç için de neşe ve kuvvet verici idi.

Bolşevizm'in kırmızı bayrağını bir Yahudi bankerden aldığını öğrenmek ne kadar hayret verici ise, Bolşevik selâmının yâni havaya kalkmış sıkılı yumruğun da Yahudi menşeli olduğu aynı derecede kayda değer. «Meçhulün Anahtarı» adlı gazetenin 7 Ağustos 1939 tarihli nüshasının 21 inci sayfasında, Yahudilerin 75000 yabancıyı katlettikten sonra Purim'de verilen ziyafette birbirini havaya kalkmış sıkılı yumruklarla tebrik ettiklerini yazmaktadır.

Fakat hıristiyan dünyası, iki «can düşmanı» olan Kapitalizm ve Bolşevizmin nasıl çarpıştığını merak etmektedir.

Bu sual, 1918 senesinde Birleşik Gizli Servis (USS) (2 ne Ordu Bürosu)'in 1916 Bolşevik İhtilâlini para bakımından destekliyenlerin isimlerini açıklaması ile kat'î olarak cevaplandırılmış oldu. Yahudi baskısı ile bu rapor tahrip edildiğinde artık çok geç kalınmıştı. Din ilimleri profesörü Denis Fahey, «Modern Dünya'da İsa'nın Mistik Vücudu» adlı eserinde bu raporun tamamını vermektedir. Biz buna kısaca temas etmekle beraber tamamı elde edilebilir. Amerikan İstihbarat Servisi'ne göre, Bolşevik ihtilâli için Lenin ve arkadaşlarına para veren Amerikan bankerleri şunlardır: Jacob Schiff, Guggenheim, Max Breitung, Kuhn Bankası, Loeb and Co., Felix Warburg, Otto Kahn, Mortimer Schiff ve S. H. Hanauer. Raporun belirttiği gibi: «Hepsi Yahudi».

Rapor, New York'un Bolşevik Yahudi gazetesi olan «Daily Forward»dan bazı makaleler belirterek büyük bir Yahudi şirketi olan «Westphalian-Rhineland Syndicate > vasıtasıyla külliyetli miktarda dolarların Bolşeviklere nasıl aktarıldığını, Lazare kardeşlerin Paris'teki bankasının, St. Petersburg'daki Gunsbourg Bankası'nın, Londra'daki Speyer and Co. Bankası'nın ve Stockholm'deki Nya Banken'in Bolşeviklere nasıl para gönderdiklerini teferruatı ile anlatmaktadır.

Amerikalı entelijans servislerinin ifâdesine göre Ja, cob Schiff, Bolşevik ihtilâlini desteklemek için oniki milyon dolar vermiştir. Lazare Kardeşlerin Paris'teki bankası ile İkinci Dünya Savaşı'nda oynadıkları ehemmiyetli rol bir yana, eski

müdürleri Mr. Altschul, bugün Free Euro pe Inc.'in idare hey'etinde olup Avrupa'nın tekrar teşkilâtlandırılması ile meşguldür.

Bu garip gangsterlik ve Bolşevikler ile bankerlerin bu fesatçılığı, en makul şekilde sadece Yahudi milliyetçiliği ile izah edilebilir. Çar ailesinin katledilmesi kadar

Rusya'nın bitkin hale gelmesi de Bolşevik irtikâbı olmasına rağmen Yahudi milliyetçilerinin gözünde bunlar Yahudilerin işleri, Yahudiliğin zaferi olarak sıfat-landırılmaktadır. Rusya'nın mutlak siyasî kuvveti, açıkça Yahudiliğin ellerine düşmüştü.

Başlangıçta, belki Lenin'in fikirleri Yahudi kitleleri tarafından tamamiyle anlaşılmamıştı. Zaten onlar Rusya'daki yeni sistemin hemen hemen bütün idareci ve liderlerinin İbrahim soyundan gelmiş olduklarını görmüşlerdi. Lenin, sadece resmî olarak bir Ulyanov olarak gözükiyordu. Babası alt sınıflardan birine dahildi. Fakat annesi Berg adında Alman - Yahudi bir doktorun kızı idi. Lenin, imha ve kudret arzusunu annesinden almıştır; her iki hususiyetinin de aynı derecede Musavârî olduğu görülmektedir. Birinci Dünya Harbi'n-de Rusya'da vazife gören İngiliz gazeteci Victor Mars-den, Lenin'i şöyle tarif etmektedir:

«Alman - Yahudi karışımı Lenin'in bir Yahudi ile evliliğinden olan çocukları Almanca ile Yahudice karışımı bir lisan kullanmışlardır.»

Lenin'in maiyetine erkek bir uşak kisvesinde sızan Herbert Fitsch adında bir Scotland Yard dedektifi O'nu «tipik bir Yahudi» olark vasıflandırmıştır.

Aynı sıralarda «The Morning Post» (Sabah Postası) adlı gazete, «Gizli Hükümetin kurucularının ve en ehemmiyetli elli anahtar şahsın isimlerini, takma adlarını ve hakiki ırklarını bir liste halinde yayınladı. Bunların hemen hemen yüzde doksansekizi Yahudi idi.

Londra'nın The Jewish Chronicle (Yahudi Tarihi) adlı Gazetesi, 4 Nisan 1919'da cesaretle şöyle yazmaktadır:

«Bolşevizm'in ortaya attığı fikirler, Yahudilik prensipleri ile birçok noktalarda bağdaşmaktadır.»

«The Morning Post» un Rusya muhabiri Victor Mars-den Bolşevizm'in doğuşu sırasında 545 ileri gelen Bolşevik subayından 477'sinin Yahudi olduğunu söylemektedir.

Fakat Yahudi milliyetçiliğinin görüş açısı gözle görülür şekilde değişik idi. Yahudiler katledilen din adamlarına, açlığa terkedilen veya imha edilen yüzbinlerce Rus vatandaşına pek fazla dikkat atfetmemişlerdir. Onlar sadece Yahudi başarısını takdir ediyorlardı.

Rusya'da olanlar zihinlerin alamıyacağı kadar korkunçtu. Bolşevizm'in ilk günlerinde tutulmağa başlanan istatistikler ve Amerikan Meclis kayıtlarının teyid ettiğine göre ilk yıllarda çar ve ailesi ile birlikte şu kimseler katledilmişti:

28

Piskopos ve Başpiskopos

6776

Papaz

6765

Muallim

8500

Doktor

54000

Subay

260000

Asker

150000

Polis

48000

Jandarma

355000

Mütefekkir

198000

İşçi

915000

Köylü

Bu korkunç istatistikleri okuduktan sonra bir kimse Yahudi basının insanî bir ırk olarak reklâmını yaptığı Yahudiliğin bu katliamın elebaşısı olanları nefretle ve tiksinererek kendi saflarından ihraç ettiğini düşünebilir. Fakat Yahudi Dünyası ve onun büyük teşekkülleri sükûnetlerini bozmadılar ve hemen belirtmek gere-F: 5

LOUIS MARSCHALKO

kir ki; belki bütün Dünyada tek bir memleket yoktur ki, oranın Komünist Partisi Yahudilerce idare edilmesin.

Arjantin’de 1918 kadar erken yıllarda Salamon Ha-selman ve karısı Julia Fitz komünizmi sevk ve idare etmeğe başlamışlardı. Arjantin ihtilâli 1919

yılının Ocak ayında patladı ve sadece Buenos Aires şehrindeki kurbanları 800 ölü ve 4000 yaralı oldu. İhtilâlin lideri Pedro Wald, namı diğer Naleskovski, ve Harb Bakanı da Macar o Ziazin idi. Bunların her ikisi de Doğulu Yahudiler-dir.

İhtilâlin bastırılmasından sonra diğer hareketler de Yahudiler tarafından idare edilmişti. Muallimler ve üniversite profesörleri arasında bir çok Yahudi ve komünist vardı. Siskin Aisenberg, Arjantin gençliğine Bolşevik tahsilini aşılmağa başlayan bir kimsedir. Yahudi gazeteleri arasında Roiter Stern, Roiter Hilfe, Der Poer ve Chivolt, tehlikeli Bolşevik propagandasının yayın vasıtaları idiler.

1931 yılında kendini gösteren ili Bolşevizmi ve 1932 yılında kopan Uruguay Bolşevik İhtilâli tamamen İbrahim’in mukaddes zürriyeti tarafından plânlanıp sevk ve idare edilmiştir.

Kısa ömürlü Brezilya İhtilâli, 1935 yılında bastırılınca sözde lider Louis Carlos Perestes hariç, ihtilâlin bütün hakiki idarecilerinin Yahudi olduğu gün ışığına çıktı. Dok işçilerini

kışkırtan Doğu Yahudi Birliği Brac-cor, idi; ihtilâlin fiilî idarecisi ise Evert diye tanınan Harry Bregner idi. Halbuki bu ayaklanma Rusya'nın Montevideo Konsolosluğu'nda Yahudi bir deri tüccarı olan Minikin tarafından idare edilmekteydi. Brezilya'daki bu ihtilâlin liderleri arasında «Organizacao Revo-lutionaria Israelite Brazor Cemiyetinin» azaları ve şu isimler de bulunuyordu: Baruch Zell, Zatis Janovisai, Rubens Goldberg, Moysés Kava, Waldemar Roterburg. Abrahão Rosemberg, Nicolâo Martinoff, Yayme Gan-delsman, Moisi Lipes, Carlos Garfunkel, Waldemar Gu-tinik, Henrique Jvilaski, José Weiss, Armando Gusiman, Joseph Friedman ve birçok diğerleri.

Güney Amerika ihtilâlleri arasında Bolşevikleri bir Yahudi milyonerin idare ettiği Meksika ihtilâli; bilhassa alâka çekicidir. Meksika Bolşevik ihtilâlinin diktatörü Plutarco Elias Cales, bir Suriye Yahudisi ile Hindistanlı bir kadının oğullarıydı. Calles otuzüçüncü dereceden farmason idi ve şahsî serveti, seksen milyon pezoyu buluyordu. İhtilâlde Calles'in teğmeni olarak büyük rol oynayan Aron Saez de bir Yahudi olup kırk milyon pezonun sahibi idi. Kiliseyi kaldırmaları 2000 Ka-toliğin ölümü ile neticelendi. Bunlar arsında 300 Roma Katolik Papazı ve 200 gönüllü Katolik genç bulunuyordu.

Amerikan Bolşevik hareketi, hepsinin en calibi dikkat olanıdır. Amerika Birleşik Devletleri'nde Komünist Partisi 1 Eylül 1919'da kuruldu ve kâtibi umumîliğine de ilk olarak William Z. Foster getirildi. New York'un günlük Komünist gazetesi olan «The Dailt Wolker» da yayma hemen hemen aynı târihlerde başlamıştır. Amerikan Komünist Partisi'nin âzalarının tamamını Rusya, Polonya ve bugün Demirperde arkasında kalan memleketlerden Amerika Birleşik Devletleri'ne göç eden Yahudiler teşkil ediyordu. Amerika Birleşik Devletleri onlara bir demokrasinin vermesi gereken herşeyi verdi: toplantı gizliliği, zenginlik, yeni evler ve dolgun maaşlar. Halbuki onlar, ilk fırsatta Amerika'da hürriyeti kaldırmak ve Washington'u ellerine geçirmek için plânlar yapmağa koyuldular.

Komünist hareketi, kumaş endüstrisi işçilerinin kurduğu birlikten çıktı.

Bugün bile bu birlik hemen hemen tamamen Yahudilerin ellerindedir. Birliğin yeni bir azasına ilk sorulan sual «Yahudice bilir misin?» olmaktadır.

Marxist partilerin Yahudiler tarafından teşkilât-landırıldığı Rusya ve Polonya gibi memleketlerde olduğu gibi Amerika’da da Yahudi teşekkülleri, Komünist prensiplerin şampiyonları olmuşlardır. Yahudi İşçiler Kulübü, Yahudi İşçiler Birliği, ICOR, ARTEV ve Yahudi yazarlarının John Reed Kulübü; hep Yahudi ve Komünist müesseselerdir. Amerika Birleşik Devletleri’nde basılan Yahudi Radikal ve Komünist gazeteleri ile Yahudi mecmualarının sayısı 1936’da 600’e ulaşmıştı ve 1933 kadar erken yıllarda Komünist Parti mensuplarının sayısı, Earl Bowder tarafından 1.200.000 olarak tahmin edilmiştir. Amerikan Bolşevizminin hazırlık safhasında Millî Mensucat İşçileri Birliği ile Milletlerarası İşçilere Yardım Teşkilâtı’nın ehemmiyetli rolleri olmuştur. Her iki teşekkülün de liderleri Yahudi idi: Charles Steinmetz, Upton Sinclair, Helen Keller, Albert Einstein, Piskopos William M. Brown, Milletlerarası İşçileri Himaye Teşkilâtı da tipik Komünist bir karaktere sahip olmasına rağmen milyonerler veya varlıklı avukatlar tarafından destekleniyordu.

Bugün bu gruplar, birlikler ve teşekküller büyük iktisadî kriz sırasında Amerikan Bolşevizmini ele geçirmek istiyorlardı. 1930’da New York Komünistleri Şehir Binası’nı kuşatmağa çalıştıkları zaman Komünist gazeteleri şöyle yazıyorlardı:

«Yahudi kadınları dişi kaplanlarla mücâdele ediyor.» (Batı Bolşevizmi, sayfa 265.)

Bahis mevzuu bütün birlikler gizli olmayan Amerikan tipi Bolşeviklere aitti. Bu Bolşevik tipi teşekküllerin hiçbiri hakiki bir tehlike arz etmiyorlardı. Pek tabî ki, Amerikan işçisi -ister Mayflower gemisi ile gelenlerin zürriyetinden olsun, ister doğudan göç edenlerden olsun- Komünistliğe dönmezdi. Netice olarak, Amerikan Bolşevikleri, partilerini kurar kurmaz Amerikan gençliğini kendileri ile birleşmeğe ikna ediyor ve onları fırtına gruplarının çekirdeği yapmak istiyorlardı. Rusya’da kullandıkları hilelerin Amerika’da son derece zor olduğunu pek iyi biliyorlardı. Amerikan işçisinin ne Bolşevist ve ne, de Marxist olmadığının da farkında idiler. Bundan

dolayı onların bütün gayesi, Amerikan gençliğinin üzerine teksif edilmişti. Kandırılmış

bir neslin desteğini kazanmak istiyorlardı. Daha Roosevelt iktidara gelmeden önce Gençlik Komünist Bir-liği'ni ve Millî Talebe Birliği'ni (üniversiteler tarafından) kurdular ve sekiz ile dokuz yaşındaki çocuklar için de «Genç Öncüler

»i meydana getirdiler, merika'ya entrika sokmak yalnız Komünistlerin işi eğildi.

Marxizm ve Sosyalizm gayesi ile kurulup da aslında Yahudi kabile milliyetçiliği hesabına çalışan bazı erde birlikler de vardı. Fakat bu teşekküllerin bile kilit noktaları Yahudiler tarafından işgal edilmişti. En üyük işçi birliği olan C.I.O., Samuel Gompers Amerikan İşçi Federasyonu'nu kurarken, bir İngiliz Yahudi-i olan Sidney Hillman'm liderliği altında idi.

Bu hakikatlerden sonra okuyucu, Eugen Denis, 16 ayıs 1950'de tevkif edilince meşhur Yahudi yazarı Alert Kahan'm New York Siyonist gazetesi «Freiheit»m Yahudi hayatı isimli aylık ilâvesinde şöyle yazmasına şaşıracaktır:

«Komünist Partisi lideri Eugen Dennis, 15 Mayıs'ta apise gönderilince her Amerikan Yahudisinin üzerine ir gölge düşecektir.»

Şimdi de Avrupa'ya (Rusya'yı atlayark) bir göz atalım:

İngiltere'de ihmal edilebilecek kuvvette olmasına rağmen, Komünist Partisi Yahudiler tarafından idare edilmektedir. Faşist aleyhtarları Birliği ve Harb Aleyhtarı Faaliyetler de yine aynı durumda olup buralarda şu isimlere rastlamak mümkündür. Lord Marley, tvor Montagu, Ranneri Swaffer, Gerald Barry, Bernhard Baron, Nahan Birch, Morris Isaacs ve Haold Laski. Yahudi asıllı asil Lordlar, Baronlar ve şövalyeler, Rusların kapitalizmi kaldıracaklarını duyunca hemen Bolşevizm tarafına geçmişlerdi.

Fransa'da Marxizmin kontrolü, Yahudilerin elindeydi ve halâ da öyledir.

Zay, Leon Blum, Denains, Zy-rowsky, Mandel-Bloch ve gerisi Mukaddes Rusya'yı harap eden ayni ihtilâlcı milliyetçiliğe liderlik etmekteydiler.

İngiltere Parlâmentosu'nda Kominist Partisi, bir zamanlar Piratin adlı bir Yahudi tarafından temsil ediliyordu.

Fransız Komünist Partisi'ni teşkilatlandıranlar arasında Henri Barbusse, André Gide, Romain Roland ve André Malraux vardı. Fransa'da ufak Burjuva sınıfının kazançlarından Yahudiler faydalanmaktadır. Diğer Yahudilerin Sovyet Rusya'daki durumları bunların gözlerini kamaştırmıştır. Bunlar «Yahudi Aleyhtarlarına karşı beynelmilel Birlik» veya «Yahudi Kültürel Birliği» v.s.

gibi örtülü isimler altında faaliyet göstermişlerdir. Bu arada «Gezerd» adlı Yahudi - Komünist teşkilâtı da zikredilebilir.

Beynelmilel Yazarlar Kongresi 1935'de Paris'de yapıldı. Bu, tamamen Komünist bir mahiyet taşıyordu. Burada, baştan itibaren, Yahudi «insanî» (!) milliyetçiliğin en büyük müstenidatı olan yazarların da Rus Bolşevizminin efendilerini destekledikleri görüldü. Bu kongrenin ilân tahtasında «Beynelmilel»

kelimesi yazıyordu, fakat Rusya'daki başarılarından gözleri kamaşan, muhtelif topraklardan gelip, muhtelif lisanlar konuşan aynı ırkın insanların bir araya gelmesini kasedediyordu.

Belçika'da Charles Balthasar adlı bir Yahudi, esas desteği «Gezerd»

teşkilâtı olan Bolşevik Partisinin kurucusu idi.

İsveç'te aynı kuvvetler yine Bolşevizm için çalışıyorlardı. İsveç Komünist Partisi, «Der Welbolshevism» adlı gazetenin İsveç'ten aldığı habere göre, en büyük kapitalistlerden biri, kibrit kralı Ivar Kueger tarafından destekleniyordu. Yahudilerin elinde olan muhtelif basımevleri ve ödünç kitap veren kütüphaneler de Bol-şevizmin reklâmına büyük yardımda bulunuyordu.

Norveç'te de durum pek farklı değildi. Binbaşı Quisling, Sovyet Rusya'da kazanılan tecrübelerin ışığı altında, Bolşevik aleyhtarı bir hareket başlattı.

Kendisi Rusya'yı karıştıran kuvvetin şimdi de Norveç'i imha etmeye çalıştığını idrak etmişti.

Aynı sıralarda, Danimarka'da Komünist faaliyetlerini Yahudi talebeleri ve Kopenhag Üniversitesi profesörlerinden Georg Brandes ve Davidsohn idare ediyorlardı. Temel teşkilâtları Yahudi Kültür Birliği olan I.K.O.R. idi. Yahudi lideri Axel Larsen, bir mitingte şöyle konuşmuştu:

«Danimarka Komünist Partisi, bütün papaz ve jandarmaları asmağa muvaffak olmadıkça rahat etmeyecektir.»

1932'de İsviçre'deki Bolşevikler kendilerini sol kanat sosyalistleri diye adlandırdılar. Liderleri Leon Nicole, O'nun yardımcısı da bir Rus Yahudisi olan Dicker idi. İkiisi birlikte 13 ölü ve 100 yaralı ile neticelenen 1932

ayaklanmasını çıkarmışlardı.

Avusturya'da Austro Marxizm faaliyette idi ve ikisi de Yahudiler tarafından yürütülmesine rağmen demokratik ve komünistlik gayretleri birbirinden kolaylıkla ayırdedebiliyorlardı. Baş teşkilâtçı Friedrich Ad-ler idi. Kendisi İkinci Enternasyonal'in birinci sekreteri ve Avusturya Başvekili Stügh'ün katili idi.

Romanya'da Anna Pauker - Rabinoviç ve diğer Yahudiler. Bolşevizmin müdafileri idiler. İşçileri kanlı bir demiryolu grevi için tahrik eden onlardı.

Çürümüş ve Liberal Romanya hükümeti üzerinde bunların tesiri korkunç derecedeydi. «Weltbolshevism» Gazetesi bir makaleyi şu sözlerle bitirmektedir:

«Komünist hareketindeki Yahudi gayreti de zikre şayandır. En tehlikeli faaliyetlerin büyük Yahudi kitlelerinin yaşadığı muhitlerde yapıldığı görülmektedir.» (sayfa 435.)

Sovyetler Birliği'nin uçak gemisi diyebileceğimiz Çekoslavakya, millî bağımsızlığından beri Komünist teşkilâtlarının entrikalarına hedef olmuştur.

Komünist liderlerinden biri Slansky-Salzman idi. Komünist edebiyatı ve bütün faaliyetlerin murakabesi Yahudilerin elinde idi.

Bulgaristan'da Komünist hareketleri yine Yahudiler tarafından idare ediliyordu. İkiyüz subay ve sivil, Sveta Nedelja'ya karşı yapılan suikastte kurban olunca, suikastın Dimitrov tarafından

planlandığı ve Jack ile Prima Friedman adlı Yahudiler tarafından tatbik edildiği gün ışığına çıktı.

Yunanistan'da «Avanti» ve «El Tsoweno» adlı gazeteler Komünist Partisi'nin resmî neşir vâsıtalarıdır.

İkinci gazete, aynı zamanda Selanik'teki Komünist Yahudi teşkilâtının da naşiri efkârı idi.

Eğer Uzak Doğu'ya bakılacak olursa, orada da Bolşevizm ateşinin aynı eller tarafından yakıldığı açıkça görülür. Çin Komünist Partisi liderlerinden Borodin ve Crusenberg, İbrahim'in zürriyetindendir.

İspanya'yı kasden sona bırakmamızın sebebi Yahudi teşkilâtlarının İspanya iç savaşındaki rolünün kolayca anlaşılmasındandır. Mücâdele başladığı zaman

.liderler şunlardı: Zamorra, Azara,' Rosenberg ve asıl ismi Dolores İbaniri olan meşhur La Passionaria. Hepsi de Yahudidir. İspanya'yı baştanbaşa İspanyol kanma bulayan casuslar Rusya'da zafer kazanan aynı ırkî milliyetçiliğe mensupturlar.

İlya Ehrenburg, Bela Kun, Gerö Ernö, Zalka Maté, Rakosi - Roth alayının lider ve mensupları, hiç istisnasız yine aynı ırkî «nazizm»e dâhildirler.

Saat vurduğu zaman maske düşer! Hıristiyan kiliseleri ve asırların hazineleri ateşe verilir, sarhoş zâlimler İsa'nın haçına ateş ederler ve aynı

«mütehassıslar» evvelce Rusya'da yaptıkları gibi papazları katlederler. İhtilâl aleyhtarlarını hapsederler ve onbinlerce Hıristiyan rehini arenalarda kurşuna dizerler. Mahvolmuş bir İspany'nın harb sahalarını bir buçuk milyon ölü kaplar.

Neyse ki, bu kritik zamanlarda halen kahraman İspanyollar mevcuttu ve Avrupa kuvvetleri de tesirli bir kuvvet göndermeğe hazırdılar. Alman «Kondor Alayı» ile İtalyan «Mavi Ok Bölüğü»nün yardımı ile İspanya halkı bu softaları yendiler.

Komünistler tarafından Rusya'da yapılan katliamlar Hıristiyan Dünyası üzerinde ürkütücü bir tesir yarattı. Fakat bu cinayetler Yahudilerin gözüne kahramanlık yahut alâka çekici bir zafer

olarak görünüyordu. Yine onların gözünde tek bir şey ehemmiyetli idi, yâni bütün kürenin kabaca beşte birine kendi milletleri hükmediyordu.

Müdahaleci harb sırasında İngiliz ticaret birlikleri, Bolşevizme karşı olan kampanyaya mâni olmak üzere «gizli» bir el tarafından faaliyete geçirildiler.

Polonya Bolşevikler tarafından çiğnendiği zaman, Çekoslovak Masonlarının da yardımı ile, Bolşevizm büyük «Doğu Masonluğu» Polonyalılara cephane nakline mâni olmuşlardı. Sonunda Macaristan'ın son cephane stoku Vistula'ya gönderilmiş ve Mareşal Pilsudski böylece Varşova Harbi'ni kazanmıştı.

Batı Dünyasının kapitalist Yahudilerinin Bolşevizmi yaymaktan ne menfaatleri olabilirdi? Herşeyden önce Batı Yahudisi bir kapitalisttir ve Bolşevizme göre de kapitalizm ilga edilmelidir. Batı Yahudisi insanlığa karşı olan Bolşevizm sistemini bir kenara bırakarak insanlık hakkında bir çok söz söylenmiştir. Bolşevizm Allahsızlığı getirirken Batı Yahudisi kendi dinine sadık kalmak istemiştir. O halde Bolşevizmin, Batı Kapitalizmi ile ortak tarafı nedir?

New York'un Siyonist teşkilâtlarının Bolşevizmi alkışlaması, Jacop H. Schiff -in onlara para vermesi nasıl mümkün oluyor?

O zamandan beri târih bize cevap vermektedir.

Bolşevizmin ve Kapitalizmin ortak tarafı bize şu korkunç hakikati göstermektedir ki, her iki sistem de eşit olarak Yahudidir.

Batı kapitalist Yahudisi Sovyet liderleri arasında hiç düşman bir komünist görmez; sadece Yahudi görür. Bolşeviklerin barbarlıklarını sırf Yahudi olduklarından affeder. Yahudi milliyetçiliğinin en garip inançlarına göre Yahudi bir süper adamdır! Yahudilik ise üstün bir ırktır! Yahudi diğer ırklara karşı istediği şekilde davranmakta serbesttir. Torah'm ve Talmud'un emri budur.

Yahudinin dayanağı «iyiden ve kötünden öteye »dir. Başlangıçta bazı Yahudiler Bolşevizmi muhafazakârılık sebebiyle suçladılar, fakat sonradan en iyi şeyin susmak

olduğunu anladılar, çünkü Bolşevizm de Yahudilik tarafından idare ediliyordu.

Batıdaki Yüksek Maliye, Sovyetler Birliğindeki Yahudi liderliğini ne pahasına olursa olsun devam ettirecek şekilde çalışmaktadır. Henry Ford'un, Amerikan hayatının ne kadar Yahudileştiğini şaşırtıcı misâllerle ortaya koyduğu kitabı «Beynelmilel Yahudi» bu sırada basıldı. Henry Ford'un yazdığı kitap için özür dilemesini isteyen Yahudi boykotuna rağmen, yazar, kitabın muhtevasının hakikat olduğunu inkâr etmedi. Birinci Dünya Harbi'nden sonra Amerika'da Yahudi mes'-eles, hergün biraz daha bariz olarak görünmeğe başladı.

Ticaretin ve bankacılığın tek elde toplanması ile, basın üzerindeki müstebit idareleri ile tedrisatı zehirleyerek Yahudilik, Amerikan yaşama şeklini tehdit etmeğe başladı.

Tehlike, Benjamin Franklin gibi büyük Amerikalılar tarafından daha önceden sezilmişti. Franklin, bu mevzu ile alâkalı olarak şöyle demişti:

«Amerika Birleşik Devletleri için büyük bir tehlike vardır ve bu büyük tehlike Yahudi tehlikesidir.»

«Eğer bunlar, Anayasa ile Amerika Birleşik Devlet-leri'nden çıkartılmazlarsa, 100 yıla kalmaz memlekete o kadar fazla sayıda Yahudi dolar ki, biz Amerikalıların, kanımızı, canımızı, mülkümüzü ve şahsî hürriyetimizi fedâ ederek kurduğumuz hükümeti elde ederler. Eğer bu Yahudiler ihraç edilmezlerse 200 yıl içinde çocuklarımız Yahudileri doyurmak için tarlalarda çalışmaya mecbur olacaklardır:»

Başkan'ın hatıra defterini hangi gizli ellerin ortadan yok ettiğini anlatmak, calibi dikkat bir kitap olurdu. Şurası muhakkaktır ki, Rusya'da Bolşevik ihtilâli patlak verdiği zaman, Amerikan Yahudiliği de büyük plânın birinci safhasında yerini almıştı. Birinci safhayı emniyete almak için yapılan harekette maliye ve basın ele geçirilmiş, günlük hayat sıkıca murakabe altına alınmıştı.

Batı Dünyası'ndaki Yahudi milliyetçiliği, gayet aşikâr düşmanlık ideolojisine rağmen, Bolşevizmin hayatta kalması gerektiğini idrak etmişlerdir.

Çünkü, Amerika'da ikinci safhaya giden yol, Bolşevizm tarafından geçiyordu.

Bolşevizm de Amerika'nın fethi ile Yahudi Dünya devletinin kurulmasında büyük yardımda bulunacaktı. Şu halde, Rus İhtilâli'nden sonra 217 Amerikan Siyonist teşekkülü liderlerinin Bolşevizm'e mümkün olan her türlü malî yardıma karar vermelerinin sebebi kolayca anlaşılmaktadır.

«Bolşevizm pire tarafından yutulacaktır!» diye elemle haykırmaktadır.

Trotsky-Bronstein. Fakat Amerikan Yahudi Kapitalizmi, bu Dünya tehdidini devam ettirmek için elinden gelen ihtimamı gösterdi. Böylece «kapitalizm aleyhtarı»

Bolşevizm, uzun vadeli krediler ile desteklendi, ilim adamlarından istifade etti ve silâh yardımı gördü. Parayı verenler Bolşevikler değil Yahu-dilerdi! Onlar ırkî bir rabitanın temsilcileri idiler. Bolşevizm'e bütün maddî yardımları yaptılar, çünkü kendileri Bolşevizmin herhangi bir şekilde çöküşünde Yahudiliğin plân ve liderliklerinin hiç bir muteberliği kai-mıyacağı hakikatini önceden görebilmişlerdi. Bundan başka böyle bir talihsizlik Yahudiliğin Bolşevizm adına yaptığı katliamları da gün ışığına çıkarabilirdi. Onun için Rusya'nın elindeki kazanılmış yerleri de -ki müstakbel Yahudi Dünya İmparatorluğunun ilk şekli denmektedir- kaybetmemek gayesi ile Bolşevizme mümkün olan her yardım yapıldı.

Hıristiyan milletler için Bolşevizm bir ideolojiyi temsil ediyordu. Fakat Yahudilere göre bu çok ehemmiyetli bir Yahudi millî mes'ele-siydi.

Fakat Bolşevizmin, Rusya'da zuhuru kendi için de kâfi değildi. Bir kuvvet olarak tekâmülünü garanti etmek için Avrupa Hıristiyan halkını ileride Bolşevizmi boğmaya teşebbüs etmesin diye zayıflatması lâzım geliyordu. Birinci Dünya Harbi'ni takip eden sulh konferansları devresi, Yahudi milliyetçiliği için

«Dünya Hâkimiyeti» bakımından bir zafer daha teşkil etmişti.

Versay'daki Sulh Konferansı'ndan dönen Wilson şu sözleri söylemişti:

«Avrupa’da, daha evvel takip edemediğimiz gizli bir kuvvet faaliyettedir.»

Versay’daki Sulh Konferansı’nda Alman Murahhas Hey’eti, iki Yahudi âzâyı ihtiva ediyordu. Müşavirliklerini de Max Warburg, Dr. Von Strauss, Osear Oppenheimer, Dr. Jaffe Deutsch, Brentano, Struck, Wasser-vıann ve Mendelsohn Bartholdi yapıyorlardı.

Bu devre boyunca Hıristiyan Dünyası, sulh andlaş-malarındaki adaletsizlikler ile milletlerin arasını açmak için yapılan bütün teşebbüslerin Yahudi Dünya Devletinin tesisine biraz daha yardımcı olduğunun farkında değildi. Sosyalist ve Bolşevik İhtilâlcilerle beraber Spar-taküs grupları da cemiyetleri biliyorlardı.

Ren’in diğer tarafında birbirlerinin boğazlarını kesmek için yeni milliyetçilikler türedi. Habsburg Krallığı’nın ve eski Austro-Macar İmparatorluğu’nun yerine, eski hesapları ödetmek üzere yeni miliyetçi gruplar çıkmağa başladı. Bolşevik ihtilâlinin ateşi İtalya’da hâlâ yanarken, Faşist ihtilâlin alevi parlamaya başlıyordu.

Aynı zamanda, daha Doğu’da, Yahudi Mâliyesi’nin desteğiyle, Bolşevizm daha kuvvetli hale gelmekte idi.

«Adamlarımız Paris’te, New York’ta ve Moskova’da hızla ilerlemektedirler.

Harbin ikinci safhasına gittikçe yakınlaşmaktayız. Hıristiyan Avrupa’yı böldük ve adaletsizlik toprağında yeni bir harbin tohumlarını filizlendireceğiz.

Göreceksiniz bu tohumlar yirmi sene içinde meyve vermeğe başlayacaktır.» Büyük Lenin’in dediği gibi:

«Birinci Dünya Harbi bize, Rusya’yı vermişti, İkinci Dünya Harbi de Avrupa’yı verecek!»

Oh, Avrupa!. Medeniyetin beşiği!. Hâlâ anlıyama-dm mı? Yahudi millî birliğinin seni nereye götürdüğünün hâlâ farkınd değil misin? Zâlim kuvvetler tarafından itildiğin uçurumu göremiyor musun? Yazık!. Şimdi bile bunu anlıyabilen pek az kimse var.

Szilicze-i Varady Gyula adlı bir papaz, bir zaman-ler ileri sürmüş, fakat kısa zamanda unutulmuştu, ve ler ileri sürmüş, fakat kısa zamanda unutulmuştu, ve işte Nemesis:

«Batı Yahudileri, Hıristiyanlığı, kültürü yok edip «Yahudi Dünya Krallığı»

nı kurmak için Doğu'da yirmi milyon kişilik bir ordu kuracaktır!»

MÜFSİD BİR HAREKET

Manevî hürriyetin bütün Dünyada ilgası neticesinde, serbest konuşmanın yerine sun'î sloganların hazırladığı bir nevi hırsızlar mutfağında yaşamaktayız.

Bazı yasak mes'eleler vardır ki; bunları hiç kimse mevzuubahs dahi edemez. Yine bazı mes'eleler vardır ki; «batılı medenî adam» m dilinde olmaması gerekir.

Hakikati konuşmak demek ya Nüremberg'in darağaçlarını, ya da günlük ekmeğin kesilmesini göze almak demektir.

Bununla beraber, Nasyonal Sosyalizm hakkında birkaç söz söylemeliyiz: Hıristiyan mukavemeti, Rusya'da Bolşevizm patlak verdiği sırada ve «Versay Andlaşması» nda Yahudi parmağı olduğu anlaşıldığı zaman takip edilmeliydi.

Teşkilâtlanmamış Avrupa'nın birliği, milletlere yol göstermek ve insanlığın bir hayvan sürüsü haline gelmesini önlemek için kurtuluş yolu «Hıristiyan mesajı»

olmalıydı¹. Ruhsuz liberal kapitalizm kadar Bolşevizm de hakiki düşmanları olan ve her zaman Cennet yolunu gösteren Hıristiyan mukavemetinin idaresi altında olmalıydı. Belki de İsa'nın kendisi kırbacıyla gelerek Allah'ın Evi'nden sarrafları kovmalıydı. Adalet, iyi niyet ve içtimaî sulh tekrar böyle sağlanabilirdi. Bir kere daha O, Hıristiyan halkına Peter'in şu sözleri ile seslenmeliydi: «... kendinizi bu aksi nesilden koruyun!»

Fakat Hıristiyanlık, Dünya kuvvetini ellerinde tutanlardan bu kuvveti almak için ihtilâlcî usuller kullanmaktan nefret ediyordu. Hıristiyanlık ruhu, günlük hayata, hükümetlere, basma ve ticarî birliklere yayıl-malıydı, fakat ne kadar acıdır

ki; vazifesini yapamadı. Almanya, Weimar Demokrasisi'nin köksüz

«takipçileri» nin sahnesi haline geldi. Macar ve Polonya Katolik liderleri, yüksek mertebelerinin sığmağından fakir halka Hristiyanlık aşılamağa gayret ettiler. İtalyan ve İspanyol papazları ise dünyevî zenginlikleri ile alâkalandılar. Axel Munthe'nin görüşüne göre, Protestanlık iman aşulamaktan veya L  ther'in izlerini takip etmekten   ok uzaktı. Halbuki Luther, kendisini halka dayamış ve ş  yle demişti: «Burada ayakta duruyorum ve başka bir şey yapamam!»

Fakat t  rih, yapılmıyan vazifeleri ve      lmeyen meseleleri affetmiyecektir! Doğu'da Bolşevizm kurulurken, Batı'da da altının ihtik  r yollu kuvveti tahta geçti. İsa'nın Sosyalizmi kanatlarını bulamadı. Onun için Nasyonal Sosyalizmin ortaya   ıkması gerekti.

Nasyonal Sosyalizmin yeni baştan bir putperestlik olarak mı doğduğu yoksa bunu, bazı yanlış fikirlerin sonradan mı getirdiği m  nakaşa mevzuudur. Fakat şurası muhakkaktır ki; Nasyonal Sosyalizm Hristiyanlığın yapması gerekip de yapamadığı vazifeleri başarmak için ortaya   ıkmıştır. Hiç ş  phe yoktur ki; Hristiyanlık, Bolşevizme daha başlangıçta savaş a saydı daha iyi olurdu.

Hakikaten Hristiyan kiliseleri Hristiyanlık için bir camek  n teşkil etmişlerdi. Kiliselerin en hayat   hatası kitlelerin sosyal yapılarını desteklememesi değil fakat devlet kuvvetini elinde tutmağa   alışmasıydı. İki Cihan Harbi arasındaki devrede Katolik ve Protestan din adamlarının ettikleri dualar, Hristiyan Cemaatinin mensupları için değil de h  kmedici kuvvetin saadeti içindi. B  ylece, İngiltere'de kral, Fransa'da Cumhuriyet, Macaristan'da kral naibi, İtalya'da Mus-solini ve daha sonra Avusturya'da Bitler için dua ettiler. Tıpkı bug  n «sulhsever papazlar» m Kruş  ef için bile dua ettikleri gibi.

Herhalde, Nasyonal Sosyalizm aleyhine haklı veya haksız olarak verilmiş

h  k  mlerden bir cezanın   ıkarılması gerekir. Daha sonra olanlara rağmen,

«kitleler» in hareketi bir başlangıç da değildi. Nasyonal Sosyalizm kitleleri sarsmıştı, fakat kitlelerin ihtiyaçlarını tatmin etmek gibi bir maksadı yoktu.

Nasyonal Sosyalizmin hakiki liderleriyle alâkaları olmayan Alman müt-tefekkirleri, Bolşeviklerin ve Yahudilerin kuvveti elde etmek için yaptıkları plânın en tehlikeli noktasının hür ve akıllı adamları silâhla idare edebilecek hayvan sürüsü haline getirmek olduğunu idrak etmişlerdi. Buna karşılık, Nasyonal Sosyalizmin ilk senelerinde mağrur ümitlerin seviyesini, hürriyeti, içtimaî düzeni, adaleti ve millî kültürü diğerlerine tecavüz etmeden destekliyordı.

Avrupa'daki Alman ruhunun en büyük kahramanlarından ve büyük Alman yazarı Hans Grimm, Nasyonal Sosyalist ihtilâl hız veren durumları 1945 senesinden sonra şöyle tarif etmişti:

«Bir cemaat için vaz geçilmez bir ırkî bağlılık ve millî bütünlük mücadelesi. Değişen bir dünyada umumî bir reform merakı vardı; bu kitle hareketi, yeni kıymetler tanıdı; hem maddî hem manevî. Daha sonra, kalitenin adet çokluğuna karşı korunması fikri destek-F: 6 lendi ve bu büyük tecrübenin bütünü gösterdi ki; herkesin menfaati için

«Versay ruhu» ortadan silinmelidir.»

Alman Nasyonal Sosyalizmi, yalnız bazı prensipler ortaya atmakla kalmadı, ne pahasına olursa olsun bunları tatbikata da koydu. Seçkin mütefekkirlerin ortaya çıkışı, sınıf mücadelesinin bastırılması, sermaye ile emek arasında sulhun kurulması, evlerin inşası, işçi sınıfının hayat seviyesinin yükselmesi ve aile bağlarının korunması son derece kıymetli yapıcı unsurlardandı. Hiç şüphe yoktur ki; bunlar Almanya'nın günlük hayatında hâlâ temel rolü oynamakta ve şu anda Amerika Birleşik Devletleri Federal Rezerv Bankası'na tamamen bağlı bulunan Alman iktisadiyatı ve para sistemine rağmen «demokratik» Batı Almanya'nın tekrardan inşasına yardımcı olmaktadır. Nasyonal Sosyalizmin, milletin emek değeri ve millî istihsalın kıymetine bağlı bir para sistemi kurarak altının hâkimiyetini silmesi muazzam bir başarıydı.

Liderlerin sık sık kiliseye giden kimseler olmamasına rağmen, Nasyonal Sosyalist devlet, Hristiyan prensiplerini korumuş ve

içtimaî adaleti sağlamıştır. Bunu başarmak için de yıkıcı sosyal güçlerin ortadan kaldırılmasının elzem olduğu da açıkça görülmektedir. Yine açıktır ki, Nasyonal Sosyalizm, «1918» yadigârlarına ve Yahudi ruhunun yıkıcılığına karşı durmak zorunda kaldı. Ayrıca Yahudi Bolşevikleri ve Yahudi kapitalistleri ile mücadele etti.

Yahudi mes'elesinin Nasyonal Sosyalizm tarafından «büyütüldüğü» yolundaki iddianın münakaşası hesaba katılsa da bir şey farketmez. Nasyonal Sosyalizmin, Tevrat'ın ırk kanunlarını hedef tutup tutmadığı da bir şeyi değiştirmez.

Nasyonal Sosyalistler, Yahudilere mümkün olduğu kadar insanca davranmışlardır, fakat bu Yahudilerin Almanlara karşı davranışlarını değiştirmemiştir. Onlar, altın iktidarının nihayete ermesi ile yalnız devlet iktidarının ve onun hayat tarzı üzerindeki tesirlerinin de bitmesini değil, gizli kuvvetin de bertaraf edilmesi hakikatini hazmedemiyorlardı. Herhalde, Almanya'yı şuurlu bir münevverler kitlesinin idare ettiğini idrak etikleri andan itibaren Yahudiler, Nasyonal Sosyalizmin aleyhine döndüler.

Almanya'nın çözülmesi ile Yahudilik, kuvvetini elinde tuttuğu bölgelerden birini kaybetmiş oluyordu. Bu sebepten onu tekrar fethetme hazırlıklarına başladılar.

Bir asırdır, Dünya Yahudiliği, Marxizm ve Liberal kapitalizmin insanları, aklını kullanmıyan kitlelere, hür ferdî; proletere çevirmek için kitle istihali usulleri tatbik etmektedirler. Tabîî, anlamışlardır ki; ancak düşüncesiz sürüler Yuda'nın boyunduruğunu kabul edip ona dayanabilirler.

Almanya'da, Nasyonal Sosyalizm hiç olmazsa bunu durdurmuştur. Liberal olmasına rağmen, İspanyol yazarı Ortega Y. Gasset, «Kitlelerin Ayakla n 1 ş 1 »

adlı eserinde insanlığın hayvan sürüleri haline getirilme tehlikesi ile karşı karşıya bulunduğunu çok önceden belirtmişti. Harvard Üniversitesi profesörlerinden Lothrop Stoddard da kitlelerin ayaklanmasının önlenmesi gerektiği fikrini müdafaa etmiştir. Başarılarıyla Alman Nasyonal Sosyalizmi, Yahudilerin planlarıyla şiddetle çatıştı.

Dünya kuvvetini elde etmek için yardımcı birliklere ihtiyaç vardı. Ve bunlar kitlelerin ilk ve en ehemmiyetlilerini teşkil ediyordu. Bir milletin istiklâlîni koruması için kaliteli adama ihtiyaç vardır. Tahrip, «Yahudi Dünya Hakimiyeti »nin temelini, teşkil ederken, yapıcı kuvvetler de hakiki hürriyetin kaynağını teşkil etmektedirler.

Böylece Hitler rejiminin harbe taraftar olup olmadığı suali bir mes'ele olmaktan uzaktır. Hitler'i ve Alman liderlerini delil olarak kabul etmenin hiç bir mânâsı yoktur. Daha âdilâne olarak, Nasyonal Sosyalizmin doğuşundan itibaren harb ilân ettiğini kabul edebiliriz. Bolşevizm ve Dünya kapitalizmi ile düşman olan bir sistem tabî ki; harb yolunu seçecekti. Tek bir «Yahudi aleyhtarı» veya düşmanca bir ilân yapmadan da Yahudiliğin düşmanlığını kazanmıştı.

Bununla alâkalı olarak Hans Grimm'm « B i r Almanın Cevabı» isimli eserinden bahsetmek faydalı olacaktır:

«1933 ve 1939 arasında halk sağlığı, ana ve çocuğu için her zamankinden daha çok şey yapıldığını kabul etmemiz gerekir!»

Bu sırada Winston Churchill'm bile Nasyonal Sosyalizm hakkında değişik bir fikri vardı. Hitler'e ((Adım Adım» adlı eserde şöyle yazmaktadır:

«Eğer bizim memleketimiz yenilseydi, bize diğer milletler arasındaki yerimizi kazandıracak cesareti aşılacak bir lider bulmamız gerekirdi.»

Fakat Nasyonal Sosyalizm de bunun için harbe girdi. Hitler, Versay'm yok edici sistemi ortaya çıktığında eline kuvveti aldığı zaman, locaların derinliklerinde, Yahudi miliyetçiliği de çoktan harbe karar vermişti. Sadece tek bir mese'le kalmıştı, yâni hangi tarafın sınırlarının daha fazla dayanacağı. Kim sulh ta-raftan görünüşü takınabilecek ve sonunda kim harb suçluları olarak asılacaktı?

Amerika'nın bizi takip edeceğinden emin olabilir miyiz?» suali bu anlarda hep Yahudilerin zihinlerinde tekrarlanıyordu. «Büyük harb başladığı zaman Sovyetler Birliği mutlaka bizim tarafımızdan olacaktır. Leon Blum ve Reynaud-Mandel'in Fransa'sına, Grand

Orient Bankası'nın Lazarus'una ve Rothschild'lere de güvenebiliriz. Zamanı geldiğinde Sassoon'ların, Ruf us Isaac'larm Hore-Belisha'larm, Gallacher'lerin, Strac-hey'lerin ve Lasfcflerin İngiltere'sinin de bizim saflarımızda sonuna kadar mücadele edeceklerinden eminiz. Peki, şayet Amerikan demokrasisinin halkı, Birinci Dünya Harbi'nden edindikleri tecrübelerle harekete geçerlerse ne olacaktır? Almanya ile Yahudi milliyetçiliği arasındaki harbe, Amerika Birleşik Devletlerinin karışamıyacağını söyleyen Yanfcee'lerin aradan çekilmesi ile ne olacaktır?

«Birleşik Amerikalılar belki de «Danzig» için çarpışmakta bir menfaat görmeyeceklerdir. Fakat Yahudiler aksine! Çünkü Horst Wessel adlı şarkıyı söyleyen seksen milyon insanın ortasında bir Hitler duruyordu.» «Die Fahne hoch!» (Bayrağı yükseklerle çekelim!) «Bizden kurtulduktan sonra halk, Brandeburg Arch boyunca sıra sıra sütunlar halinde akıyorlardı. Evvelce kin ile bağlı Alman işçisinin eli şimdi dostça birbirlerini tebrik için açılıyor. Bu iki milliyetçilikten biri ortadan kalkmalıdır!»

«... biz Amerika, Çin veya Japon silâhları ile karşılık vereceğiz!» diye yazmaktadır. Protokol VU'de «Onun için önce Amerika'yı fethetmeliyiz. Kimsenin dikkatini çekmeden Amerika'yı üstten bolşevikleştirme-li ve sosyalleştirmeliyiz.»

Çünkü Amerika'nın idarî şekli demokrasidir. Halkın hakiki idaresi tecelli ederse en iyi idare şekli budur ve millî idareyi sahte eller idare ettiği takdirde ise en kötü idare şekli yine budur. Amerika'da halk hürriyetlerinden ve demokratik idarelerinden gurur duymaktadırlar. Amerikan işçisi, sanayi inkılâbından bir kapitalist kadar memnundur. Amerika'da kanun önünde herkes eşittir. Milletin fesatlığına çalışan bir grup, parti veya ırk olmadıkça demokrasi en iyi hayat tarzıdır. Bir demokrasinin içinde böyle bir parazit teşekkül ederse, demokrasi bütün hususiyetlerini kaybetmiş demektir. O artık azınlığın idaresindeki bir sürüden farksızdır. Böyle bir rejimde umumî efkâr, basın tesiri ile inkişaf ettiğinden rey hakkı bir masal olur. Parlamenter sistem ise bir tiyatro halini alır.

Bu kabile milliyetçiliğinin sözcüsü şöyle der; «Biz Yahudileri iyi biliriz ki; Amerika, İngiltere, Fransa ve Sovyetler

Birliği'nde bir kaide vardır: Y u d a her-şeyden önce gelmelidir! Amerika'nın menfaatleri «Tevrat N a z i z m »i ile bağdaştığı müddetçe biz iyi Amerikalılar olacağız, bu benzerlik bittiği anda onu da diğer memleketlere benzetmekten çekinmiye-ceğiz. Umumî olarak konuşmak lâzım gelirse, demokrasi mümkün olduğu kadar fazla Yahudi tarafından idare edildiği zaman işimize gelir. Evet; hürriyet iyi bir şeydir, fakat yalnız biz Yahudilerin hür olup istediğimizi yapabildiğimiz zaman!»

«Oh korkak kalbliler, S.A. ve S.S. birliklerine kulaklarını verenler; korkmayın! Demokrasileri kundaklamak ve avuca almak artık bizim elimizdedir.

Kitleler üzerinde çeşitli tesirler yapmak da yine bizim işimizdir. Yahudi olmayan memleketlerin en zengini olan Amerika bile hayatî ve iktisadî bir kriz içindedir. Artık siyasî kuvveti de elimize almak için vakit gelmiştir. Ve bizim faaliyetimiz flzfZer'inkinden daha devamlı bir karakter arzedecektir. Amerika'yı ne silâhla, ne de teorilerle fethedeceğiz. Amerika'nın kaderi kendi Führer'ı-mız Musa tarafından tayin edilmiştir! Torah ise bizim «Mein Kampf »imizdir.»

Levüieus, Kasım 25'e göre (Musa'nın üçüncü Kitabı) İsrail'deki bütün devletler ve mülkler her elli senede bir tekrar bölüşülecektir. Bütün rehin verilen araziler ve köleler tekrar pay edilecektir. Her yarım asırda bir İsrail'de sosyal yeni bir reform olacaktır. Eski borçlar silinecek ve fakirlere zenginlerin varlıklarından bir pay verilecektir. Her elli sene borazanlarla ilân edilecektir.

Yahudiliğin sözcüsü şöyle devam edebilir: «Bu sosyal reforma «Yeni Tevzi»

dendi! Amerika'da da «Yeni Te v z i » denilecektir. Bu kelimeler İngilizce'ye tercüme edilirse bizim sosyal reformumuz ve «Yeni Paylaşmamız» mânâsına gelecektir. Fakat bu sefer İsraillilerin değil Amerikalıların varlıklarını paylaşacağız.»

«Bu, Washington zamanında sayıları dört bini geçmeyen Yahudilerin Amerika'sının borazanlar çalan yılı olacaktır.

Şimdi ise bankerlerimiz, sosyalistlerimiz ve gazetecilerimiz borazanları çalacaklardır. Bütün hepsinden sonra tek bir mes'ele kalmıştır: Washington'-daki Reis Koltuğuna kimi koyacağız?»

«Wall Caddesindeki veya 13. Caddedeki muhteşem evlerde oturanlarınızın bu adamı da bulacağımızdan şüphesi olmasın. Bu kimse, hem Hitler'in rakibi olacak, hem de Amerika'nın siyasî kuvvetini ellerimize teslim edecektir. Sizin yapacağınız sadece Protokol-1 er 'deki talimatları okumaktır.»

«Liberalizm, Goyim'in yâni despotluğun muhafızı olarak müessesesevî bir durum yaratmıştır... sonra idareciyi bir hükümet karikatürü ile bir reis ile değiştirdik. Yakın bir istikbâlde de reislerin mes'uliyetlerini ihdas edeceğiz!»

(Protokol X.)

«...seçimleri biz idare edeceğiz,» diye devam eder Protokol, «ve bu seçimler; mazilerinde bazı karanlık ve bilinmeyen hadiseler, bir «Panama» veya başka bir şey olanların lehine olacaktır... Sonra onlar ifşa korkusuyla plânlarımızı tatbik eden ajanlarımız olacaklardır...»

«Peki, o halde yeni reis kim olacaktır, kim Amerika'yı ellerimize teslim edip, emirlerimize riayet edecektir?»

«Adı Franklin Delano Roosevelt'tirl.»

«Fakat kimdir bu Franklin D. Roosevelt?..»

Robert Edıoard Edmonson, «Ben Şahidim» adlı kitabında «Meşhur Babaların Meşhur Oğulları -Roosevelt'lev» başlığı altında bu suali cevaplandırmaktadır.

7 Mart 1934 tarihinde Carnegie Enstitüsü'nün Roo-sevelt ailesi için yaptığı aile ağacında Reis Roosevelt'-in Yahudi aslından gelme olduğu gözükmemektedir.

Ataları Amerika'ya 1682 senesi civarında gelmişlerdi: Bunlar, Claes Martensen Van Rosenvelt ile anne tarafından Janette Samuel idi. Bunlar aslında İspanyol Yahudileri olup 1492'de Katolik Ferdinand'm katliamından İngiltere'ye kaçmışlardı. Amerika'ya varışlarından itibaren Roosevelt ailesinin ağacı Jacob'lar, Isaac'iar ve Samuel'levle dolmuştur.

14 Mart 1935 tarihli New York Times Gazetesi Reisinin şöyle dediğini yazmaktadır: «Çok önceki atalarım Yahudi idi. Roosevelt ailesinin menşei hakkında bütün bildiğim bunların Hollanda'dan göç etmiş olan Cles Montensen Van Rosenvelt'ten gelmiş olduklarıdır.»

Fakat Carnegie Enstitüsüne göre, Mr. Claes Martensen Rosenvelt bir Yahudi idi. Hattâ Roosevelt'in tanınmış karısı da bir Yahudi idi.

Avrupa, yahut daha doğrusu Almanya, bir kerpetenin iki kısılcı arasında yer almıştır. Burada Yahudi nokta-i nazarından, korkunç hadiseler vuku bulmaktadır.

Alman kapitalistleri ile işçilerinin uzlaştırılması, orta sınıflar ile çiftçi sınıfının birbirlerine bağlılığı sınıf kavgalarının silinmesinin imkânsız olmadığını ortaya koymuştu. Marx'ın «imha teorisi»nin aksi ispat edilmekteyken aynı zamanda Yeni Dünya'nın altın üzerine kurulması da «Altın Buzağı»nın itibarını sarsmıştı. Bir asırdan fazla bir zaman boyunca Dünyaya ilerleme diye öğretilen ve telkin edilen bu fikirler, şimdi çürüyordu... Tabî ki; bir Alman tarafından değil, modern asrın ruhu tarafından. Doğu Yarı Küreden gelmekte olan Dünya Hâkimiyeti seline karşı Avrupa sembolik bir bayrak kaldırıyordu. Dünya Yahudiliği buna tahammül edemezdi.

«Korkmayın!» diye spiker açıklamaktadır. «Kukla Roosevelt'in etrafında müşavirlerimiz toplanmaktadır... Viyana'da Felix Frankfurter, Mannheim'den Morgenthau, Königsberg'ten Bernard Baruch ve Berlin'den Albert Einstein.

Roosevelt'in nutuklarını kaleme alan Samuel Roseman da oradadır. İşçi liderlerimiz de yerlerindedir; aralarında kuklamız F.D. Roosevelt'in idaresinde bulunan işçileri kontrol eden vatandaşımız Sidney Hillman vardır. Rusya'dan gelen başka bir dost göçmen de Hristiyan Amerikalı işçileri Siyonizme vergi mükellefleri yapacak olan Mr. David Dubinsky'dir.»

«Reisimizin çevresi itimat edilecek adamlardan teşekkül edecekti. Meselâ New York Valisi ve bir Fiume Yahudisi olan La Guardia ve Frankfurter ile Senatör Lehman'm tebaasından olan Alger Hiss gibi. Bernard Baruch Amerikan sanayiinin en

ehemmiyetli 315 dalını kontrol edecek ve Hitler'e karşı savaşacak olan Amerikalı çocukları teçhiz edecekti. Amerika hesabına Sta-lin'le olan kanuşmaları Alger Hiss yapacaktı. Einste-TC.

SFLCUK ÜNİVERSİTESİ

in, Oppenheimer ve David Lilienthal atom bombasını imâl edecektir. U.N.R.

R.A.'nm idarecileri olarak La Guardia ve Herbert H. Lehman müstakbel bir savaşın Yahudi kurbanlarına yardım edeceklerdir. Hazine Sekreteri Henry Morgenthau Jr.

Alman halkının imhası için harika plânı hazırlayacaktır. Mortiz Gomberg'imiz Avrupa'daki düşman memleketlerden onsekiz milyon insanın devletsiz kalmasını sağlayacaktır. Diğer adamlarımız ise Sovyetleri silâhla teçhiz etmek için onbir milyon dolarlık çekleri dağıtacaklardır.»

«Ne kadar şahane bir rüya. Amerikalılar bizim düşmanlarımızı cezalandırmak için Okyanus'u geçeceklerdir. B'nai B'rit localarında Moskova-New York eksenine faaliyete geçmeğe hazırdır.»

«Meraklanmayın! Roosevelt Rusya'yı teçhiz edecektir!»

Yirmi sene önce dar görüşlü bir peygamber dememiş miydi:

«Batı Yahudileri Hıristiyanlığı ve insanlık kültürünü yıkarak «Yahudi Dünya Krallığını» kurmak için Doğu'da yirmi milyon kişilik bir ordu kuracaklardır!»

GERÇEK HARB MÜCRİMLERİ

Hitlerizm, Yahudi Dünyası'nın nefret ettiğı tek şey değildi. Onların asıl korktukları Avrupa Milletleri arasında hızla gelişen bir anlayıştı. Yahudiliğın ana hedefi bu yeni akıma itibar etmiyormuş gibi görünmek ve diğer Dünya milletlerini bu akıma karşı çıkarmaktı. Bir yandan aralarında tam bir bağılılık yaratmağa çalışırken diğer yandan da düşmanlar Almanlarla işbirliği yapan soydaşlarını yok etmeğe çalışıyorlardı.

Maruice Bardeche, «Onlar sulh ile alâkalı en ufak bir fikre bile tereddütsüzce karşıydılar,» diye yazmaktadır.

Fakat Almanların o zaman Avrupa milletleri arasında bir birlik ve dostluk kurmağa çalıştıklarının kat'î delillerini, bugün görüyoruz. Onlar vatanına kendini adanmış gönüllüler arıyorlardı. Nasyonal Sosyalist ayaklanmanın içinde bu idealizm yerleşmişti. Kendi memleketlerinde doğru olduğuna inandıkları şeyleri yerleştirdiler. Her ferdin sosyal haklarını tanıdılar. Bolşevizmin önlenmesi isteniyorsa milliyetçi bir temelde yegâne tatminkâr çözüm yolunun da bu olduğunu ilân ettiler.

İhtilâlin şevki ile ancak Avrupa kitlelerini kapitalizmin baskısından kurtarabildikleri takdirde uzun sürecek bir barışın gerçekleşeceğine inanıyorlardı. Onlar «Yahudi Nazizmi» nin para kuvveti ile ve basını elde tutarak Alman halkını nasıl silmeye çalıştığını görmüşlerdi. Nasyonal Sosyalist hareketleri ile bunu atlattıktan sonra Tevrat'ın «Nazizm» ini silerek sağlanacak uzun bir sulh ve komşu memleketler ile iyi münasebetler plânı yapıyorlardı.

Bu, «Yeni Avrupa» demekti. Ve bu da ne pahasına olursa olsun Dünya Yahudiliğinin önlemesi gereken bir hareketti. Çünkü bu plânın muvaffakiyeti demek, her an yeni yeni devletlerin Yahudi hâkimiyetinden kurtulması demekti.

Dolayısıyla Avrupa Birliği veya mümkün olan bir işbirliği derhal ortadan kaldırılmalıydı. Ve, Amerikan istatistikçilerine göre, Batı Dünyası basınının yüzde altmışı, Amerikan basınının yüzde seksenbeşi ve Amerikan filmlerinin yüzde yüzü Yahudilerin elinde olduğundan bu kampanya Dünya tarihinde görülmemiş çapta bir propaganda ile yürütülüyordu.

Yahudiler ırk fikrini kasten yanlış aksettirerek Almanların diğer milletler üzerinde hâkimiyet kurmak istediklerini yaydılar. Irk teorisini tahrif ederek Almanya'nın bu teori ile Dünyayı fethetmek gayesinde olduğuna herkesi inandırdılar. «Ondokuzuncu Asır» adlı mecmua harbin en hızlı zamanı olan 1943

senesinin Eylül baskısında şu karşı tezi müdâfaa ediyordu:

«Almanyalı bu harbi Dünya kuvvetini eline almak için başlattığı fikri bizce yanlıştır. Almanya kuvvette birinci olmak istemektedir. Fakat kuvvette birinci olmak ile Dünyaya hâkim

olmak ayrı ayrı şeylerdir. Büyük Britanya da bir Dünya kuvvetidir, fakat Dün-ya'yı idare etmemektedir.»

Yahudiler, insanın kendi toprağına âid olduğunu, bir vatan ve bu vatanda yaşayanların birbirlerinden ayrılamaz iki unsur olduklarını belirten «kan ve toprak» teorisini de yanlış aksettirdiler. Böylelikle Alman azınlıklarının yaşadığı müstakil Avrupa milletlerinin kıskançlığını Almanya üzerine çektiler.

Polonya, Litvanya, Macaristan, Slovakya, Yugoslavya, Bohemya, Romanya ve diğer komşu devletler Almanlara inanmamağı başladılar.

Yine onlar Almanya'nın devamlı büyüyen ihracatını harbe hazırlık olarak açıklamaya çalıştılar ve Goe-ring'in Amerikan Yahudilerinin boykotu sırasında söylediğı «ya silâh, ya yağ» sözünü Dünyaya unutturmağı teşebbüs ettiler.

Zihinlerin böyle zehirlenmesi; Dünya çapında gerçekleşti. Alman idaresi, kendi memleketinde bu mes'-eleye bir son vermek istediğinde derhal diktatörlükle suçlandı. Almanya'ya karşı yapılan buna benzer her çeşit propagandanın arkasında altın nüfuzunun kalkması ve sermaye ile işgücü arasında barışçı bir işbirliğinin sağlanmasından dolayı Yahudilerin gocunması yer almaktaydı. Bütün Dünyanın görüşü, Alman işçilerinin hayat standartlarının yükselmesini harp sanayiinin gelişmesine bağlıyordu. Aslında gayet iyi biliyorlardı ki; işçiler ve işçi aileler için inşa edilmekte olan büyük yerleşme sahaları Yahudiliğın bir asırdan beri öğretmeğı çalıştığı şeyleri reddetmekten başka bir şey değildi.

«Ne oldu?» diye hepsi korku içinde birbirlerine sordular. «Bu lanetlenmiş

Naziler, Marx'm bizim tarafa fayda sağlıyan sınıf mücadelesi teorisini hakikaten çürüttüler mi? Bettelheim'm dediğı gibi, Berlin, Viyana ve Budapeşte gibi büyük şehirler artık Yahudisiz olacak mıydı? Bir millet hakikaten artık zulümden uzak, Yahudi basını filmleri ve tiyatrosu olmadan ve Yahudi «haris rulmandan uzak yaşayabilecek miydi? Herşey-den öteye, bizim kültürel hareketlerimiz, iş

anlayışımız ve üstün zekâmız olmadan hiç bir tekâmülün olmya-cağmı söyleyerek asırlardır bütün Dünya'yı tesirimiz

altında tuttuk. Ve şimdi Almanya biz olmaksızın geliyor... Hem de bizim milliyetçilik anlayışımızın açık bir inkârı olan refah içinde. Bu devamlı büyüyen şehirlere, mes'ud insanlara, fikrî ve iktisadî faaliyetlere bakan her hangi bir insan, Yahudiler olmadan Dünya medeniyetinin olamayacağını söyleyen büyük millî yazarımız Bettelheim'in yanıldığını görebilir.

Bu Hıristiyanlar daha fazla tatmin edildikçe biz Yahudiler, o kadar daha fazla kaybediyoruz. Dünya'nın gerisi de bunu öğrenirse ve yabancı turistler ile Dünya proletaryası bunların biz olmadan gerçekleştiğini görürlerse onlara yalan söylediğimizi anlayacaklardır. Politikacılarımızın, gazetecilerimizin, ticarî birliklerin başındaki liderlerimizin, kapitalistlerimiz ile işçi liderlerimizin hepsi yalancı olacaklardır! Öyleyse delilleri yok etmeliyiz! Öyleyse bu güzel evleri, bu bahçeleri, yeni fabrikaları, gençlik kamplarını ve hastaneleri yeryüzünden silme-liyiz.»

Dünya Yahudileri: İkinci Dünya Harbi'nin hakiki suçlularıdır. Çünkü, herşeyden önce, milletler arasındaki barışı ve işbirliği ihtimalini ortadan kaldırmışlar, hattâ bu hedefe ulaşmak için yapılacak olan ilk temasları bile baltalamışlardır. Sahte propaganda ve radyo ile basın yolundan insanlığın gözünde tamamen yanlış bir manzara yaratmışlardır. Yine kasten yaratılan umumî atmosfere göre, Alman mes'elesi ile ilgili olmak bir insanın hayatını tehlikeye atıyor ve onu vatan hainliği şüphesi altına sokuyordu. Alman devlet adamlarının yaptığı bütün sulh teklifleri yalan olarak sıfatlandırılmıştı. Bütün ciddî ve şerefli plânlarla alay edilmişti. Almanya'daki bütün ilerlemeler tekâmüle engel, bütün Bolşevizm aleyhtarı hareketler antidemokratik olarak aksettirilmişti.

Amerika'nın millî kahramanı Albay Charles Lindberg, şahsî tecrübelerine dayanarak Nasyonal Sosyalizm hakkındaki fikrini açıklamaya cesaret ettiği zaman, vatan haini olarak göz altına alındı.

1938'de Roosevelt harb hazırlıkları için Churchül'e şu neş'eli telsiz mesajını iletmişti:

«Siz ve ben Dünya'yı idare edebiliriz!»

Dünya Yahudiliği Avrupa ve Hristiyanlık üzerine savaşı Hitler başa gelir gelmez ve hattâ daha önce ilân etti. Amerika'da Alman aleyhtarı boykot 1932

senesi kadar erken başlamıştı. Yahudi teşekkülleri New York Times Gazetesinde tam sayfa olarak «Yahudi aleyhtarı Almanya'yı boykot edelim» şeklinde ilânlar bastırmışlardı. Bunun bir netice vermediğini görünce New York-Moskova eksenini hazırlamağa koyuldular.

Forest Davis, «Tahran'da Hakika-ten Ne Oldu? »ismindeki 13 ve 20 Mayıs 1944 tarihlerinde Saturday Evening Post Gazetesinde basılan kitabında Morgenthau'rmn Amerikan-Sovyet diplomatik temaslarına 1933 yılında hazırlanmağa başladığını belirtmektedir. Ve Washington'daki ilk Sovyet elçisi de kana susamış

Sovyet nazırı Litvinov Finkelstein'-den başkası değildi.

Roosevelt ailesinin mirasçılarından olan Reis Roosevelt gelmezden önce bütün bunlar akla gelmiyecek şeylerdi. Amerikan demokrasisi ile Sovyet istibdadını bir araya getiren ortak unsur «Yahudilik» idi.

James Whiteside, St. Louis Despatch Gazetesinde uMr. Roosevelt ve Komünizm» adlı makalesinde Litvi-nov'xm Amerika sahnesinde gözükmesi ile Komünistlerin (yani Yahudilerin) Beyaz Saray'a doğru endişe verici bir duruma geçtiğini açıklıkla yazmaktadır. Roosevelt, Pentagon'da (Amerika Harb Bürosu) çok kuvvetli bir Sovyet verici istasyonunun kurulmasına hususî müsaade vermiş ve böylece Amerikan kuvvetleri yüksek kumanda heyetine en muzur propaganda ile tesir . etmiştir.

1933 senesi kadar erken bir zamanda New York Mognring «Fresheit»

ismindeki, tirajı yüzbinleri bulan Yahudi Gazetesinin naşiri Amerika ve Dünya Yahudi-lerini Nazizm'e karşı birleşmeğe çağırmıştır. Haham Stephen Wise, tarafından idare edilen «Amerika Yahudi Kongresi» bu harekete büyük bir arzu ile katılmıştı.

1933'de yine Haham Stephen Wise, Hitler'in kuvvetin başına geçmesi üzerine Yahudiler adına bir «Mukaddes Savaş »ı şöyle ilân etmişti.

«Ben harb için yaratıldım!» Bu tarihî açıklama 8 Mayıs 1933'de yapılmıştı.

(Edmonson, Ben Şahidim, Sh. 195.)

Bundan önce 11 Şubat 1933'de Hitler'e savaş açan başka bir nutuk Morgenthau tarafından söylenmişti:

«Amerika Birleşik Devletleri ikinci bir savaşın saflarına girmiştir!»

Yahudi nazizminin meşhur lideri böyle konuşmuştu. (Portland Journal, 12 Şubat 1933.)

Aynı sıralarda, Hitler ekonomisini baltalamayı hedef tutan muhtelif Yahudi ve Komünist boykot teşkilâtları Amerika Birleşik Devletleri'nde mantar gibi bitiyorlardı. f Bir Nazi aleyhtarı Birleşik Boykot Komitesi 1936'da tam faaliyete geçtiği sırada Hitler en korkunç rüyalarında bile aklına getirmediği şekilde saatin çalıp kendisini saran kollardan kurtulmak için çabalaması gerektiğini anlıyamamıştı.

Artık bugün ispat edilebilir ki; genç Nasyonal Sosyalizm, Yahudi Sosyalizmi tarafından kırılmıyacağı bir çemberin içine alınmasından korkmakta haklı idi.

Fakat bu korku, hakikaten yerinde miydi? Amerika Birleşik Devletleri, Büyük Britanya, Fransa ve Sovyet Rus-0|p^da kuvveti kim elinde tutuyordu?

Harb suçu ve harb tacirliği ile alâkalı olarak tarih boyunca bütün kanunlarda olduğu kadar Roma kanunlarında da karşımıza aynı saik çıkmaktadır.

Harbten kim menfaat görecektir; kim için bir fayda doğacaktır? Alman Nasyonal Sosyalizminin tek gayesi sulhu sağlamaktı.

İkinci Dünya Harbi'nin patlamasını önlemek için yapılan en son teşebbüs Ribbentrop'un Stalin ile bir adem-i tecavüz paktı imzalamak için Moskova'ya gitmesi olmuştu. 23 Ağustos 1939'da Hitler general sınıfından 2000 subayı Goddesberg'de

toplantıya çağırdı. Bu «gizli» müzakere İngiltere için hazırlanmış

bir blöftü. Yollarda sonu gelmiyen taburların yürüyüşü, Hava Kuvvetlerinin durmaksızın uçuşları yine aynı gaye ile yapılyordu. Entelijans'ın en aptal ajanı bile bunun bir blöf olduğunu kolayca anlıyabilirdi.

İngiltere ile alâkalı olarak, harb başlamasına rağmen, sulh yapmak hâlâ mümkündü. Hitler dört saat süren bir konuşmasında şu açıklamayı yapmıştı:

«Beyler, zannetmeyin ki; ben bir aptalım ve Polonya Koridoru yüzünden kendimi harbe atıyorum!»

Fakat aynı sıralarda görünmez bir el hadiselerin kontrolünü eline aldı...

Arkadaki hadiseleri karıştıran aynı entrikacı el...

Goddesberg'de Alman Generallerinin toplantısından sonra Sovyet Rusya, Almanya ile adem-i tecavüz paktını imzaladı. Bundan hemen sonra diğer görünmez bir el tarafından idare edilen «Bromberg Katliamı» oldu.

Alman Beyaz Gazetesi'nin 1939 Sonbahar nüshasında gerçeği ispatlayıcı teferruatı ile kaydedilen bu hakiki harb cinayeti, daha sonra Nüremberg'de örtbas

edildi. «Todesmuhle» (Ölüm Değirmeni) adı altında yaratılan sun'î korkunç sahnelerde mumdan kuklalar kurşuna dizilirken alınmış filmler sinemalarda gösterilmiş, fakat hakikaten olmuş cinayetler hiç bir sinemada görülmemiştir.

Göğüsleri budanmış kadınlar, cinsiyet organları kopartılmış erkek cesetleri, Alman bebeklerinin cansız vücutları ve şişlenmiş dört beş yaşındaki çocuklar

«insanî» Dünyanın sustuğu binlerce ve binlerce katledilmiş masum insan...

Bunlar, nüfusunun üç milyonu Yahudi olan ve halkın harb arzusunu ve nefretini kamçılayan Yahudi basınının elinde bulunan Polonya'daki Alman kurbanları idi.

Bu esnada Alman ve Polonya kuvvetleri sınırda yüz yüze duruyorlardı. Bu artık bir Koridor mes'elesinden çok barut

fiçısına atılan bir kıvılcımdı. Bu katliamda kimin parmağı ve parası vardı? Polonya halkının aşırı vatanseverliğinden mi olmuştu? Yoksa bu şeytanca plânlanan bir hadise miydi? Bunda bir Sovyet ya da bir İngiliz parmağı mı vardı? Böyle bir şeye anlamak zordur. Fakat bunlar yine de harb cürümünün tayininde karar verici suallerdir.

Henüz harb başlamadan, Alman katliâmını görmek, Nasyonal Sosyalist Almanya'nın müsamaha göstermi-yeceği bir şeydi.

Ve ertesi gün, 1 Eylül'de Almanlar hakikaten yürümeğe başladılar. Hitler, Reichstag'da, «Şafaktan beri bugün geri dönüyoruz!» dedi1.

Fransız Profesörü Maurice Bardeche, «tabîî, yarın sabah Hitler'in Polonya'ya saldırdığını söyleyecekler-dir,» diye yazmakta ve şöyle devam etmektedir: «Belirli insanlar bu anı bekliyorlardı. Bunlara Mandel Churchill, Here-Belisha ve Paul Reynaud deniyordu. Bu Yahudilerin mukaddes harbi idi. Umumî aksülâmeli, ancak böyle bir tecavüz önliyeabileceklerini pek iyi biliyorlardı.

Alman arşivlerinde, bu tecavüzü kaçınılmaz kılan hâdiselerin soğukkanlı insanlar tarafından nasıl planlandığını gösteren delilleri bulmak zor değildir. Yazık ki; harbin doğru hikâyesi yazılmıyor.»

Büyük «Dünya plânı»nın birinci kısmının muvaffakiyetine ve 3 Eylül 1939'da İngiltere ile Fransa'nın “a Hitler'e karşı ilân-ı harp etmesine rağmen en ehemmiyetli iki müttefik, Amerika ve Rusya hâlâ eksikti.

İkinci Dünya Harbi'nin en büyük sırrı hâlâ gün ışığına çıkmış değildir.

Belki de bu, Bolşevizm'in yıkılması ve Kremlin arşivlerinin ele geçmesinden sonra ortaya çıkacaktır. Batı Dünya Fatihleri, Doğu'dakilere ne vaadlerde bulunmuşlardı? Sovyetler Birliği Alman 'mparatorluğu'na başka bir surat göstermişti. Bu su-at soğuk, sakın ve bazen biraz Asyalı veya vatansever-i, fakat hiç bir Yahudi karakteri taşımıyordu. Nasyo-al Sosyalizm liderlerinin en korkunç hataları o zaman

onra neşriyat durmuş. Sabaha karşı saat 2’de (Cuma günü) eşriyat tekrar başladığı zaman Polonyaca komışuluyormuş. öln radyosu Gleiwitz’e hücum edenlerin Alman polislerince eriyi püskürtüldüğünü bildirmiş. Sabaha karşı saat 6’da ise 1

Eylül, Cuma) Alman ordusu Polonyayı istilâ etmiş.

Harbin çıkışından bir kaç gün sonra, yazar bir İngiliz gâ-etesinde, Almanların, harbi, Cuma sabahı Gleiwitz’i işgal eden olonyalı’larm başlattığım iddia ettiğini kaydeden ufak bir aragrafta rastlamıştır.

bu değışikliğin doğruluğuna inanmalarıydı. Ribbentrop, Sven Hedin ile konuşmaları sırasında Bolşevizm’in iyiye doğru değıştiğini ve Stalin’in büyük bir insan olduğunu söylemişti. (Sven Hedin. «Berlin’de Komisyon Olmadan»).

Halbuki Stalin, aynı Nasyonal Sosyalizme inanmıyordu. Ribbentrop ile bir pakt imzalamadan önce aniden başka bir Baltık limanı talep etmişti. Hitler, bunu kabul ettiğini bir telgrafla kendisine bildirdi. Bu haberi öğrenen Stalin, Molotov’a dönerek şöyle demişti:

«Almanya şu anda bize karşı savaş açmış bulunuyor! Bu limanı istememin tek sebebi Almanları denemektir. Bu limanı bize bıraktıkları zaman onu daha sonra geri almağa azmedeceklerini baştan beri biliyordum.» (Plevier, Moskova.) Buna rağmen, her iki parti de Polonya’nın bölünmesi ve yağ nakil mes’elesi de dahil olmak üzere paktın metnini dikkatle inceliyordu. Hitler, Ribbentrop, Goe-ring ve hattâ Goebbels nazik Rus Ayısı’nı incitmemek için çok dikkat gösteriyorlardı. Stalin, Alman askerî ateşesinden öpüşerek ayrılmıştı. Bütün işaretler bu ateş ve su ittifakının hakiki olduğunu gösteriyordu.

Daha sonra bir gün, güzel Bolşevik Yahudisi Kar-povskaja’nın kocası ve Amerika’nın en büyük harb sanayicilerinden Mr. Carp’m kayınbiraderi Sovyet vekili Molotov Berlin’de göründü. Takvimler 19 Kasım 1940 tarihini gösteriyordu.

İngiltere Adaları üzerinde büyük hava harbi, bütün hızı ile devam ederken Fransa da bitkin yatıyordu. Alman ordusu istirahatleydi. Molotov, Sovyet tekliflerini masaya getirdi. Bu teklifler arasında «Çanakkale Boğazı» talebi, Finlandiya’nın zaptı ve Uzak Doğu’nun fethi yer almakta idi. Bunların hepsi

de Almanya tarafından reddedildi. Berlin liderleri, bu en büyük hataları neticesinde muhalefete uğradılar.

Bolşevizm bunlara rağmen yine değişmemişti: sadece ayrı bir maske takıyordu. Kremlin'deki kuvvet Yahudi olarak kaldı, sadece onun asıl karakteri Alman ya'yı İkinci Dünya Harbi'ne sokmayı başarmaya kadar gizli kaldı. Bu zamanda Kremlin demokrasisinin «cephane deposu »nun Sovyetler'e, Almanya'ya karşı para ve silâh yardımı yapacağından emin bulunmaktaydı.

Hepimizin de bildiği gibi, bu esnada Amerika Birleşik Devletleri'nin en nüfuzlu adamlarından olan Felix Frankfurter Borç-Kira Akdi'ni hazırlamış ve bu da Meclis tarafından kabul edilmiştir. Fakat bu savaş Amerika'yı alâkadar eder miydi? Hayır? Harb, Amerika halkını değil fakat Amerikan Yahudilerini alâkadar edecek, yani Manuilsky, Beria, Morgenthau ve Bernard Baruch gibilerini, Alman ve Fransız muhacirlerini alâkalandıracaktı. 3 Haziran 1941'de yapılan Gal-lu anketi (ki yine Yahudilerin lehindeydi.) Amerika nüfusunun yüzde seksenüçünün savaşa karşı olduğunu ortaya koymuştur.

Amerika'nın Okyanusu bir kere daha geçmesinin asıl sebebi ne olabilirdi?

Alman amiralleri, Raeder ve Dönitz, Amerika'nın fethinin ay fethi kadar zor olduğunu açıkça belirtmişlerdi. Senatör Barkley Almanya'nın Amerika'ya hücum etmek'istediğini 31 Mart 1941'de açıklamış ve silâhlı kuvvetlerin Büyük Britanya'ya naklini kâfi bir sebep olarak göstermiştir.

Ciddî Amerika halkı ise harbe girmeleri için bir sebep görüyorlardı.

Charles Lindberg, «Amerika'nın harbe girmesi bir kaç nesil boyunca devam eden bir buhrana yol açmıştır,» demiştir. Amerika Birleşik Devletleri'nin İç İşleri Vekili olan Yahudi Mc. Ickes, Charles Lindberg'e cevap vererek, onu harb aleyhtarı olmakla suçlamıştır. Amerika halkının yüzde seksen üçü harb aleyhtarı idi, çünkü Morgenthau'nun arkasından gitmek istemiyorlardı!

Roosevelt Amerikalıların savaşı girmek istemediklerini kabul etmek zorunda kalmışlardı. Bu ideolojik bir harb olduğundan Amerika'nın bu harbte ticarî bir gayesi olduğu düşünülemez. Bundan dolayı Hristiyan orduları Moskova'ya yaklaşırken, Yahudi Dünyası «Protokollerin» emirlerini haykırmağa başladılar.

«Size Amerikan ve Çin silâhları ile cevap vereceğiz.»

Eğer insanoğlu ciddî düşünme kabiliyetine sahip olsaydı, kendine şunu sorardı: «Amerika'nın harbe girmesinin ve bilhassa Sovyetler'in yanında olmasının sebebi ne olabilir?»

Alman mes'ul liderleri şu beyanatı vermişlerdi: «Şurası muhakkaktır ki, Alman zaferlerini takip edecek sulh « V e r s a y » tipi bir sulh değil, bütün milletlerin faydalanacağı bir sulh olacaktır. Bugün zap-tedilmiş memleketlerin halkları hürriyetlerini tekrar kazanacaklardır, fakat bütün milletlerin menfaatine olarak belirli şartlarla uzlaştırılmalıdırlar.»

Aynı esnada Roosevelt meclise şu mesajı göndermişti:

«Hitler'in zaptettiği ülkelerin üzerinde kontrol sahibi olacak şekilde yapılacak bir sulh andlaşması nazizmi tanımak ve yeni bir harbi kabullenmek olacaktır. Biz, din hürriyeti de dahil olmak üzere, bütün milletler ve her fert için hürriyeti garanti altına almak istiyoruz.»

Güzel slogan: «Dinî hürriyet!» demektir. Fakat hangi dinin hürriyeti? O

sıralarda Rusya'yı işgal etmekte olan Hristiyan orduları Bolşevik Yahudilerinin ortadan kaldırdıkları kiliselerin ancak kalıntılarını görebilmekteydiler. Fakat kan ve ateş selleri, yıkılmış şehirlerin tüten kalıntıları ve masum çocukların üzerine atılan bomba gürültüleri arasında yirminci asrın kaderini tayin eden adam, Roosevelt doğuyordu!

Sağ kanat cumhuriyetçileri, «Bu harb Roosevelt'in harbi olacaktır!»

diyorlardı. Fakat Morgenethau, Ba-ruch, Frankfurter, Einstein ve Oppenheimer gibileri daha isabetli konuşuyorlardı:

«Bu harb, bizim harbimiz olacaktır! Dünya Yahudilerinin harbi!»

Kendisi bir kukla olmakla beraber Roosevelt'den Protokollerin müşahhaslaştığı görülür Arkasında Amerika'nın asıl efendileri bulunmaktaydı.

«Masonluk Teşkilâtı», «Siyonist liderler» ve «Bankerler» ile «Bolşevikler.»

«O bizim Başbakanımızdır!» dediler, «Ve onun harbi bizim harbimiz olacaktır!»

Bugün Amerika'da teşriî ve icraî bütün kuvvetlerin Yahudilerin elinde olduğu aşîkârdır. Onlar aynı zamanda Washington'un muvaffak kişisi olan Roosevelt'in sandalyesi arkasında yer almışlardı.

Roosevelt Amerikan halkının yüzde seksen üçünün aleyhte olmasına rağmen Amerika Birleşik Devletleri'ni harbe sokmağa çalıştığı sıralarda A.B.D. Hükümeti şöyle idi:

>

Bernard M. Baruch A.B.D.'nin gayriresmî Reisi Samuel Roseman, Hâkim, Roosevelt'in gayriresmî müşaviri

Prof. Raymond Moley şahsî müşaviri.

Prof. Felix Frankfurter, Baş hukuk müşaviri Henry Morgentau Sr., gayriresmî müşavir (Yahudi avukat)

Benj. N. Cardozo, gayriresmî müşavir

Gerald Shwope, gayriresmî müşavir

E. A. Filene, gayriresmî müşavir

Charles W. Tanssig, gayriresmî müşavir

Nathan Margold, İç İşleri vekâleti hukuk müşaviri Charles E. Wyzanski Jr., Çalışma vekâleti hukuk müşaviri

Prof. Leo Wolman, Çalışma vekâleti hukuk müşaviri Rose Schneiderman, Çalışma vekâleti müşaviri heyetinden

Isador Lubin Jr., Çalışma Bürosu istatistik mütehassısı A. Rosenblatt, Eğlence müdürü E.A. Goldenweiser, Federal Araştırma müdürü Jerome Frank, Umumî avukat Mordehay Ezekile, Ziraat vekâleti iktisadî müşaviri Herbert Feis, Devlet

vekâleti Henry Morgenthau Jr, Hazine Sekreteri David E. Lilienthal, TVA Direktörü Sidney Hillman, Çalışma vekâleti müşavir heyetinden L. N. Landau, PWA umumî avukatı

L. A. Steinhard, İsveç Vekili

Prof. Albert E. Taussig, NRA müşaviri

Alexander Sach, NRA kod otoritesi

Maurice Karp, NRA Personel müdürü

Robert Fresher, CCC Orman Ordusu Reisi

Robert Strauss, NRA müdür muavini

H. i. Strauss, Fransa elçisi

Donald Richbery, NRA müşaviri

Ferdinand Pecora, hususî araştırmacı

Samuel Untermayer, Borsa müşavir Prof. James M. Landis, Federal Ticaret Komisyonundan

(Gizli İmparatorluk, sayfa 12.)

150 milyonluk bir memleketi Başkanlık koltuğu arkasındaki gizli kuvvetle idare etmek akla gelebilecek en korkunç şeylerden biridir. Fakat Roosevelt, Amerika'yı İkinci Dünya Harbi'ne sokabilmek için bu her yere uza-nabilen yüksek kudretin yardımını istemişti.

Amerikan kaynaklarının hiç bir şekilde saklamağa lüzum görmediği hakikate göre, umumî efkârın aksine Amerika'yı harbe sokmayı başardıktan sonra Roosevelt çeşitli komplolarla Japonları tahrik etmiş ve onlara Pearl Harbour'a baskından başka bir yol bırakmamıştır. Almanya'nın Dünya Krallığının diğer yarısı olan Japonya'ya saldırısı sırasında Amerika Birleşik Devlet-leri'nin harbe girmesi pahasına da olsa Bolşevizmin diğer kudretli düşmanı da tarafsız kılınmalıydı.

Fakat Roosevelt tekrar Reis seçilmesi katîleşme-den harbe girmek istememişti. Onun için 1940 yılında Philadelphia'daki seçim konuşmasında şöyle demişti:

«Anneler ve babalar size tekrar tekrar şunu söylüyorum ki... oğullarınız bize bir tecâvüz olmadıkça yabancı topraklarda

ölüme yollanmayacaklardır.»

Pearl Harbour'da Amerikan torpido flotillası kumandanı Amiral Robert A.

Theobald, «Pearl Har-bour'un Sırrı» adı altında yayınlanan kitabında Roosevelt'in bu tecâvüzü nasıl plânladığını ve Amerika Birleşik Devletlerine karşı nasıl kışkırttığını ortaya koymaktadır. Amiral Theobald'm itiraz kaldırmaz delilleri Pearl Harbour felâketinin bizzat Roosevelt tarafından hazırlandığını açıklamaktadır.

Amiral, «26 Kasım notu ile Reis Roosevelt Amerika Birleşik Devletleri için harbi kaçınılmaz hale getirmişti. Japonya'nın kendisine yapılan tahriklerin tesiri altında kalmama gayreti ile başarılı olamadı. Artık ya teslim olmak veya döğüşmekten başka çareleri kalmamıştı ve tercih edecekleri şık ortadaydı,» diye yazmaktadır.

Amerikan Entelijans Servisi, - Japon filosunun gizli şifrelerini ele geçirmiş ve Amerikan Yüksek Kumanda heyetinin bu filonun her hareketini takip etmiş olmasına rağmen, Pearl Harbour kumandanına diplomatik temaslar neticesin de bir Japon baskınının beklenebileceği bildirilmemişti. Dört hafta evvelinden ordunun üst kademeleri Japonların Pearl Harbour'a karşı bir tecâvüze geçeceklerini biliyorlardı. Hattâ Japon harb gemileri ile uçaklarının Japonya'yı hangi saatte terket-tikleri bile öğrenilmişti. Japonya'nın harb ilânını bildiren gizli telgraf'da ellerine geçmiş ve bu telgraf ancak Pearl Harbour'a bombaların düşmeğe başladığı sıralarda Beyaz Saray'a iletilmişti.

Bu felâket kolaylıkla önlenebilirdi, fakat Reis Roosevelt büyük bir merakla tecâvüzü beklemişti. Amerikan filosunun Pearl Harbaur'u terketmesini kat'î olarak men etmişti. 4575 müdafaasız Amerikan askeri öldü, aralarında dört büyük Amerikan harb gemisinin bulunduğu onsekiz gemi parçalandı. Fakat Roosevelt ve arkasındakiler gayelerine ulaşmışlardı!

«Anneler ve babalar size tekra tekrar şunu söylüyorum ki... oğullarınız bize bir tecâvüz olmadıkça yabancı topraklarda ölüme yollanmayacaklardır!»

şeklinde «Reisimiz» in sözü Pearl Halbour bombalarının gürültüsü arasında akisler uyandırıyor. Ve şimdi Po-tomacın güvertesinde aynı riyakâr yüzle durmakta ve etrafındaki sahte sofularla «ileri, Hristiyan Askerleri!» adlı anglikan şarkısını mırıldanmaktadır. Son olarak imzaladığı «Atlantik Paktı »nın da Amerikalı anne ve babalara verdiği sözü tutmadığı gibi kabul etmeyeceğini biliyordu. Papa'ya göre, Roosevelt Rusya tipi diktatörlüğün Hristiyanlığa Alman despotluğu kadar zararlı olmayacağını yazmaktadır.

Roosevelt bunun böyle olmadığını biliyordu. Arkasındakiler de bunun farkında idiler. Buna rağmen bunu Papaya ve diğer Dünya milletlerine açıklamaktan çekinmediler. Ona akıl hocalığı edenler ve onu riyakâr sözler vermeye zorlayanlar bu «demokratik» diktatörü her türlü fedakârlığa sürükleyebileceklerinin farkında idiler.

uF.D. Roosevelt bizim Reisimizdir!» Evet Litinov, Frankfurter, Kaganoviç, Baruch gibi adamların Başkanı. Belki bombalanmış Hristiyan kiliselerinin harabeleri ve Budapeşte, Berlin, Viyana, Sofya ve Belgrad'm tüten enkazları üzerinde dolaşan İsa'nın gölgesiydi.

«...ve sizden büyük ve kuvvetli milletlere hükmedeceksiniz» demektir, ebedî söz. Roosevelt'in sulh'ten harbe, Atlantik Paktı'ndan Yalta Andlaşmasma dönmesi, ve bir tecâvüz olmadan harbe girilmeyeceğine dâir verdiği sözü tutmaması, insanlık tarihinde bir trajedidir. Bunların hepsi Yahudiler tarafından ayartıl-mış bir devlet adamının müthiş bir misâlidir. O, kadınların ve çocukların bombalanmasına sebep olan «iyi niyetli kimse,» savaşı hazırlayan bir «sulhmele-ğ i ,» Hitler'den daha büyük bir diktatör olan «büyük bir demokrat

» ve hareketleri ile bir Yahudi olarak ortaya çıkan önder bir «Amerika-1 1 »

idi. 20. asrın en müthiş karakteri ne Hitler, ne de Stalin, bu, Roosevelt'tir.

Ve o günlerde Hristiyan orduları, Moskova'nın kulelerini görecektik kadar Sovyet Başşehrine yaklaştıkları ve Japonya'nın Pearl Harbour'a saldırdıkları sıralarda Churchill'in telefonunu

açıp Roosevelt'e: «Artık hepimiz aynı teknedeyiz!» demekten başka yapacak bir şeyi kalmamıştı.

Stalin, Roosevelt ve Churchill!.. Arkalarında ise Doğu ve Batı Yahudileri.. Kaganoviç ve BaruchL

«Milletimizin arması, sembolik yılan çöreklenmiştir,» diye yazılmıştır, Yahudi Protokollerinde.

Bu hâdiselerin üzerinden çok geçmeden Life Mecmuasında bir resim yayınlandı.. Roosevelt'in en yakın müşavirlerinden Harry Hopkins bir gurupun ortasında durmaktadır. Sağın Litvinov Finkelstein, Borç-Kira Andlaşmasma göre Sovyetler Birliği'ne ilk Amerikan çekini veren La Guadia'ya sırtarak bakmaktadır.

Amerikan annelerinin ve babalarının kazandığı paralardan Sovyet barbarlığına ve Bolşevik diktatörlüğü'ne yardım olarak verilenlerin yekûnu « o n b i r milyar dolar» tutuyordu.

Böylece onun cahilane kehanetlerinde bir hayalperestlik tebarüz etmiyor muydu?

«Hıristiyanlık ve medeniyetin yıkılıp, Dünya, Yahudi Krallığının kurulması için Batı Yahudileri Doğu'da oniki milyon adamlık bir ordu hazırlayacaklardır!»

Halbuki bu kehânet gerçekleşti ve harbin hakiki canilerinin hüviyetlerini ortaya çıkaracak deliller bulundu.

Başkan Truman zamanında Amerikan Harb Bakanlığı yapan ve büyük bir ihtimalle Dünyayı idare eden meş'um kuvvet tarafından öldürülen Forrestal, İkinci Dünya Harbi sırasında Roosevelt'in Büyük Britanya elçisi olan Joseph P.

Kennedy ile yaptığı konuşmayı meşhur hâtıra defterinin 7 Aralık 1945 tarihli sayfasına kaydetmiştir. Not şöyledir:

«Bu gün Joseph Kennedy ile golf oynadım. O'na 1938 de Roosevelt'in Neville Chamberlein ile olan müzâkerelerini sordum. Hitler'e karşı İngiltere'nin harb edecek gücü olmadığına Chamberlein'in inandırıldığını düşünüyordu. Bundan dolayı Hitler Rejimine karşı Chamberlein'in harbe girme gibi fikri yoktu. Kennedy'-nin o zamanki görüşüne göre: Hitler daha sonra İngiltere ile bozuşmadan sadece Rusya ile harbedecekti. Roosevelt'in 1939'daki Fransa elçisi William

C. Bulitt (ki Yahudidir) Reise ısrarla, Polonya mes'elesinde Almanlar'a karşı direnmeleri fikrini aşılyordu. Washington'dan cesaret verilmeseydi İngiltere ve Fransa, Polonya mes'elesine karışamazlardı. Kennedy'nin dediğine göre, Bullitt, Almanların, döğüşmeyeceklerine onları inandırmıştı. Halbuki buna tamamen zıt bir görüşte olan Kenndy Almanların hemen savaşa başlayacakları, hattâ bütün Avrupa'yı çiğneyecekleri fikrinde idi. Kennedy, Chamberleing'in İngiltere'yi harbe sürükleyenlerin Amerika ve Dünya Yahudileri olduğu neticesine vardığını söyledi!»

Şu halde kabul edelim ki, harbin hakiki mücrimleri Nüremberg'te mahkeme edilmemişlerdir.

HİTLER NASIL MECBUR EDİLDİ

Bütün bunlar, Yahudi aleyhtarları için sadece bir kâbus olamaz mıydı?

Amerika Birleşik Devletleri gibi muazzam bir memleketi yüzde beş veya altı bir azınlığın harbe sürüklemesi mümkün müdür? Sovyetlerin kapitalistler ile omuz omuza savaşması mümkün müydü? Gelin iki dev memleketteki bu azınlığın kuvvetini gözden geçirelim. İşe kurucularının ve liderlerinin Dünya hakimleri sıfatından geldiği Sovyetler Birliği'nden başlayalım.

Büyük temizlikler sırasında Dünya hâkimleri bir kaç ferdi aralarından saf dışı ettiler. Fakat bu şekilde boşalan yerleri Stalin'in diktatörlüğüne daha sadık olan başkaları tarafından dolduruldu. Stalin'e karşı Rosa Kaganoviç'in Sovyet Ağır Sanayi Vekili olan Lazarus Kaganoviç'in kızı idi. Harbin patlak verdiği sıralarda Sovyetler Birliği'nin kuvveti Kaganoviç ailesinin altı ferdi ile gizli polisin başkanlarının elinde idi. Beria da tam bir Yahudi idi.

Amerikan menşeli raporlara göre, Stalin'in evindeki umumî konuşmalar Yahudice olurdu.

Vekillerin çoğu Yahudi zihniyetine sahipti. Molo-tov'un karısı bir Yahudi idi. Dış İşleri Reisi Litvlnov Finkelsein görünüşte kapitalist idiyse de bu kabile milliyetçiliğinin doğu ve batı yarıları arasında bir bağlantı teşkil ediyordu.

1935 yılında Yeats Brown «Avrupa Bataklığı!» adlı kitabını çıkardı ve 181. sayfada okuduğumuza göre: «Ellidokuz âzâlık Komünist Parti Merkez Komitesinin yüzde doksanbeşi yani 56 âzası Yahudi idi. Diğer üç âzâ ise yine Yahudilerle evli idi; Stalin, Labov ve Ossinky.»

Bazen Yahudiler kullandıkları kuvvetten dolayı kendilerini övünmek gibi bir tehlikeye atmışlardı. Meselâ, 6 Ocak 1933 tarihli «Yahudi Tarihi» adlı yayında (sayfa 19) şu cümleye rastlamaktayız:

«Sovyet Rusya’da her üç Yahudi’den biri bir idarî vazife almıştır.»

Bu demektir ki, Sovyet Rusya’da yaşayan üç buçuk milyon Yahudinin bir milyondan fazlası Bolşevik Diktatörlüğü’nün kilit noktalarında idarî vazife almışlardır. Bunlar Bolşevik sisteminin en sadık, en zekî ve en mutaassıp destekleyicileridir. Bunlar vekil, parti lideri, sadık vatandaş ve vali oldukları gibi ordu kumandanı da olabilirler.

1936 senesi sonunda Stalin’in emri ile yapılan büyük temizlikten sonra kırkdokuz -parti sekreterinden dördü Rus, ikisi Ermeni, biri Gürcü biri Bunyat ve kırkbiri de Yahudi idi. (Dünya Hizmeti, 1936, 1, 1.) 1941’de Avrupa orduları Sovyet sınırlarını geçtikleri zaman Rusya’yı Streicher’in propagandasında belirtildiğinden daha fazla Yahudinin idare ettiğini görünce şaşırdılar. Polonya sınırından Stalingrad’a kadar bütün kasabaların liderleri, umumi çiftliklerin idarecileri ve polis şefleri Yahudi idi. Almanların esir aldıkları bütün Sovyet vekilleri, bütün gizli polis şefleri ve önde gelenleri hep aynı dünya hâkimi ırktandı.

Sovyet ordusunun yüksek kumanda heyetinde de Yahudiler vardı, ve bu mevzu ile alâkalı olarak Dagobert Raviş Runes’in 1951’de New York’ta basılan «Batı Medeniyetinde Yahudi Tesiri» başlıklı kitabında şu cümleye rastlıyoruz:

«Harbte Hitler’e karşı savaşan Rus generalleri arasında 313 Yahudi vardı.»

J. Zaltman Sovyetler Birliği’nde tank imalâtını idare ederken, Abraham İkbosky silâh ve patlayıcı madde fabrikalarının

başında bulunuyordu. Mikoyan ise bütün harb imalâtının idarecisiydi.

Öyleyse bu ırkçıların Avrupalı askerlerden fırsat buldukça kaçmalarının sebebini anlamak zor değildir. Fakat Rusyalı ve Ukraynalılar bu insanların işledikleri yıldırıcı cürümleri anlatabilirler. Deliller uzakta değildir. Rus sınırında hizmet gören herhangi bir asker kendi tecrübelerine göre bu hakikatleri teyid edebilir.

Yarım milyondan fazla Yahudinin korkunç kuvveti altında sözde Sovyet sistemi ayakta kaldı. Bazı propo-gandistlerin Yahudilerin hususi mülkiyete dayandığı için Bolşevik sisteme uymadığı şeklindeki sözleri gayet saçmadır.

Bolşevizm kurulduktan sonra Yahudiler ticarî ve sınaî kilit noktalarını ellerine geçirdiler. Böylece bakkal polis, dükkâncı subay oldu. Birinci basamaktaki partici böylece ikinci dereceden profesyonel asker oldu.

Bütün bunlar bir kaç Amerikalı tarafından biliniyordu. New York meclis azalarından Hamilton Fish daha 1933'de Sovyetlerin Yahudi hususiyetine temas etmiş, tafsilât ve rakkamlar 29 Şubat 1933 tarihli Meclis Raporlarına kaydedilmiştir. Bunlara göre Sovyet Hükümeti'nin eyalet hükümetleri de dahil 406'sı Yahudi olan 503 âzası vardı. Moskova bölgesinin yirmi üç azasından ondokuzu Dünya hâkimi ırka mensuptu. Resmî basının kırk iki naşirinin kırkbiri Yahudi idi. Bunlar arasında «Pravda Gazetesi» ni çıkaran İlya Eh-renburg ile yazı işleri müdürü David Zaslavsky de bulunuyordu.

Büyük İngiliz gazetecisi Douglas Reed 1938'de Rusya basınının Yahudilerin elinde olduğu ve filmciliğin de yine belirli Yahudiler tarafından idare edildiğini yazmıştı.

Yahudiler ile Bolşevikler arasında ne zaman bir münasebetin olduğu ileri sürülse, Batı Dünyası Rusy'a-da Yahudi aleyhtarlarının da bulunduğunu ortaya koyarlar. Halbuki hakikat şudur ki, İkinci Dünya Harbi'-nin sonuna kadar Sovyet Rusya, Yahudi aleyhtarlığının bir suç sayıldığı ve suçlunun da ölümle cezalandırıldığı tek memleket olarak kalmıştır. Bu Lenin'in şu sözlerinin mantikî bir neticesidir. Yahudi

aleyhtarlığı mukabil bir ihtilâl demektir.» Bu fikir Bolşevizmin Yahudi hakimiyetinin bir şekli olduğunu kabul açıkça kabul etmek demektir. Rus Yahudileri Meclis Reisi Louis Le-vine, İkinci Dünya Harbinden sonra Sovyetler Birliği'—ni ziyaret etmiş ve «Bugünkü Sovyet Rusya»

başlıklı bir seri makalesinde bu hâkimiyetin büyüklüğünden ve değişmezliğinden bahsetmiştir. Şöyle yazmaktadır:

«Sovyetler Birliği'ni 1917'de doğumundan beri Yahudi halk, temsil etmektedir. Çarlığın yıkılmasından bir hafta sonra Lenin'in idaresindeki yeni Sosyalist Hükümet Rusya'yı Yahudi aleyhtarlığını bir suç sayan ilk memleket yapmıştır.»

Yazar, ayrıca, bir çok Rus operatörü, generali ve yüksek rütbeli subayının Yahudi olduklarından gururla bahsetmektedir.

Yine aynı Levine, 30 Ekim 1946'da Şikago'da Sovyet Rusya ziyareti hakkında konuşurken şöyle demiştir:

«Rus hükümetinin yüksek dereceden bir çok memuru Yahudidir. Diğer bir çok Yahudi memur da Yahudi

F. : 8

görünmemekle beraber benimle hususi olarak konuşurken Yahudiceyi kullandılar.»

«Yahudilerin Stalin'e olan sevgisi hep aynıdır. O'na Yahudi halkının en iyi dostu imiş gibi saygı gösterirler. Sovyet Yahudilerinin bir ehemmiyet kazanmasını O'nun millî azınlıkları anlayışına ve liderliğine atfederler.»

Yahudi hâkimiyeti Bolşevizmin mukaddes bir mirasıdır. Bolşevik sistemde kilit noktalarını tutan Yahudilere temas ederek Lenin şöyle demişti:

«Yeni Dünya düzeyinin temelini atılmasında en ö-nemli rol Yahudilerin olacaktır. Yahudiler her yere uyan şahsiyete, üstün zekâyâ sahiptirler ve son derece gaddardırlar. Bir Rus karşı taraftan ihtilâlcı bir Rusa hiç bir zaman bir Yahudi kadar zalimce davranamaz.» (Lenin, Allahsızların Allahı, yazar: F.

Ossendovski.)

? Modern diktatörlükte herşey gizli bir kuvvetin kontrolü altındadır! Daha doğrusu, tommy silâhları kullanan grupun

önde gelen Yahudilerden herhangi birinin karakterini açıkça göstermektedir ki; Sovyetler Birli-ği'nde kilit noktalarını ellerinde tutan bir milyon Yahudi, Sovyet Rusya'nın üzerine tatbik edilen bir Yahudi baskı unsurudur.

Bir Yahudi, Bolşevizmin sebebi dahi olsa herşey-den önce bir Yahudidir.

Herşeyden önce ve ehemmiyetli olarak o bir Yahudidir ve ancak ondan sonra bir Bol-şeviktir. Aynen Demokrasi şampiyonu olmadan önce bir Yahudi olduğu gibi...

O, Yahudi kuvvetinin ve emniyetinin kurulmasını en önemli dereceden görür; ancak, bazı durumlarda Yahudi karakterini Bolşevizme veya Demokrasi'ye terkedecektir. Öyleyse, Sovyet Rusya'nın «Bolşevik Diktatörlüğü» altında değil

«Yahudi Diktatörlüğü» altında olduğu rahatlıkla söylenebilir.

Liberal demokrasi gibi, Bolşevizm de bir mazeret ve bir örtü vazifesi görür.

Yahudiler açısından, Bolşevizm Yahudi kuvvetinin demokrasiden daha yüksek bir tekâmül derecesini temsil eder. Demokratik bir hükümette uyanık devlet adamlarının veya diktatörlerin gayri kanunî kuvveti ortaya çıkarabilme ve bunun sahiplerinin de maskelerini indirme tehlikesi her zaman mevcuttur. Yahudilerin Demokraside hemen hemen her şeyi kontrol edebilmelerine rağmen yüzde bir veya iki kaybetme ihtimalleri vardır. Fakat Sovyet Rusya'da bu ihtimal yüzde yarım bile değildir. Çünkü burada Yahudilerin elindeki kuvvet mutlaklıktır. Rus halkı, kuvveti Yahudilere bırakarak daha aşağılık işlerle meşgul olmağa başlamışlardır.

Bir de liberal demokrasiye daha yakından göz atalım. Harbe girdiğinde Roosevelt'in sayesinde Rusya'nın müttefiki olan liberal demokrasi. Amerika Birleşik Devletleri hâlâ Washington'un, Lincoln'un ve Jafferson'un Amerikası mıdır? Rusya'da kuvvet, tommy silâhlar yardımı ile nasıl ele geçirildiyse, aynı zafer liberal demokraside de başarılabilir, fakat değişik bir şekilde. Burada, Yahudi liderliği; basın inhisarı, altın inhisarı, para değerinin kontrolü ve günlük hayata gizlice tesir yolları ile gerçekleştirilebilir.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, Amerika, İkinci Dünya Harbi'ne girdiği zaman Roosevelt'in yetmişiki müşavirinden elli ikisi Yahudi idi. «Gizli İmparatorluk» adlı kitaba göre, Amerika Birleşik Devletleri Millî Gelirinin yüzde sekseni Yahudiler tarafından kontrol edilmektedir. Roosevelt'in arkasında Dünyayı malî bir ağ içine alan en büyük bankerler vardı. Roosevelt iktidara geldiği zaman Hükümetin kilit noktaları teker teker Yahudilerin eline geçmeğe başladı. Buna paralel olarak ordunun yüksek kademelerinde bir temizlik başladı.

Bunun neticesi olarak da «Nazi temayüllü» yani Roosevelt'in harbinde döğüşmek istemiyen subaylar ordudan kovuldu.

Robert Edward Edmonson, «Ben Şahidim» (Sayfa 46) adlı kitabında Roosevelt ve idaresini Magen David (altı köşeli yıldız) olarak orijinal bir şekilde karikatü-rize etmiştir. Yıldızın ortasında Roosevelt ve dört etrafında L. D.

Brandéis, Felix Frankfurter, Bernard M. Baruch ve Henry Morgenthau Jr.

görölmektedir. Yıldızın altı köşesinde Amerika Birleşik Devletleri Hükümetini asıl idare eden, asıl iktidarı ellerinde bulunduran şu isimler yer almıştır: 1. Haham Wise, Sidney Hillman, Samuel Dickstein, Herbert H. Lehman, James P.

Warburg, Samuel I Roseman.

2. Dave Stern, Henry Horner, Louis Kirstein, David J. Saposs, E. A.

Goldenweiser, Haham Samuel I. Roseman.

3. A. Cohen, Gerald Swope, Adolf J. Sabbath, I si-dor Lubin Jr., Mordehay Ezekile, Moissaye J. Olgin.

4. Samuel Untermayer, Benjamin J. Cardoso, F. H. La Guardia, Dave Dubinsky, Jerome-Frank, Robert Moses.

5. A. Goldman W. C. Bullitt, A. J. Altenmeyer, L: A. Steinhardt, Albert Einstein, Rose Scheider-man.

6. H. Feis Ben Cohen, Nathan Mar gold, Walter Lippman, David E. Lilienthal, William M. Lei-erson.

Arthur Hays Sulzberger idaresindeki bütün Basın, David Sharnoff idaresindeki bütün radyo istasyonları ve Adolf Zukor idaresinde, yüzde doksanbeşi Yahudilerin idaresinde olan sinema endüstrisi Hollywood tarafından desteklendiklerini hatırlarsak bu kuvvetin ne kadar korkunç olduğunu görürüz.

Sidney Hillman, Dubinsky ve benzerlerinin idaresindeki muhtelif siyasî işçi teşekkülleri ve birlikleri ile yine Yahudilerin sözünün geçtiği mahkemeleri de atlamamalıyız. Bu kuvvetle yakından ilgili olarak Amerika Birleşik Devletleri'nin en büyük şehrinin valisi La Guardia'yı ve onun etrafında da New York eyâletinin umumî valisi Herbert H. Lehman gibi komünist Yahudi alayını bulmaktayız. Ondan sonra Amerikan harb sanayiinde kilit noktalarını tutmak için Almanya, İtalya, İspanya, Macaristan, Romanya, Çekoslovakya ve Polonya'dan gelen intikam dolu insanların desteklediği yeni Atom mezhebinin Einstein, Oppenheimer, Leo Szilard ve Lilienthal gibi papazları görmekteyiz.

Bu mevkilerden, merhamet ve edebin hariç tutulduğu bir intikam harbi hazırladılar. Böylece savaşı vahşi bir katliam seviyesine indirdiler. Birleşmiş

Milletler vasıtası ile müstakbel «Dünya Hükümeti» ni kurmağa hazırlandılar. Ben Gurion ve Chaim We-izman Dünya idâresinin en önemli direklerinden birini,

«İsrail Devleti »ni tekrar kurmağa hazırlandılar. Emirlerini Washington'un askerlerine iletiler ve Amerikan VI. Dairesi'nin çelik miğferlerindeki «Beyaz Haç»ı «Mangen-David» (altı köşeli yıldız) ile değiştirdiler. Bombardımanı yalnız Avrupa için değil, bütün Avrupa kültürünün yok olması için emrettiler. Silâhları Sovyetler Birliği'ne devrettiler ve Amerikalı vergi mükelleflerinin cebinden Sovyetlere on bir milyar dolar yardım yaptılar.

Bu Yahudi milliyetçiliğinin Sovyetler Birliği'ne karşı hiç bir kötü niyeti yoktu. Fakat eğer Hitler kazan-saydı yahut Hristiyan milletler kendi aralarında barış yapsalardı, bu onların «Dünya Hâkimiyeti» nin so-nu olurdu. Fakat iki ayrı sistemin insanları da aynı gayeyi takip ederlerse muhakkak ki; liderliklerini ilân edeceklerdir. O zaman Dünya'ya aynı

milliyetçiliğin kapitalist ve Bolşevik liderleri hükmedecektir. Bu, kandırılmış

Amerika halkı ile Sovyet Rusya'nın iki yüz milyon esir halkının dev ittifakıdır.

«Stalin - Ribbentrop Paktı» Almanya'yı kandırmak için bir tuzaktı.

Clausewitz doktrinlerine göre yetiştirilmiş Alman Generaller Smıfı'nın tereddüt ve itimatsızlığı ortadan kaldırılmalıydı. Aslında Yahudi Kongresi tarafından 1933'te açılan İkinci Dünya Har-bi'ne Almanları böylelikle daha kolayca sokabileceklerdi. Bir müddet sonra Hitler kendini gırtlığına kadar harbin içinde bulunca, güzel Karpovskaja'nın kocası Molotov aniden Berlin'de görünmüş ve Sovyet tekliflerini masaya sermiştir. 1939 Ağustos'unda Kremlin'in arka kapısından kaybolan Yahudiler bir kere daha sah nededirler. Hitler şimdi bir çok sınırda korkunç bir savaşla yüz yüzedir.

Aynı sıralarda Amerika Birleşik Devletleri'ne intikam için yeni muhacirler dolmağa başladı. Göç artık Yahudilerin mutlak bir hak ve imtiyaz haline gelmişti. Yahudi Sinegogu'nun 1930'da 4.081.242 aktif âzası bulunuyordu. Fakat 1949 Dünya Yıllığı'na bakılacak olursa bu rakkamm çok çabuk yükselmiş olması gerekir. Çünkü 1947'de âzâ sayısı 4.770.647 idi. Yahudiler yıllık göç hareketlerinin ehemmiyetli bir yüzdesini teşkil etmektedirler. 1936 da bu nisbet

% 17,21; 1937'de %22,59; 1938'de %29,07; 1939'da %52,35; 1940'da % 52,21; 1941'de %45,83; 1942'de '% 36,86 ve 1943'de % 13,83 idi. Yahudi yeni gelenleri yani Doğu Avrupa göçmenleri Amerikan cemiyetinin en alt sırasına yerleşmediler ve göçmenlerin müşkül hayatını yaşamadılar. Aksine, Amerikan Basım'ndaki, bürolardaki işlere, politikaya ve film dünyasına girdiler.

Artık tüccar veya iş adamı değillerdi. Mukaddes Rusya'yı mahveden kin, intikam ve Bolşevizm'in taşıyıcıları idiler.

İlk olarak «Weimar Cumhuriyeti» nin yıkılmasına sebep olduktan sonra Amerika'ya iyice yerleştiler. Hit-Zer'den kaçarak Amerika'ya yerleşen göçmenlerin oturdukları ve Yahudi tesiri altında bulunan semtlere, «Amerika Üzerindeki

Demir Perde» adlı kitabın kullandığı terime göre «Dördüncü Reich»

denildi. Amerika radyolarından sesleri duyuldu; on veya onbeş lisan konuşuyorlardı. Millî gazetelerdeki makaleleri milyonlarca insan tarafından okunuyordu. Amerikan demokrasisinin insanî metodları bu insanlara tatminkâr gelmiyordu. Onlar için asıl dost ve hürriyetçi Amerika değil Sovyetler Birliği idi.

-New York Herald Tribune gazetesinin 22 Aralık 1938 tarihli nüshasında, daha evvel dört yüz bin Şika-go Yahudisinden pek azmin Komünist Partisi'ne âzâ olduğunu yazan bir makaleyi tenkit eden Mrs. Sarah Finkelstein'm mektubu basıldı. Sarah Finkelstein mektubunda, Şikago'da onüç senedir yaşadığını ve Şikago Yahudilerinin %98'inin Komünist olduklarını tecrübesiyle bildiğini yazmaktaydı.

Ve şimdi insanlık üzerine çöken felâketler aynı anda New York ve Kremlin'den doğmaktadır. Harbin de sulhun de kendilerinin olmasını isteyenler Yahudilerin ta kendileridir.

«Bu harbi kim kazanırsa kazansın; asıl bizler muzaffer olacağız!»

İKİNCİ DÜNYA HARBİ'NİN GERÇEK GALİPLERİ

Amerika İkinci Dünya Harbi'ne girerken bir çok insan Dünya'nın en büyük demokrasi devletinin «Atlantik Paktı» prensipleri için çarpışacağına inanıyorlardı. Yalancı propaganda ile Amerikalı vatandaşların yüzde seksen üçü Bolşevizmin Demokrasi ile aynı olduğuna, Sovyet rejiminin hürriyet olduğuna ve okyanusu gerçek «insanlığı» kurtarmanın mutlak surette gerektiğine inandırılmıştı.

Avrupa halkının belirli bir kısmı da aynı propa-gandanın içine alınmıştı.

Mukavemet hareketlerini dü-zenliyenlerin ve eksen kuvvetler ile aynı saflarda harbe karşı olanların hepsi Roosevelt'in Bolşevizmin Avrupa'da kalmasına göz yummayacağından emindiler. Her sun'î gayret göstermiştir ki; Amerikan Kapitalizmi ile Sovyet Bolşevizmi bir araya getirilip ittifak yapılamaz. Bütün inançların hilâfına Amerikan demokrasisi en

zâlim diktatörlükle ittifak yaparak diktatörlüğün «Alman şekli»ni yıkmak için bir fikir harbi yapmıştır.

Fakat bu görüş aldatıcıydı. İki kuvveti ittifaka sürükleyen kuvvet meşhur

«Yahudi Nazizmi» idi. Bildiğimiz gibi, bu kuvvet Roosevelt idaresinde olduğu kadar Stalin ve Kaganoviç'ini Sovyet sisteminde de büyük rol oynamıştı.

Sahnelerin arkasındakiler için tek bir harb gayesi vardı: mutlak dünya hâkimiyetini gerçekleştirmek. Eğer bu başarılamazsa, eski «Divide et Impera!»

sözüne göre yer küre bölünmeliydi; Doğu yarı küre « t o m m y silâhlar» ve Batı yarı küre ise, « A l l ı n »la idare edilmeliydi. Fakat tommy ile altın aynı ellerdeydi. Tek Dünya!

Yahudi «Führer»inin mukaddes kitabında şöyle de-nilmemekte midir:

«Ve siz Allah'ın bütün insanlara verdiklerini istihlâk edeceksiniz...»

(Tevrat 5 inci cüz, 6.)

Unutmayalım ki; bütün bu harb seferberliği modern stratejistler tarafından değil, Yahudilerin Torah ve Mein Kampf'ı tarafından «Tek Dünya» prensibi üzerine yapılmıştır.

Şimdi Time Mecmuasına göre metni Samuel Roseman tarafından 18 Ağustos 1941'de yazılan «Atlantik Paktı »nın vitrin propagandasını düşünelim. Bırakalım Amerikalı çocuklar yüksek idealler uğruna çarpıştıklarını zannetsinler. Fakat, Protokoller, asıl plânlarının herkesin imhası olduğunu söylemektedir! «Şiddet ve Riyakârlık.» Atlantik Paktı'nı biz söz vermemize rağmen Dünyaya hazırladığımız

«hürriyet» değil mutlak «kölelik» ti. Almanlara sadece «naziler»i katledeceğimizi söyleyip onları harekete geçirmek kâfi idi.

Ve hakikaten 1941'de, daha Amerika harbe girmeden «Daimî sulh ve hürriyet için yeni bir Dünya ahlâk düzeni» (Maurice Gomberg, Philadelphia, Şubat 1942) ile alâkalı bazı plânlar Maurice Gomberg tarafından ortaya atıldı. E. J.

Reichenberg'in «Europa in Trümmern» «Harap olmuş Avrupa» adlı eserinin 104.

sayfasına bakınız. Bu, Philadelphia'da basılmış bir haritada gösterilmiştir.

Yine bu, Amerika daha harbte değilken bütün milletlerin ve ırkların katlini hayal edenlere karşı en itham edici delildir.

İş o şekilde tanıtıldı ki; İkinci Dünya Harbi'nden sonra Dünya haritasının bir müsveddesini teşkil ediyordu. Buna göre Amerika Birleşik Devletleri Dünya'nın kontrolünü ele alacak ve devamlı sulhu, hürriyeti, adaleti ve emniyeti sağlamak için Yeni Dünya Ahlâk Düzenini gerçekleştirecekti.

Haritaya göre Kanada Azof Adaları, Kanarya Adaları ve Japonya ile Avustralya arasında sayısız ada Amerika Birleşik Devletleri'nin himayesine girecektir. Sumatra, Java ve Borneo İngiltere İmparatorluğu'na bağlanıyordu.

Sovyetler Birliği'nin hudutları Vladivos-tok'tan Köln'e kadar uzanıyor ve Ren nehri Bolşevizmin batı hududu oluyordu. Roosevelt, «Sınırlarımız Ren'dedir!»

dememiş miydi? Polonya, Çekoslovakya, Macaristan, Yugoslavya ve Romanya Sovyetler Birliği'nin peyk devletleri olarak gösterilmişti.

Bu harita Dünya Yahudiliğinin hedefinin küçük milletlerin hürriyetlerini çalmak ve bütün Dünya'yı terör idaresinin boyunduruğu altına sokmak olduğuna başka bir delildir. Yine bu haritada kırmızıya boyalı Almanya ve Avusturya «k a r a n t i n a »ya alınmıştı. Çin bağımsız bir devlet olarak görünmekte, fakat İran, Sovyetler Birliği'nin bir parçası olarak belirtilmektedir. Fransa, İtalya, Belçika, Hollanda, Lüksemburg, İsviçre, İspanya ve Portekiz haritada Avrupa'nın yeni Birleşik Devletleri'nin azaları olarak gösteriliyordu. Fakat haritaya ekli izahat, haritanın kendisinden daha alâka çekicidir. Buradan öğrendiğimize göre, yeni bir «Dünya ahlâk düzeni» kurulmalıydı. Bu yeni ahlâk düzeninde «Talmud»

prensipleri üstün tutulacaktı. Yahudi Dünya devletinin despotluğu işte budur.

Protokoller «korku girdabı bizden gelir,» der ve yeni Dünya düzeninin kurucuları burada hayal ettikleri ve fiile dökmeyi arzuladıkları her şeyi sıralamaktadırlar. Bu plânların en ehemmiyetli noktalarını gözler önüne sermek faydalı olacaktır.

Sovyetler Birliği, hürriyet ve barışı korumak için Amerika Birleşik Devletleri ile işbirliği yaparak Avusturya ve Almanya üzerinde kontrole sahip olacak, bunları kendi maksadlarına göre terbiye ettikten sonra Sovyetler Birliği'ne eşit âzâlar olarak bağliyacaktı.

Harbten sonra, şimdi «Filistin» olarak bilinen, Mukaddes Toprak, Trans -

Ürdün'e bağlanacak ve «tarihî hak» olarak komşu milletler birleştirilecektir.

Göçmen mes'elesini de bağımsız Yahudi Cumhuriyeti çözecekti. Bu Yahudi mıntıkası haritada ((Musevî Vatanı» diye işaretlenmişti.

Harp suçlularına gelince, herhangi bir harp suçu hakkında malûmat olmadığından Bromberg Katliamları haricinde Moskova'dan yapılan bir açıklama yoktu. Halbuki, Amerikan Dünya Yahudileri Nüremberg'i önceden bildiriyorlardı.

Haritadaki 30 numaralı madde şöyle demektedir: «Bu suçlular ve suç ortakları bu korkunç harbten mes'ul olarak adalete teslim edilecek ve unutulmaz cezalara çarptırılacaklardır.»

Bütün milletlerin katli ve sürgünü ile alâkalı plânlar da hazırda ve 1940'da Potsdam'da bütün müttefik milletlerin imzası ile yürürlüğe girdi.

Haritadaki notlardan ayrıca Japonya'nın Batı Yarı Küre'den ebediyen çıkarıldığını öğreniyoruz. Ayrıca Amerika Birleşik Devletleri himayesi altındaki bütün adalarda oturan Japonlar ihraç edilecekti. Nazi ve Faşist fikirleri yayan Almanlar ile İtalyanların da hepsi aynı şekilde muamele görmeliydiler. Batı Yarı Küre'ye ve Amerika Birleşik Devletleri'nin himayesindeki adalara Alman, İtalyan ve Japon göçleri derhal süresiz olarak durdurulmalıydı.

Burada Dünya Yahudileri Torah'm eski emirlerine uymakta ve Batı Yarı Küre'deki Yahudi idaresini emniyete almak gayesini

gütmektedirler.

«... onlara vuracak ve mahvedeceksiniz; onlardan dost edinmiyecek ve onlara merhamet etmiyeceksiniz.» (Tevrat 5. cüz, 2.) Yahudiliğin Dünya zaferi kampanyasının ehemmiyetini şuradan anlıyoruz ki; yukarıda bahsedilen bütün plânlar ufak tefek değişikliklerle aynen gerçekleştirilmiştir.

37 numaralı not Karantina altındaki ülkelerde bulunan bütün ham maddeler ve sınaî mamuller harb sonrası imar hareketlerinde kullanılacaktır.

Diğer notlar, Doğu Prusya'da ve Ren civarında doğanların oralardan sürüleceğini açıklamaktadır. Potansiyel bir askerî güç işin, karantina altındaki bütün devletlerin nüfus artışı bir plâna bağlanacak, dolayısıyla düşmanların sayıca üstünlüğü ortadan kalkacaktır.

İnsanlık tarihinde ilk defa bir milliyetçi azınlık bir tabiat kanununu hiçe saymakta ve diğer milletleri yok etme temayülünü ortaya koymaktadır.

Torah, «Ve siz Allah'ınızın size göstereceği insanları istismar edeceksiniz,» diyor.

Öyleyse bu fırsat Doğu Prusya, Ren ve diğer doğu memleketleri halkını techir etme fırsattır. Yirmibeş milyon hristiyan, vatanlarından sürülmeli,

«Doğum kontrolü» tanıtılmalı ve Alman halkının yüzde kırkının açlıktan ölmesi demek olan Mor-genthau plânı tatbik edilmelidir.

Dünya Yahudiliği bu cinayetleri asia silemez. Sonradan da göreceğimiz gibi, bu plânları hazırlamakla kalmamışlar, tatbikata koymuşlardır.

Arkasında en kuvvetli Amerikan - Yahudi teşekkülleri olduğu halde Gomberg katliamı plânı ve me-todları yeni değildir. Bir kaç bin yıl önce Musa bu kabile

«nazizm» ine bir harbin nasıl hazırlanacağını ve sulhun nasıl yapılacağını anlatmıştı:

«Ve Allahımız onu (şehri) ellerinize teslim ettiğinde, bütün erkeklere kılıcınızın kenarı ile vuracaksınız.»

«Fakat kadınlar, küçükler, davarlar ve şehirdeki herşeyi siz kendinize alacksınız...» (Tevrat 5. cüz, 13-14.) ‘

Atlantik Paktı hâlâ vitrindedir.

Tanınmış Siyonist Samuel Fried 1930’ların başlarında hâlâ Birinci Dünya Harbi zaferinin sarhoşluğu içinde sonraki sulh anlaşmaları müsveddelerindeki kitle katli fikrini inkâr etmemektedir.

«Alman kuvvetinin tekrar dirileceğinden korkanlar Alman askerî gücünün yeniden imarını göremiye-ceklerdir. O’na yardım edecek her gayret tomurcuğunu koparacağız ve sonunda herkes tarafından nefret edilen bu memleketi parçalıyarak ve kitle halinde cinayetlerle ortadan kaldıracacağız.»

1934’te Samuel Roth daha sonra İkinci Dünya Har-bi’nin propaganda ve sulh plânlarında sözü geçen kini, karakterize etmiştir. Golden Press İne. şirketinin yayınladığı «Yahudiler Yaşamalıdır» adlı kitabında şöyle yazmaktadır:

«Biz hâlâ İbrahim’in, İshak’m ve Yakub’un zürri-yetiyiz. Biz katliamdan kaçıyoruz diyerek milletlerle kaynaşyoruz, halbuki biz zalimliğinin bir eşi daha insanlık tarihinde görülmemiş katilleriz.»

1945’den önce yayılmış bir inanca göre, sözde «Bolşevik Yahudisi» nin kültürlü olmalarına imkân olmadığı için sadist olmuşlar ve tommy silâhı almışlar. «Fakat kültürlü Batı Yahudileri başkadır,» diye devam etmektedir. Bu yaygın inanç. Onlar Kızıl Haç’a ve bedava yemek fonuna yardım eden insansever ve yardımsever kişilerdir. Halbuki Fransız sekreterlerinden Man-del - Rothschild’in kanlı istibdadı Avrupa’nın müstakbel kaderinin bir işareti idi.

Mandel - Rothschild millî birlik adına bir kaç yüz Fransızın kanma girmiş

ve her Fransız’dan Alman tehlikesine karşı mukavemet talep etmiştir. Daha sonra Fransız hududu düştüğü zaman, Mandel -

Rothschild Fransa'dan ilk kaçan kişi olmuştur. Fakat o sırada elleri yüzlerce Fransız kanına bulaşmıştı.

İlk siyasî işi Batı .Yahudilerinin kültür ve insanlık maskesi altına sakladıkları kin ve hiddeti uyandırmak olmuştur.

Nathan Kaufman, «Almanya ölmemelî» (Newark'-ta basılmış, bakınız sayfa 104) adlı kitabında, daha 1941 senesinde harpten sonra Almanya'mn parçalanmış

olacağını söylemektedir. Kaufman'a göre, Alman halkının hava hücumlarından kurtulan kısmı kadın olsun, erkek olsun hepsi ortadan kaldırılacaktı.

Aynı kin Maurice Leon Dodd'un «Kaç Dünya Harbi» (New York, 1942) adlı kitabında da alevlenmektedir. Yazar bu kitapta, harpten sonra ne Almanya'nın ne de tek bir Almanın kalmaması gerektiğini söylemektedir. Charles G. Haertman

«Harpten sonra Almanya kalmamalı» (New York, 1942) adlı kitabında Alman halkının ortadan kaldırılmasından bahsetmektedir. Bir Kanada Yahudisi olan yazar Einzig Palil «Sulhu Kazanabilir miyiz?» (Londra, 1942) adlı kitabında Almanya'nın parçalanması hususunda aynı fikirleri benimsemekte ve Alman sanayiinin tamamen yıkılmasını söylemektedir. Diğer bir Yahudi yazarı Iwon Duncan «Zentral Europa Observer» mecmuasının Mart .1942 nüshasında «Die Quelle des Pan - Germanismus»

başlıklı makalesinde kırk milyon Alman'm öldürülmesini talep etmektedir. Bu işin yaklaşık maliyetini de beş milyon sterlin olarak hesaplamıştır.

1942'de New York Times'da yazan Douglas Miller'e göre yetmiş milyon Alman çoktur. İhracat ve ithalât öyle ayarlanmalıdır ki kırk milyondan fazla Alman açlıktan ölsün.

Münih'teki «American House» Kütüphanesinde bulunan Keyes'in denizaşırı propagandanın daha büyük zaferi için yazdığı «Neşe Caddesi» adlı kitabın 456.

sayfasında şöyle yazılıdır:

«Binbaşı David Salamon şöyle demiştir: Eğer bu harpte vazifemi kendim seçmek zorunda kalsaydım, muhakkak ki;

banaya verilen vazifeyi seçerdim. Tam Fransa'nın, Almanya'nın içine, herşeyi yıkmak için. Tarihte böyle bir savaş olmadı.

Torunlarıma benim de orada olduğumu ve intikamda vazife aldığımı anlatacağım için memnunum Allah'a bunun için şükrederim.

Sonunda Almanya'ya vardığımız zaman herşeyi yıkmaya, tahrip etmeye başladık. Sonra beklediğim şeyin, hayaliyle yaşadığım şeyin bu olduğı aklıma geldi. Tek üzüntüm daha fazla yıkamayıp daha fazla öl-düremediğimdir, çünkü fazla zamanımız kalmamıştı. Wiesbaden'e geldiğimiz zaman saldıracağımız bombalayacağımız veya öldüreceğimiz bir şey kalmamış olduğundan tempomuz yavaşlamıştı. Öyle mükemmel bir iş yapmıştık ki; bir müddet duraklamaya mecbur olduk.»

Bunlar ihtiraslı adamların «Atlantik Paktçılar» ıdır. Dünyayı Bolşevikleştirmek, bütün milletleri ortadan kaldırmak emelleridir. Böylece Protokoller'in büyük ruhu harb boyunca yaşadı. Bazen bu iyi bir propaganda gibi gözükür. Fakat barbarlık sâridir ve bütün subaylar mesul olarak hadiselerin içindedirler.

Morgenthau'mm arkasında, Harry Dexter White ve kültürün diğery şampiyonları Almanya'nın tamamen yıkılması için plân yapıyorlardı. Atlantik Paktı hürriyet vaad edebilirdi, fakat Dünya federalistlerinin teklifleri de hazırды. «Nazizm»in rüyası bunlardı. Bütün millî sınırları, milletlerin hürriyet ve bağımsızlıklarını yok etmek ve dünya hükümetini kurmak... Tam Protokoller'de anlatıldığı gibi.

«Bugünkü liderler yerine Süper Hükümet denilen yeni bir sistem kuracağız.

Bu sistemin kolları kerpeten gibi her yere uzanabilecek ve teşkilâtı o kadar heybetli olacakki bütün Dünya milletleri hâkimiyeti altına almakta zorluk çekmeyecektir.» (Protokol V)

En ufak bir şüphe bile yoktur ki; harb sırasında bir «Dünya Hükümeti»

tekliflerini ortaya atan Birleşik Dünya Fedarailerleri Protokoller'in emirlerine uymakta idiler. Bu teklifler Atlantik

Paktı'nda konulan prensiplerin tamamen zıddı idi.

Şikago Üniversitesi Reisi Robert Hutchins «Milletler bağımsızlıklarını bir Dünya Hükümeti» ne teslim etmelidirler, çünkü artık müstakil devletler çağı geçmiştir, demektedir. «Bütün ordular, filolar, hava kuvvetleri ve atom bombaları Dünya Hükümetinin emri altında olmalıdır. Panama Kanalı, Cebelitarık, Okinawa, Çanakkale, Aden, Singapor ve Kiel Kanalları yine Dünya Hükümetinin idaresinde olmalıdır. Muhaceret ve vatandaşlık kanunları kaldırılmalıdır. Bir

«Dünya Mahkemesi» ve bir «Dünya Bankası» kurulmalıdır. «Dünya Hükümeti» mutlaka teşekkül etmelidir.»

Kaldırılması en lüzumlu şey de «vatanseverlik» denen zararlı unsurdur.»

Tek dünya! Roosevelt'in elli iki müşavirinden kurulu tek bir Dünya Hükümeti. Müstakil memleketler yerine, bir tek memleket olacak. Dünya hâkimlerine âid bir memleket. Tek bir vatanseverlik olacaktır: sadece «Yahudi Dünya Milliyetçiliği.»

Bu korkunç plânda yalnız Yahudiler yer almamaktadır. Onlarm arkasında

«Fabian Sosyalistleri». «Mason Locaları» ve hattâ bâzı «Protestan Kiliseleri» de bulunmaktadır.

İkinci Dünya Harbi sırasında bir Amerikan Protestan gurubunun doğduğunu ancak bir müddet sonra McCarthy Komitesi'nin araştırmalarından ve John T.

Flynn'ın «Önümüzdeki Yol» adlı kitabından öğreniyoruz. Hristiyan Dünyasına zarar veren bu dalâlet aynı yediyüz sene önce Cengiz Han'ın fetih zamanlarında da görülmüştü. Fakat Doğu'da bir Hristiyan İmparator-luğu'nun doğduğuna dair bir şayia çıktı. Moğolların değil «Pr-ester Jo/m»un imparatorluğu. Söylendiğine göre. İsa'nın Dünyadaki krallığına hükmediyormuş.

Bu Orta Çağların bâtıl inançlarından biriydi. Sovyetlere de bağlanan bu söylenti «Mason Locaları» ndan ve Yahudi zekâsından çıkan dikkatle plânlanmış

bir propagandaydı. Marxistler Amerika'daki kiliselere sızdılar ve «Allah'ın kraliyeti» adı altında garip bir teoriyi yaymaya başladılar. Dr. Jones'a göre, fertçilikte Amerika «en iyi kalite» yi temsil ederken, Rusya'da müşterek yaşamının «en iyi kalite» sini temsil etmekteymiş.

Fakat bu «Allah'ın Krallığı» «dünyevî olmayan» İsa'nın krallığı değildi.

Bu, Yahova'nın krallığı, «Tevrat Nazizmi» nin imparatorluğu idi. Bu, Protokoller'de önceden belirtilen David'in Krallığı idi ki, bütün Yerküre üzerinde mutlak hâkimiyeti temsil ediyordu.

Fakat bunu başarmak için bir çok harbler, kan, plân ve bombardıman gerekli idi. Kana bulanmasına ve bombalanmasına rağmen Avrupa halâ işbirliği yapan Batı ve Doğu Yahudiliği arasında durmaktadır.

F. : 9

Bu zamanda bombardıman hedefi artık Alman Nasyonal Sosyalizmi değil fakat Münih Pinakothek'i, işçilerin evleri, Hristiyan kültürünün doğduğu Monte Cas-sino Manastırı idi. Hedef şimdi iki bin senelik Hristiyanlık ve onun sembolü olan İsa'nın gerilmiş şekli bulunan haç idi. Polanya sokaklarından geçerken Morgenthau'nun Polonyalı büyükbabaları tarafından üzerine tükürülen haç. (Jan ve Jerome Tharrud: Haçın gölgesinde.)

Yahudilerin İkinci Dünya Harbi'nde bütün mütareke ve barış gayretlerine muhalefet ettiği ispatlanabilir. Amerika kayıtsız şartsız teslim talep ettiği vakit sahne arkası kuvvetleri faaliyette idi. Bu hareketi ile Yahudilik harbi iki sene daha uzatmağa muvaffak oldu.

Yahudiliğin art faaliyetleri ile ilgili olarak hiç bir delil olmamasına rağmen, şöhretli Morgenthau plânı ebedî bir delil olarak kalacaktır. Eğer Bitler Rejimi Yahudiliği yok etmeye teşebbüs etmeseydi, bu Nüremberg'-te bile ispat edilemeyecekti. Bunun yanında, intikama susamış bir şekilde Yahudiler doksan milyon Alman'ro yüzde kırkını imha etmeyi arzuluyordu.

Morgenthau plânı bunun muhteşem ve inkâr edilmez bir delilidir. Yahudilik bütün bir milletin imha plânını soğukkanlılıkla hazırlamışlardı. Bu plânın bütün teferruatının Amerika'da yayınlanmamış olması da onun hususiyetini ortaya koymaktadır. Belki de bu Amerika halkı için pek fazla bir şey ifade etmiyordu.

Fakat Roosevelt idaresinin Hazine Vekili olan Mr. Morgenthau'mm plânı Almanya'nın sanayiini ve Alman vatandaşının maişetini elinden almayı hedef tutuyordu; şeker pancarının yetiştirilmesi bile yasaklanmıştı!

«Almanya'yı bir köy haline getireceğiz!» diye belirtmiş Morgenthau'nun yayın servisi.

Qubec Andlaşması'ndaki şu not da bunun başka bir delilidir:

«Bu paragrafın gayesi Almanya'yı bir ziraat ve göçebeler memleketi yapmaktır.» (William L. Newman, Sulh Hazırlanıyor, 1941 - 1945, sayfa 73.) Morgenthau kimdir? Amerikalı bir mebus olan Mc-Fadden 24 Ocak 1934 günü Meclis'te yaptığı konuşmada onu şöyle anlatmıştır:

«Evlilik yolu ile New York eyaletinin valisi Berberi, Lehman ile tanışık olmuştur, ve yine evlilik ile veya başka bir yoldan J. ve W. Seligman Beynelmilel Ban-kası'nın sahibi ve bir Senato araştırması sırasında yabancı bir hükümete rüşvet verdiği ispatlanan Seligman ile de akrabadır. Morgenthau, beraberce Kuhn, Loeb and Co. firması «Beynelmilel Kabul Bankası» ve Manhattan Bankasını idare eden, yurt içinde ve dışında daha bir çok kredi müesseselerinin sahibi olan Yahudi bankerleri Lewinsohn ve Warburg'lax ile de tanışmıştır. Bu bankerler Amerika Birleşik Devletleri Hazinesi'nde üçyüz milyar dolar bir kayba yol açmış olup, halâ bu miktarı Hazine dairesi'ne ve Birleşik Devletler vergi mükelleflerine borçludurlar. Morgenthau, Struss ailesi ile de akrabadır ve New York, Londra, Amsterdam ve diğer merkezlerdeki «Yahudi Bankacılık Dünyası»nın azaları ile de akraba ya da dosttur.»

Büyük malî kriz esnasında, Morgenthau, Hazine vekil yardımcısı idi.

Roosevelt kendisine altın fiatını otuzbeş Dolara yükseltmesini emredince buna memnuniyetle itaat etmiştir. Ve aynı gece

hatıra defterine şu notu yazmıştır:

«Halk altın fiatmı nasıl ayarladığımızı anlayınca şarpılmışa dönecektir.»

Morgenthau, Amerika Birleşik Devletleri'nin «Gümüş Eyâletleri» ni temsil eden senatörlerin hayranlığını kazanmak ve ertesi başkanlık seçimlerinde Roosevelt'in zaferini garantilemek için Roosevelt'e üçbin yüz ton gümüşü câri fiatm üzerinde bir fiattan almasını teklif etti. Vergi mükelleflerinin ödediği paraların bu şekilde kullanılması Morgenthau bankaları için şahane bir iş ve Roosevelt'in tekrar Reis seçilmesi demek olduğu kadar dört yüz elli milyon Çinli ve üç yüz elli milyon Hintli için de iktisadî bir kriz demekti. Çin'de ve Hindistan'da gümüş, paraların basıldığı tek madendir ve yukarıda bahsedilen alışa göre gümüşün fiatı gittikçe yükselmiştir. Roosevelt'in gümüş alma içinden sonra Çin, mallarını önceye nazaran üçte bir nisbe-tinde daha ucuza satmağa mecbur oldu, ve neticede, halkı öncekinden daha çok açlığa maruz kaldı. Bu zamanda bütün bölgeler, Komünist lideri Mao-Çe-Tung'-un kampında birleşiyoarlardı.

Böylece Morgenthau, Yahudiliğin en kuvvetli lideri olmakla beraber Bernard Baruch'tan sonra ikinci gelmektedir. Kendisi, ona karşı olan hayranlıklarında hemfikir olan basın, bankacılık dünyası ve milliyetçi kitleler tarafından desteklenmekteydi. Morgenthau ne yaparsa «Batı Yahudileri» nin tasvibi ile yapıyor, aynı zamanda «Doğu Yahudileri» tarafından da destekleniyordu. Kısa bir zaman sonra, tanınmış Amerikalı müfessir Cristopher Ennel, Hamburg Yayın Kulübü'n-de Morgenthau plânının menşei hakkında çok alâka çekici ifşaatlarda bulundu. Alger Hiss hainlik suçundan mahkeme edilirken, Morgenthau plânının Sovyetler Birliği'nin yardımıyla Komünistler tarafından yöneltildiği ortaya çıkmıştı.

Asıl hakikatleri açığa çıkarmak ancak McCarthy araştırmalarından sonra mümkün olmuştur.

Batı Yahudisi Mr. Morgenthau'nun arkasında başka bir karanlık tip olan yardımcısı Hary Dezter White bulunuyordu. Bu adam Amerika'da doğmuştu fakat anne ve babası Rusya'dan gelmişler ve Doğu Yahudilerinin bütün karanlık fikirlerini ve kinini beraberlerinde getirmişlerdi. Daha sonra

Reis Truman tarafından Beynelminel Para Fonu müdürlüğüne tayin olunan White, Roosevelt'in iş başına getirdiği bir hükümet vazifelisi Nathan Gregory Silvermaster'in idar-tiği ve Sovyetler hesabına çalışan bir casus şev baş üyelerinden biri haline geldi.

Meşhur plânı» nın yazarı da kendisidir. O za*~ li olan Morgenthau, bu plânı Que*” türmüştür.

Cordell Hull'un (Am<-hatıraları bu çift yü?1 gayeleri olduğunu göre,

«Morgenthau halkının ortadan ka.

«Başkan'ın düşünn ye yazmaktadır Cordell nm mantıka aykırı olduğu letleri Hükümeti ile bağıt bir sesle söyledim. Ona ayrıç*, besleyebilecek toprağa sahip sun yüzde kırkının açlıktan c Almanya'nın yeryüzünden silinn. söyledim.»

Harb propogandası önceleri «Ni

.ae za-

ruretinden dolayı başlatılmıştı. Fakat uiler harbi kazandıklarını anlayınca bütün bir milleti ortadan kaldırmayı düşündüler.

O zamanda hiç bir Yahudi bu müşterek cezanın bir bumerang darbu meseli gibi tehdit savurmaya döneceğini belirtmemişti.

Mongenthau plânı tamamlandığı zaman Yahudiler yine şu sözleri tekrarlayabiliyorlardı:

«Halkımızın sembolü yılan yine kıvrılmıştır. Biz «muzaffer nazizm» in kuvvetini istimal eden bir milletiz. Muzaffer İngiliz İmparatorluğu'nun başvekili Winston Churchill halâ Qubec'tedir. 1920'de «Yahudi aleyhtarı» bir makale yazan bu devlet adamının iradesi harbten sonra bir intikam yerine sulhu derviş edenlerin elindedir.»

«Bu Churchill'm ebedî intikamının ne olduğu hakkında hiç bir fikri yoktur.

O halâ İngiltere'nin harbi kazandığına inanmaktadır. Bunun için, ona bir kardeş

kavgası şeklindeki harbte olmuş «Hıristiyan Dünyası» nda bizden,yani Morgenthau'nun halkından başka hiç bir hakiki

kuvvet veya hakiki galibin olmadığını göstereceğiz.»

Quebec Konferansı sırasında, Morgenthau, Churchill'm göğsündeki Shy lock'un kılıcını işaret etmişti.

Ya Morgenthau plânını kabul eder, ya da İngiltere iflâs ederdi. Ya Yahudiliğin intikamını kabul ederek altıbin beş yüz milyon dolar, ya da daha harb bile bitmeden millî iflâs ilân ederlerdi.

«Başka ne istiyorlar benden? Oturup bir köpek gibi yalvarmamı mı bekliyorlar?» diye eski İngiliz kahramanı hiddetle sormuştu.

Fakat yanında Morgenthau'nun. ırkdaşı ve asıl adı Linclemann olan atom âlimi dostu Lord Cherwell oturuyordu. Churchill'e seçecek başka yol olmadığını, zaferi Morgenthau'nun milletin yani «Dünya Yahudiliği» nin kazandığını izah etti.

Bunlar korkulu rüyalar mıydı, yoksa yirminci asır yazarlarının, devlet adamlarının plânları mıydı? Bu adamlar politikacı mıydı, yoksa sadist mi? «Sulh»

un nasıl hazırlandığı Amerika Islâh Komisyonu âzâlarından Richard B. Scandrette tarafından anlatılmıştır. Konuşması Meclis kayıtlarına geçirilmiştir (7 Haziran 1945):

>rak, bu bölgeler bir Islâh Komi-;te her bölge-1 ıkınacağını duyulma-^ydedüe-harb-

;le-

«Almanya artık yok, fakat Rusya, Amerika veya İngiltere kolonisi hükümetler halinde Alman eyaletleri vardır. Buralarda yaşama seviyeleri temerküz kampları ve Sibiryâ çalışma bölge1 eri -ayarına indirilecektir. Bütün sınıf Almanlar ir' netsizce aynı seviyeye getirilecektir. Son bir « B i r le ş m i ş Mil” tesi tarafından idare de asgarî ziraâ isf” kararlaştırıl yan Alma” cek ve tep

.nan-.dsmî di-ile bağları

Sovye Avrupa rılmıştır. kilisesi Bak ya, Romanyt ni» olacaktır, kesilecektir.

Morgenthau'n

iat teşkilâtı «III.

Dünya Harbinden . ^emiyeti» Almanya'nın
parçalanması teklifin

^sa yapmıştır. Bütün Al-

manlar tarafsız memle. uere gönderilmeliydiler. Amerikalı iş
adamlarına Almanya ziyareti için vize verilmemeliydi.
Gelecek yirmibeş sene içinde hiç bir Alman'm Amerika'yı
ziyaretine izin verilmemeliydi. Alman kadımları ile evlenme
yasaklanmalı ve hiç bir Alman kadını Amerika Birleşik
Devletleri'ne girmemeliydi. Almanya ile posta irtibatı da ıslâh
edilmemeliydi.

Bütün bu şartlar, diktatörler tarafından değil F.W, Foerster,
Julius Goldstein, İsidor Lischutz, Emil Lud-wig, Erich Mamı,
Cedrik - Forster, Amser Mowre, Guy Emery, Shipler, W. E.
Shirer ve Louis Nizer gibi hürriyet müdafileri tarafından
imzalandı.

Bunlar Bolşevik değildi. Hepsi de Batı Dünyası'-nm medenî
insanlarıydı.

Bunları Yahudiliğin plânladığını yalnız yukarıdaki yazı parçası
değil aynı zamanda bunlarla mücadele eden Alman halkı da
ispatlamaktadır.

Protokol V. «Krallar benimle hüküm sürer,» Ve Quebec'le
yumuşatılan Churchül, Doğu ve Bat ya kuvveti, Dünya ilâhı;
altın kuvveti önündt eğmiştir.

«Yeni Dünya Devleti artık gelebilir. Artık Allan Krallığı'nm
zafer günü eldedir.»

«İşte! Doğu'dan muzaffer Bolşevik ordularımız süratle
küçülen Avrupa'ya saldırıyorlar. Bakın: Viyana, Budapeşte,
Berlin ve Breslav alevler içinde. Bir tek gecede üç yüz binden
fazla Doğu'lu sivil mülteci bomba yağmuru altında
kayboluyor. «İnsanlığımızla» havaya kömür tozu saçıyoruz.
Hava yanıyor. Anneler ve çocukları dumandan boğuluyorlar.
Yahova'nm emirlerini yerine getiriyoruz.»

«İlâhlarının sembollerini yakacaksınız... ormanlarını
keseceksiniz... ve sonuna kadar onları imha edeceksiniz.»

«Yanan bir sema altında askerlerimiz saldırmaktadır. Bunlar, badem gözlü Moğollar ile Türkistan ve Orta Asya'nın ellerinde Amerikan yapısı tommy silâhlar, ayaklarında Amerikan yapısı kauçuk ayakkabılar olan yarı vahşi insanlarıdır. Arkalarından Amerikan yapısı Sherman tankları gelmektedir. Onlar geleceğin idarecilerini, kardeşlerimizi temerküz kamplarından kurtarmak ‘ ‘n geliyorlar!»

Ve Y T temerküz kamplarının dikenli tellerinden

->vyet askerlerine büyük bir sevgi ile sarıl

^arıcımızdır!»

ğım halindeki Avrupa enkaz-dibinden Sovyet subayla-i Morgenthau askerlerini m hakiki galiplerini tadır.

«İNTİKAM BİZİMKİDİR»

9 Mayıs 1945'de Yahova'nın intikamı gevşemeğe başlamıştı. İngiliz Hava Kuvvetleri'ne hâlâ «kurtarıcı» dendiği sıralarda Eisenhower şöyle bir açıklama yapmıştı:

Buraya kurtarıcı olarak değil «istilâcı» olarak geldik.»

Fakat Amerikalılar hakiki muzafferler miydi? Bu insanlar intikamcı ordu Brookleyn'in karaborsacılarından, Çek, Polonyalı ve Macar Yahudilerinden meydana geliyordu. Morgenthau plânına göre teşkilâtlanmış C.I.C.'nin bütün küçük ve büyük mevkilerini işgal etmişlerdi; O.S.S. teşkilâtını da kümelenmiş, Amerikan Emniyet Teşekkülleri ile harb suçlularını ariyan muhtelif komisyonlarda vazife almışlardır. Alman şehirlerinin valileri ve P.O.W. kamplarının kumandanları olmuşlardır. La Guardia'nın U.N.R.R.A. teşkilâtını idare etmişlerdir. Amerika iktidarında kilit noktaları ellerine geçirmişler ve böylece onlar üzerinde hakimiyet tesis etmişlerdir.

Birleşmiş Milletlerim nevi şahsına münhasır listesinden sadece 2524 Alman harb suçlusu vardı, fakat C.I.C. ve Amerikalı fâtiher bir milyon Alman «harb suçlusu» aramağa koyuldular. Önceleri, Sovyetler elli bin Alman vurmak istediler, sonra iki

yüz bin «harb suçlusu» nun Nüremberg'te mahkeme edilmesini teklif ettiler.

Aynı sıralarda, fetih seli doğuya doğru kaymağa başladı. Temerküz kamplarından salman yüzbinler,

Te diğer zulüm teşek-anlara karşı intikam Macaristan, Roman-ılar Sovyet M.V.D.

Manzara aynı s, ya da Fran-seferinde bir

m» fer vetlei dan m, yorlardı.

^ikalıların 100 sene-âid olan . Hitler'e karşı . nareketlerine baş-..sisinin veya Bolşeviz—<ıt ateşi ile yanan «Muzaf-
_,x»nin istilâsı idi. istilâcı kuv—

nemmiyetli mevkileri tuttuklarının suçlu olsun herkesi cezalandırabilirin gözlerinde tek bir suç vardı: Yahudi

Miliiyetçiliği'ne karşı gelmek.

Artık Avrupa'da bir Yahudi olmak, Orta Çağ'da-ki bir prensten daha fazla imtiyaz sahibi olmak demektir. Tren istasyonları hususi Yahudi polisleri tarafından korunuyor ve Yahudi kimlik kartları yalnız bunlardan temin edilebiliyordu. Yine Yahudiler günlük yiyecek karnelerini hiç sıkıntı çekmeden alabiliyorlardı. Harbten hemen sonra, bir müddet seyahat pasaportu ancak Yahudilere veriliyor, onlar da böylece serbestçe yer değiştirmelerini ve karaborsa inhisarım ellerinde tutmalarını garantiliyorlardı. Mülteci kamplarında baş vekilharç oldukları kadar aynı zamanda bu kampların parazitleri de idiler.

Böylece, esir kamplarından arkadaşları olan Polonyalıların, Ukraynalıların ve Çeklerin ellerinden yiyeceklerini bile aldılar. Aynı Katliamcıların yaygaraları Avrupa'da Manş Deni-zi'nden Karadeniz'e kadar duyuluyordu. Şimdi yok edilmek istenen artık Nazizm değil, Hristiyan Milletlerin liderleriydi.

Onbinlerce «harb suçlusu» nu yakalayıp masum, suçlu hepsine işkence edenler hep Yahudilerdi. Salz-burg Kampı'nda, meşhur Marcus Kampı'nda ve diğerlerinde kumandanlar kadar esirler arasındaki gizli ajanlar da hemen hemen istisnasız Amerikan üniforması giymiş Yahudilerdi. Klagenfurt Kampı'nda bulunmuş bir Yugoslav göçmenine göre, onlara

Komünist diktatörlüğe dönmeleri için baskı yapan İngiliz kumandanının masasında şu mahrur yazı varmış: «BEN BİR YAHUDİYİM!»

‘ Yahudiler vatanperverleri darağacına gönderiyor ve hepsini müşterek mezarlara gömüyorlardı. Böyle yüz-bin askeri Tito’ya ve Mojse Pijade’ye göndermişler ve hepsini katletmişlerdi.

Slovenya’nın mağaraları, terkedilmiş siperleri hep mezar olarak kullanılıyordu. Vlassov katledilen milyonlar arasında, bu büyük trajedinin sembolik bir karakteridir. Kendisi bir kaç milyon kişiyi Stalin diktatörlüğüne karşı bir bayrak altında toplamaya muvaffak olmuş son insandır. Bu sembolik şahsiyet, tabîî olarak, Batı demokrasileri tarafından Bolşevik terör rejimine teslim edilmişti. Vlassov’un Moskova’da yapılacak olan idamını idare etmek işi Lavranti Beria adında bir Yahudiye verilmişti. Ve bütün bunlar Amerika’nın tasvibi ile yapıldığından Avrupa’nın ruhuna kapanmaz bir yara açılmıştı.

Doğu Avrupa’da olanlar Bolşeviklerin zalimliği ile izah edilebilirse de çok iyi biliyoruz ki; asıl müşevvikler Yahudi milliyetçiliğinin ajanlarıdır. Harb sonunda Almanlar 8.300.000 kişi kaybetmişlerdi. Harb sırasında 3.300.000 Alman askeri öldürülmüştü; bunların 2.500.000 adedinden daha çoğu Bolşevizme karşı savaşmıştı. Aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu 1.200.000 sivil halk hava hücumlarında öldü. 1.400.000’den fazla adam doğu ve batıdaki kamplarda, bilhassa Sovyet P.O.W. kampında öldürüldü. 2.400.000 Doğu Almanyalı Sovyet işgalci kuvvetleri tarafından katledildiler veya sivil halkı ayırmaksızın yapılan hava hücumlarında öldüler. Bütün bu olanlara riyakârlar şu cevabı veriyorlardı: «Herşeyden öteye, topyekûn harb denen budur!» Fakat Çekoslovakya’da barış günü olanları hiç kimse «Topyekûn savaş» ile açıklayamadı.

Son Wehrmacht askerleri de Prag’ı terkettiklerinde Slanky-Salz-man idaresinde Yahudi Komünistleri Moskova’dan Çekoslovakya’ya dönerek Hitler’in temerküz kamplarındaki intikam hırsı dolu mahpusları topladılar.

15 Mart 1953 tarihli Vilag Gazetesi, «Çek Komünistleri temerküz kamplarından yarı ölü çıkarılan bu talihless Yahudileri çok akıllıca kullandılar.

Bunlara Almanların ve Macarların tehciri vazifesini verdiler. Lavranti Beria, Nazi'lerle işbirliği yapabileceklerini düşündüğü Ukrayna ve Polonya halkını daha önce aynı şekilde Polonya Ukrayna Yahudilerine avlattırmış olduğundan bu fikir yeni değildi,» diye yazmıştır.

Bugün hümanist, masonluğun başlarından Edward Benes 13 Mayıs 1945 Pazar günü Prag'a giderken Alman vatandaşları St. Wenceslas Meydanı'nda şerefine canlı canlı yakılmıştı. (Almanların katliamı ile ilgili 15 numaralı evrak). Bir çok Alman yine St. Wenceslas Meydanı'nda ilân direklerine ayaklarından asılmıştı.

Sonra büyük hümanistin önünde petrole bulanmış vücutlar ateşe verilmiş, canlı meşale yapılmışlardır.

Yeryüzünde bir cehennem olan Çekoslavakya kamplarındaki katliamlar sırasında altı yüz bin Alman öldürülmüştü. Alman «Beyaz Kitabı» insanlık tarihinde bir eşi olmayan bu faciaların bin sayfadan fazla" teferruatı ile yazmaktadır. Silâhlı Çek ve Yahudi kadınları hâmile Alman kadınlarını sopalar ile dövüyorlardı. Tek bir kampta günde on Alman kadını bu şekilde ölüyordu. (6

numaralı evrak). Başka bir kampta ölünceye kadar dövülen bir mahpusun beyni arkadaşlarına yediriliyordu. Yine Alman mahpusları dizanteriden ölen arkadaşlarının mikropu iç çamaşırlarını yalamağa zorlanıyorlardı. (17 numaralı evrak). Çek ve Yahudi doktorları Rusların ırzına geçtikleri Alman kadınlarına hiç bir tıbbî yardımda bulunmuyorlardı. Yüzbinlerce kişi böyle öldü veya intihar etti. Meselâ Bruri-da tek bir günde 275 kadın intihar etmişti.

Tabîî olarak Batılı «insan sevr» basın, Amerika radyoları ve B.B.C.

yorumcuları bu intikam kampanyasından birinci derecede mes'ul olmalarına rağmen hakikatlerden bahsetmemeğe çok dikkat ediyorlardı.

Fakat Çekoslavakya bu cins korkunç hadiselerin olduğu ilk memleket değildi.

Anna Rabinoviç Pauker Romanya'ya döndüğünde kendisi ile beraber gelen Yahudilerle birlikte daha 1944 senesinin Ağustos ayında katliama bağlamığtı.

Güvenilebilir Bulgar göçmen kaynaklara göre, iği sınıfında 30.000 kiği Bulgar «proleterleri» ve ataları Katolik Ferdinand tarafından İspanya'dan kovulan «ladinler» tarafından ldrlmğt. Aynı ėekilde, Belgrat'ta ve Güney Macaristan'da Macar köylüleri ile buralarda yerleğen Almanların öldürülmesine n ayak olan Mojse Pijade adı bu kanlı vak'alarla beraber geçiyordu. 1944 senesinin Ekim ayında Alman ve Macar orduları Yugoslavya ve Güney Macaristan'ı terkedince müdafaasız halka karėı eği grlmemiğ kitle halinde bir katliam bağladı. Çoğu köylü olan otuz bin Macar, Mojse Pijade'rdn zulüm rejimi altında kan selinde ldler. «Katyn Ormanları»ndaki cinayetler bunun yanında mütevazi ve amatör bir gayret olarak kalırlar. Elimizdeki yazılı delillere göre, Macarlar ve Almanlar yavağ yavağ acı çekerek ldler. 30.000 Macarm yanında, yaklağık olarak 200.000

Alman, ocukların yemeklerine cam tozunun karığtırıldığı «kurtarıcıların ölüm kamplarında hayatlarını kaybettiler.

İrk katliamı tarihinde Macaristan'ın durumu en mthiğ olanıdır. Bu talihsiz millet 560.000 Yahudi-ye emin ve sakin ev temin etmiğtir. Macar Milleti 1919-1920 Belâ Kun'un Komünist diktatörlüğünden sonra bile intikam almamığtır.

Halbuki bu komünist rejiminin hemen hemen bütün kumandan ve önderleri Yahudiydi.

İki Dünya Harbi arasında geçen devrede 9.000.000 dönüm ekilebilir arazinin 1.100.000 dönümü Yahudilerin di. % 6 gibi bir Yahudi azınlığı Budapeğte'deki evlerin yüzde elli birinin, umum millî gelirin yüzde otuzunun ve toplam millî varlıkların yüzde yirmibeğinin sahibi idiler. Alman iğgalinden sonra devlet otoriteleri mülkiyet listeleri yaptığında Yahudilerin yüz yılda elindeki mülkün değerinin ondokuz vagon altın, gmğ ve mücevher değerine eğit olduğu görüldü.

Halbuki Macaristan Millî Bankası'nın altın stoku oniki vagona sığabilecek kadardı. Daha sonra Amerikan otoriteleri bunları da Yahudilere vermişlerdi.

1934 yılında Macaristan Avrupa'daki Yahudilerin son sığınağı olmuştu. Buna rağmen harb, bitip memleket Stalin'in aşiretleri tarafından çiğnenince Tevrat'ın intikamcı ruhu masum Macar halkına insanlık tarihinde bir eşi daha görülmemiş

zulümler yaptı. Sovyet

F. : 10

süngülerinin himayesi altında göçmenler geri döndüler. Bunların istisnasız hepsi Yahudi idi. Hemen arkalarında «faşist» rejimin çalışma kamplarından salimen kurtulan binlerce genç Makabeli geldi. Kısa zamanda M.V.D.'nin halka korku salan albayları ve komiserleri haline geldiler, şehirlerin parti sekreterleri polis şefleri oldular. Budapeşte Yahudi mahallelerinde 200.000 Yahudi hemen hemen hiç kayıp vermeden kurtuldular... Macar nazilerinin Almanlara teslim etmeğe razı olmadıkları Yahudiler...:

Bir milyon Macar kadınının, ekseriyetle Yahudi kumandanlarının idaresinde olan Rus Bolşevik askerleri tarafından ırzına geçildi. 600.000 harb esiri ile 230.000 sivil Sovyetler Birliği'ndeki imha kamplarına götürüldü. En iyimser tahminle 500.000 kişi Budapeşte 60, Andrassy hücrelerinde, kamplarda ve caddelerde Yahudiler tarafından öldürüldü. Biyolojik sınıf seferberliğinin bütün hususiyetleri bu intikam kampanyasından anlaşılabilir. Macar orta sınıfları, mütefekkirleri ve Millî liderleri ortadan kaldırılmalıydılar ki yerleri Yahudiler tarafından doldurulabilsin! Ve, ayrıca, ihtilâl mahkemelerinde hâkimlik vazifesini yapanların hemen hepsi de Yahudi idi.

Batı Avrupa'da Bolşeviklerden kaçan 300.000 Macar'a karşı intikam kampanyasını Macaristan doğumlu bir «Amerikalı» olan albay Martin Himler idare ediyordu. Bu adam bir komünist miydi? Yoksa Amerikalı bir demokrat mı? Her hal ve kârda Bir Siyonist Tel-Aviv Gazetesi olan «Uj KeleU (Yeni Doğu) in 30 Nisan 1954 tarihli. nüshasına göre hiç biri değildi, o bir Yahudi idi!

Martin Himmler, «akan masum Yahudi kanının intikamı» nı almak için ortaya çıkan bir kişi olarak cömertçe mükâfatlandırılmıştı.

İnsan, harb sırasında zulmedilen Yahudileri, sonra da Hıristiyanları kurtarıp himaye eden Kardinal Mindszenty'nm. de «bir Macar nazi katili» olup olmadığını merak ediyor. Kardinal Jozsef Mindszenty, Komünist terörünün, değil ırk intikamının bir kurbanı idi, çünkü büyük katliam sırasında işkence edilen onbin-lerce Macar için umumî bir af talep etmişti.

Jozsef Mindszenty, Veszprenn piskoposu iken zamanın Macar Nazi Hükümetine şiddetle karşı gelmişti. Kendisi Almanların sürmek istedikleri Yahudileri kurtardı. «Szalasi Hükümeti» iktidara geldikten sonra döğüşün devam etmesini protesto etti. Sonunda Macar Nazi Hükümeti onu Almanların düşmanı ve Yahudilerin en büyük koruyucusu olarak Sopronkohida'da hapsedmeğe mecbur oldu.

Tabloların değişmesinin üzerinden çok geçmeden Sovyet barbarları Macaristan'ı işgal ettiler. Jozsef Mindszenty Sopronkohida'da serbest bırakıldı ve Macaristan Başpiskoposluğuna getirildikten kısa bir zaman sonra idarenin en önde gelen simalarından biri oldu.

Şahsî görüşleri ne olursa olsun bir katolik olarak ve Hıristiyanlığın önde gelen bir lideri sıfatıyla Yahudileri Almanlara karşı nasıl koruduysa Macarları da Yahudi katliamına karşı aynı şekilde koruması gerektiğini hissetti. Başvekil Frence Nagy'ye 1954'ten sonra yazdığı mektubunda, «Yahudi aleyhtarlığı» nm ancak

«harb suçluları» için umumî bir af çıkarıldığı ve Macar milletine karşı intikam kampanyasının kaldırıldığı taktirde muvaffakiyetle izale edilebileceğine işaret etmişti.

Macar halkından alınan intikamın sona erdirmesini talep eden Macaristan Kardinali Jozsef Mindszenty, bu andan itibaren bir «Yahudi aleyhdarı» olmuştu.

Bir Siyonist yazar olan Peter Fuerst onâ karşı canice suçlamalarda bulunmuştur.

Fuerst'e göre, Kardinal Mindszenty'mn bir «Yahudi aleyhtarı» olduğu bütün Budapeşte'de biliniyordu. Mindszenty muhakemeleri sırasında muhtelif Yahudi teşekkülleri Mindszenty'mn Batı'da bir «Yahudi taraftarı» olup olmadığını araştırmışlardı.

Londra News Chronicle Gazetesi muhabiri Bertha Gaster Kardinal Mindszenty ile buluştu. Röportajlarından birinde Gaster, Kardinal'ün Macaristan Yahudiliği ile ilgili olarak kuvvetli terimler kullandığını duyunca şaşırdı. Konuşmasının sonunda Miss Gaster ayağa kalktı ve yaptığı açıklamalarından dolayı ona teşekkür etti. Fakat, aynı zamanda kendisinin de bir Yahudi olduğunu ve Londra Yahudi Cemiyeti'nin aktif bir azası olarak çalıştığını söyledi. 1949 Şubat tarihli

«Yahudi Klaryonu Mindszenty'mn meşhur bir «Yahudi aleyhtarı» olduğunu iddia etmişti, çünkü «harp suçluları» için «umumî af» talep etmişti.

Aynı zamanda, Jewish Chronicle 4 şubat 1949 tarihli nüshasında şunları yazmaktadır:

«Macar Yahudi teşekkülleri Batı Yahudi teşekküllerinin aslında Macaristan ve Avrupa Yahudiliğinin baş düşmanı olan Mindszenty'mn tarafından tutmalarını büyük bir şaşkınlıkla karşılamışlardır.-»

Binlerce Yahudinin hayatını kurtaran «Yahudi aleyhtarı» olduğunu iddia etmişti, çünkü «harp suç-de aşıladığı kinle, tek « s u ç » u insan olarak kalmak ve yurttaşlarının katliamına karşı durmak olan Hristiyan din adamının aleyhine bir faaliyet başladı.

Listelerde, O'nun aleyhtarı olarak kominist. diktatörü Matsay Rakosi-Roth da vardı. Kampanya «ideolojik» olarak asıl adı Moses Kahana olan Maarif Vekili Jozsef Resai tarafından idare ediliyordu. Kendi papazları arasında Kardinale karşı ilk çıkan Istvan Balogh namı diğer İzrael Block olmuştu. Aleyhine.sahte deliller ortaya sürenler ise bir basım şefi olan Ivan Boldiz-sar, namı diğer Bettelheim; intişar kısmı şefi Reismann; ve propaganda şefi Gera, namı diğer Gruns-voeig idi. «Onun» imzası ile yazıları hazırlıyan Hanna ve Sulner de Yahudi idi.

Sovyet cellâdı Albay Karaftanov Moskova'dan bilhassa getirildi. Bir güreş

şampiyonu olan Yahudi Kar-pati-Krausz onun işkencecisi idi; Yahudi hapishane müdürü İmre Zipszer bütün zaman hattâ mahkeme celselerinde bile onun yanından ayrılmadı; ve nihayet, Balassa-Blaustein ve Emil Weil ona uyuşturucu ilâçlar içirdiler.

Macaristan Piskopos ve Yahudiliğin koruyucusu, milletine karşı açılan intikam kampanyasına mâni olmak istediği için böylece Yahudilerin kurbanı oldu.

Bu sıralarda ilk karısı Yahudi asıllı olan ve meşhur bir Komünist olarak tanınan Laszlo Rajk bile bu kabile «nazizm»ine kurban gitmişti. 1936 «İspanya İç Harbi» nin Baş Komünist Nazırı Erno Gero-Singer hakkında küfürbaz bir lisan kullanmış ve o andan itibaren bir «Yahudi aleyhtarı» ilân edilmiştir. İçişleri vekili iken Macaristan'ın en ileri gelen mütefekkirlerinin öldürülmesinde yardımcı olması onu kurtaramamıştı. Bir konferans sırasında Matyas Rakosi-Roth'& karşı samimiyetle «Komünizm yayılamaz, çünkü liderleri, arasında çok Yahudi var,» demişti. Daha o anda kaderi tayin edilmişti. Rezil hayatı, Rakosi'nin darağacında son buldu.

Hayatını yine kabile «nazizm»inin darağacında kaybeden, büyük Macar vatanperveri Laszlo Endre, bütün hakikati idam edileceği 21 Mart 1946 günü yazdığı mektupta ortaya koymaktadır:

«Siyon Büyüklerinin Protokolleri» nin içindekiler doğrudur... Dünya hegemonyasını başaracak bütün vasıtalar artık ellerindedir ve bu Dünya devletini kurarken kendilerine mâni olacak herşeyi ortadan kaldıracaklardır. Şimdi olanlar adaletin yerine getirilmesi için değil, korunma ve intikam içindir. Bu intikam yalnız bir şey yapmış olanlara karşı değil, aynı zamanda yapabilecek olanlara da karşıdır.»

Şimdiye kadar bahsedilen vak'alar hep mağlûp devletlerle alâkalıydı. Şimdi de evlâtlarının hayatlarını kurban ederek ve kanlarını akıtarak harbi kazanan devletlerin durumunun ötekilerden farklı olup olmadığını görelim.

Yahova'nın ilk kurbanları ne Almanya ne de onun müttefikleri idi. Mukadder temizliğin ilk başladığı yer Almanların terkettiği muzaffer Fransa olmuştu.

Paris'in 1871'deki kan banyosu 1944 yazında olanların yanında hiç kalırdı.

«Büyük Fransız İhtilâli»nde yirmi bin Fransız hayatını kaybetmişti; seksen bin Fransız 1871'de Paris barikatlerinin üzerinde öldü. Fakat yüz-elli bin Fransız vatandaşı evvelce görülmemiş şekilde yok oldular. Büyük Fransız İhtilâli sırasında mahkeme için en az bir bahane vardı. Fakat 1944'te Fransız halkı tavşanlar gibi öldürüldü. Büyük Fransız İhtilâli'nin kurbanları, Danton'lar ve diğerleri hiç olmazsa giyotin sehпасına tırmanabilecek güçtaylordiler. Fakat 1944'te bu Fransız kurbanların yüzde ellisi öldürölmeden önce işkence ile zaten yarı ölmüşlerdi. Vücutları kesildi, tırnakları kerpetenle söküldü ve etleri kızdırılmış demir ve sigara izmaritleriyle yakıldı. Bütün bu canavarlıkların baş

suçlusuy, General de Gaulle'ün arkasında bulunan ve «İspanya Kızıl Alayı»nın liderlerinden olan Polonya Yahudisi Thomas idi.

Alman gazetesi Der Weg, «Bütün katliam Yahudilerin B.B.C. Radyosu'ndaki propagandaları ile başladı,» diye yazmaktadır. Bu katliamların kurbanı yalnız

«Nazi işbirlikçileri» değil, aynı zamanda büyük çiftlik sahibi köylüler ile Fransız mütrefekirleri olmuştu.

Bazı kanunî formalitelere uyulmakla beraber Belçika ve Hollanda'da aynı misilleme hareketleri görüldü. 480.519 kişi «işbirlikçi» olmakla suçlandı ve bunların 1208'i ölüm cezasına çarptırıldı. Almanya'da gönüllü çalışmaya hazır olan herkes mahkûm edildi.

Bu intikam kampanyası geride yalnız harabelerin korkunç görünüşünü değil, Yahudilerin suçlu vicdanlarını da bıraktı. Harbin hakiki müsebbipleri bir gün gelip harbi planlamaktan ve barbarlıklarından dolayı hesap verecekleri günden korkuyorlardı. Daha büyük bir katliam olmalıydı. İntikamları meşru göstermek ve umuî efkârı yanıltmak için Dresden veya Katyn Ormanları'ndaki 300.000 cesetten veya Bromberg'teki

katliamdan daha korkunç bir şey bulmalıydılar. Diğer taraftan 1945 katliamları, Almanların yaptıklarının yüzlerce defa büyütülmesi ile bile örtülemezdi. Meşru gösterilmek istenen intikam kampanyası kadar, Yahudiliğin harb sonrası temayülü de Yahudi cemaatinin büyük bir kısmını düşündürdü.

Bir Sovyet Yahudisi ve 1945'te Budapeşte Kumandanı olan Sussmanovics, yazar Gizella Molinary'ı bürosuna davet etmiş ve ona şöyle demişti:

«Eski Yahudi arkadaşlarımızın sizi küçük gördüklerini söyleyip beni niçin rahatsız ediyorsunuz? Pencereden aşağıya caddeye bakınız! Harb hâlâ devam ediyor, Kızıl Ordular henüz Viyana'ya varmadılar. Alman temerküz kamplarında Yahudiler katlediliyor, fakat... ini pencereden bakın ve caddede onları görün! Buradaki Yahudiler uzak memleketlerde hayatları için mücadele eden kardeşlerini düşünmüyorlar bile. Herhangi birinin onları kurtarmak için döğüşmeğe niyeti var mı? Yıkılmış ve yakılmış dükkânların harabeleri üzerinde, evlerin kapılarında ve hattâ mezarlarda ufak bir terazi ile büyük bir levha görülmektedir: «Altın alınır ve satılır.» Burad asker tüfeğini, yazar kalemini atmış, mezarların üzerinde altın alıp satıyor. Bana niye öyle bakıyorsunuz? Bütün bunların farkındayım diye mi? Tabîî olacağım. Ben de bir Yahudiyim ve öfke doluyum.»

(Aladar Kovach'm «Mindzsenty Duruşmalarının Gölgesinde» adlı eserinde, sayfa 131.)

Bütün bu olanları örtbas etmek için psikolojik baskının hususî bir tekniği tatbik edilmeliydi. Nüremberg'-te büyük bir sayıda Yahudi şahidi ceset yakma fırınlarına yakın oturdukları halde varlıklarından haberdar olmadıklarını söylediler. Halbuki, radyo müfessirleri iie «hâkimler» Almanları şöyle suçluyorlardı: «Siz bunların hepsini biliyorsunuz! Hepiniz kaatilsiniz!»

Piskopos veya Kardinal de olsa eğer bir kişi bu sözleri tenkit etse ve hakikati söylese «Nazi» tehditi altında susturuluyordu. Belki de aynı zamanda Ruslara teslim edilmekte tehdit ediliyorlardı. Böylece yalnız Alman halkı değil bütün kültürlü Avrupa korkutulmuş oldu. Neticeden cinayet ve zulümle

suçlanmamak için kimsenin hakikati söylemeğe cesaret edemediği bir seviyeye varıldı.

Çirkin propaganda kampanyası hâdiseleri öyle bir şekle soktu ki; «yalan»

hakikat gibi «intikam» adalet gibi ve «hakikatler» de «harb suçlarına müsamaha»

olarak gösterildi. Bu propaganda ile diğer milletleri harbin yegâne kurbanlarının Yahudiler olduğuna ve başka hiç bir milletin hiç bir şekilde kayba uğramadığına inandırmağa çalıştılar. Yahudi olmayan on milyon kurban için kazılan müşterek mezarlar ile katliama kurban giden Macar, Romen, Bulgar ve Fransız'lar hakkında tek bir kelime bile söylenmedi. Aynı zamanda Yahudilerin çektiği ızdırap bütün ölçülerden öteye mübalâğa edildi. Böyle yaparak U.N.R.R.A.

ve I. R.O. teşekküllerinde otorite mevkilerini işgal etmişler ve gıda dağıtımında aslan payını almaya, karaborsa inhisarını ellerinde tutmayı meşru gibi göstermişlerdir. Orta Avrupa'nın seçkin adamlarını -daha doğrusu intihar etmiyenleri- Rusya'ya gönderme gayretlerini de meşru göstermeğe teşebbüs etmişlerdir.

Şimdi Yahudilik için yeni bir çağ doğmuş ve Hristiyan Avrupa Yahudiliğin intikamı için bir av sahası haline gelmişti. İhbar edilip askerî polis tarafından Komünist cellâda teslim edilmek için Münih caddelerinde Macarca konuşmak kâfi idi. Öyle bir atmosfer yaratılmıştı ki; askerî yetkileri Yahudilerin intikam gayretlerini görmez hale geldikleri gibi Yahudilerin âletleri olmaktan vazgeçtikleri anda hayatlarını tehlikeye atmış olacaklardır.

Avrupa'da 1945 ve 1950 yılları arasında olanlar aslında Protokoller'de yazılı kehanetlerin gerçekleşmesinden başka bir şey değildi.

Bu yolda muzaffer Batı müttefikleri istiklâllerini kaybettiler. Ve Magna Carta ile işbirliği yapan Millî Bayraklar, İstiklâl İlânı ve Napolyon Kanunnamesi gölgesinde Nüremberg mahkemeleri başladı.

YENİ PURİM VE NUREMBERG

Yahudi intkamı doktrininin dayandığı eski vaazları kim bilir? «Purim Ziyafeti» nin asıl manâsını kim bilir? Bu ziyafeti kim görmüştür? Sinagoglarda sarhoş olan Yahudileri kim görmüştü? Diğer zamanlarda içki aleyhtarı olmalarına rağmen o gün dinî vazifeleri sarhoş etmektir. «İncil okuyan» lardan kim P u r i m ‘ in bugüne kadar Dünya tarihinin en büyük kitle katliamının hatırası olarak kutlandığını bilir?

İlk Puris’in üzerinden hemen hemen 2500 sene geçti, fakat Esther ile Mordehay’m nesil Yuda’mn aslanı ile süslenmiş pastaları pişirmektedirler. Yahudi cemaatinin erkek mensupları «Adar Ayı»nm ondördün-cü günü halâ sarhoş

olmaktadırlar. Ve sinagoglarda Kraliçe Esther’in kitabı okunurken, «Harman»

sopaları kılıflarından sıyrılmakta ve Ortodoks Yahudileri Kral Ahasuerus’nn baş

nazırının ismi her okunduğunda bu sopalarla sinagogun sıralarına vururlar. Doğu sinagoglarında da aynı gün variller dolusu şarap içip sarhoş olmuş Yahudiler görülür. Bez ve Sadagor’a dans eden Filistin’li kızlar en şehvetli doğu danslarını oynarlar. Ziyafetten katliamı ve büyük bir intikamı kutlamak için mümkün olduğu kadar çok faydalanılmalıdır.

Şimdi Esther’ırı kitabında Yahudilere nelerin okutulduğunu görelim. İlk P

u r i m ‘ d e ne olmuştur.

Kitap bize, Pers Kralı Ahasuerus’un yine bir Persli olan karısını bıraktığını ve yenisini aramağa karar verdiğini anlatmaktadır: Yeni seçtiği Kraliçe, Nebukhad Nezzar’m eserinde bulunan bir Yahudi cemaatine dahilmiş. Fakat Esther Krala ve Kraliyet ailesine onun menşei veya milliyeti hakkında bir açıklamada bulunmamış. Aslında Esther’in amcası Mordehay bunu men etmiş. Böylece Mordehay yeni bir siyasî mektebin (hareketin) ilk temel taşını atmış oluyor.

Gelecek nesiller için kraliyet meclisine Yahudi kadınlarının seçilmesi ve böylece krallara, imparatorlara, reislere ve diğer devlet adamlarına tesir ederek Yahudilere daha yüksek bir mevki sağlamak esasını getirmiştir.

Bu sıralarda Hammedatha'nın oğlu Haman, Kral Ahasuerus tarafından İmparatorluğun en yüksek mevkii olan Başvekilliğe getirildi. Bunun sebebi İncil'de yazılı değildir, fakat Haman «Yahudi düşma-n ı » idi ve onları kralın önünde şöyle suçladı:

«...krallığınızın bütün eyaletlerinde muayyen bir kitle insan halkın arasına sızmış ve yayılmıştır: ve onların kanunları, bütün halkmkinden daha farklıdır; kralın kanunlarını da tutmazlar...» (Esther, 8.) Esther'in kitabına göre, Kral «Adar Ayı»'nın on-üçüncü günü maiyetine Yahudilerin öldürülmesini emretti. Fakat ihtiyar Mordehay kralın plânını öğrenmiş ve yeğenine krala gidip «halkını bağışlaması için ricada bulunmasını»

söylemiştir. Böylece kraliçe, kralı ve Haman'ı ziyafete çağırmıştır.

«Ve kral şarap ziyafetinin ikinci gününde Esther'e, niyazın ne ise yapılacaktır, rican ne ise yerine getirilecektir, kraliyet yarısı pahasına da olsa, dedi.» (Esther 2.)

Esther'in kitabında belli ki, kraliçenin Haman'ı suçlamağa başladığında,

«kindar» kral şarabın tesirinde idi. Ahasuerus ziyafeti öfke ile terketti ve sakinleşmek için sarayın bahçesine çıktı; bu sırada Haman kraliçeye hayatının bağışlanması için yalvarıyordu. Burada Nüremberg metodlarının tatbikini rahatlıkla görebiliriz; yalanlar ve iftiralar; Ahasuerus döndüğünde Kraliçe ona, Haman'm kral yokken kendisine tecavüz etmek istediğini söyledi. Bunun üzerine kral Haman'm derhal asılmasını emretti.

Daha başvekilin vücudu soğumadan kuvvet el değiştirmişti. Güzel Yahudi kadının emri üzerine kral başvekilliğe Mordehay'ı getirdi ve aynı anda Hindistan'dan Etiyopya'ya kadar kanlı katliamlar başladı. Herşeyden önce Haman'm plânı sadece bir plân olarak kalmış, tatbik edilmemiş ve mes'ul şahıs asılmıştı.

Bundan sonra kuvvet ne zaman Yahudilerin eline geçse, onlar zaferi kanlı katliamlarla kutlarlar. Kukla devlet adamlarının eski bir şekli olan Yahudi kraliçenin kocası Yahudilere «Düşmanlara karşı intikam alma» iznini vermişti.

İlk Purim'den beri bu milliyetçilik daimi intikama ulaşmak için katlettikleri kurbanların kanında yüz-müştür.

Tevrat:

«Yahudiler ışık, mutluluk, neşe ve şeref kazandılar!» (Esther, 16) der.

Hiç bir yerde görülemeyecek bir vahşetle yapılan katliamların kurbanları hakkında Esther'm kitabı teferruatlı malûmat vermektedir. O'nun yazdığına göre, ilk olarak, yegâne günahları babalarının bir «Yahudi aleyhtarı» olması olan Haman'm on çocuğu öldürüldü. Şuşan şehrinde Yahudiler ilk olarak 500 adamı öldürdüler ve sonra 300 kişiyi, en sonunda da bütün eyaleti katlettiler,

«...düşmanların sayısı yetmişbeş bindi...» (Esther, 16.) diye hiçbir mesnede dayanmayan bir söz söylemektedir.

Bu katliamların hakiki miktarını tespit etmek için bu rakkamları Dünyanın bugünkü nüfusuna nisbet etmemeliyiz. Hindistan'ı fetheden Büyük İskender'in orduşunda 47.000 kişi vardı. Maraton savaşında İran kuvvetleri 5000 kişi idi.

Kartaca savaşlarında Anibal'in ordusu yirmi bin kişi idi. Onun için katledilen 75.000 Persli (İranlı) korkunç derecede büyük bir rakkamdı.

Bütün bunlar «Adar Ayı'nın onüçüncü günü olmuş; ve ondördünde de o günü ziyafet ve neşeyle tes'id etmişlerdir.» (Esther, 7.)

«Hammedatha'nın oğlu Haman Yahudi düşmanı olduğundan onları tüketmek istiyordu.» Esther, 24.)

«Fakat Esther kralın önüne geçince, kral, Yahudilere karşı olan yardımcısının ve on oğlunun darağacında asılmasını emretti.» (Esther, 25.)

«Ve bu günler her nesilde, her ailede, her eyalette ve her şehirde hatırlanmalıdır; ve bu «Purim Günleri) Yahudilerden uzaklaşmamak, hatıraları zürriyetlerin-den kaybolmamalıdır.» (Esther, 28.) Hiç bir millet şerefli günlerini Yahudilerin Purim ziyafetini yirmidört asırdır korudukları kadar koru-yamamıştır. Her sene intikamlarının ve katliamların yıldönümünü kutladılar. Kan ve şarabın getirdiği çılgınlık ve alınmış bir

intikamın neş'esi, şehirden şehire, kasabadan kasabaya dolaştı. Damı saman kaplı ufak kasaba sinagogundan muhteşem kubbeli şehir mabedle-rine kadar Purim hem dinî ve hem de millî bir ziyafet günü haline geldi.

Bu sayfaların yazarı, Macaristan'da bir kasabada iken, bir sinagogdan dörder dörder çıkan kaftanlı insanlara şahit olmuştu. Bu Purim ziyafeti idi.

Yoldan geçenler, «Yahudilerin bayramı var!» diyorlardı.

Bu aynı kin Marx'm vaazlarında da görülmektedir. Bu, Marxist Sosyalizm'i, bir kin dinine döndürmüştür. Bu kitabın havarileri ihtilâllerin ve Komünist ayaklanmalarının arkasında yer almışlardı. Bunlar Bolşevizm ile iktidara gelmişlerdi. Belki bir gün modern Elamanların tarihî Purim sırasındaki kini, Hristiyanlığı tehdit eden tehlikeyi görebilen politikacıların, devlet adamlarının, yazarların ve gazetecilerin hikâyesi basılacak ve nasıl katledildiklerine, ailelerinin nasıl yok edildiğine, çocuklarının nasıl yoksulluğa itildiklerine ve «kindarlar (!)»ın nasıl asıldığına dair hakikatler ortaya çıkacaktır.

Yahudiliğin en büyük bayramı Purim'dir: «Kin Bayramı.» Hristiyanlığın en büyük bayramı ise İsa'nın doğduğu gündür. Nüremberg'te Purim meşruluk kılıfına sokulmuştur. İntikam fikri kanun paragraflarına mazmun halinde gizlenmiştir.

Asıl gaye, daha sinsi olmakla beraber, kitle halinde katliamları yürütebilmek mak-sadiyle yepyeni bir «Meşru unvan» ihdas edildi. Hristiyan ve Roma kanunları battal edilmişti. Gaye fethedilmiş milletleri ezmek, halkın zihnine korku saçmak ve «yeni kanun» vasıtası ile bütün Dünya hakimiyetini emniyete almaktı.

Amerika Birleşik Devletleri, İngiltere, Fransa ve Sovyet Rusya'nın Nüremberg'te tarafsız bir mahkemesi var mıydı, yoksa bütün muameleler Ya-hova'nın mağlup insanlara vurduğu bir kılıç mıydı? Kararların temeli olan «yeni kanunlar»

Hristiyan hususiyetleri mi taşıyordu? Adalet mi, yoksa intikam mı yerini bulmuş

oldu?

Nüremberg kararlarının insanlığa karşı işlenen suçlara ceza olarak verildiği açıklanmıştı. Fakat koltukta «Katyn Ormanları» katilleri ile «Dresden Bombardımanı»nın mes'ulleri birlikte oturuyorlardı. Müttefiklerin harb propagandası müşterek suçun prensibi «Suçlu Müesseseler »in çirkin nazariyesi keşfedildiği zaman Nüremberg'te tasdik edilmişti. Bu zamanlarda, radyo istasyonları da bu

«kanun» hakkında sık sık konferanslar veriyorlardı, yine de Nüremberg'te en ehemmiyetli kanunî umdelerden bir kenara atılmıştı, yani kimse kendi dâvasında bulunamazdı. Mahkemede Amerikan ve Sovyet bayrakları birlikte asılmıştı, fakat Amerikan Anayasasının en temel prensibi, yani «Nulla Poena Sine-1 e g e » ihlâl edilmişti. Bunun mânası, «bir insanın işlediği fiil işlediği anda kanunlar tarafından yasaklanmamış ise o kimse o fiilden dolayı suçlanamaz» dı. Mahkeme salonlarında barbarlığa karşı cezalar verilirken, bodrum katında da Robert Kemper'm. gardiyanları ile savcı, mahpuslara eziyet ediyorlardı.

Bu oyunun prensibi sadece şeklî olarak gözüküyordu. Çünkü cezalar tamamen uydurma ve sahte vesikalara dayanılarak veriliyordu. Temerküz kamplarında insanlığa karşı işlenen suçlar, tarafsız hâkimlerin önüne getirilmeli ve yalnız mağlupların değil galip devletlerin de barbarca hareketleri cezalandırılmalıydı.

Eğer bu yapılsaydı, asıl suçlular, üzerindeki kara lekeyi hiç bir zaman atamıyacaklardı. Fakat Yahudi intikam metodları tatbik edilerek baz hakiki suçlular mağdur gibi gösterildi.

Nüremberg mahkemelerinde; Amerikan, Rus, Fransız ve İngiliz hâkimleri oturuyordu, fakat tek bir muzaffer kuvvet mahkeme ediyor ve cezalandırıyordu: Yu-da!...

Şimdi artık sahnelerin arkasında nelerin olduğunu biliyoruz. Bir Yahudi olan Robert M. Kempner Baş Savcı General Taylor'um, arkasında çalışıyordu. Morris Ame-han da Kempner'e yardım ediyordu. Nüremberg'te mahkeme binalarında; hâkimler ve suçlular hariç, Yahudilerden başka insan yoktu. Ljudljanka ve M.V.D.

teşkilâtlarının mensupları da «Harb Suçluları» ile alâkalı
Nüremberg, D a c h a u ve di-160

LOUIS M ARSCHALK O

YAHUDİ

161

ğer mahkemelerden farklı değildi. Tamamiyle Yahudilerden
teşekkül etmişlerdi.

Şahitlerin büyük bir çoğunluğu da Yahudiydi ve bunlardan
Maurice Bardeche'-nin yazdığına göre, onların tek çabası
kinlerini mahkeme sırasında gizlemek ve başkaları üzerinde
bir tarafsızlık tesiri bırakmaktı. Mahkemeye çağırılan şahit
240 iken, 300.000 yazılı ifadenin yeminsiz olarak kabul
edilmesi bu «adalet gösterisi» nin en büyük
hususiyetlerindendir. Bu yazılı takrirlerin çoğunun da doğru
olmadığını söylemeğe de ayrıca lüzum yoktur.

Mahkûm edilen mahpuslar aynen Sovyet zindanla-rındaki
işkencelere maruz kaldılar. Julius Stereicher kan içinde
kalıncaya kadar kırbaçlanmış ve heladan su içmeğe
zorlanmıştı. Daha sonra, Amerika Birleşik Devletleri
üniforması giymiş

Yahudiler sırayla ağzına tükürmüşler ve bir zencinin ayağını
öptürmüşlerdir.

Schwabish Hall hapishanesinde Adolf Hitler'xa genç subayları
vücutlarından kan fişkirıncaya kadar kırbaçlanmışlar ve sonra
yere yatırılarak cinsiyet organları çiğnenmiştir. Malmendy
Mahkemelerinde ise mahpuslar sırayla bağlanmışlar ve
haklarındaki ithamları kabul ettikten sonra serbest
bırakılmışlardır. Sepp Dietrich ve Joachim Paiper'den alman
böyle «itiraflar» neticesinde Leibstandard Garde «suçlu bir
müessese» sayılmıştır.

Bir S.S. generali olan Oswald Pohl, mahkemeler sırasında
merhametsizce dövülmüş, istenilen ifadeyi imzalayıncaya
kadar yüzü tanmmıyacak hale getirilmiştir. Amerikan silâhlı
kuvvetleri üniformalarını giyen Yahudiler, S.S.

subayı Weisse de Frankfurt ve Dachau'-da aynı şekilde eziyet
etmişlerdi. Malmedy Mahkemelerinde Amerikan üniformalı

Yahudi zâlimleri, hususî askerlerden de böyle zorla istedikleri ifadeleri almışlardır. Amerikalı Senatör Mc Carthy bu hadiselerle ilgilenirken 20 Mayıs 1949'da Amerikan Basınına şu beyanatı vermiştir:

Zannederim ki, mağlûp düşmanlarımızla alâkalı olarak dünya bizden Amerika kanunî prensiplerini ve mahkeme şekillerini ispat etmemizi beklemiştir. Halbuki, bunun yerine, Gestapo ve M.V.D. usulleri kullanılmıştır. Mahpusların dövüldüğüne, kötü muamele gördüğüne ve maddeten işkenceye maruz kaldığına dair deliller işittim ve vesikalar okudum. Bunlar sahte mahkemelere çıkarılmışlar ve düzme idamlar seyretmişlerdir. Ailelerinin elinden iâşe karnelerinin alınacağı söylenmiştir. Bütün bu olanlar istenilen ifadelerin alınmasını kat'ileştirmek için Baş Savcının tasvibi ile yapılmıştır.»

İşkencelerden ayrı olarak, mahpusları mahkûm etmek için sahne vesikalar da tanzim edilmiştir. Şartlar, itham edici delillerin hazırlanmasına aykırı bir karakter arz etmiyordu. Bu hakikatin ve adaletin tahrifinden başka bir şey değildi. «Madrid» adlı bir mecmua Nüremberg Mahkemeleri hakkında dolaşan bazı söylentileri yayınladı ve Amerikan Yahudilerinden bir kısmını temerküz kamplarını müze haline getirip, Amerikan turistlerine, gazetecilerine ve diğer davetlilere para mukabilinde gösterdiklerini yazdı. Mumyadan mankenlerle «gaz odası» yemden yapıldı. Bir kampta «gaz odası» mevcut değilse bile -ki çoğunda yoktu- onlar mütehassıs stüdyo metodları ile birer tane icad etmişlerdir.

Fotoğraf hilesi yapılarak basılan resimler yalnız Dünya Yahyidi Meclisi tarafından ve benzeri Yahudi teşekkülleri tarafından değil, Robert M. Kempner'in şefliğini yaptığı Savcı Bürosu tarafından da kullanılı-

F. : 11 yordu. İktisat Vekili Funk ile alâkalı bir resimde, kamplarda öldürülen Yahudilere âid olduğu iddia edilen altın dişler ve bir gözlük görülmekteydi.

Bugün umumiyetle bilinmektedir ki, Frankfurt şehri zaptedildikten sonra bu filmleri buraya Amerikan Yahudileri getirmişlerdir. Nüremberg Mahkemelerinde gösterilen ve umumî efkârı sanıkların aleyhine döndürmek gayesini güden

«Todesmühle» (Ölüm Değirmeni) adlı meşhur film de sahteydi.

Yahudiler daima arka plânda kalmak taktiklerine devam etmişlerdir. Hâkimler Hıristiyan olmalarına rağmen tamamen Hıristiyanlık ruhunu kaybetmiş kimselerdi.

Eütün itham edici deliller -sahte filmler, vesikalar, itiraflar Yahudi savcıları, C.İ.C. ajanları, yalancı şahitler ve geri plânda çalışan diğerleri tarafından hazırlanmıştır. Baş Savcılık Bürosunu Robert M. Kemp-ner ile birlikte idare eden General Taylor casusluk için ve hâkimlerin fikirlerini kontrol etmek için bir «araş tırma servisi» kurmuştu. Baş Savcılık Bürosu mensuplarının yüzde altmışını Hitler'in ırk kanunlarının çıkması ile Almanya'yı terk etmek zorunda kalanlar teşkil ediyordu. Bir Amerikalı avukat olan Ear Car-rol'ım tecrübelerine dayanarak söylediğine göre Nüremberg Mahkemelerinde vazife almış Amerikalıların yüzde onu bile doğuştan Amerikalı değildi.

Nüremberg intikam kampanyasının hakiki temelini ortaya koyan bir Amerikalı hâkim, Justice Weners-turm'dur. Kendisi, Güneydoğu'da kumandanlık yapmış ve

«harb suçu»ndan sanık bazı Alman generallerinin tahkikatını yapan mahkeme Heyeti'nin başında bulunuyordu. Wenersturm, Nüremberg'teki vazifesinden istifa etmiş ve Amerika'ya dönme tehlikesini göze almıştır. Hareketinden yarım saat önce «Chicago Tribüne» (Yahudi olmayanların elinde olan bir gazete) muhabirine, uçağı Amerika'ya inmeden yayınlamamak şartı ile bir beyanat vermiştir. Beyanat şu noktaları ihtiva etmekteydi: 1. Nüremberg Askerî Mahkemesince ortaya konan yüksek idealler, Nüremberg Mahkemesinde gerçekleşmedi.

2. Mağlûpları, yalnızca galiplerin muhakeme etmesi, hakiki adalet demek olmamıştır.

3. İddia makamı azaları yeni bir kanunî umde takip edecekleri yerde tamamen şahsî ihtiras ve kinleri ile hareket ediyorlardı.

4: İddia Makamı, müdafaaları elinden geldiği kadar engellemeğe çalışıyor ve delil toplamalarını imkânsızlaştırıyordu.

5. General Taylor idaresindeki Tahkikat Hey'eti Askerî Mahkemenin kararını yerine getirmek için elinden geleni yapmıştır.

6. Nüremberg Mahkemesinin yüzde doksanı siyasî veya ırkî tesirlerle karar veren taraflarından teşekkür etmiştir.

7. Tahkikat mercii, Askerî Mahkemenin göstermelik tâli mevkilerini

«Amerikalılar» ile doldurmayı bilmişti.

8. Nüremberg Mahkemelerinin asıl gayesi Almanlara liderlerinin suçlarını göstermekti ve bu gaye, mahkemelerin üzerine kuruldukları temel taşı teşkil ediyordu. Eğer vâki olacakları yedi ay önceden bilseydim Nüremberg'e asla gitmezdim. (Das Letzte Wort über Nürnberg (Nüremberg hakkında Son Söz) Der Weg yayını sayfa 57.)

«Justice Wenersturm neden Amerika'ya varmadan beyanatının yayınlanmasını istemedi?» diye bir sual

1C5

sorulunca İngiliz basın müfessirlerinden bir yazar şu kurnazca cevabı vermiştir:

«Çünkü Justice Wenersturm hava kazalarının Amerika'da pek seyrek görülür şeylerden olmadığını biliyordu.»

Böylece görülebiliyor ki, Amerikalıların bile hayatı Yahova'nın intikamından kurtulamıyor. Nüremberg ne Amerikan ne de İngiliz zihniyetinin eseri olmayıp tamamen Yahudi «Kabile Nazizmi» nin tipik işiydi. Şu bir hakikattir ki, adalet, Yahudilerin eline bir kere düştü mü artık adalet diye bir şey kalmaz.

Onun için, Nüremberg Mahkemelerinde savcılar için Protokoller 'den başka tatbik edilecek kanun yoktu.

Nüremberg'te Yahova'nın intikamının rol oynadığı yalnız takip edilen zihniyetten değil, aynı zamanda istatistiklerden de anlaşılmaktadır. Nüremberg Mahkemesinde vazife alan 3.000 insandan 2.400'ü Yahudi idi. Bu rakkam, gerçeği kâfi derecede anlatmaktadır! Fakat Nüremberg trajedisinin arkasında bir gaye daha görülmektedir: Nüremberg cezaları

ile, bütün Dünyaya zulüm... Bu mahkemeler, karşı gelenleri susturmak, Yahudiliği tenkit etmeye cesaret edecekleri «harb suçlusu» diye damgalamak ve hakiki hâdiselerin şahitlerini temizlemek içindi.

Yukarıda bahsedilen gayelerden ayrı olarak daha başka ve hattâ daha büyük gayeye ulaşıldı: Yahudi olmayan milletlerin işbirliğinin önlenmesi... Gaye, Alman halkını Amerika'dan nefret ettirmektir. Dünya Yahudiliği, Amerika'nın Boşlevizme karşı yapacağı mücadelede Almanlardan yardım isteyeceği zamanın geleceğini biliyordu. Bütün cezalar Amerika adına verildiğinden hiç bir Avrupa ülkesi Amerika'yı desteklemek için silâhı eline almayacaktı.

Yahudiler gayelerine ulaştılar ve bu, 1945 ile 1951 senelerinde Amerika'nın Sovyetler Birliği seviyesine inmesiyle görüldü.

Bu intikamı yürütenler ne Washington'xm Amerika'sı, ne Magna Carata 'mn İngiltere'si ve ne de Dekart'm Fransa'sıydı. Nüremberg'te hâkim yerine oturan

«Purim'in ruhu» idi. Est-her'in kitabı: «... ve düşmanlarının sayısı yetmişbeş

bindi...» der. Haman'm sahte suçlayıcısı, Kraliçe Est-her'in ruhu Hristiyan Avrupa'ya yalancı şahitler bulmak, sahte imzalı vesikalar hazırlamak, hileli filimler çekmek, hapislerdeki masum insanlara eziyet etmek ve tarihi kandırmak için geri dönmüştü.

Hainliğin zaferi ve hâinlerin mükâfatlandırılması bugün bütün Dünyayı kederlendiren bir netice olmuştur. Nüremberg, memleketine hainlik edenleri beraat ettirmiş ve doğruluk yeminlerini tutanları ise mahkûm etmiştir. Böylece vatanperverlik ile hainlik arasındaki uçurum ortadan kalkmıştır. Hangi memleket aldatıl-mahydı? Tabîî Hitler'iriki... Fakat belki de Washing-ton'uriki de...

Julius Rosenberg ve atom casusları gibi kimseleri beraat ettiren hükümlerin benzerleri Nüremberg'te verilmişti. Herşeye rağmen, zulmedenlerin çoğunlukla Yahudi oldukları zaman, Yahudi nazarında Amerikan aleyhtarı tezahür gösterdi ki, diğer milletlere karşı işlenen bütün suçlar meşru kabul edilmiştir. İngiliz Askerî Kanunu İngiliz askerine emirlere

şartsız itaati emrederken, Alman askerleri emre itaatten dolayı ölüme mahkûm edildiler. Suçlular mükâfatlandırılmıştı. Böylelikle devletleri ayakta tutan an'anevî itaat kaybolmuş oldu.

Nüremberg Mahkemesi yalnız intikamın değil fakat bir ahlâk çöküşünün de remzi haline geldi. Nüremberg Mahkemesi harbin tahrip ettiği aç bir Avrupa'nın 166

LOUIS MARSCHALKO

tfAHUDİ

167

karaborsası oldu. Mark Lautern, Nuremberg Mahkeme-sindeki bu haksızlığın resmini şöyle çizmektedir: «Hepsi geldiler: Salamon'lav, Schlossberger'ler ve Rabinoviç'ler. Bunlar iki ölüm kararı veya iki idam arasında Amerikan sigaraları, kıymetli porselen, altın, gümüş, kürk ve sanat eserleri ile meşgul olurlardı.»

Mr. Salamonson saatlerin mütehassısıydı; Mr. Sterling, yağlı boya resimlerden anlardı; Mr. Cohen ise vagon dolusu kahve veya Amerikan sigarası ısmarladı.

Kraliçe Esther'in halkı önünde ölüm cezasına veya müebbet hapse çarptırılmış yeni flamanlar durmaktaydılar; bunlar kendilerinden nefret edenlerin, kendilerine işkence yapanların, karaborsacıların Lehar'ın «Şen Dul»

operetinden duydukları marşı duyuyorlardı:

Da geh ich in PX

Dort bin ich bis halb sechs!

16 Ekim 1946 günü, gece yarısı, onbir Avrupalı «harb suçlusu» darağacına doğru yola koyuldular. Ve o sırada bir mucize oldu. Ölümün kapısında mağlûplar galiplerine karşı bir zafer kazandılar. İlk olarak Zoachim von Ribbentrop sessizce öldü. Onu şık üniforması ve parlak çizimleri ile darağacı sehпасına adımını atan General Wilhelm takip etti. Ölmeden önce şunları söyledi:

«İki milyon Alman askeri, memleketi için öldü. Ben de çocuklarımı takip etmek üzereyim!»

Sonra sıra Dr. Ernst Kaltenbrunner'deydi:

«Memleketimi ve Alman halkını bütün kalbimle sevdim. İyi şanslar Almanya!»

Dr. Alfred Rosenberg sessizce, sert bir yüz ve muazzam bir metanetle cellâda ve mezara doğru yürüdü ve Dr. Hans Frank tarafından takip edildi. Bu iki adam,

Doğuda kayboldukları iddia edilen Yahudilerin mes'-ulleri olarak asılıyorlardı.

Bir sonraki kurban Reich vekili Dr. Wilhelm Frick idi.

Asılmadan önce «Almanya baki!» diye bağırdı.

Darağacında onu Julius Streicher takip etti. Kendisini Blitt adında,

«Yahudi aleyhtarlar-ı » m temizlemekle ün salmış bir New York Yahudisi yakalamıştı. Streicher, kendisini ve memleketini müdafaa eden liderleri darağacının beklediğini belki de biliyordu. Seyircilere dönerek Nüremberg hakkındaki bütün hakikati şöyle özetledi:

«Bu 1946 tarihli bir Purim bayramıdır!»

Ondan sonra gelen Dr. Fntz Schankel şunları söyledi:

«Suçsuz ölüyorum. Amerikan askerlerine ve onların subaylarına hürmet ediyorum, fakat Amerikan adaletine hayır!»

General Alfred Johl dik başı ile sehpayaya ayak bastı ve arkasından onu Arthur Seys-Inquart takip etti:

«Temenni ederim ki, bu idam İkinci Dünya Savaşı trajedisinin son vak'ası olsun!» dedi.

Belki şu da remzi bir gerçektir ki, askerî cellât John C. Woods Short da bir Yahudi idi. «Harb suçluları» m asması 143 dakika aldı.

Gururla «Bu akıllıca iş,» dedi «insanı iyi bir içkiye hak kazandırıyor!»

Sonra «Life» muhabirleri birinci sayfada basılmak üzere elinde ipe onun resimlerini çektiler. Bunlardan sonra elbetteki

içkiye hak kazanmıştı. Fakat Julius Streicher'in bir kehâneti hâkimlerin ve cellatların kulaklarında çınlamaktadır. Onun darağacmdan şöyle seslendiğini duymuşlardı:

«Unutmayın! Bundan sonra sizin sıranız gelecek!

Bolşeviklerle birlikte asılacaksınız!»

^

T.C.

ecı r»ı tur riikiKicocİTirel

İdamdan yarım saat önce siyanür içen Hermann Goring hücrelerinde ölü olarak bulunmuştu. İngiliz, Amerikan ve Rus temsilcileri Führer'in sığımağının harabeleri arasında hırsıyla Hitler'in vücudunu aramaktaydılar. Geobele ailesi ile birlikte yok oldu. Önce altı çocuğunu öldürdü ve sonra intihar etti. Bormann da kayboldu. Himmler İngiliz-Yahudi tahkikatçıların eline düşünce siyanür içerek intihar etti. Robert Ley de Nüremberg Mahkemesinde intihar etti.

Milano'da, önce kurşuna dizilerek öldürülen Mussolini ayaklarından baş

aşağı asıldı. Nüremberg'de görülen son sahne Almanya'nın üzerine «harb suçluları» nin küllerini serpen uçaklardı. Bu iş, «Purim cinneti »nden uyanan hâkimlerin ve taraf tutanların korkularını temsil ediyordu.

Fransa'da, ihtiyar gri saçlı General Petian, « V e r d u n K a l e s i »ni Almanlara karşı müdafaa etmediği için bir kalede müebbet hapse mahkûm edildi.

Sonra Fransız Başvekili Premier idam mangasının karşısında cesaretle durdu. O da siyanür içmişti, fakat doktorlar tekrar öldürmek için iki saat onu kurtarmağa çalıştılar. Ve, sonunda, silâhların karşısına çıkarken kararlarının neticesini görmek istemeyen hâkimler, idam sırasında hapishane arabasının arkasına saklanmışlardır. Laval, zehirin tesiri ile çok kötü bir durumda olmasına rağmen bir sandalyede oturarak idam edilmeyi reddetti. Sendelemesine rağmen, kendinde şu sözleri söyleme kuvvetini bulmuştu:

«Bir Fransız Başvekili dik ölür!»

Ateş emrini kendi vermiş, fakat kurşunlar hedefi bulmamıştı. Sonradan Fransız Başvekili kafasının arkasından sıkılan bir tabanca ile öldürüldü.

Norveç'te, Başvekil Quisling, Akershus Hapishanesinin avlusunda kurşuna dizildi ve idam mangasının mensupları karşılarında Bolşevizmin en eski düşmanlarından biri olan mahkûmun cesaretinin tesiri altında kaldılar.

Macar lideri Ferenc Szalasi vekilleri ile birlikte idam edildi. Ondan önceki Devlet Reisi Mklos Horthy idamın baş şahitlerinden biri ve inkâr etmesine rağmen «Yahudi kanunları» nin tasdikçi-si idi. Ferenc Szalasi, kendinden önce idam edilmiş kabine arkadaşlarını darağaçlarda askerce selâmlıya-rak kendi kaderine doğru yürüdü. O kadar cesurcasma ölmüştü ki; idamını gösteren Sovyet filmi' kısa zaman sonra sinemalardan kaldırılmıştır. Macaristan'ın dört başvekil yardımcısı Lazslo Bardossy, Bela Imredy, Dome Sztojay ve Jenö Szollosi de darağaçlarda aynı cesaretle hayatlarını kaybettiler. Onların aleyhine maziye dönük kanunlar yapan ve onlar hakkında karar verenler hemen hemen istisnasız olarak «Dünya Hakimleri »ndendiler. Lazslo Bardossy'e «Yahudi aleyhtarı» da denemezdi. Onun tek suçu Bolşevizme karşı harb ilân etmiş olmasıydı. Yahudi mahallelerinden boşalan kesif kalabalığa ve idamını seyretmeğe gelen intikam dolu seyircilere bağırarak son duasını haykırmıştı:

«Oh Allahım! Macaristan'ı bu haydutlardan kurtar!»

Romanya'da, Romanya'nın en büyük kahramanlarından Mareşal Antonescu idam edilmişti. Yugoslavya'da, vatansever çetelerin lideri Drazsa Mihajloviç ise Mojse Pijade'mn kasaplarının kurbanı olmuştu. Müstakil Slovakya'nın Başvekili ve aynı zamanda bir papaz olan Dr. Joseph Tiso da 18 Nisan 1947'de bir darağacında can vermişti. İntikam kilise liderlerine karşı bile müsamaha göstermiyordu. Papa bile İsa'nın ruhunu büyük mason Eduard Benes'in ellerinden kurta-ramamıştı.

Benes, «Tiso aşılmalıdır» demişti.

Sekiz veya dokuz devletin başkanları, başbakanları ve liderleri «Yeni Purim» sırasında idam edildiler. Fakat kendi

milletlerinin gözünde bunlar harb suçlusu değil millî şehidlerin birer remzi idiler. Bunları isimsiz şehidler, yeminine bağlı askerler, mütefekkirler, gazeteciler, çiftçiler ve din adamları takip etti. Böylece, yalnız «Yahudi aleyhtarı n a z i l e r » ve «faşistler»

değil fakat yapılan tecavüzlerin muhafazaları doğru olmayacak şehidleri de ortadan kaldırıldı. Meselâ, Macaristan'da üniversite profesörü ve Avrupa'da eczacılık sahasında bir otorite olan Ferene Orsos bir «harb suçlusu» idi, çünkü Polonya ordusu subaylarını K a t y n 'de öldürenlerin Almanlar değil Bolşevikler olduğunu teyid eden vesikayı imzalamıştı. Mümkündür ki, Amerikalılar Streicher'in kehanetinin gerçekleşmekte olduğunu hissetmeğe başlamışlardır:

«Unutmayın! Bundan sonra sizin sıranız gelecek! Bolşeviklerle birlikte asılacaksınız!»

Amerika'ya yapılacak en büyük hizmet, tecavüzlerin Amerikalılar tarafından değil fakat «Yahudi Dünyası» tarafından yapıldığını ve Nü-remberg'in yeni bir kanunu değil, Purim'in dehşetini temsil ettiğini açıklamak olacaktır.

Nürenberg'te yalnız mağlûplar ve suç ortakları öldürülemedi. Yahudi maliyesinin ilk suç şahidlerinden biri Amerika'nın efsanevî kahramanı, Almanya'yı işgal eden Amerika Birleşik Devletleri Ordusu Komutanı, «zırhlı birliklerin şövalyesi»

General Patton olmuştur, Amerika'ya göç eden bir ailenin oğlu olan Patton, Nazizmin şeytanca bir plân olduğunu düşünürdü. Propagandacılar, gazeteciler ve devlet adamları bunu söylerlerken o çoktan bunun farkındaydı. Almanya'ya aynı kinle gitti. Nazilerin cezalandırılması gerektiğini savunuyordu. Sonra, karargâhın civarındaki mandrada çalışan bir kız yoluna çıktı. Kız ona

«kumandanın villâsı»nm arkasında olanlardan bahsetti. Şehirlere yollanan sütlerin Morgenthau'nun çocukları tarafından nasıl döküldüğünü, kalabalık esir kamplarında Nazilerin değil sadece vazifelerini yaptıklarından dolayı Alman askerlerinin nasıl hapsedildiklerini, işçilerin evlerinden temerküz kamplarının eski sakinleri tarafından nasıl

kovulduğunu, hastanelerde kâfi süt olmadığından Yahudi doktorların doğan her dört çocuktan birinin iğne ile ödürülmesini nasıl emrettiklerini anlattı.

General Patton Alman köylü kadınının sözlerinin doğru olup olmadığını kendi gözleri ile görmek için araştırmaya koyuldu. Sivil bir elbise ile bir

«Dünya Cehennemi» olan bu bölgeyi karış karış gezdi hapishanelerde ve esir kamplarında Almanlara eziyet edenlerin Amerikan çocukları değil Yahova'nın çocukları olduğunu gördü. O andan itibaren Amerika Birleşik Devletleri Ordusu subayları açlıktan yarı ölü hale gelmiş harb esirlerine, kâfi derecede yiyecek verme emrini aldılar ve Askerî Polis artık bebeklerin sütünü yollara dökmediler.

General Patton Amerika ve dolayısıyla Yuda için dövüşmesine rağmen Moraent-hau plânını tatbik etmeğe hazır değildi. Fakat başka bir general Morgenthau plânına hizmet etmeğe gönüllüydü: bunun adı Dwight Eisenhower idi.

«Zırhlı Birlikler Şövalyesi» ni Nürnberg'te suçlamak mümkün değildi. Onun için Patton sahnelerin arkasında suçlandı ve ölüme mahkûm edildi. Fakat onu suçlayan hakimler Nürnberg'te Alman liderlerini mahkûm edenlerdi. Bugün gayet iyi bilinmektedir ki,

bir «Amerikan» otomobilinin Patton'un arabasına çarpması C.I.C. ajanları tarafından plânlanan bir kaza idi. Bu «kaza» neticesinde Patton ağır yaralandı. Hemen bir cankurtaran arabasına kondu, fakat bu vasıta da yolda büyük bir Amerikan kamyonu ile çarpıştı. Aynı anda «Dünya Hakimleri» nin çok korktuğu bir şey cebinden kayboldu.

General; «Küçük siyah bir defterim var! Amerika Birleşik Devletleri'ne geri dönünce bununla herşeyi yerinden oynatacağım,» demişti.

Fakat gözlerini kapamadan önce, Keitel'm, Joül ve Streicher'ıa Nürnberg'te darağaçlarma giderken gördükleri aynı düşman yüzleri görmüştü.

Ne var ki, belirli kişiler Nürnberg'te duruşmalara çıkarılamamışlardı.

Frankfurt «Yahudi Meselesini Araştırma Enstitüsü» azaları ve temsilcileri ile

«Wel Dienst» (Dünya Servisi) mensupları Amerikan C.I.C. teşkilâtının1 Yahudi mensupları tarafından en başta yakalanmaları gereken insanlardı. Fakat bunlar mütecavizlere sadece bir kaç kelime söylediler: ‘

«Pekâlâ öyleyse! Nüremberg Mahkemesine çıkmağa hazırız, fakat gizli vesikalarımız ile Yahudilerin hakiki harb suçluları olduğunu ispat edeceğiz.

Aynı zamanda «Dünya Servisi» nin bir nazi teşkilâtı olmadığını da ortaya koyacağız. Yirmiüç memleketin temsilcileri bu teşkilâta mensuptur. Bunların arasında bir Amerikalı Reis yardımcısı, İsveç Generalleri, İngiliz aristokrasisinin en değerli azaları ve Güney Afrika Birliği Reisi bulunmaktadır.»

Bu Alman teşekküllerinin liderleri, «Dünya Hakimleri» tarafından nefret edilmelerine rağmen, itham bile edilmediler. Acele ile serbest bırakıldılar ve Nüremberg kararnamelerini okuyanlar «suçlu müesseseler» arasında Frankfurt Araştırma Enstitüsü ile «Dünya Servisi»™, bulamadılar.

Yahudiler için, bu grupların liderlerinin mahkemede «müdafaa» yapmaları kadar nahoş bir şey olamazdı.

Bir İngiliz gazetesi olan «Union» 19 Ocak 1952 tarihli nüshasında, Almanya’dan Amerikan işgal mıntıkası ile nahoş bir haber aldıklarını yazdı. İlk Yahudi Sinagogu, Georing ve diğer Nasyonel Sosyalist liderlerin ölüm cezasına çarptırıldıkları Nüremberg Adliye Sarayı haline getirilmişti. Alman halk efkârını liderlerinin Dünya Yahudiliği tarafından öldürüldüğü’ ne ikna etmek için bundan başka delil lâzım mıdır?

Ve böylece Nüremberg mahkeme salonu «Ye’ n i P u r i m » in ebedî bir remzi olarak kalacaktır. Çünkü 1952’de «Yahova’nın zaferi» şerefine yeni bir sinagog meydana getirilmiştir.

ALTI MİLYON YAHUDİNİN AKİBETİ NE OLMUŞTU?

İkinci Dünya Harbi’nde kendisini muharib bir parti olarak ilân eden

«Yahudilik» büyük kayıplardan muzdaripti. Diğer milletler, ölüleri için yas tutarlar, onlar için âbideler dikerler ve hatıraları için yıldö-nümleri düzenlerler. Yahudiliğin dünya hâkimiyetine doğru basamak olarak kullandılar.

Onlara siyasî bir yatırım ve kuvvet kazanmada tesirli bir âlet gözü ile bakıyorlardı. Diğer insanların kahramanlarının mezarında ve abidelerinde hatıraları için çiçek açarken Yahudi mezarlarında, bugün bile, propaganda nutukları atılmaktadır. Diğer milletlerin insanları annelerinin mezarına çiçek koyarken, Yahudi annelerinin mezarları başında şu çirkin haykırırlar duyulmaktadır: «Bana da U.N.R.R.A.'da bir yer verin! Benim annem de Naziler tarafından öldürüldü!»

Harbten sağ çıkanlar için Auswitz ve Bergen - Bel-sen'deki mezarlar barbarlığa karşı ebedî bir remz teşkil etmemiştir. Holhwood, onlar sayesinde muazzam iş yapmış ve yabancılar Yahudi mezarlarının başında korku ile durmuşlardır. Temerküz kamplarını öğrenince Hristiyanlığın tepkisi şu oldu:

«Utanç verici bir tecavüz!» Fakat Yahudi milliyetçiliğinin başlıkları kükredi: Bir Dünya skandalı! Harbten kurtulanlar Dünyanın merhametini kazandıkları kadar intikam ve «Dünya Hâkimiyeti» hakkını da elde ettiler.

Bütün bunların Dünya tarihinde bir eşi daha yoktur.

Hristiyan Dünyasının tepkisi esef, şok ve hiddet oldu. Fakat Yahudiler şöyle dediler:

«İmtiyaz istiyoruz! Annem, kızkardeşim ve babam Nazilere kurban oldular.»

Kurbanlar müşterek mezarlarında yatarlarken New York milyonerleri suratlarında asık bir ifade ile işlerine devam ediyorlardı.

Diğer milletlerin de, belki Yahudilerden, daha çek ölüleri ve kurbanları olmuştu. Altı milyon insan, Ukrayna'da Kremlin plânlarından dolayı açlıktan ölmüştü, ama Dünya Ukrayna'yı imtiyazlarla mükâfatlandırmadı. Katyn Ormanları

'nda müşterek mezarlara gömülü kurbanların kimsesiz kalanlarına çift tayın verilmedi. Brno ölüm yürüyüşünden

kurtulanlara da tazminat verilmedi. Bromberg, Prag veya Yugoslavya katliamlarının suçluları Nüremberg'te asılmadılar.

«Altı milyon şehid!» diye Yahudi gazeteleri, Nüremberg hâkimleri, filmler ve radyo istasyonları ilân ettiler.

Altı milyon!... Bütün Yahudi olmayanlar korku ile büzülmüşken, bir tek kimse bile dünya şantajının merkezi olan bu sahte rakam hakkında ortaya çıkıp da bir şey söylemeğe cesaret edemiyordu.

Temerküz kampları hakkında son ana kadar hiç bir şey bilmeyen fakat umumî cezaya çarptırılan. Almanlar Altı milyon! diye bağııyordu.

Fakat hakikatte bu altı milyon kurban neredeydi?

Nüremberg Baş Savcısı General Taylor'a, bu altı milyon rakamını nereden çıkardığı sorulduğunda, bunun S. S. Generali Ohllendorf'un itirafından elde edildiğini söylemişti. Nüremberg soruşturmaları sırasında Ohllendorf öldürülen Yahudilerin bu kadar olduğunu ileri sürmüştü. Daha sonra Amerikan Yahudilerinin bu « i t i r a f »ı Ohllendorf'a işkence yaparak aldığı meydana çıktı. S.S. grup liderleri Oswald Pohl ile Berger'e de aynı şekilde işkence yapılmıştı. Yahudi «ölüleri» nin bu yüksek rakamını desteklemek için sahte vesikalar da kullanılıyordu. Bu rakam aynı zamanda Amerikan C.I.C.

servisinden oldukça acaip bir kimse olan Dr. Wilhelm Hoettl tarafından da verilmiştir. Bu zat Walter Hagen takma adı altında çeşitli kitaplar yazmıştır.

Kendisi Amerika lehine şahit olarak Nüremberg'te görünmüştü. «Der Weg»den (Sayı 3, 1954, sayfa 203) öğrendiğimize göre, onun altı milyon Yahudinin ölümü ile alâkalı şahitliği tek delil olarak kabul edilmişti. Aynı zamanda Sovyetler hesabına casusluk da yapmıştı. Nüremberg duruşmalarında Amerika Birleşik Devletleri subayı olarak vazife alan Vi-yana'dan iki Yahudi göçmeni Per ger ve Verger ile birlikte çalışmıştı.

Yahudileri imha temayülü ekseriyetle Hitler'in harb öncesi nutuklarından birinde söylediği şu söze bağlanır:

«Eğer Yahudiler bu harbi kaybederse, sulh taraftarları Avrupa'da artık Yahudi bulamayacaklardır!»

Fakat hâlâ bir sual mevcuttur: Hitler, Yahudi meselesini nasıl halletmek istemişti?

1939'da Sven Hedin, Yahudilerin Avrupa'dan tehciri için Goering'e bir teklif vermişti.

Goering, «Bu plân çok calibi dikkat ve pratiktir,» «ve onu desteklemekten büyük memnuniyet duyarım. >> dedi. «Eğer pratik olursa emrinizde olacağım!»

(Sven Hedin: Ohne Auftrag in Berlin).

Parti tarafından bir broşür şeklinde bastırılan diğer bir proje de Yahudileri Madagaskar Adası'na yerleştirmektir. Vatansız bir millete vatan verilmeliydi. Filistin bütün Avrupa Yahudilerini alacak ve besleyecek genişlikte değildi. Ayrıca İsrail'in doğuşu Arap Dünyası ile devamlı bir harb demektir.

Hakikaten günümüze kadar durum böyle olmuştur.

«New York Times» Gazetesi harpten sonra Dünya nüfusunun istatistiklerini yayınlayınca Hitler siyaseti ile alâkalı olarak en güvenilir delili ileri sürmüştü

oldu. Gazetenin yazdığına göre, Hitler 40.000 Yahudinin Almanya'dan göç etmesine izin vermişti. Eğer Yahudilerin hepsini katletmek isteseydi, bu göçmenlerin Almanya'dan çıkmasına imkân yoktu.

Dünya Yahudi Kongresi «Dağılmada Birlik» adlı yayınında (sayfa 377) belirttiğine göre; «Alman Yahudilerinin ekseriyeti harb patlamadan Almanya'yı ter-ketmeğe muvaffak oldu...»

Dünya Yahudileri biliyor ve açıkça görüyorlardı ki, İkinci Dünya Harbi, bilhassa Bolşevik mağlûbiyeti vukuunda, bir çok Yahudinin hayatına malolacaktır.

Yahudilerin, altı milyon ırkdaşının öldüğünü söyleyerek sonradan Dünyaya şantaj yapabilmeleri için kurbanlara ihtiyaçları vardı. «Yahudi aleyhtar 1 1 9 1 »nı susturacak ve Dünya kuvvetini ellerine geçirecek bir psikolojik silâhın bulunma şansının çok az olduğunu açıkça biliyorlardı. Almanya'daki Kris-tallnacht hâdiselerinden sonra, Amerika,

Fransa ve İngiltere tarafından idare edilen kırksekiz memleket aralarında bir konferans topladılar. Konferansın tek mevzuu Almanya'da tehdit altında bulunan Yahudilerin nasıl kurtarılabilceğı ile alâkalı idi. Bir harb halinde Avrupa Yahudilerinin durumunun şüpheli görüldüğü bütün gruplarca malûm olmasına rağmen toplantı müsbet bir netice almamadan sona erdi. İngiltere, Al-F. : 12

man Yahudilerini almağa hazır değildi. Amerika, Alman Yahudilerini kabul edecek durumda olmasına rağmen bazı perde arkası Yahudi kuvvetleri bu çözüm yolunu sabote ettiler. Böyle bir teşebbüsü baltalıyanlar, bunun «nazi aleyhtarı»

propagandanın sonu olacağını biliyorlardı. Belki zıt gibi görünmesine rağmen, Alman Nasyonal Sosyalizminin Yahudi aleyhtarı karakteri Dünya Yahudiliğı için kullanışlı gözüktü. Dünya Yahudiliğı, bir çok Yahudinin hayatına malolacağına bildikleri halde bir İkinci Dünya Harbi istiyordu.

Harbin patlamasından sonra, bütün bu tehcir plânları suya düştü. Fakat Almanlar hakikaten ellerindeki Yahudileri imha etmek istiyorlar mıydı? Bu zor inanılır bir söylentidir. Polonya'nın işgalinden sonra, Polonya Yahudi kasabalarının resimleri «Signal» adlı Alman resimli mecmuasında basıldı. Emniyet sebebi ile Yahudilerin ayrı yaşaması harb esnasında anlayışla karşılanabilir.

Fakat Almanların onları imha etmeye niyetleri olsaydı, Alman Ordusu için ufak işler yaparak geçimlerini temin eden Yahudilerin resimleri Alman resmî propaganda organları tarafından yayınlanmazdı. «Signal» Mecmuası ayrıca Yahudi kasabalarında ihtikârı önlemek için basılan hususî banknotların da resimlerini bastı. Bu kasabaların iç idaresi Yahudilerin seçtiğı hey'et tarafından yürütölüyordu. Bu şekilde bir düzenin doğru olup olmadığı bir mesele teşkil edebilir. Bir saf Yahudi kasabası, mütevazi içtimaî bir müessesedir, barbarlık yeri değildir. Bu, bir ırkın imhası için kurulmuş bir teşkilât değildir.

Unutulmamalıdır ki, İngiltere Mosley faşistlerini ve diğer birçoklarını esir kamplarına koyarken Birleşik Amerika, sınırdışı edilen Almanları ve Japonları kabul ediyordu

«Signal» ın bu sayısı o zardan Avrupa'nın her yerinde bulunabilirdi.

«Dünya iradesi» o zamanlar bu saf Yahudi kasabalarına ses çıkarmamıştı.

Yahudi mes'elesinin çözümü demekle ne kastediliyordu? Maurice Bardeche'in

«Nüremberg on la Ter-re Promisş» adlı kitabı Nüremberg Mahkemelerini tahlil ederken bu suale de cevap vermektedir:

«Mahkemelerdeki vesikalardan açıkça anlaşıldığına göre Nasyonal Sosyalizm liderlerin de tasvip ettiği gibi Yahudi mes'elesinin çözümü, bütün Yahudileri kendilerine ayrılmış bir yere toplamak ve burayı Yahudilerin hususî yeri diye adlandırmak demektir.»

Peki öyleyse, Alman temerküz kampları nereden doğmuştur?

«München Illustrierte» adlı ve 1958 tarihli bir yayının belirttiğine göre, bu suale Nüremberg Mahkemelerinde çok calibi dikkat bir cevap verilmiştir. Bir Yahudi ve aynı zamanda Berlin'deki Amerikan Konsolosluğunun Birinci Sekreteri olan Raymond H. Geist, 1933'de Nasyonal Sosyalizmin kuruluşuyla yemin altında bir beyanat vermişti. Bu beyanatta Geist, kuvvetin el değiştirdiği ilk günlerde, Gestapo'nun kurbanlarının sayısı bir kaç yüz bini geçmişti.

Fakat Nüremberg Mahkemelerinin baş müdafii Hermann Goering'e bu husus sorulduğunda Amerikalı hâkime şöyle cevap vermişti:

«Başlangıçta pek tabiî olarak iktidarın muayyen bir derecede kötü muamelesi olmuş ve bazen bundan masumlar da zarar görmüşlerdir, fakat hareketin cesametine nazaran bu Alman uyanışının tarihteki en kansız ve en disiplinli ihtilâli olduğunu söyleyebilirim.»

İlk olarak temerküz kamplarına komünist liderleri gönderilmişti. Alman Komünist Partisi lideri Thalman'm da hapse atıldığını öğrenen Goering onu yanı-

na çağırtmış ve şöyle demişti:

-

«Sevgili Thalman! Kuvveti kaybetmemize rağmen dövülmediniz, fakat hiç şüphem yok ki; siz olsaydınız beni astırırdınız.»

«Pek tabîî!» diye cevaplamıştı Komünist lideri.

Bu vak'a, ilk başlarda Alman temerküz kamplarında hiç Yahudi bulunmadığını herşeyden daha iyi olarak ispat etmektedir.

Asıl hedef Yahudiler için Doğu'da hususî bir «devlet» vücuda getirmektir.

Proje buydu ve Alman harb propagandası yapan gazete ve mecmualar bu mevzu ile ilgili bir çok resimler bastılar. Bunlar herbirinde Yahudi cemaatinin bir kısmının yaşadığı ve çalıştığı modern kasabalardan ibaretti. Almanlar harbi kazanacaklarına ikna edildiğinden Yahudileri Avrupa'dan çıkaracaklarını plânlıyorlardı. Halbuki Doğu'daki Yahudi kasabaları devamlı bir karakter arz-etmiyor aksine Yahudiler için geçici bir yerleşme yeri olarak görülüyordu.

Peki, bu ne dereceye kadar doğru veya yanlış? Bu suale en iyi cevabı belki, Boer Sa-vaşı'nda erkekten çok kadın öldüren İngiltere verebilirdi.

Halbuki, İngilizler hiç bir şekilde Boerleri katletmekten dolayı suçlanamazlardı. Çünkü bazı emniyet tedbirleri almışlardı. Yahudilerin inkâr etmedikleri kine karşı Almanların emniyet tedbiri alması daha makûl gözükmekteydi.

Almanlar Doğu Yahudilerini hakikaten katletmek istemişler miydi? Onların böyle bir niyetlerinin olmadığı dolaylı bir delille sabittir. Mukim bölgelerin, kiliselerin, hastanelerin ve işçi malikânelerinin hava bombardımanı sırasında harpten yılmış insanların arasından mes'uliyetsiz sesler, Almanya'daki Yahudi işçilerin rehine tutulmasını hay kırıyorlardı. «Sokaktaki adam» basit aklıyla, masum kadın ve çocukların üzerine hava bombardımanı emreden Batı Yahudilerinden intikam almak için Almanya'daki Yahudi kadın ve çocuklarının da bu bombardımanlarda ölmesi gerektiğine inanıyordu. Fakat partinin kendisi ve liderleri bu tekliflere yüz vermediler.

Doğu devletlerinde, meselâ, Ukrayna ve Polonya’ da Yahudiler çok kayıp verdiler. Fakat 1943 senesine kadar kimse sözde kitle cinayetlerinden haberdar olmadı. Bu kayıplar Almanların onları rehine alması için zorlandığı sırada Ukrayna çete savaşlarında verildi. Bu rehinelerin arasında büyük sayıda Yahudi vardı ve bilindiği gibi Yahudiler çetecilerin tarafını tutmuşlardı. Burada ortaya çıkan bir sual, bir ordunun çetecilere karşı yaptığı kanlı bir savaşta rehine tutmağa hakkı olup olmadığıdır. İnsanlık açısından bu şüphelidir. Halbuki Nüremberg Mahkemeleri sırasında muhtelif şahitler General Eisenhower’ın imzalamış

olduğu ve Harz Dağları ‘nda bulunmuş bir emri doğrulamaktadır. Bu emre göre her öldürülen Amerikan askerine karşılık yirmi Alman esiri idâm edilecekti. Şü nokta da kayda değer ki, Kore Savaşlarında Amerikalılar için çetecilere karşı «Alman metodları» tatbik etmesi tavsiye edilmişti. Çetecilerin saklandığından şüphe edilen bütün kasabalar yeryüzünden silindi. 26 Ağustos 1950 tarihli «Colliers»

Mecmuasının yirmibeşinci sayfasında yakalanan çeteciler ile rehinelerin resimleri neşredildi. Fotoğrafların altında şu yazı okunuyordu: «Harbin vak’aları göstermektedir ki, Asya’da insan hayatına pek az değer verilmektedir.

İhanet ettikleri zannıyla yakalanan Güney Koreliler idâm yerine götürülmek üzere kamyonlara bindiril-mislerdir. «(Bazen kurşuna dizilmeden kemikleri kırılıyordu.) »

Bu resimlerde Koreli çetecilere Amerikan askerleri muhafızlık ediyordu.

Böylece, görülüyor ki, McArt-hur kadar Eisenhower de rehin alma taraftarı idi.

Fakat Alman emniyet kuvvetleri mensupları aynı tabiattaki emirlere itaat ettiklerinden dolayı ölüme mahkûm edildiler.

Bugünün vak’alarını İkinci Dünya Harbi sırasındaki vak’alarla mukayese etmek oldukça alâka çekicidir. Hemen her gazetede İngilizlerin M a u Mau’-lan nasıl merhametsizce öldürdüklerini okumaktayız. Bir gün 130 kişi ölüyor, diğer bir gün 34 M a u M a u daha katlediliyor. Fakat «Dünya iradesi»,

İngiltere'nin düzeni sağlayabilmesi için böyle sert tedbirleri almasının lüzumlu olduğunu açıklıyor.

Fakat hiç şüphe yoktur ki, Varşova Yahudi mahallelerinde ayaklananlar en az Mau Mau katilleri kadar merhametsiz ve en az onlar kadar kana susamışlardır.

Yahudilik kendisini «cenkçi bir parti» olarak ilân etmiş ve Avrupa üzerinde bunu denemeye girişmişti. Fakat Batı ve Sovyet radyo istasyonları da Avrupa Yahudiliğinin softalığını kızıştırmak için bir dakika bile geri kalmamıştır.

Bomba geçmez sığınaklardan Dünyaya seslenen spikerler Almanların elinde eziyet çeken Yahudilerden bahsetmişlerdir.

Çete savaşlarında kaybolan hayatlar, Almanların Yahudileri temizlemek niyetini göstermez. Kamplar sağlık yetkililerinin devamlı bakımı altında olup Avrupa'nın işgaline yani 1944 Haziran'ına kadar muntazaman kontrol edilmişlerdir.

Her insan için asgarî iki metre küp yer hesaplanmıştı. Bremen yakınındaki Belsen kampında 15 bin esire yetecek kadar yer vardı. Bu kamp aslında bir hapisane ile değiştirmelik olarak kullanılıyordu. Esirler muntazaman tıbbî bakım altındaydılar. Ciddî bir şekilde hasta olanlar hastaneye Isevkediliyordu. Daha hafif vak'alarda kampta tedavi yoluna gidiliyordu. «Umumî Tahkikat Bürosu»

araştırmalarına devam ediyor ve suçsuz bulduklarını memleketlerine gönderiyordu.

Suçlu bulunanlar ise askerî mahkemeler tarafından ölüme mahkûm ediliyor ve idam ediliyorlardı. 1944 senesinde tabîî ölümlerin sayısı ayda ortalama 200 idi.

Fakat bombardımanlar Almanya'nın münakale sistemini felce uğrattınca, iaşe temini de intizamını kaybetti ve neticede salgın hastalıklar başgösterdi. Kamp muhafızlarının esirlere karşı tutumları daha sertleşti. Fakat her söylenene rağmen Belsen bir imha kampı değildi. Peki öyleyse neden orası Amerikan Yahudilerinin hazırladığı bir filmde işkence yeri olarak gösterilmişti? Bu ne çeşit bir propagandadır? Eğer bir kıtlık çıkmışsa bundan kim mes'uldür? Almanlar mı yoksa,

Müttefikler mi? Hangisi kamplarda daha çok felâkete sebep olmuştu?

Yahudi milliyetçilerinin Fransa'daki yeraltı gazetesi «Shem» 8 Temmuz 1944'te Doğu Almanya esir kamplarındaki yaşama şartları ile alâkalı bir makale yayınladı. Bu haberler Yahudilerden, Yahudilere verildiğinden ve direkt tecrübeye dayandığından bunları emin bir kaynak olarak ele alabiliriz. Haberde; Byslo-witz, Chrszno, Kattowitz, Meisso, Lager, Oberlaganbie-lau, Waldenburg ve Thereisenstadt kampları hakkında teferruatlı malûmata rastlanmaktadır. Bir kamptaki hayat esirleri için çok zor görünmesine rağmen, başka birinde daha rahat, bir üçüncüsünde ise oldukça iyi geçmektedir. Umumî olarak konuşulacak olursa, mevkıfların yaşayışları sıkı murakabe altında, fakat bakımlı olmaktadır.

Kadınlar hafif ev işleri yapmak zorunda idiler. Erkekler ise yol inşaatında veya tamirlerinde çalıştırılmakta idiler. Meslek sahipleri ise kendi sahalarındaki işleri yapıyorlardı. Bu Yahudi gazetesinin raporunda katliam veya kötü muameleden tek kelime dahi söz edilmiyordu. Bu kayıtlarda gaz odalarından, imha kamplarından ve çocuk katlinden de bahis yoktu. Tam aksine! .«Shem» Gazetesi, iki ile beş yaşları arasındaki çocukların Berlin'de Alman Kızıl Haç'ı ve Umumî Sağlık Dairesi'nin idaresinde bulunan çocuk yuvalarına gönderildiklerini yazmaktadır.

Öyleyse, Dünya, altı milyon Yahudinin katli masalına nasıl inandı?

Todesmuhle (Ölüm Değirmeni) adlı propaganda filmindeki gaz odası sahneleri ile cesetler arasında nerelerde filme alındı?

1945 senesinin sonunda Davhau temerküz kampında yeni misafirler görüldü.

Fakat artık bunlar Yahudi değil, mağlûp Alman halkının bir kısmı yani «harb suçluları» idi. Bunlara en kısa zamanda ilâve binalar inşa edilmesi emri verildi. Fakat herşeyden önce, kampların bahçe güzellikleri bozulmalıydı, çünkü sık sinemaya giden Amerikalılar bir filmi görmeye geldikleri zaman, hele bir korku filmi seyredeceklerini düşündükleri

sırada onları Yahudilerin bu güzel binalarda ve bahçelerde ızdırap çektiklerine inandırmak bir hayli g olacaktı.

Böylece işçilere bir kan çukuru kazmaları emri verildi. Bu çukurdan kanı boşaltacak kanallar da açıldı ki Yahudilerin kanı nasıl dereler halinde akıtıldı diye Dünyayı inan-dırabilsinler. Banyolar, giyinme odaları, kabul salonları yapılmalıydı ki, bunlar gaz odaları gibi görünsün-ler. Bu görünüşü verebilmek için betondan ayrı bir bina yapıldı ve duvarları ufak delikler açıldı. Bunlar bugün halen teşhir edilmekte ve ziyaretçilere öldürücü «lm gazı »nm bu deliklerden verildiği anlatılmaktadır. Esir işçilere ayrıca «kurbanların enselerinen kurşunlandıkları bir idam sahası» inşa etmeleri için de emir verilmişti.

Bavyera Hükümeti'nin Devlet Vekili yardımcısı ve aynı zamanda da temerküz kamplarından çıkan Alman Yahudilerinin başı olan Philip Auerbach kampta bir « î d â m ağacı »nm da bulunması fikrini ortaya attı. Parktaki bir am ağacı yerinden sklerek oraya nakledildi ve Auerbach'm şansına bu ağacın enine uzanan bir de dalı bulunmaktaydı. Bu dalın ucu kesildi ve geri kalan kısmı uzun zaman iplerle aşındırıldı. Sonunda oldukça parlayan bu dal günde yüzlerce Yahudinin asıldığını ispat eden bir delil haline geldi.

Yahudiler bu kampı bir işkence salonuna çevirmişler ve kapısına da üzerinde orada 238.000 Yahudinin öldürüldüğünü yazan bir tabelâ asmışlardı. Fakat ceset yakma fırınının sadece iki bölümü vardı. 238.000 cesedin yakılması için bu fırınların hiç durmaksızın üç sene çalıştırılması gerekirdi ve bu takdirde de 530 ton insan külünün nakledilmesi ortaya çıkardı.

1949'da para ile konuşturulan bir Polonyalının verdiği malûmata göre, bir Amerikan Yahudisi olan C.I.C. vazifelisi kampın sebze bahçesinde kazılara başlamıştı. Bütün yorucu gayretlerine rağmen neticede ne kl ne de Yahudi cesedi bulabildi. İki fırından birinin harbten sonra Todesmuhle filminin çekimi için inşa edilmiş olduğundan bunda şaşılacak bir nokta olmaması gerekir.

Alman başpiskoposu Kardinal Faulhaber Amerikalılara, 1944 Eylülünde Münih'te yapılan hava hücumlarında otuzbin kişinin öldüğünü bildirmişti. Bu kurbanların Dachau fırınında

yakılmasını Alman yetkililerinden talep eden başpiskoposun bizzat kendisi idi. Fakat maalesef bu plân yürütülemedi. Tek fırını olan ceset yakma odası bütün bu kurbanları yakacak kapasitede olmadığı gibi Yahudileri de yakmamıştı. Burada yakılan yegâne cesetler eceliyle ölenlerin cesetleriydi.

Auerbach'm hikâyesini tamamlamak için onun, 1952 yılında sahte vesika tanzim ederek aslen hayatta olmayan Yahudilere yüklü miktarda para vermekten sanık olarak hapse mahkûm edildiğini kaydetmek lâzımdır.

Diğer «deliller» de aynı şekilde hazırlanmıştı. Birleşik Amerika Ordusu'nun üniformaları içindeki Yahudiler Baş Polis'e bir Alman şehrinin fotoğrafını göstermişler ve şöyle demişlerdir: «Şuraya bakın, anladığımıza göre, cesetleri bu resimde de görülebilen 20.000 Yahudinin öldürülmesini siz emretmişsiniz!» Fotoğraf bir çukura doldurulmuş parça parça cesetleri gösteriyordu. Fakat Baş Polis kısaca cevap verdi: «Bunlar Yahudilerin cesetleri değil, hava hücumlarında ölen bu şehrin sakinleridir. Bunların hepsi Almandır.

Aklıma gelmişken şunu da söyleyebilirim, polis kuvvetlerinin şefi iken bu resmin çekilmesini de ben emretmiştim.»

Yahudi propagandacıları, film prodüktörleri, gazetecileri ve C.I.C.

vazifelilerinin şişirip yaydıkları altı milyon katledilmiş Yahudi masalı ile alâkalı olarak bugün daha binlerce benzer delil uydurabilirler.

Peki, hatıralarına Manhattan'da âbide dikilmek istenen altı milyon Yahudiye aslında ne olmuştu?

«Baseler Nachrichten» 12 Haziran 1946'da Ceno-va'da Yahudi Dünya Meclisi'nin ileri gelen âzalarının katıldığı bir basın toplantısında New York delegesi Dr. M. Perizweig'in şöyle konuştuğunu yazdı: «Nasyonal Sosyalizmin ve Faşizmin yıkılması Yahudi aleyhtarlığımın öldürdüğü yedi milyon Yahudinin hayatına maloldu. Bugün Avrupa'da sağ kalan Yahudiler bir buçuk milyondur.»

Fakat öteki sayısında «Baseler Nachrichten» Yahudileri bu propaganda rakamını ispat etmeğe sert bir dille davet eden bir

Amerikalının yazısını koymağa mecbur edildi. Bu yazıya göre, ilk önce bu rakam doğru ise Yahudiliğin harbteki kaybı, İngiltere, Amerika, Avustralya, Kanada, Yeni Zelanda, Fransa, Belçika, Hollanda ve Danimarka'nın kayıpları toplamından daha fazla olduğu neticesi çıkıyordu.

Burada en dikkate değer husus, 1933'te Sovyetler Birliği'ndekiler hariç Avrupa Yahudilerinin sayısı 5.600.000 idi. Bu rakamı Amerikan Yahudi Meclisi 11

Ocak 1945 tarihli «New York Times» Gazetesinde yayınlanan istatistiklerden çok iyi bilir. Bu 5.600.000 Ya-hudiden 21 Haziran 1941 tarihine kadar hiçbir vak'-

anın olmadığı Doğu Polonya'da Molotov - Ribbentrop hattı ötesindeki bir milyonunu çıkarmamız gerekir. «Baseler Nachrichten» istatistiklerine göre Sovyet Rus-ya'dakiler hariç Avrupa'da beş milyon Yahudi yaşıyordu. Fakat bu beş

milyonun içinden tarafsız memleketlerde oturanlar çıkarılmalıdır. Çünkü onlara savaş sırasında bir şey olmamıştır. 1942 Dünya Yıllığı'nın istatistik rakamlarına göre Cebelitarık'ta, İngiltere Ada-ları'nda, Portekiz, İspanya, İsviçre, İsveç, İrlanda ve Türkiye'de yaşayan Yahudilerin sayısı 420.000 idi.

Netice olarak, Nasyonal Sosyalizmin ulaşabildiği Yahudilerin sayısı asla 4.500.000 den fazla değildi. Yine aynı tarafsız haber menşei «Baseler Nacchrichten») 1933 ve 1945 yılları arasında hazırlanan Yahudoi istatistik bilgilerine dayanarak İngiltere, İsveç, İspanya, Portekiz, Avustralya, Çin, Hindistan ve Filistin'e göç eden 1.500.000 Yahudinin Amerika Birleşik Devletlerine gidenler sayılmazsa Almanya, Avustralya, Polonya veya Çekoslovakya pasaportu taşıyanların yüzde seksenini teşkil ettiğini yazmaktadır. «Baseler Nachrich-ten»in raporuna göre yarım milyon Yahudi de Hitler, Rusya'ya karşı harekete geçmeden Sibiry'a kaçmışlardı. Öyleyse Hitler'in tesiri altına alabileceği Yahudi sayısı iki buçuk milyonu geçmez. Fakat 1946 da yine Rusya hariç tutulursa hâlâ 1.559.600 Yahudi Avrupa'da yaşamaktaydı!

«Fakat bugün bir şey kesindir: Yahudi kayıplarının beş ilâ altı milyon olduğu tahmini (Filistin Komitesinin kabul ettiği bir

tahmin) mutlak bir saçmalıktır. Makûl olan azamî Yahudi kurbanlarının sayısı bir ilâ bir buçuk milyon olabilir, çünkü Hitler ve Himni-ler'm ulaşabileceği yerlerde bundan fazla Yahudi yoktu. Hemen kaydetmeliyiz ki, Yahudilerin hakiki kayıpları bu rakamın çok altındaydı.»

Amerikalı bazı yetkililer temerküz kamplarında kati olarak kaç kişinin kaybolduğunu meydana çıkarmak gayesi ile harbten sonra bir araştırma yaptılar.

1951'de yayınlanan raporlarına göre bu kamplarda 1,2 milyon insan ölmüştür. Bu rakam Yahudileri, çingeneleri, Ukraynalıları ve bütün diğer milletleri içine almaktadır. Buna göre kaybolan Yahudilerin sayısı azamî 500,000 veya 600,000'i geçmez. Bunun yanında, Hıristiyan milletler daha fazla kayıp vermişlerdir.

Meselâ bütün nüfusu Dünya Yahudilerinin sayısı kadar olan küçük Macar Milletini ele alalım. Macaristan'ın harb kurbanları, hava hücumlarında ölenler ve Sibirya'nın ölüm kamplarında açlıktan veya soğuktan ölenler dahil en az bir milyona ulaşmıştı. Almanya'nın kayıpları acaba ne kadardır? Üç milyon altı yüz bin Alman askeri Dünya Yahudileri tarafından harbte öldürülmüştü. Bir milyon ikiyüz bin sivil bombardıman sırasında, iki milyon dörtyüz bin Doğu Almanyalı, altıyüz bin Sudeten

Almanı ve ikiyüzbin Alman tabiiyetli yabancı ise harb sonrasında katledilerek öldürüldüler. Bir milyon dörtyüz bin Alman, hapishanelerde, P.D.W. kamplarında veya Müttefikler ile Sovyetlerin temerküz kamplarında can verdiler.

Bu vak'aların ve rakamların ortaya koyduğu korkunç hakikatlere karşılık harbin hakiki katilleri Yahudi katliamı efsanesini uydurmağa ve bütün Yahudi resmî teşekkülleri ile «New York Times» v.s. gibi bütün Yahudi basınının desteklediği bu muazzam yalan propagandayı yapmağa mecbur kaldılar. «New York Times» 1 Mayıs 1946 tarihli nüshasında Yahudi kurbanlarının altı milyondan daha fazla olduğunu yazan meşhur istatistikleri yayınladı. 4 Şubat 1946 tarihli «Die Neue Zeitung» Gazetesinde yarı resmî bir Amerikan teşekkülünün hazırladığı istatistiklerde İkinci Dünya Harbi'nde kaybolan Yahudilerin sayısı 5.012.000

olarak tahmin edilmişti. İki istatistik de hokkabazlık şaheseri ve riyakarlık örneği idiler. Bunların hazırlayıcıları gayet açıktır ki, Dünyanın, olanlardan habersiz diğer nüfusuna dayanıyorlardı.

Churchill iki çeşit yalanın var olduğunu söylemiştir. Hayasız yalanlar ve istatistikler. Fakat bu yalanlar her iki çeşide de girmektedir. Görülüyor ki, istenilen neticeye ulaşmak için Yahudiler 1939'da Avrupa'da yaşayan ırkdaşlarını çoğaltmak istemişlerdir.

Fakat kurtulanların Yahudiler tarafından doğru rapor edilip edilmediği mes'elesi ortada kalmaktadır. Macarca yazılan ve Dünyanın bir çok yerinde basılan muhtelif Yahudi gazeteleri Macaristan'da altı milyon Yahudinin kurtulduğu fikrinde ısrar etmektedir. Bunun aksine «New York Times» Gazetesinin istatistikleri Macaristanda ölen Yahudilerin ve halk Cumhuri-
190

LOÜİS MARSCHALKO

yetinin idaresinde çalışan Budapeşte Merkez İstatistik Bürosu'na göre Macar Yahudilerinin kaybı yüz-yirmi bin idi. Fakat Macar İstatistik Bürosu'nun rakamları Macaristana' dönen Yahudilerin kanunî ölüm ilânlarına göre elde edilmiştir. Macaristan'a âid yerin noktalanarak Macaristan'dan gidenler kısmına hiç bir rakam yazılmamış olması alâka çekicidir. Bundan, Avusturya ve Almanya'da hiç Yahudi kalmadığı neticesi çıkarılabilir. Halbuki hakikat şudur ki, 35,000

Macar Yahudisi Sovyet idaresindeki Macaristan'a dönmüştür. Eğer bu rakam göz önüne alınırsa Macar Yahudilerinin kaybı 120.000 değil fakat 85.000 olur. «New York Times» Rusya'ya çalışmağa gidip de sonradan tevkif edilen 25.000 Macar Yahudisinin kayıp Macar Yahudileri listesine dahil edilmediğini not etmektedir.

Bunların hepsi sonradan sağ ve salim olarak Macaristan'a dönmüşlerdir. Böylece Macar Yahudilerinin kayıpları daha âdilâne bir şekilde ifade edilirse 60.000

rakamı ortaya çıkar.

Buna benzer istatistik hileleri Fransız Yahudileri ile alâkalı malûmatlarda da görülebilir. Nüremberg mahkemelerinde müddeiumumi ithamnamenin Fransa ile alâkalı bölümünde 12.000 Yahudinin ırkî sebeplerle sürüldüğünü iddia etmiştir.

«New York Times» 320. 000 Fransız Yahudisinden sadece 180.000'in kurtulmuş

olduğunu yazmaktadır. Yani 140.000 kişi kaybolmuştur. Fakat nasıl? diye sorabilirsiniz... Fransız müddeiumumisi 120.000 kişi sürüldü derken. Ayrıca, bunlardan çoğu da sonradan dönmüştür. Bradley'm «Fran-sanız» adlı kitabında, temerküz kamplarından kurtulan Yahudilerin Fransız halkına yaptığı eziyetleri okuyabilirsiniz.

Fakat daha büyük ve daha parlak hileler Yahudiliğin en büyük grupları olan Polonya ve Rusya ile alâkah istatistiklerde görülmektedir. Birleşik Dağıtım Komitesi ve «New York Times» in masallarına göre, üç milyon ikiyüzelli bin Polonyalı ve Rusyalı Yahudiden sadece seksen bini kurtulmuştu. En mükemmel yalan da Polonya sütununa göre Batı Almanya veya Avusturya'da hiç Polonyalı Yahudi kalmamış gözükmesiy-di. Halbuki karaborsada binlercesi kümelenmiştir! Fakat, ne yazık ki, hiç de hoş olmayan bir sürpriz hakikaten seksenbin Polonya Yahudisinin kurtulduğuna inananları uyandırdı. Yüzelli bin Polonyalı Yahudi aniden çıka geldiler ve gelmeleriyle Filistin ve Amerika'ya gönderilmeleri bir oldu. Göçleri göz açıp kapayıncaya kadar çabuk tamamlandı.

İşte dikkate değer başka bir nokta daha. Birleşik Dağıtım Komitesi'nin istatistiklerinde Sovyet Rusya'dan hiç bahsolunmamaktadır. Rus Yahudilerinin durumu neydi? Komite yalnız şu malûmatı vermektedir: «Kayıplar 139.000 kişidir.»

Fakat «New York Times» bu rakamı tashih ediyor ve Estonya, Latvia ve Litvanya'daki Yahudi nüfusu dahil 3.550.000 Rus Yahudisinden sadece 2 milyon 665.000

kişinin kurtulduğunu yazıyor. Yani 885.000 Baltık ve Rus Yahudisi kaybolmuştur.

Hiç şüphe yoktur ki; Yahudiler bu bölgelerde çok kayıp vermişlerdir. Alman orduları Doğu'da Yahudilere karşı zulüm

yapmamışlardır. Ukrayna halkı bir kaç bin Yahudi öldürmüştü, fakat Yahudi olduklarından değil, zâlim Bolşevikler oldukları için... Odesa'da Romen orduları, karargâhlarına yapılan bir baskın teşebbüsüne misilleme olarak bir katliama girişmişlerdi. Fakat Alman ordularının müdahalesi bu hadiseleri yatıştırdı.

Der Weg gazetesinin ispat ettiği gibi, sözde «tahkikat yapanlar»

Avrupa'ya 1945 senesinde gönderilmişti. Bu «tahkikat yapanlar» Hitler'den kaçmak için göz eden yüzde yüz Amerikalı ve Alman Yahudilerdi. Tahkikatlarına 1945'de başladılar ve kayıtları toplandığı zaman 12.000.000 Yahudinin Alman gaz odalarında öldüğü ileri sürüldü. Bu netice Yahudi Walter Lippman'ı bile çok göründü. «New York Herald Tribüne» gazetesi sütunlarında, Yahudilere, böyle şeylerle ancak kendilerine zarar verebileceklerini hatırlattı. Bu ikaz edici makaleden" sonra Almanlar tarafından «katledilen» Yahudilerin sayısı altı milyona düştü.

Propagandacıların iddia ettiği sayı kadar Yahudinin öldürülmesi mümkün müdür? Suali de her zaman sorulabilir. Almanların buna zamanı olmuş mudur? Bunun için elverişli imkânları var mıydı? Ve sonra, propaganda filmlerinde uydurma îdâm sahneleri yapmağa ne lüzum vardı? Yahudiler bu sahneleri, istatistikleri daha inanılır hale getirmiş olmak için uydurmuş olabilirler mi? Her zaman insan gücü sıkıntısı çeken Almanlar, Yahudileri harb bahanesi yapabilecekken onlar niye sistematik şekilde öldürsünler?...

İleri sürülen «katliam» 1944'ün ilk aylarından önce başlamıştır. Muhtelif

«kaynaklar » m kaydettiği gibi, Almanların kısa zamanda, yani 1944 başlarından harb sonuna kadar altı veya beş hattâ üç milyon Yahudiyi öldürmeleri inanılabilir bir husustur. Fakat herşeyden önce, bugün şu bir hakikattir ki, Alman halkı Yahudi kamplarının varlığını bilmiyordu. Öyleyse Almanlar'm, Prag meydanlarında yapılan derecesinde bir katliam yapmış olması düşünülemez.

Kamplarda nöbetçilik yapan pek az vazifeli vardı ve bunlar da daha sonra yerlerini aralarında Yahudilerin de bulunduğu kamp polislerine bıraktılar. Bütün Alman kuvvetlerine denk muazzam bir Yahudi top-Yani Almanlar cephane, yiyecek ve petrol nakletmelerinin bile güçleştiği bir devrede hep Yahudi mi naklettiler? Milyonların kitle halinde imhasının gizli kalmış olacağı akla yakın gelir mi? Rus Radyosu neden sustu? Ve Batı propagandacıları niye bir şey söylemediler? Alman General tabakasının ve Nasyonal Sosyalist Partinin en mahrem sırlarını bile casus ve hainler tarafından öğrendiklerine göre bu «katliam:) lan da fazlası ile bilmeleri gerekirdi. Bu vahşetlerden neden savaş sonrasına doğru bahsetmeğe başladılar?

Altı milyon Yahudinin katli ile alâkalı asıl hakikati demek ki; «Demir Perde »nin ve Amerikan politikacılarının mor kadife perdelerinin arkasında aramak gerekir.

1945 sonbaharı ile 1946 ilkbaharında Çekoslovakya, Polonya, Macaristan ve Bulgaristan yeni bir işgal beklerken nasıl oluyor da o kadar büyük Yahudi kalabalıkları buralarda gözükmüyor?

Bu suallerin çoğuna inanılır bir Yahudi şahit cevap vermektedir. Adı Louis Levine'dir. Amerikan Yahudi topluluğunun başkanıdır ve harbten sonra bütün Sovyet Rusya'yı dolaşmış ve buradaki Yahuddilerin durumunu anlatan bir rapor hazırlamıştır.

Levine, «Şikago'da 30 Ekim 1946 günü harbin başlangıcında,» demiştir ki,

«Hitler istilâcılarının tehditleri altında bulunan batı bölgelerinden ilk boşaltılanlar arasında Yahudiler de vardı ve bunlar Ural'ların doğusuna salimen gönderildiler. İki milyon Yahudi böylelikle kurtuldu.»

İşte dünya umumî efkârına tanıtılan ve Nüremberg mahkemelerinde «delil»

olarak ileri sürülen Yahudi ölüsünün iki milyonu. «Harb suçluları»

temizlendikten sonra bu iki milyon Yahu-

di muhacir Ural'larm arkasından ve Sovyetler Birli -ği'nde saklandıkları diğ er emin yerlerden çıkmışlardır.

Geri kalanlarına ne olmuştu? Öteki «ölü» Yahudiler neredeydi? Amerika, Kanada ve Güney Amerika'da inanılmaz bir hızla büyüyen Yahudi nüfusu bu suale cevap vermektedir. Avrupa'dan 1945'de göç eden bir buçuk milyon Yahudiden daha önce söz etmiştik. Ayrıca kırkbir bin Yahudinin de Avrupa'dan Amerika'ya gittiğini biliyoruz. İkinci Dünya Harbi boyunca ve daha önce Amerika Birleşik Devletleri'ne göç edenlerin yüzde yirmiyedi ilâ yüzde ellisini hattâ bazen yüzde seksenini Yahudiler teşkil ediyordu. İkinci Dünya Harbini takip eden beş senede Amerika'ya Yahudi seli devamlı aktı. Katolik Konferansına veya Dünya Kilise Servisi'ne geliyorlarmış gibi Hristiyan kisvesine bürünmüşlerdi. Yahudilerin D.

P. teşkilâtında diğ er bütün milletlerden daha fazla payı vardı. Fakat bu durum

«Muhaceret Akdi» ni «Yahudi aleyhtar 1 » sayan New York Senatörü Herbert H. Lehman'ı tatmin etmiyordu. Fakat New York ve Boston limanlarındaki muhaceret yetkilileri ve Amerikan Kon-solosluğu'ndaki vazifeliler «Yahudi aleyhtarı» olmaktan uzaktılar, çünkü hepsi istisnasız Yahudilerdi.

Son istatistiklere göre, Dünya Yahudilerinin sayısı onbeş milyondur. Fakat eğer durum hakikaten buysa, değil altı milyon, bir milyon Yahudinin bile öldürölmüş olması kat'î olarak imkânsızdır. Amerikan Yahudileri harbten beri iki milyon artmışlardır. Harbten önce Yahudi sinagoglarının sadece 4.081.242 faal âzası vardı. Kendilerini siyasî bakımlardan Yahudi sayc-ıılar fakat din bakımından onlardan ayrılanlar, Allah'ı ta-nımıynlar, dönmeler ve komünistler bu rakama dahil edilmemişlerdir. Herşeyden daha fazla güvenebileceğimiz lisan istatistiklerine bakarsak bu artışı daha iyi görebiliriz. Bunlara göre sadece New York'ta 2.270.000 kişi Yahudice konuşmaktadır. 1950 Dünya Yahudi Kongresi'ne göre de dünyadaki Yahudilerin sayısı sadece 11.473.353'dür. Bu malûmata rağmen Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Yahudi nüfusunun 7 milyona ulaştığı muhakkak görünmektedir. Yahudi tarihçisi ve Oxford

Üniversitesi hocalarından Dr. Cecil Roth, en kat'î neticeye varmıştır. Bu cesur tarihçi ve Yahudi lideri, 18 Mart 1952'de Kansas City'deki B'nai B'rit Je-huda Sinagogu'nda bir konferans vermiş

ve dünya Yahudi nüfusunun üçte ikisinin Amerika Birleşik Devletlerinde yaşadığını söylemiştir. Cecil Roth'a göre âzâlar da dahil dünya Yahudi nüfusu on milyondur. (Edmonson: Ben Şahidim, sayfa 57.) Nüremberg'in sahte istatistiklerinin temsil ettiği Yahudi <(ölüleri)>

aslında ya «Demir Per-d e »nin arkasında, ya da Roosevelt siyasetçilerinin mor perdesi arkasında idiler. Böylece İkinci Dünya Harbi'nde kaybolan Yahudilerin hakiki sayısının on katı kadar hileli istatistikler yapıldı. Birleşmiş Milletler altı milyon Yahudinin kurban olduğu vak'aya karışmak cesaretini gösteremedi ve Almanya ise askerî işgal altında olduğundan doğru malûmatın elde edilebileceği esir kamplarını açığa çıkaramadı. Fakat bu temerküz kampları sâkinlerinin isimlerini ihtiva eden listeler Federal Alman Hükümetinin arşivlerindedir.

Almanlar bunları neden basmağa cesaret edememişlerdir? Çünkü böyle yapsalardı Almanya'nın malî kalkınmasını engelleyeceklerdi.

Bu propaganda rakamı Dünya'mn sempatisini kazanmak için gerekli idi.

Kurbanların sayısını arttırmakla Dünya zaferi tekrarlanacak ve Yahudi olmıyanlara daha fazla eziyet etme imkânı doğacaktı.

Eğer Yahudiler hakikati açıklayıp, Yahudi kurbanlarının asıl rakamlarını verselerdi, bu yarışmada bir galibiyet kazanmış olacaktı. Fakat yalanları ile Dünyanın servetlerini dağıtmışlar ve o'nun sempatisini kazanmışlardır.

Yüzbinlerce kişi Yahudilerin «intikam cinneti» altında işkence görmüşlerdir.

Yine de bugün Avrupa'daki Yahudi kurbanlarının sayısı Hitler Rejiminde telef olan Yahudilerden daha fazladır. Bir gün gelecek, tarih Yahudiliğe kimin kötü davrandığına, kimin nasıl barbarlar olduğuna karar verecektir!.

6 Nisan 1951'de New York gazetesi «Aufbau»'da, «İsrail Şahit Arıyor»

başlığı altında Almanca olarak şu rica yayınlanmıştır: «Kudüs'teki İsrail Adalet Bakanlığı İkinci Dünya Harbi'nde insanlığa ve Yahudi Milletine karşı mezar suçu işleyenlerin araştırması için şahit aranmaktadır. Hemen hemen hepsi Yahudilere karşı işlenen cürümlerle mahkûm edilmiştir.» Ve şu isimler verilmiştir: Andre Banek, Mor-dechai Goldstein, Ria Regina Hanzoya, Jacop Honning-mann, Pinkus Pshetizky, Moses Puesitz, Dr. Joshua Sternberg ve Trenk Elsa. Bu sekiz kişinin yedisi Yahu-didir.

Gaddarlıkların yalnız SS.'lerden geldiğini bilen sokaktaki adam «Bu nasıl olabilir?» diye sorabilir. «Temerküz kamplarında Yahudiler öteki Yahudilere karşı nasıl zulüm yapabilir? Bu Naziler tarafından uydurulmuş bir hikâye olamaz mı?»

Bir New York Yahudi komünist gazetesi olan «The Hungarian Daily Journal (Magyar Jovo) Buenos Aires'in Siyonist gazetesi Hativka»da Sandor Grossman'm yayınlanmış bir makalesini sütunlarına almıştır:

«Dünya basınının dikkati Yahudi gazetelerinde yaymlanan raporlara çevrilmiştir.

Bu raporlara göre, Tel-Aviv Mahkemesi, KZ Polisi'nin (KZ — Temerküz kampı) muayyen âzalarının faaliyetlerini ışığa çıkarmak için uzun çalışmalar yapmaktadır. Bu arada Chedera'-da bir Yahudi doktorunun sürgündekilere kaba davrandığı öğrenilmiştir. Onları zehirli iğnelerle öldürdükü söylenmektedir.

(Nasıl olsa köpekler gibi öleceksiniz!) gerekçesiyle hastalara yardımı reddetmiştir.»

«Bu son araştırmalar KZ Polisi'nin inanılmaz ve korkunç zulmünü gün ışığına çıkarmıştır... Bu, Yahudi liderliğinin daha aşağı sınıflara karşı işlediği bir suçtur. Kendi bencil hisleri için kan kardeşlerini öldürmekten çekinmemişlerdir. Macaristan'da veya diğer faşist memleketlerde KZ Polisi'nin maarifçileri ile aralarını uzaklarda aramamıza lüzum yoktur.

Bu adamlar daima Yahudi dinî cemaatlerinin, bürolarının ve Yhudi içtimaî teşekküllerinin ön sıralarındaki adamlardır.»

Bu sözleri tarafgir bir «Yahudi aleyhtarı» değil, bir Yahudi gazetesinin sütunlarında bir Yahudi milliyetçi yazmaktadır. Ve aynı çeşitten vak'alarm eksiksiz bir listesi elimizde olmadığından onlardan bir iki tanesini kaydetmekle yetineceğiz.

Budapeşte'nin Sosyal Demokrat gazetesi «Neps-zava» nm Aralık 1946

nüshasının dördüncü sayfasında şu haber görüldü. Başlığı «Kırbaçlı Nelly'nin Korkunç İşleri» idi ve şöyle devam etmekteydi: Halk savcısı, Halk Mahkemesinin bir kâtibesi olan Mrs. Mor Klein'i itham etmiştir. Savcının isteği üzerine elde edilen malûmata göre, maznun Mrs. Mor Klein, «Kırbaçlı N e l l y » takma adı altında Bergen Belsen'de sekizyüz talihsiz insanı emrinde tuttuğu öğrenilmiştir. Hem ismini, hem de menşeyini saklamağa daima dikkat etmiş ve maskesini düşürmek isteyen herkesin ölümüne sebep olmuştur. İddianameye göre, «Kırbaçlı Nelly» bir bölük kumandanıydı ve akıl almaz işlerini bu mertebeden görürdü. Kış ortasında kadınlara banyodan önce ve sonra hamam kapısının önünde çıplak olarak saatlerce beklemelerini emretmişti. Bu suretle emri altındaki birçok kadının ölümüne sebep olmuştu.

Magda Loıvi adında sürgündeki bir kıza da kötü muamele etmişti. Kız onun bölüğünden olmamasına ve onun emri altında bulunmamasına rağmen yarım saat kamçılanmış ve vücudu yaradan tanınmayacak hale gelmişti. Kırbaçlı Nelly, çoğu zaman talihsiz esirlerin yaralarına haşlayıcı mayiler dökerek onlara acı çektirmekten zevk duyardı. Kendi bölüğü için ayrılan yemeği dağıtmak yerine onun içinden bir miktar çalardı. Dolayısıyie onun barakasında ölenler diğerlerinde ölenlerden kat kat daha fazlaydı.»

Mrs. Mor Klein halk mahkemesi tarafından ölüme mahkûm edildi ve suçlarının cezasını ödeyen tek harb suçlusı oldu.

Başka bir Budapeşte gazetesi, «Vilag» (Dünya), buna benzer bir vak'ayı 1947'de «Auswitz'de arkadaşlarını kamçılayan kadın» başlığı altında vermiştir.

Gazeteye göre «Dişi Kaplan K 1 a r a,» lüks lokantalardan birinde yakalanmıştır.

Haber şöyle devam etmektedir: «Bu sadist kadın Auswitz kampının A/7 numaralı barakasının kumandanı idi. Muhtelif şahitlerin ifadesine göre yirmibeş yaşındaki bu kadın, bir elinde sopa öteki elinde kırbaçla gezerdi. Sürgün kadınları merhametsizce kırbaçlar ve en ufak bir düzensizlik gördüğü zaman yatırarak göğüslerine ve sırtlarına tuğla yığdırırdı. Ayrıca yüzlerce genç kıızı ve yaşlı kadını bayılcaya kadar dizleri üzerinde durmağa zorlardı.»

Nüremberg'te ispat edildiği gibi, S.S. muhafızlar, esir kampları ile alâkalarını 1943 sonu ile 1944 başlarında kesmişlerdi. Kamplarda, kumandanın emrindeki personel kadrosundan ayrı olarak sadece Yahudi KZ Polisi ve bölük kumandanları kalmıştı.

Hakikatin söyleneceği zaman gelirse, Dünya, Yahudiliğe asıl zulmedenlerin kim olduğunu ve altı milyon «âvâre» Yahudiye ne olduğunu öğrenecektir.

MANEVÎ VE İKTİSADÎ YOK ETME

Öldürölen Yahudilerin muhteşem efsanesi, altı milyon hayalet, dünya hâkimlerinin çok işine yarayan bir sermaye yatırımı oldu. Biz kimseyi temize çıkarmak gayretinde değiliz ve İkinci Dünya Harbi'nde kaybolan Yahudilerin sayısı sadece 600.000 ise bile bu da büyük bir katliamdır. Fakat o zamanlarda, Almanların Prag'da katli, Moldavia Romenlerinin öldürölmesi, Yunanlıların, Macarların temizliğı v.s v.s. de büyük suçlardır.

Bir propaganda hikâyesi sayesinde Yahudi kurbanlarının hakiki sayısını on ile çarpınca, yalnız Tevrat'ın intikamını devam ettirmekle kalmadılar, aynı zamanda dünya halkına yaptıkları eziyetleri yenilemek için mazeret de bulmuş

oldular. Bu zulmün kat'î olarak gerçekleşmesi için Nüremberg'te vücutların öldürölmesi yetmiyordu, ruhlar da silinmeliydi... Yalnız «Alman Nazizmi» nin değil fakat «Hristiyanlığın ruhu» da... «Manevî Nüremberg »te asıl maznun Goering Rosenberg ve diğer liderleri değil, fakat İsa'nın şahsiyeti idi.

1946'da İsviçre'de bir Yahudi konferansı yapıldı. Bu konferansın ruznâmesinde İncil'in Yahudiliği kötü bir şekilde tasvir eden kısımlarının değiştirilmesi ve eski şeklin Dünyadaki bütün nüshalarının müsadere edilmesi teklifi vardı. (Maurice Bardeche: Nüremberg ve Vadediirr. j Toprak.) Aynı sıralarda Amsterdam Yahudileri, İsa'ya eski itibarını kazandırmak için onun Kudüs Mahkemesinde muhakeme edilmesini teklif ettiler. Tam bu sırada Hollywood'da da başku bir gösteri hazırlanıyordu. Dünya basını yamuk bacaklı Charlie Chaplin'in baş rolünü oynadığı yeni bir İsa filminin çevrildiğini haber verdi. Yine aynı devrede Yahudi hahamları Amerika Birleşik Devletleri mekteplerinde okutulan Hristiyan şarkılarının hislerini incittiğini öne sürerek yasaklanmalarını talep ettiler. Harb ikinci sekreterinin yardımcısı Anna Rosenberg, Kore Harbinde Yahudi gömülen mezarların taşma, «Haç» konulmasına müsaade etmedi.

Asrımızın en büyük Avrupa'lı yazarlarından sağır ve yarı kör Knut Hamsun manevî eziyetin tipik kur-banlarındandır. Bu şöhretli ve muhterem zat seksen-beş

yaşında olduğu halde deliliğe sürüklenerek susturuldu. Knut Hamsun saf Alman atalardan geldiğinden Nazizm'den çok Alman ideolojisi ile alâkalandı. Fakat Nasyonal Sosyalizmin bütün fikirlerini benimsemiş Dünya çapında meşhur bir mütefekkir otorite Yahudiliğe müsamaha gösteremezdi. Her halükârda Knut Hamsun'u dünyaya talih-siz, cahil ahmak olarak tanıtmak imkânsızdı. Böylece, gri saçlı seksenbeş yaşındaki Knut Hamsun «Norveç» mahkemesine çekildi ve «hıyanet» suçu ile muhakeme edildi. Sırf kocasının ismini taşıdığı için cezalandırılan karısı ile birlikte otuz gün hapis cezasına mahkûm oldu. Dünya hâkimlerinin uşağı olmadığı için suçlu idi. Arkasında altı milyon Yahudi şahidinin (!...) gölgesi olduğu için suçlu idi! Fakat büyük yazar Hristiyan Avrupa'nın katledilenler ve asılanları tarafını korkusuzca tutarak meydan okudu:

«Bekliye bilirim!» diye sesi ebediyetin yücelerinde yankılanmakta ve parçalanmış bir Avrupa'nın sadakati ile titreşmekteydi.

Hemen hemen teferruatına kadar Knut Hamsun'un - benzeyen bir de Ervin Guide Kolbenhayer trajedisi vardır. Kolbenhayer en büyük Alman yazarlarındandır ve

«Paracelsus. Hikâyesi»ni yazmıştır. Kendini mahkûm eden «Alman» mahkemesinin başına bir göçmen Yahudi getirilmişti. Allah vergisi kabiliyetlerini kullanarak hürriyet ve demokrasi içinde bir yazar sanki susturulabilirmiş gibi bu yazar

«çağrı» sını yapmaktan men edilmişti. Fakat Morgentau ruhlu zulme rağmen Kolbenhayer de hakikati açıklamaktan çekinmedi:

«Kendini müdafaa etmek isteyen ve mazeret arayanlar suçlu sayılırlar!»

Bugün çok iyi bilinen bir hakikattir ki; mütefekkirlerle karşı hazırlanan kara listeler S.S adamlarının harb suçlusu ilân edilmesinden çok önce Almanya'ya getirilmişti. Amerika Birleşik Devletleri'nden dönen ve çoğunluğunu softa Komünistlerin teşkil ettiği «Dünya Hâkimleri» Basın ileri gelenleri olarak bu listeleri de beraberlerinde getirmişlerdi. Amerikan üniforması giymelerine rağmen sadece Yahudiliğin intikamı dolu ruhunu taşıdıklarından Jefferson'un Amerika'sını temsil etmiyorlardı. Yahudi softa mütefekkirlerini de ihtiva eden bu başıbozuk kalabalık hür topraklardan gelen öldürücü bir hediye idi ve Yahudiliğin insancılık, hayırseverlik, vs. ile ilgili doktrinlerini hiçe sayıyordu. Bu insanların tek bir gayesi vardı: Cemiyet sınıfları ve meslekler arası çekişmeyi ve Hristiyanlığın üstünlüğünü ortadan kaldırmak.'

Muharebe sahalarında ve propagandalarda insanlığı hürriyeti ve maneviyatı için bir kavga yapıldığı söyleniyordu. Şimdi ise, Roosevelt'in Amerikası'ndan insanlık kültürünün merkezi Avrupa kıt'asına kara listeler, sansürler, işkence tehditleri getiriliyordu.

Amerikan Bayrağı himayesinde yürütülen bu manevî işkence Amerikanın şerefini düşürdü ve Amerikan hürriyet sloganlarının itibarını azalttı. Çünkü bugüne kadar bu katliamları tenkit eden resmî bir beyanname yayınlanmamıştır.

Kara listelerde Avrupa'nın ve asrımızın en büyük tabibi Sauerburch ve Batı Dünyasının en büyük sevk ve idarecisi Wilhelm Fartwangler vardı. Yahudilerin bu kara listeleri ayrıca Richard Strauss, Luise Ulrich, Emil Mannings, Herbert von Karajan, Clemens Krauss, Julius Patzak, Dünyaca meşhur kemancı Walther Giesecking, Vasa Prihoda, Paul Linke, Werner Krauss ve yüzlercesi yer alıyordu. Meşhur komedyen Fredl Weismann bile Hitler lehine şakalar yaptığı için mahkemeye getirilmişti. Bu yahudi terörü Gerhardt Hauptmann gibi bir dâhiye bile Dresden harabeleri için yazdığı bir iki satır acıklı sözden ötürü «şüpheli» damgasını vurmaktan çekinmedi. Leo Salzak « n a z i » olarak adlandırıldı ve Max Schmerling bir temerküz kampı lideri olarak vasıflandırıldı. Bazen ölüler bile bu listelere dahil ediliyordu. Meselâ Sovyet çalışma kampında iken ölen Heinrich George ile «Hollywood liberasyonu» olmadan çok önce ölen büyük besteci Paul Linke bunlar arasındaydı.

Gerhard Eisler bu manevî katliamın lideri idi. Tipik bir Yahudi ve hakiki bir komünist olan Eisler'i Mrs, Eleanor Roosevelt Amerika'ya kaçak olarak almış, daha sonra Doğu Almanya'ya resmen iltihak etmek üzere geri dönmüştü. Onunla beraber Amerikan üniformalı bir çok basın ve tiyatro mensubu da Avrupa'ya gelmişti. Göçmenler Batı Almanya'ya yerleştiler. Alman Nasyonal Sosyalizminin seçkin kişilerinin idamı onları tatmin etmemişti. Onlar Alman manevî hayatını tamamını ellerine almak istiyorlardı. Aynı sıralarda Komünizm yayılmağa başladı.

Bunu izah kolaydı: sahnenin arkasında müfrit Bolşevizm olduğu halde Amerikan üniformalı demokratik bir gösteri... Bu, Batı maskesi giymiş bir Yahudiydi.

McCarthy Araştırma Komitesinin dosyalarına göre, New York Entelijans Servisi'nin ajanı Cedric Henni Belfrage Basın ileri ge-lenlerinden idi. Tabiî gizli bir komünist idi. Başka bir komünist olan James Aaronson Alman gazetecilerine Alman demokrasisini nasıl kuracaklarını anlatmıştı. Bu adam General Eisenhower için bir basın programı hazırlamış ve General de askerliğin verdiği siyasî tecrübe ile önüne konan herşeyi tek soru bile sormadan imzalamıştır.

Fakat yalnız boğazlanan Avrupa hayatı değil, kazanılan manevî «Dünya Zaferi» de aşikâr hale gelmişti. Müspet tarafta, yeniden terbiye denilen bir çalışma başladı. Yahudi Basın mensupları Amerikan kütüphanelerini yine Yahudilerin Alman nazi halkını talim ve terbiye için yazdıkları Komünist eserlerle doldurdular. Hürriyet ve demokrasi adına gazetelerin basılması izne tâbi tutuldu. Fakat mazlum göçmenler ile Alman Komünistleri gündelik gazete basmak için öncelikle izin aldılar. Doğu Bolşevik Yahudileriyle bir çok münasebeti olan Batı Yahudileri şimdi kendilerini yıldızlı ve çizgili bayrağa sararak Alman halkını «yeniden terbiye »ye yani Komünist yapmağa koyulmuştu.

Dünya Hâkimleri Amerikan Demokrasisinin onlar için fazla ehemmiyetli olmadığını hissediyorlardı. Sovyet makineli tüfeği saçtığı korkuyla insanlığa karşı işlenen cürümleri örtbas etmek için tatminkâr bir yol olabilirdi. Yahudilik ise, bir Yahudinin istediğini yapabileceği istisnâ bir muhit yaratmağa çalıştılar. Bu çalışma aslında «harb cürümleri» nin değil de Yahudiliğe yapılanların suçlandığı Nüremberg mahkemeleri ile başladı. Dünya Yahudileri burada son harbin ek muzafferinin kendileri olduğunu açıkça ilân ettiler. Bu görüş Bolşevik idaresi altındaki sözde halk mahkemelerinde kanun haline geldi. Macaristan'da «Suçlu Usûl Akdi» bir Yahudi avukat ve Adalet Bakanı olan Istvan Ries ile Yahudi bir kadının kocası olan Zoltan Pfeiffer tarafından hazırlanmıştır. Bu kanunlara göre Yahudilere karşı yapılan en ufak şeyler bile Devlete ve halka karşı işlenen suçlar olarak sayılıyordu. Yine bu kanunlara göre, silâhlı kuvvetlerde Yahudilere karşı bir kişinin işlediği suçtan onun bağlı bulunduğu bütün birlik mesul tutulacaktı. Bu şekilde yüzlerce, binlerce masum insan asıldı veya hapsedildi. Bir fert, bir Yahudinin sürgünü sırasında güldüğü iddiasıyla mahkeme edilmiş ve iki sene hapse mahkûm edilmiştir. Kanuna göre, Yahudilere karşı hazırlanan bir tecavüzü «bir kimse önlemez» veya bizzat kendisi de bir tecavüzde bulunursa her iki halde de cezası ölümdür.

Yahudiler için hususî hak ve imtiyazların konulmuş olması bilhassa Avusturya ve Almanya'da açıkça görülüyordu. Bu meyanda, Almanlara karşı en ağır ölçüler konuldu. Yahudilerin mülkleri Hitler rejimi sırasında peşin parayla satın

alınmasına rağmen İkinci Dünya Harbi sonunda geri verilme zarureti hasıl oldu. Potsdam meclisi tarafından ihraç edilen on iki milyon insandan bir teki bile islâh olmadı; Ruslar tarafından yağma ve tecavüz edilen insanlar da aynı şekilde bir daha bellerini doğrultamadılar. Bunların varlıklarından, arazilerinden ve ellerinden milyonlar çalındı. Milyonlarca kişi ellerinde sadece beşyüz kilo eşya ile vatanlarından kovuldu. Fakat hiç kimse, ne ((Birleşmiş

Milletler» ne de «İnsan Hakları Beyannâmesi» bu kurbanların tazmin edilmesini teklif etmedi. İsrail'deki evlerinden kovulan Araplar da perişan durumda kalmışlardı. Bütün kararlara rağmen harbten sekiz, on veya daha çok seneler esaret altında veya âdi köle olarak tutulan harb esirlerinin durumu da islâh olmamıştı. Bunun aksine, I.G. Farben Industrie kapatıldı ve Krupps'un varisleri ise Alman Hükümeti'nin kontrolü altında tutulan fabrikada birkaç Yahudi çalıştırdıkları için cezalandırıldılar.

Fakat Yahudiler tazminatlarını bolca aldılar ve yalnız çekilen sıkıntıların karşılıkları ile iktifa etmediler, aynı zamanda mağlûpları yağma ettiler. «Altı milyon ölü Yahudi Efsanesi» diğerlerine başkalarını istismar hakkını vermiş

oldu. Temerküz kamplarından kurtulan Yahudiler daha 1945'de Alman halkının evlerini işgal etmeğe başlamışlardı. Alman İşçileri İkâmet Bölgesi'ndeki güzel evler yağma edildi. Daha sonra, Islâh Akti'ne göre, fakir Alman halkından kendi katlarının değerinin bir kaç misli parayı gasbettiler. U.N.R. R.A.'dan mağlûp milletlerden galiplere kadar para bağışı aldılar. Araplara karşı İsrail'in açtığı savaş maliyetinin büyük bir kısmı ve I.R.O. teşkilâtlarının stoklarında bulunan malların karaborsada satışı ile karşılandı. Böylece kendileri gibi göçmen olan Ukrayna, Rusya ve Polonya halkını dolandırdılar. Fakat bunlarla da kifayet etmeyip bütün dünyaya şantaj yapmaktan çekinmediler. İsrail Hükümeti Batı Alman Hükümeti'nden üç buçuk milyar mark ' tazminat istemişti. Şurası dikkate değer bir husustur ki; İsrail, İkinci Dünya Savaşında mevcut olmayan bir devlettir. İsrail Tazminat Komitesi ayrıca, harbten önce harb sırasında Yahudilerden alınan mülklerin de iadesini talep etti. Muhakkak ki; Almanlar

Yahudilere bu mülklerin karşılığını kaç kat ve kaç defa ödediklerini bilemiyorlardı.

Batı Alman Federal Hükümeti Maliye Bakanı Schaffer 1958'de bir toplantıda, Yahudilerin tazminat olarak ayrıca yirmiyedi milyar marklık bir ödeme talep ettiklerini söylemişti. Bakanın ifadesine göre, Almanya bu parayı ödeseydi muhakkak ki para sistemini alt üst edecek ve iflâsa yol açacaktı. Bu durumda Batı Almanya'nın Sovyet tuzağına düşmesi işten bile değildi. Fakat belki de bu, dünya hâkimlerinin asıl gayesi

idi!

Halbuki Schaffer başka bir açıklayıcı söz söyledi. Ödenen tazminatların yüzde kırk ilâ ellisi avukatlara gitmişti. Meselâ 41000 DM Sarah Katz'a verilmişti. Bu kadının avukatlarından Mr. Greve adında biri bu yekûndan 9.069 DM

almıştı. Bu ,Mr. Greve, bu vak'ada yalnız bir avukat olarak değil, aynı zamanda Bonn Parlamentosundaki «Tazminat Komitesi» nin Reisi olarak da bulunuyordu.

Ayrıca Sosyal Demokrat Parti'ye (S.D.P.) de âzâydı. Bir Hristiyan demokrat olan Jakob Diel Mr. Grieve'm faaliyetleri ile alâkalı soruşturmalar yaptı ve bu kahraman Marxist vatanperverin, Yahudi tazminat dâvalarından 30.000 DM aldığını ortaya koydu.

Bu skandalın geri kalan kısmındaki hakikat de şudur: Yahudiler sadece yeminli yazılı beyanlara dayanarak tazminat talep etmekte ve Batı Alman Hükümeti de bu sahte vesikalarla milyarlarca mark dolandırılmaktadır.

Bir gazeteci, Tazminat Komitesi'nin ileri gelenlerinden birine, bir insanın 10.000 DM tazminat alabilmesi için ne çeşit bir yaralanmaya veya hastalanmaya maruz kalması gerektiğini yorduğunda şu cevabı almıştı:

«Dolaşım sistemi de dahil olmak üzere, zulüm görmemiş olsa bile hemen hemen bütün hasta insanlara tazminat ödüyoruz.»

Hristiyan Demokrat Jakob Diel soruşturmaları sırasında, hapishanelere bayağı cinayetler işlemek üzere yollanan kiralık

katillerle Komünistlere bile tazminat ödendiğini ortaya koymuştur.

Böylece Yahudiliğin plânı açık ve anlaşılabilir hale gelmektedir: Batı Alman Devleti'ne sahte vesikalarla şantaj yapmak ve yüksek kanunî tazminatlarla Almanları soyarak tekrar kuvvetlenmelerini önlemek. Böylece Alman işçisi Dünya Yahudilerine karşı ebedî bir vergi mükellefi olacak, Doğu ve Batı Almanya'nın birleşmesi önlenecek, neticede enflasyon ve Bolşevizme yer hazırlanmış

olacaktır.

Tabiatıyla, Dünya Yahudiliği Jakob Diel'i bir « Yahudi aleyhtarı» olarak damgalamakta gecikmedi.

«Tazminat» şantajı zulmün tek tipi değildir; daha bir çok çeşidi vardır.

Arjantin'de yayınlanan Alman gazetesi «Der Weg» 1964 yılının altıncı sayısında Almanya'ya karşı yapılan soygunculukla alâkalı şaşırtıcı istatistik bilgileri vermiştir. 1945 Mayıs'ına kadar, müttefikler 320 milyar DM tutarında mâl ve mülk hasarı yapmışlardı. Dolaylı müsadere ile J.E.I.A. diye tanınan Amerikan ihracat firmasının faaliyetleri ile ve Alman ticaret filosunun ellerinden alınması ile 1381 milyar DM daha zarar olmuştu. Ayrıca tedavüldeki para reformu ile Alman halkı 198 milyar DM zarar etmişlerdi. Müttefik kuvvetler tarafından bastırılan «İşgal Banknotları» Alman vergi mükelleflerinin omuzlarına yüklenen 46 milyar DM kadar daha kayba yol açmıştı. Almanya'nın diğer bölgelerinde Alman vatandaşlarının zararı 457 milyar DM'yi bulmuştu.

Fabrikaların yağması 10 milyar DM zarara yol açarken, Alman ormanlarının Fransızlar tarafından zalimce yok edilmesi ile doğan zarar da 14 milyar DM'ı bulunuyordu. Kömür için konan sun'î fiyat da Almanlara diğer bir 84 milyar DM

zarara sebep oluyordu. Fakat yapılan en tipik zarar patentlerin çalınması olmuştu. Alman icatları tamamen Yahudilerin eline geçmiş ve Amerikan -Yahudi firmaları 2000 vagon dolusu patenti tatbik ederek 78,5 milyar DM kazanmışlardır.

Harb esirlerine olan ücret borçları yaklaşık olarak 11,5 milyar DM tutarken, Almanlar 72 milyar DM de nakliye masrafı yüklenmişlerdir. Almanların yurt dışındaki varlıklarından zararları 18 milyar DM'a varmıştı. Yahudiler zarara uğrayan mal ve mülklerinin acısını Almanlardan kat kat çıkartırken, Amerika Birleşik Devletleri yurt dışındaki Alman mülkünün iadesini reddetmişti. Almanlar ayrıca « V e r s a y Andlaşması » ndan kalan 15 milyar DM'dan fazla borcunu ödemek zorunda kalmış ve Marshall plânı ile de 8,6 milyar DM ödemişti. Batı Alman devleti ise Yahudilere hâlihazırda 9,5 milyar DM « tazminat » ödemiş

bulunuyordu.

Büyük Amerikan - Yahudi kapitalistleri her sene yalnız Alman patentlerinden 2 ilâ 3 milyar dolar kazanç sağlamaktadırlar. 100.000'den fazla (bir zamanlar yarım milyondur) Yahudi, Hitler zamanında temerküz kamplarında oturdukları her ay için 300 DM aldılar. Sonradan ispat edildiğine göre, binlerce mark hiç mevcut olmayan Yahudilere bile ödenmiş olarak gösterilmişti.

« Meşru » dur damgası altında milletlerin bu şantaj ve yağması, İsrail Devleti'nin paraya ihtiyacı oldukça ve Yahudi olmayan milletler 1945 ve daha önce tatbik edilen beynelmilel kanunu reddettikçe devam edecektir.

Fakat Yahudiliğin ihdas ettiği tehlikeli numuneler F: 14

T.C.

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

yalnızca hususî mülkiyet ile ilgili değildi. Aynı zamanda Yahudilik için üstün ve imtiyazlı bir durum yaratmak istiyorlardı. Son harbten sonra bu « refah »

hareketleri içinde aşikâr olarak gözüktü. U.N.R.R.A. Yahudileri ve Komünistleri.

koruyordu ve bu ayırımı karşı en ufak bir kelime dahi mırıldanmaya cesaret eden ya hemen susturuluyor, ya da « n a z i » damgasını yiyordu U.N.R.R.A. Yahudilerle aynı kampta olup da Yahudi olmayanların refahı ile ilgilenmiyordu. I.R.O.

devletsiz insanların göçlerini Yahudilik hakkındaki düşüncelerine göre tanzim ediyordu. I.R.O.'nun çalışmaları şöyle suallere cevap vermeğe yarıyordu: «Eziyet gören Yahudilere yardım etmiş midir?», «Kendi hükümetinin çalışmalarını baltalamış mıdır?», «Hiç Yahudi aleyhtarı» bir beyanat vermiş midir? Veya hiç

«Yahudi aleyhtarı» bir makale yazmış mıdır?» Göçmenlerin himayesi konsoloslar ve konsolosluk mensupları tarafından yapılıyordu. Bütün gayretleri Birleşik Amerika'ya göç eden Yahudilerden gayri insanların rakamını mümkün olduğu kadar alçak tutmaktı. I.R.O.'nun faaliyetleri, Doğu ve Batı Yahudilerinin sıkı işbirliğini ortaya koymaktaydı. Sonradan ortaya çıktığına göre' I.R.O.

merkezlerinde çalışan vazifelilerin çoğu M.V.D' nin Sovyet ajanları idi. I.R.O.

«insanlık» adına bir çok mülteciyi Sovyetlere iade etmişti. Bunların tek « s u ç

» u imha edilmesi gereken mütefekkirler zümresine dahil olmalarıydı.

Yahudiler, bilhassa «İsrail» ayrı bir devlet haline geldikten sonra, insan hakları ve tabiat kanunları açısından tehlikeli olmağa başladılar. Mağlûp Almanya'da Macaristan, Slovakya ve Romanya'da hiç bir kanunî şartı yerine getirmeden kendilerini vatandaş kabul ettirdiler. Bunların çoğu bu devletlere mensup değildi ve vatandaşlık talep etmeğe dahi hakları yoktu. D e mir Perde arkasındaki devletlerde ise sadece İsrail'e göç etmek isteyen Yahudilere memleketten çıkış izni veriliyordu. Yine aynı devletler, yeni İsrail Devleti'nin yaşama şartlarını beğenmiyen veya orada askerlik hizmeti yapmak istemeyen göçmen Yahudileri de tekrar geri almağa zorlanıyordu. Bir çok memleketin kanunlarında olduğu gibi Amerikan «Göç Ak-ti» de Yahudiler için bir dünya vatandaşlığı hakkı tanımaktadır.

Nüremberg Mahkemesi çok tehlikeli numuneler yaratmıştı. Maurice Bardeche artık vatan mefhumunun ortadan kalktığını belirtmiştir. Herkes, daha doğrusu her Yahudi, bir dünya vatandaşı sayılmalıydı. Zhito-mir'den göç eden bir Yahudi

sizin memleketinizde sizin kadar bir vatandaştır. Sizin vatanınızda sizinle eşit haklara sahiptir. Sizin çiftçileriniz zenci haklarına saygı göstermeli ve ona masanızda yer vermelisiniz. O şehrinize girecek ve «Dünya iradesi» ile işbirliği yapmak için bürolar kuracaktır. Çocukları da belki sizin hükümdarınız olacak ve çocuklarınızın başında karar' sandalyesinde oturacaklardır. Onlar sizin kendi şehrinizde size hükmedecekler, ve «Dünya iradesi» nin onlara emrettiği gibi kendi vatanınızı size satacaktır.

Bu şaka değildir! Bir Yahudi doktoru olan Dr. Levy Alman vatandaşı olmamasına rağmen Almanya'nın Offenbach şehrinden ikâmetgâh çıkartmak istemiştir. Yetkililer kendisini Umumî Sağlık Dairesi'ne almayı reddetmeleri üzerine sözde «demokratik» gazeteler işi Vilâyet Meclisi'ni tehdide kadar vardırmışlardır. Amerika'da tek bir Yahudinin vereceği malûmat bir kişinin oraya göç etmesine engel teşkil edebiliyordu. Eğer Yahudi, göç için müracaat eden kimse hakkında «Yahudi

2\:>

- LOUIS MARSCHALKO

aleyhtarı» derse, Birleşik Amerika Umumî Vekili bu adamı «millî emniyeti tehlikeye düşürebilecek» bir kimse olması sebebiyle istenmiyen kişi olarak ilân ederdi. Ve bu da göstermektedir ki; Birleşik Amerika, kimin vatandaş seçilip seçilmiyeceği hususunda Yahudi fikirleriyle bağlıdır.

Halbuki Batı Dünyası, belki de farkında olmadan, Yahudi İmtiyazlarını bünyelerinin bir parçası olarak kabul ederek Sovyet sistemine uymuşlardır.

Önceden de belirttiğimiz gibi, hiçbir Sovyet vatandaşına «Yahudi» sıfatı verilmezdi. Bu ya ölümle, ya da sürgünle cezalandırılırdı. İmmanuel Birnbaum 17

Mart 1950 tarihli «Aufbau»da bu meseleden bahsetmiş ve bu kanunun hâlâ yürürlükte olduğunu yazmıştır. Sovyetler'de hiçbir kimseye imtiyaz tanınmamasına rağmen, Komünist kanunlarına göre Yahudiler kendilerine Yahudi denmemesi için kendilerini koruyabilirlerdi. Protokoller «Gizlilik kuvvetimizin karakteridir,»

der. Onun için Malenkov'un menşei münakaşa edilebilir, fakat Kaganoviç'ihki asla!...

Birleşmiş Milletler Teşkilâtının da yardımıyla Yahudiliğin bütün milletler üzerindeki durumunun korunması için beynelmilel bir kanun yapıldı. Bu yeni kanun Nüremberg'i ebedileştirmiştir. Bunun adı «İrk Kanunu »dur. Yani bütün ırkî millî grupların sistematik imhası ile ilgili kanun. Milyonlarca insan, hattâ milletler bir bütün olarak Sovyet çalışma kamplarında yok olurlarken bu kanunun meydana çıkması için en uygun zaman seçilmişti. Fakat bu kanun bu cinayetleri cezalandırmak için çıkarılmamıştı.

Bir milletin, ırkî veya dinî bir grupun bir parçasının veya bütününün imhasına veya imhaya teşebbüsüne bu kanun ırk cinayeti adını vermektedir.

Açıktır

213

YAHUDİ

ki, 23 Ekim 1956 tarihindeki Macar ihtilâlinde Birleşmiş Milletler Teşkilâtı'nın bu yeni kanunu tatbik etmeyi unutması gayet tabiidir.

Sözü geçen kanun ile konuşma ve toplanma hürriyetleri dahil bütün hürriyetler kaldırıldı. Eğer herhangi bir kimse Yahudi Komünist liderlerinin zulmüne itiraz ederse veya «Yahudi Dünya Hükümet i » hakkında olsun, Mendes France'm, Frankfurter'in, Morgenthau'mm faaliyetleri hakkında olsun iyi şeyler düşünmezse bu kanunun maddelerine göre ırkçılıktan veya buna teşebbüs etmekten dolayı muhakeme edilir. Bu suçun adı ırk katliamı olup Dünyanın her memleketinde beş yıl hapis cezası vardır. Bu karar, tabî ki, Yahudiliği korumak için verilmişti. Yine bu kanun istibdat idaresine hudutsuz imkânlar tanıyordu.

Cincinnati şehri (Ohio, A.B.D.) Münih'i kardeş şehir olarak tanımıştı. Amerikan Yahudiliği, Münih'in Hit-lerciliğin yatağı olduğu gerekçesiyle bunu hemen protesto etti. Böylece cincinnati şehrinin bu iyi niyetli davranışı «Yahudilere karşı şiddet» olarak vasıflandırıldı. Bunun neticesi olarak, kanuna

göre, Cincinnati şehri So-dom ve Gomor gibi, veya Dresden ve Hiroşima gibi yeryüzünden silinmeliydi.

Söz konusu kanuna göre Ahasuerus ve Shylock edebiyattan çıkarılmalıdır.

«Tefecilere» karşı isyanı teşvik eden ve Yahudi milliyetçiliğinin hissiyatını

«ruhen» rencide eden Dickens'm «Oliver Twist» adlı kitabı ve filmi de yasaklanmalıdır. Nitekim Yahudi liderlerinden olup maskesi düşünce çareyi intihar etmekte bulan Auerbach, Ahasuerus'un. hikâyesini «Yahudi aleyhtarı» dır diye Alman mektep kitaplarından çıkarmıştır. Sebep şuydu: «Auswitz'den sonra doğruluğu ispat edilemeyen böyle bir Yahudi hikâyesine

214

LOUIS MARSCHALK O

müşamaha edilemez.» Yahudi olmayanların çocukları ancak Yahudi sansürünün uygun gördüğü şeyleri okuyabilirlerdi.

İrk kanunu, Felix Frankfurter ve Nüremberg savcısı Robert M. Kempnar tarafından desteklenmesine rağmen yine de tenkitlerle karşılaşmıştı. Amerika'da-ki bazı açık görüşlüler bu kanunun, yalnız diktatörlük ve hainlikle kalmayıp Amerikan halkına açılmış bir devamlı savaş olduğunu dikkati çektiler. Mervin K.

Hart, ırk kanunu olsun olmasın Filistin Siyonistlerinin «Tallir Yasin» adlı Arap kasabasındaki bütün kadın ve erkekleri öldürdüklerine işaret etmiş ve katillerin sırf Yahudi olduklarından dolayı cezasız kaldıklarını söylemiştir. Kendisinin bir kere daha belirttiğine göre, bu kanun bir kere yürürlüğe girdikten sonra

«belli bir ırkî veya dinî grupun tek bir âzası hakkında yapılan ufak bir bahis, bir cinayet olarak vasıflandırılıyordu.» Harbten Korunma Millî Konseyi murahhası olan James Fi-nucane şöyle demiştir: «Quebec, Yalta ve Potsdam Amerikan Bayrağı altında işlenen ırk cinayetleridir.»

Bu kanunun Morgenthau grupunun eseri olması hakikati, bu «İrkî Cinayet Kanunu» nun Yahudiler için hudutsuz imtiyaz tanıdığının güzel bir delilidir.

«Amerikan halkına karşı açılmış devamh bir savaş!» diye adlandırmıştı bunu Agnes Wather. Manevî hürriyetlere karşı devamlı bir mücadele. Öyle bir imtiyaz ki, bunun gölgesinde Araplar, Fransızlar, Almanlar ve Romenler vs. hiç sualsiz öldürülebilirler.

Demir Perde memleketlerinin liderlerine tatbik olunmayan ırk kanunu Yahudilerin bütün karşı fikirleri nasıl susturduklarına dair iyi bir fikir vermektedir. Bugün umumî olarak bilinmektedir ki; sözde Yahudi olmayan yaymevlerinde bile Yahudiler kara listeler hazırlamaktadırlar. Böylelikle, Yahudi milliyetçiliğı bakımından «ismi iyi olmayan» yazarların eserleri basılamazdı. Bir film veya piyeste rol alan Yahudilerin sevmediğı bir artist ne kadar usta olursa olsun bir daha rol alamazdı.

«Yahudi S ü s s »ün direktörü olan Veit Har-len bütün mahkemeler tarafından beraat ettirilmişti. Fakat Yahudi teşekkülleri onun kendilerine zararlı olacak içtimaî filmleri oynatmasına yine de mani oluyorlardı. Birçok Yahudi teşekkülü «Oliver Twist» isimli İngiliz filminin gösterilmesini protesto etmişlerdi. Aynı sıralarda, Yahudiler, Ingrid Bergman ile Rosellini'mn İsa hakkındaki dinsiz filmi kaldırmak istedikleri için Amerikan dinî teşekküllerini

«Yahudi aleyhtarlığı» ile suçlamışlardır. Yahudiler ayrıca Dostoyevski'nif.

siyasî denemelerini basan bir Amerikan yayınevini de protesto etmişlerdir. Bu eserler arasında Yahudi meselesi ile ilgilenen bir kaç şaheser bulunmaktaydı.

Giesecking «Hürriyet Toprakları »ndan çıkarıldı, çünkü Hitler bölgesinde konserler vermişti. Besteci Ernst Dohnnyi, Yahudi harb gönüllüleri tarafından

«faşist» olarak ilân edildikten sonra senelerce Carnegie Hall'da görünmemişti.

Dünyaca meşhur piyanist Heinrich Guida ise on yaşında iken Hitler - Jugand'm bir âzası olduğundan El-lis Adasına gönderilmişti.

Burada manevî dünya zulmüne en mükemmel şekli ile görebiliyoruz. Eserleri, ne «Yahudi aleyhtarı» ne de nazi olan Alman yazarları Alman mahkemelerinde mahkûm olmadılar. Siyasî bakımdan zararsız olmalarına rağmen onlar için «Yhudi aleyhtarı» damgası yiyip vatanlarından kovulmak, varlıklarından olmak yeterdi.

«Kaganoviçler» adlı romanın yazarı Lajos Docvenyi Nagy, Macaristan'da hapse mahkûm edilmişti. T a 1 m u d ' u tercüme eden yazar Alfons Luzsensz-kaya beş

sene hapis yatmıştı. Avrupa'nın ileri gelen biyologlarından Lajos Mehely doksanüç yaşında yedi sene hapse mahkûm edilmişti. Suçu Macaristan'ın millî gelir dağılışı gösteren bir kaç istatistik hazırlamak olan Aloysius Dolany -

Kovacs da hapse girmişti. Romanya, Çekoslovakya ve diğer Demir Perde memleketlerinde de bunlara benzer cezalar veriliyordu.

Batı Yarı kürede Dünya istibdatının kurulmasında yeni teşkil edilen «İsrail Devleti» nin de büyük yardımı dokunuyordu. Harbten beş sene sonra İsrail Parlâmentosu İsrail'e «harb suçluları »nı cezalandırma yetkisi verdi ve bu suçluların diğer devletlerde ele cezalandırılmasını talep etti. Bu her çeşit adalet hudutlarından da ötede bir şeydi. Burada bir devlet henüz kendisi kurulmadan işlendiğini iddia ettikleri bir suçun «failleri» nin cezalandırılmasını istemektedir. Burada yalnız fiilden sonra çıkan bir kanunla değil, aynı zamanda ondan faydalanan bir devlet görüyoruz. Tenkidin her çeşidi veya sırf nazârî faaliyetler ortadan kaldırılabilir. İsrail'in İsveçli, Çinli veya Arjantinli mütefekkirleri asmağa hakkı vardır.

Kanunun dikkate değer başka bir hususiyeti de bütün Yahudi olmayanları Yahudi kanunları altında toplamağa çalışırken, Yahudileri de Yahudi olmayan devletlerin kanunlarından çıkarmak için gayret göstermesiydi.

Henry Ford'un «Beynelmilel Yahudi» adlı kitabından New York'taki hususî Yahudi mahkemeleri hakkında malûmat ediniyoruz. 1950'de New York'ta Mayer Mittelman adında biri harb sırasında bir Alman temerküz kampında bulunmuş olan Benjamin Krieger adlı bir Yahudiyi öldürünceye kadar

dövmüştür. New York Yahudiliği bunun Amerikan mahkemesine intikal ettirilmesi icap eden bir vak'a olduğunu anlamışlardır. Amerikan Yahudi Meclisi bu dâvaya bakmak üzere bir mahkeme hey'eti teşkil etmiştir. Mahkeme sanığın beraa-tine ve hiçbir cinayet işlememiş olduğuna karar vermiştir.

Böylece burada tekrar zulmün getirdiği bir çift ahlâk veya bir çift örf ve âdet sistemi ile karşılaşırız. Arjantin gazetesi «Der Weg» Felix Schwartzen-

òora'un «1955'den Sonra Dünya Diktatörlüğü» adlı çok alâka çekici bir makalesini yayınladı. Bu yazı «Yahudi Dünya Krallığı» nin kurulması ile alâkalı plânlarını anlatıyordu. Birleşmiş Milletler bu zulüm teşkilâtının baş kurucusu olarak suçlanıyordu. Amerikan haftalık «İrade» mecmuası da bu plânların varlığını teyid etmekteydi.

«Yahudi Dünya Krallığı'nın kurulması ile a lâka! i plânlar hakikileşme istikametinde inkişaf etmektedir, » diye yazmaktadır. İstikbaldeki «Dünya Hükümeti »nin bugün Birleşmiş Milletler Teşkilâtı diye bildiğimiz kuruluşun olması mümkündür. Dünya bugün iki zıt büyük kuvvet grubunun bulunduğu iki kısma bölünmüştür. Bunlardan biri Moskovalı Yahudiler tarafından «Süleyman'ın mühürü»

(beş köşeli yıldız) altında, diğeri ise Birleşmiş Milletlerin «mavi-beyaz»

bayrağı altında idare edilmektedir. Bernard M. Baruch, Amerika Birleşik Devletlerinin iktisadî güçlerini birleştirmek için teşebbüse geçmiştir. Bu, Amerika'nın enerji ve iktisat kaynaklarının Wall Caddesi Yahudilerinin eline teslimi demektir. Ham maddelerin beynelmilelleştirilmesi, Avrupa Ordusu, St-rasburg'daki Avrupa Parlâmentosunu ve S c h u m a n Plânı (David Lilienthal tarafından hazırlanmıştır) hep Komünist olmayan Dünyayı Yahudilerin iktisadî zulmü altına sokmak için tasarlanmış yollardır. Son plânlara göre, bütün atom bombaları, hidrojen bombaları, ordular, filolar ve hava kuvvetleri Birleşmiş Milletlere verilmelidir. Çünkü söylendiği gibi, «bunları bir tek kuvvet grubunun elinde bırakmak tehlikeli olabilir.» Netice olarak, idare yeri Kudüs'te olan Birleşmiş Milletler silâhlı kuvvetleri ve Birleşmiş

Milletler atom kuvveti Yahudi olmayanların ayaklanmalarını bastıracaktır.

Yahudiler tarafından idare edilen Birleşmiş Milletler Dünyanın en üstün kuvveti olacaktır ve Yale Üniversitesi profesörlerinden Polonya Yahudisi Raphael Lemkin'm hazırladığı ırk kanununa göre «Yahudi aleyhtarı» denilebilen herşey ölümle veya hapisle cezalandırabilecekti.

İnsanlık bugün daha önce görülmemiş bir tehdidin altında yaşamaktadır.

Dünya zulmü başlamıştır. Ve «sinsi gölge» bütün yer küreyi kaplamaktadır.

«Dünya Hâkimleri »nin kitlelerin sürü-leştirilmesi denebilecek olan plânları gerek tabîî, gerekse sun'î olarak hergün biraz daha başarıya ulaşmaktadır.

BÜTÜN MİLLETLERE KARŞI BİYOLOJİK SINIF MÜCÂDELESİ

Ortega Y. Gasset 1929'da «La Rebelion de las Ma-sas» adlı kitabını yazmıştır. Bu, cemiyetlerin hususiyetleri ve mes'eleleri ile alâkalı temel eserlerden biridir. Fakat kitlelerin ehemmiyeti, bu büyük İspanyol sosyologunun bu eserini yazmasından çok önce kavranmıştı. «Siyon Büyüklerinin Protokolleri»

daha 1917'de «idareciyi, hükümetin bir karikatürü ile değiştirdiklerini» yani

«başbozuk kalabalık arasından, bizim kukla mahlûklarımız olan köleler arasından alınmış bir hükümet reisi ile demektedir.

((Kukla mahlûklarımız kölelerimiz! ». Bu tavsif, Yahudi Dünya zaferinin mes'ele-sini idrak etmek için kat'î bir ehemmiyet taşır Şüphesiz, yüksek yaşama seviyesi, tekâmül etmiş içtimaî durumları, ortalama ömür uzunluğu, ölüm hadlerinin düşkünlüğü, vs. ile Kapitalizm kitlelerin sayısını oldukça arttırmıştır. Hegel, Malthus ve Marx kütlelerin sayısındaki bu artışa ve aşırı nüfusun tehditlerine dikkat etmişlerdir. Ne Yahudilik ve ne Bolşevizmin, hayatın tabîî

verimliliği sayılan bu biyolojik hâdise ile bir alâkası yoktu. İlk olarak Marx ve daha sonra «Protokoller»

hususiyetsiz bir kitle ihdas etmek üzere büyük kalabalıkların «eritilmesi» nin sinsice mümkün olduğunu gördüler. İnsanlardan sürüye benzer bir kalabalık yapmak yalnız Yahudi Dünya kuvvetinin elde edilmesi için değil, bir azınlık grubun baş

kaldırmasını da önlemek için en emin yoldu.

Protokoller, «Mutlak bir despotluk olmadan medeniyet olmaz...» der. Çünkü:

«Ulaşmak istediğimiz hedef her devlette bizim gayelerimiz için çalışan birkaç milyonerin, polisin ve askerin olmasıdır.»

Srtega Y. Gasset, «Cemiyetin kitlelere bölünmesi, bir cemiyet farklılaşması değildir. Kesin konuşursak, her içtimaî sınıfın kendi içinde kitleler mevcuttur.» diye yazmaktadır.

Kitlelerin bünyesindeki fertleri arttırmak için durmak bilmez gayretleri görmek zor değildir. Bu neticeye şüphesiz muayyen biyolojik unsurlar tesir etmektedir. Bunlara Amerikan Profesörü Lothrop Stoddard «Medeniyete Karşı İhtilâl» adlı kitabında temas etmiştir. Yazar, insanlığın içinde bulunduğu buhranı muhtelif ırkların soysuzlaşmasına ve Dünya nüfusunun nispetsiz olarak artmasına -bilhassa en düşük ve kalitesiz misallerin çoğalmasına- atfetmektedir.

Fakat Dünya Yahudileri asırlar boyunca bu durumu hızlandırmak için ellerinden geleni yaptılar. Béla Kun veya Sidney Hill-man'm mütearrız birliklerini teşkil eden ve liderlerin asıl emelinin ne olduğunu düşünmek için kendilerini yormayan Proleterler kitlelerin tabiî fırtına birlikleri halinde geldiler. Tipik yıkıcı bir Yahudi icadı olan «sınıf kavgası» teorisi kendi içinde başıbozuk kalabalığın sayıca artmasına bağlıdır. Bu mücadele aşağı doğru genişledikçe ortalamanın üstündeki kafaları uçurur. Basın ve sonra hem radyo hem de Hollywood film sanayiindeki Yahudi zihniyetinin hâkimiyetinde olan televizyon, insanların robota benzer akılları ile üremelerini desteklemişlerdir. Ayrıca haris ruh kitleleri ne terbiye ve ne de onların fikir seviyelerini yükseltecekti. Tam aksine vasat halkın daha düşük zekâ

standartlarına inmesi ile tüccarların çalışma şartları yükselecekti. Halen Bolşevizm tarafından işgal altında tutulan memleketlerde, renksiz, lidersiz ve «seçilmiş» lerin kontrolunda bulunan kitleler çok dikkatle hazırlanmış plânlara göre idare edilmektedirler. Rus aristokrasisi, orta sınıflar, mütefekkir kitle, topraklı köylüler hep yok edildiler. Müstakil topraklı köylülerin elinden toprağı alındı ve kendileri Sibirya'ya sürüldü. Artık eski liderler yok, fakat yeni efendiler ve beyler vardı.

Stalin'in yanmasında oturan Yahudiler «Protokollerin «insafsız despotluğu»nun ancak hayvan sürüsü gibi insanlara tatbik edilebileceğinin farkında idiler. Bolşevizm'in en büyük tehdidi insanlarda husule getirdiğı hayvanca zihniyetti. Buna göre inşaları en alçak seviyeden hayata bırakıyorlar, ferdî hareket serbestileri ile şahsiyet hislerini kaybediyorlardı. Artık Rus halkı değil, Rus kitlesi kalmıştı ve otuz yıl içinde aynı cümle «Demir Perde»

nin arkasındaki diğer memleketler için de kullanılacaktır. Vladivostok'tan Stettine kadar sadece kitleler olacaktır. Derilerinin rengi beyaz, veya bazen sarı olabilecek fakat onları ayıran hususiyetler daima kitlelere has menfî hususiyetler olacaktır. Bu, imâl edilmiş, tek tip ve karaktersiz bir insan kuklası olacaktır. Komünizmin icad ettiğı ve hiç bir şahsî fikri olmayan gençlik işte budur. Bunların sadece hazır sloganları vardır. Bunlar ellerinde tommy silâhları olan Yahudi komiserlerinin güttüğü sürüler olacaklardır. Bir kimse artık parıldayan milyonlarca damla su yerine sadece çamurlu ve bulanık sel sularını görecektir.

Batı Dünyası'nm sözde medenî adamı, kendi dünyaları dışında hiçbir şey bilmeyen, hayatın güzelliklerini tanımayan ve şahsiyetin kıymetini idrak edemiyen bu kitlenin mânâ ve ehemmiyetinden hâlâ habersizdir. Demir Perde, onları yaşayan fikir ve ideallerden sımsıkı bir şekilde ayırmıştır. Onlar tarih, kültür veya Ba-tı'daki günlük hayatı bilmezler. Sadece îlya Ehrenburg ve David Zaslavsky'nm. kendileri için imal ettiğı rüya âleminde yaşarlar.

Fakat maalesef Batı'nm mağrur vatandaşları bu mevzuda biraz daha iyidirler.

Bilgileri, umumî görüşleri ve siyasî fikirleri kitlelerinkinin aynıdır, çünkü yine Yahudi inhisarının kontrolündedir. Batılı adamın şahsiyeti öldürülmüş, millî kahramanları unutturulmuştur. Onun yerini, Batı demokrasisinin en saçma adamı, yani vasat, yarı tahsilli, kendini bile düşünmekten aciz «sokaktaki adam»

almıştır. Bugün bu şahıs basında fikirlerini açıklamakta, « G a l -1 u p Anketi

»ni cevaplandırmakta ve « N ü -remberg Skandalı» sahneye konduğu ve «Katyn Katliamı» susturulduğu zaman umumî efkârı ve «Dünya vicdan ı»m temsil etmektedir. Bu «keskin zekâlı» fert, bu karikatür ve dedektif hikâyeleri meraklısının, siyasî partilerin perde arkasında çalışanlar ve Basında yazılan yalanlar hakkında bir bilgisi var mıdır? O sadece gazetecilerin ve Yahudi asıllı gazete krallarının kafasına soktuklarını tekrar edebilir.

Böylece, Dünya devletlerini idare ediyor görünen sözde devlet adamlarının aslında bir yandan sahne arkası kuvvetlerinin bir kuklası, diğer yandan da kitlelerin bir esiri olduklarını rahatça anlayabiliriz. Politikacılar artık şuuruları ile hareket etmek yerine kitlelerin diledikleri gibi hareket etmek zorundadırlar. Daima kitlelerin esiri olarak düşünürler ve kendilerini kitlelerin akışına bırakırlar. Mazinin devlet adamları akıllıca tatbik edilen bir programdan sonra yabancı fikirleri kolayca kabul edebilen kuklalar haline getirilmişlerdir. Bugünün politikacıları evvelâ halkın umumî fikrini öğrenmekte ondan sonra kendi görüşlerini buna tanzim eder. Fakat Yahudilik, Propaganda için lüzumlu havayı ihdas ettikten sonra kitleleri kendi siperleri yapmış ve böylece kitlelere bağlı devlet adamları, Yahudilerin arzularının kurbanı olmuşlardır.

Bugünkü «sulh» günlerinin en başarılı politikacısı kitleleri seçim sandıklarına sürükleyebilen ve daha önce radyo ile televizyonda telkin ettiği siyasî görüşlerle reyleri toplayabilen kimsedir.

Artık harb bile, yüksek ideallerin ortadan kaldırılması için bir çare olmaktan çıkmıştır; bunun tek bir gayesi vardır: Büyük insan kitlelerinin imhası. Atom bombaları, Hidrojen bombaları artık milletler arasındaki değil, kitleler arasındaki savaşların

silâhlarıdır. Bugün bir cinayet veya bir film yıldızının skandali gazetelerdeki başlıkları teşkil ederken, Dresden’de 300.000, Hiroşima’da 70.000 ölüden hiç bahsedilmemekte veya ancak beş satırlık bir habere mevzu olmaktadır. ‘

Önceden de kaydettiğimiz gibi, Dünya Yahudiliği, muhtaç kitlelerin adedini arttırmak için insanlığın intikam hissinden istifade etmektedir. Son harbte, birçok insan, muhtaç kitlelerin artan sayısını Bolşevizmin marifeti sanıyor ve Yalta ile Posdam andlaş-malarım Stalin’e hizmet ettiğini zannediyordu. Halbuki muayyen bir zaman sonra, Stalin, Truman ve Att-Zee’nin idaresinde toplanan

«Postdam Konferansı »nda Morgenthau Plânı ve Gomberg Plânı kılığmdaki Yahudiliğin bazen demokratik bazen de Bolşevik bir kisve ile çalıştığı açığa çıktı. Her ikisinin gayesi de münevver zümrenin imhası ve insanlığın muhtaç, karaktersiz sürülere tahvili idi.

«Potsdam Muahedenâmesi» oniki ilâ onaltı milyon insanı devletsiz hale getirdi. Doğu Avrupa’nın topraklı müstakil köylüsü ve sanatkârı muhtaç proleterler haline getirilip birkaç parça eşyaları ile birlikte huduttan dışarı atıldılar. Nazi profesörleri çöpçülük yapmağa zorlandılar ve nazi çöpçüler ise işlerinden atıldılar. Transilvanya Saksonları Sibirya’ya götürüldüler. Güney Macaristan’daki ve Kuzey Yugoslavya’daki Almanlar ise yemeklerine cam tozunun karıştırıldığı Tito temerküz kamplarına gönderildiler. On-altı milyon insan memleketlerinden koparıldı ve köksüz, devletsiz, aç sürüler haline getirildi.

Hepsi insanlık adına Batı Almanya’ya sürüldü.

Daha evvelce, Beria, Polonyalı mütefekkirleri millî liderleriyle birlikte Katyn ormanlarında katlettirmiş-ti. Onbir bin subay, doktor, profesör ve sanatkâr işlerinden alınmış veya öldürülmüş, bir milyondan fazla Polonyalı Sibirya’ya sürülmüştü. Bundan mes’ul kimdi? Amerika Birleşik Devletleri Meclisi, Araştırma Komitesinin resmî kayıtlarına göre, Baba Braun Rusya maceralarını anlatmakta (Araştırma Raporları, sayfa 197) ve Jeshov, Jagoda ve daha sonra Beria yoldaşların (üçü de Yahudidir - yazar) zamanları olan 1936 ve 1937

seneleri arasında gizli polisin faaliyetlerine şahit olduğunu kaydetmektedir.

Bunlar gizli polisin sırayla başa geçen şefleri idi. Braun kendi vatandaşlarını soğukkanlılıkla öldüren Rusları (Yahudileri) de görmüştü. Sovyetler Birliği temerküz kamplarında binlerce esirin öldürüldüğü ve buna kayda değmeyen normal bir işmiş gibi bakıldığı gözönüne alınırsa, Polonyalı doktor, yazar, profesör, muallim ve sivil hizmetliler, vs. in katliamına da aynı gözle bakıldığı anlaşılabilir. Raporun ilâve ettiğine göre, bu onların ırkî ve millî grupların imhası plânının sadece bir kısmı idi.

Jeshov, Jahoda - Herschel ve Beria, Katyn Ormanları kurbanlarının müşterek mezarını kazan sadece birer cani miydiler? Kitle katliamlarından kaçan Goriczki adında bir Polonyalı şahit, Katyn'deki Polonyalı mahpusların öldürülmesi mes'elesini araştıran Amerikan komitesine şunları anlatmıştı: «... gruplar yürüyüşe hazır olduğu vakit siyasî polisten iki subay, Albay Ur-banovitz ile Moskovalı bir Yahudi, Komiser Sirotsky, benim yanımda duruyorlardı. Sirotsky'nin Urbanovitz'e şunları söylediğini duydum: «Evet şimdi neş'eliler ve gülüyorlar fakat ne olacaklarını bir bilseler...!» (Araştırma Raporları, sayfa 176.) Görüldüğü gibi, Yahudiler Katyn Ormanları'ndaki kitle cinayetlerini, yalnız plânlayıp tatbik etmekle kalmadılar, aynı zamanda Nüremberg'teki Amerikalı savcı Robert M. Kempner vasıtası ile hakikati bütün Dünyadan saklamağa da muvaffak oldular.

Böylece, birkaç günde hattâ belki birkaç saatte Polonya Milletinin ileri gelenlerini ve mütefekkir sınıfını ortadan kaldırdılar.

Hür Macar mütefekkirleri de aynı şekilde 1945'te imha edildi. «Harb suçluları» nin listesi Amerikalılara verildikten sonra Halk Mahkemesi'nin de bu netice üzerine yardımı olmuştu.

Ve « T a l m u d » emirlerine dayanan biyolojik sınıf seferberliği merhametsizce inkişaf etmektedir. Marxist teori şimdi merdivenin daha yüksek bir basa-mağmdadır. Hristiyan zümrelerin imhası için Sovyet kampları olduğu kadar Kuzey kutup dairesinde altın arayıcıları kampları da vardır. Bunlardan

son olarak dönen esirlerin ifadelerine göre beş milyon insan bu kamplarda köle gibi çalıştırılmakta idiler. Yekûn kuv-F: 15

ÜNİVERSİTESİ.

veti onbeş milyonu bulan Dünya Yahudiliği, her memleketin aydın zümresini ortadan kaldırmakla o memleketin tek hükmediçi sınıfı olacağını gayet iyi bilmektedir. Bu durum göz önüne alınarak, cahil kişiler, <(pembe) mütefekkirler ve diğer tipler kendi ırk ve milletlerine ihanete teşvik edilmektedirler. Demir Perde arkasındaki şartlar onbeş milyonluk Yahudi ırkının kısa zamanda bütün milletler ve kıt'alar üzerinde hükmediçi üstün bir ırk olabileceğini göstermektedir. Artık ikinci derecede ve yardımcı işler yapmağa ihtiyacı olmayan bir ırk. Bunların gelecek nesilleri bütün devletlerin hükmediçi mevkilerine rahatça geçebilirler. Yahudilerin, içtimaî basamakların en altından, en üstüne çıktıkları Sovyet Rusyadaki zaferlerini bir kere daha tekrar etmeğe lüzum görmemektedirler.

Bu gayeyi varmak için Talmud 'un emrini yerine getirmek kâfidir:

«Karşı ırkın en üstünlerini öldürün!»

Gunnar D. Kümlien, 4 Ekim 1957 tarihli Rheinischer Merkur'de biyolojik sınıf seferberliği hakkında alâka çekici bir makale yazmıştır. Bu gazete Adenauer ile yakından alâkalıdır. Bu makalede, bir Sibiryâ esir - çalışma kampından yeni çıkmış olan bir Rus mütefekkirî ile Moskova'da yaptığı görüşmeden bahsetmektedir. Bu korkmuş adamla ancak büyük bir gizlilikle konuşabil-mişti, çünkü münakaşa ettikleri mevzu «Bolşevik İhtilâli »nin kırk yılı idi.

Rus, «Cemiyetin her fikirli zümresi bugün artık yoktur, demişti. Yirmi yıl önce bu zümre bütün nüfusun yüzde yirmisini teşkil ediyordu. On yıl önce hâlâ yüzde on nisbetinde idi. Bugün yüzde bir bile değil. Bu zamana kadar nelerin kaybolduğunu tahmin edebilirsiniz.»

Sovyetlerdeki yaşama standartlarını incelemekle meşhur bir İsveçli gazeteci, arka sokaklardaki proleter kitlelerin acıdırıcı bir resmini çizmektedir. Parti onları öylesine bir fakirliğin içinde ve alçak yaşama seviyesinde tutmaktadır ki; bütün

hayatları yaşama mücadelesi ile geçmekte ve dolayısıyla siyasî mes'elelerle uğraşacak vakitleri mevcut olmamaktadır.

Biyolojik sınıf mücadelesi manevî liderlerine atfe-dilirse, Yahudiler bunu hemen «Yahudi Aleyhtarlığı» ile damgalıyacaklardır. Yine de Rus halkının ve Demir Perde gerisi milletlerin soğukkanlı sistematik bir surette imhası Rus aleyhtarlığı, Macar aleyhtarlığı veya Çin aleyhtarlığı değildir! Bu biyolojik sınıf mücadelesinin neticeleri, Bolşevizm sukut etse bile devam edecektir.

Aydın zümrelerin sistemli olarak silinmesi endişe verici birçok neticeyi de beraberinde getirmektedir. Birçok kültürlü ferdi, usta işçinin, akıllı çiftçinin ve kabiliyetli iş adamının Demir Perde gerisinde öldürülmesi ticarete mevzu bütün mamullerin kalitesinin düşmesi neticesini doğurmuştur. Süsleme artık bir lüks sayılmıştır; iskemleler, ayakları rendelenmeden satılmağa başlanmıştır ve birçok istihlâk maddesi artık bulunamaz olmuştur. «Yeni mütefekkirler» kitlelerin kölelerinden başka bir şey olmadıklarından ticareti, maliyeyi ve ziraati idare edemeyecek kabiliyettediler. İlmin seviyesi asgariye inmişti; doktor ancak sahte bir doktor kadar bilgili idi ve ilim adamı kendisinden bir basamak aşağı olan bir teknisyenden pek az farklıydı. Dünyanın en münbit toprakları olan Ukrayna'da buğday istihsalı asgariye düşmüştü; Tokaj'm dünyaca meşhur bağları harap olmuş, asma kütükleri kurumuştur. Banat'ın (Güney Macaristan ve Kuzey Yugoslavya) buğday tarlaları da harap haldeydi. Halk perişan bir durumdaydı. Köle kitleler için giyecek olarak ancak şekilsiz çizmeler ile bir tip ceket ve pantolon verilmekteydi. Medeniyet çöl kumlarının altına gömülmüş ve üzerinde orman bitmişti. Mütefekkir zümrenin ortadan kaldırılması ile bu tehdit Hıristiyan medeniyetinin olduğu kadar bütün ırkların kültürleri üzerinde de asılı bulunmaktadır.

Artık ihtilâller veya hürriyet mücadeleleri değil, köle isyanları olacaktır. Ne istikbal!

Bu buhranlı anda, bir kimse bu duruma gelindiği zaman Yahudilerin kuvvet ve imtiyazlarının da sona ereceğine işaret edebilir. Belki de öyle olacaktır! Fakat dünya hâkimleri

istikbale bakmaktan hoşlanmazlar. Şu anda «kuvvetliler yeri»nde oturmaktadırlar.

YAHUDİLER ATOM BOMBASINA SAHIPTİRLER

6 Ağustos 1945’de Amerika Birleşik Devletleri Başkanı Harry Truman şu açıklaması ile Dünyayı hayrete düşürdü:

«Yirmidört saat önce Amerikan Hava Kuvvetlerine âid bir bombardıman uçağı Hiroşima’ya tek bir bomba atmıştır. Bu bombanın tesiri 20.000 ton trinitrotoluol (T.N.T.)’den daha şiddetlidir. Bu bir atom bombasıydı.»

İki sene sonra «Stern Terör Teşkilâtları» liderlerinden otuzüç yaşındaki Haham Korf 600 softa hahamın Washington’a yürüyüşünü idare etti. Grupun sözcüsü olarak, Filistin’de olanlar için Amerika Birleşik Devletlerinden başka bir atom bombasını da Londra’ya atmasını talep etti. Haham Korff Washington’u Dünya Yahudilerinin kuvveti ile açıkça tehdit etti. (Yahudilerin Atom Bombası Var, sayfa 3, Gerald K. Smith.)

İki sene sonra Başkan Truman 23 Eylül’de başka bir açıklama yaptı:

«Son bir kaç haftada Sovyetler Birliğinin atom denemeleri yaptığına dair elimizde deliller vardır.»

Bu açıklamanın üzerinden çok geçmeden, yetkililerin bir Yahudi atom fizikçisi ve Einstein’ın yakın arkadaşı olan Klaus Fuchs’u alıkoyduklarına dair İngiltere’den bir rapor geldi. Yahudiler atom bombasının sırrını Sovyetler Birliği’ne geçirmişlerdi!

Atom bombasının formülü daha araştırmalar başlarken Yahudilerin eline düşmüştü Amerika’ya vardığı zaman Einstein, Profesör Otto Hahn’ın atom teorisini ve Kaiser Wilhelm Enstitüsü’nün araştırma neticelerini biliyordu. Başkan Roosevelt’e Amerika Birleşik Devletleri için atom bombası yapılması çalışmalarına başlanmasını tavsiye etti. Bu andan itibaren Yahudiler atom sırrının etrafından uzaklaşmadılar. Aralarında Yahudi kadın âlim Lise Meier bilhassa belirtilmelidir. Kendisi Profesör Otto Hahn’ın

araştırma neticelerini bir Danimarkalı Yahudi atom fizikçisi vasıtasıyla nakleden kişidir.

Budapeşte'den başka bir Yahudi olan Leo Szilard da sahnede görünmüştü ve o andan itibaren asrımızın en büyük sırrı Einstein'ın tebaasından garip ve esrarengiz kişilerle çevrildi. Birdenbire, Göttingen Üniversitesi mezunu bir Alman Yahudisi olan Robert Oppenheimer de bu gruba katıldı. Kendisi bir komünist olmak itibariyle Yahudi menfaatlerinin demokratik sistemden çok Komünist sistemde korunabileceğine inananlardandı. Herşeyden önce bir Yahudi idi. Dünya hâkimi Yahudilerin en tipik örneklerindendi. Profesör Otto Hahn, Hitler için atom bombasını sabote etmek ile onu kendi kabilesine hediye etmek arasında tereddüt geçirirken Robert Oppenheimer, bombayı ilk önce yapmak için bütün bilgi ve yaratıcı zekâsını bu işe döktü. Hiç durmaksızın gece gündüz çalıştı. Sıhhatini kaybetti, zayıf düştü. Fakat Almanları -Yahudilerin baş düşmanlarını- yok etmek için çeşitli ilmî neticelere varmağa muvaffak oldu.

Tabiatıyla atom bombasının yalnız şahane bir kâr unsuru değil, aynı zamanda millî bir vazife olduğunu da gören Dünya Yahudi bankaları ve kredicileri hemen etrafını sardılar. «Kuhn ve Loeb Co.» şirketinin direktörlerinden olan L.

Strauss daha önce David Lilienthal'-m malî müşavirliğini yapmıştı. Böylece muazzam bir malî destek olduğu halde J. Robert Oppenheimer atom araştırmalarına ve tecrübelerine başladı. Einstein, Klaus Fuchs'u atom bombası tecrübelerine ve imalât sırlarının içine soktu. İmalât ile alâkalı bürolar, kısa zamanda muhtelif memleketlerden gelen Yahudilerle doldu. Güvenilemez muhacirler, karanlık göçmenler, Almanya, Ukrayna, Polonya ve Macar Yahudileri ufak işlere âid mevkiler kadar kilit noktaları da ellerine geçirdiler. Julius Rosenberg, David Greenglass ve ırkdaşları Los Alamos'daki mevkileri doldurdular.

Şüphesiz bunun için bir çok sebep vardı. Yahudiler arasında daima iyi matematikçiler mevcut olmuştur. Bundan başka, atom araştırmaları da, Yahudi zihniyetine uygun düşen bir karakter arz ediyordu. Atom, tipik bir Yahudi ilmidir. Hiç bir fayda sağlamadığı halde birçok şeyi yok eden bir ilim...

Herşey Yahudi milliyetçiliğinin tabî bir neticesinden ibaretti. Bir Yahudinin bir kilit noktasını ele geçirince ilk yapacağı iş, oraya hemen mümkün olduğu kadar Yahudi almaktır. Bir müessesenin, bir cemiyetin veya bir mesleğin yahudileştirilmesi sırasında olan budur. Kendilerini sağlama alan Yahudiler, diğer Yahudilere de yardım ederler, çünkü gözlerinde itimat edebilir tek millet kendi milletleridir. J. Robert Oppenheî-mer'm şahsiyeti etrafında da böyle bir Yahudi grubu meydana gelmişti. Amerikan kaynaklarına göre, Los Alamos ve Honmouth laboratuvarlarında sadece işçiler. Yahudi değildi. Julius Rosenberg, Marin Sobell, Harr Gold ve David Greenglass isimleri en meşhur atom casuslarının mahkemeleri esnasında tanındı Profesör

Pontecorvo, Hidrojen bombasının mucidi Macar Profesör Janosi ve Edward Teller de bu «Atom Fırkası »na dahildiler.

«Temsilî Yılan» (Yahudi remzi) ın kuyruğu atom bombası imalâtını sıkıca sarmıştı. Amerika'nın büyük sırrı Yahudiler tarafından korunmuş, imâl edilmiş ve açıklanmıştır. Onun için Yahudiler bu icada kendi millî varlıkları imiş gibi bakmaktaydılar. Bundan dolayı, onlara göre, bu sırrı Sovyetler Birliği iie paylaşmaları gayet normaldi. Doğu ve Batı Yahudiliği arasındaki münasebetler bu

-sahada da yenilenmişti. Atom Fırkasının azaları veya bunların babaları, büyükbabaları Rus zulmünden kaçmak için göç etmiş olmalarına rağmen Bolşevik Rusya'yı Amerika'dan daha güvenilir görüyorlardı. Bolşevikler Hitler'e karşı muassî-bâne bir surette çarpışmışlardı. Fakat Amerika'da Lindbergh, T aft gibi insanlar vardı. Onun için atom bombası Amerika'dan daha merhametsiz ve daha azimkar olan Sovyetler Birliği'ne verilmeliydi.

Amerikalı atom âlimlerinin arasında birkaç tane Komünist bulunması ancak ikinci derecede ehemmiyeti hâiz bir hakikattir. Bunlar gözlerini daima zalim ve intikamcı Sovyet Yahudilerine dikmişler ve bunlardan başka kimseye itimat etmiyorlardı. Doğu Yahudileri bunun pekâlâ farkında idiler. David Zas.zlavs.zki ve İlya Ehrenburg Pravda Gazetesinde sık sık Albert Einste-in'den Sovyetler Birliği'nin Amerika Birleşik Devletle-ri'ndeki en iyi altı dostundan biri ve Stalin'in

en iyi arkadaşı olarak bahsetmekteydiler. Amerikan Yahudilerinin itimadına lâıık olabilmek için, Sovyet Atom Araştırmalarının Başkomseri olarak Bolşevik gizli polisının ileri gelen liderlerinden Salamon Abrahamoviç Rebach'ı tayin ettiler. Yoldaş Abrahamoviç bugün halâ bu mevkidedir. Atlantik'in diğer tarafında, atom bombasının imalâtında en mühim rollerden birini Kuhn ve Leob gibi milletlerarası Bankacılığın temsilcileri oynamıştı. 1917'deki Bolşevik ihtilâlini de malî bakımdan destekleyen ve Trotsky (Bronstein) ile temasta bulunan aynı Batılı kapitalistler bu defa Doğu Yahudiliği ile alâkalı hislerini saklamak zahmetine katlanmamışlardır. Tam bir demokrat olan Albert Einstein'm kendisi de Sovyetlere sempati duyduğunu gizlememiştir. Amerika Birleşik Devletleri mebuslarından John Rankin, Einstein'ı Bolşeviklerle işbirliği yapmaktan dolayı açıkça suçlamıştı. Bundan dolayı Amerikan Hava Kuvvetleri'nden Binbaşı George Racey Jordan'm şehadetine şaşmamak lâzımdır. Jordan, daha 1943

senesinde, Sovyetlere aktarılan, harble alâkalı ham madde, cihaz ve sırların esrarengiz eller tarafından gerçekteşirildiğini söylemişti. Atom bombası casusluğu ile alâkalı olarak yapılan araştırmalar sırasında, yani İkinci Dünya Harbinin en kritik safhasında Amerika Birleşik Devletleri, «Monmout İşaret Alayı»nin kaybolmuş çok gizli elliye di dosyasının yirmialtı s Doğu Almanya'da bulunmuştu. Bu araştırmalar neticesinde şüphe altına alman «âlimler» in hepsi de istisnasız dünya hâkimi ırka mensuptu.

New York Mahkemesi sırasında atom casusluğunun, Komünistlerden çok Yahudilerin işi olduğu ortaya çıktı. Suçlanarak mahkemeye getirilenler 1943

senesi kadar erken bir zamandan beri atom sırlarım Sovyetlere aktardıklarını kabul ve itiraf ettiler. Bu hayatî malûmatı hiçbir karşılık beklemeden sırf Yahudi milliyetçilik ruhu ile diğer tarafa geçirmişlerdi. Atom casuslarının muhakemeleri esnasında en kayda değer nokta suçluların hizmetleri karşılığında Sovyetler Birli-ęi'nden herhangi bir para talep etmemiş olmalarıydı.

Yalnız Julis Rosenberg masrafları karşılığı beş yüz dolar almıştı. En softa, Yahudilik ruhu ile Amerika'ya ihanet edip, böylece Sovyetler Birliği'ne yardım etmenin Yahudiliğin en mukaddes vazifesi olduğuna inanmışlardı.

Atom casusluğu mahkemelerinde sanıkların istisnasız hepsi de Yahudi idi ve göreceğimiz gibi, arkalarında bütün «Yahudi Dünyası» durmakta idi. Duruşmalar sırasında Amerika Birleşik Devletleri, iktisadî bir krizin içine girmemek için en ufak «Yahudi Aleyhtarlığı») temayülünü bile silmek zorunda kaldı. Böylece Julius ve Ethel Rosenberg'ın mahkemesi bir Yahudi hâkimine, Justice Irving Kaufmann'a verildi. Bu hâkim, bütün Dünya" Yahudilerince Yahudi ırkına karşı olarak tanınmaktaydı. New York Eyâlet Dâva Vekili Sypol de bir Yahudiydi.

Nihayet, suçlulardan başka müdafaa avukatı da Bloch adında bir Yahudiydi.

«Atom sırrı »mn arkasında Dünya Yahudiliğinin en esrarengiz ve en kuvvetli şahsiyetlerinden biri, iki cihan harbi arasında muazzam bir servet yapan «hayırsever» banker Bernard Baruch oturuyordu. Amerikan halkının zihninde, Bernard Baruch herhalde boş yere «Amerika Birleşik Devletlerinin Gayri Resmî Başkanı» olarak düşünölmüyordu. Churchill bile Washington's, gidip Amerika Birleşik Devletlerinin Resmî Başkanını ziyaret etmeden önce Baruch'u görmek zorunda kalmıştı. Roosevelt Başkan olunca, Baruch'un kuvvet ve tesiri daha da arttı. İkinci Dünya Harbi'nde Amerikan askerleri cephede can verirken, Amerika Birleşik Devletleri sanayiinin en mühim 351 dalını ve Dünya ham madde istihsalinin üçte ikisini elinde tutan Bernard Baruch, Başkan'm ve Amerika Birleşik Devletleri Ordusu'nun atom üzerindeki yetkilerini kaldırmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Bu durumda Yahudilik maskesini hemen hemen tamamen indirmişti. Sözle söylemeseler bile, davranış ve propagandaları ile atom bombasına kendi millî varlıkları ve bir iktidar unsuru olarak baktıklarını belli ediyorlardı. Muhtelif Amerikan yazarlarının da kabul ettikleri gibi atom bombası kontrolünün ve imalât sırlarının başkan ve ordunun elinden alınmasını derpiş

eden aksi kabul etmekle Meclis vatana ihanet etmişti. Bunun neticelerini önceden farkedemeyen Başkan Truman bu akti imzalamıştı.

Amerika Atom Enerji Komisyonu, Amerika Birleşik Devletleri Başkanından daha kuvvetli idi. Ameri-kan'm çeşitli resmî ağızlarının ifadesine göre, bu komisyon Hitler, Roosevelt ve Stalin'in müşterek kuvvetlerinden daha büyük bir tesire sahipti.

Herşey dikkatlice plânlanıp hazırlandıktan sonra Atom Enerji Komisyonu'nun azaları tayin edildi. İlk beş âzâdan üçü, veya dördü Yahudi idi. Bunlar: David E-Lilienthal (Yahudi), Lewis L. Strauss (Yahudi), Robert F. Bacher (Yahudi), William Wymach (?) ve Stimmer T. Pike (?) idi. McCarthy komitesi araştırmalarının Amerikan halkının dikkatini çektiği bir nokta da Amerika'da muhtelif zamanlarda, muhtelif değişiklikler olmasına rağmen Atom Enerji Komisyonu'nun bünyesi değiştirilmemiştir. Oppenheimer davasının bir neticesi olarak, David E. Lilienthal, Atom Enerji Komisyonu başkanlığından alınmış, fakat yerini Lewis L. Strauss doldurmuştur. Bu sırada, Sovyetler Birliği atom araştırmalarının başında İtalyan Yahudisi Pontecorvo bulunuyordu. O'nun idaresi altında, kaçırılmış Alman atom âlimleri çalışıyorlardı. Hepsinin de üstünde Komünist gizli polisinin atom komiseri Salamon Abraha-moviç Rebach kontrolü elinde tutuyordu.

Atom bombası tamamen Yahudilerin eline geçti. Tarihin en büyük dramı bu suretle sahneye kondu ve en tehditkâr silâh insanlığın karşısına dikildi Atom bombası seçimle başa geçen demokratik devlet adamlarının elinde de tehlikeli bir silâhtır. Fakat Haham Korff ve 600 haham arkadaşının Washington'a yürüyüşü, atom bombasının bu mutaassıp Yahudi milliyetçilerinin eline düştüğünde artık ne gibi bir tehlikenin doğacağını Dünyaya hatırlatmış oldu. Atom bombasının kullanılması ile yalnız medeniyet ortadan kaldırılmaz, fakat aynı zamanda insanlığın hürriyeti de ebediyen yok olur. Atom bombası Yahudilerin elinde olduğu müddetçe bütün Dünya milletlerinin istiklâl ve demokrasileri tehdit altında olacaktır.

Dünya Yahudilerine sadık olmayan veya Kuhn, Loeb'in faiz haddini yüksek bulanlar Dünya yüzünden kolaylıkla silinebilir.

«Hürriyet ve istiklâlinizi bize teslim edin ve Hıristiyanlığı terkedin, çünkü atom bombasını başlarınızın üzerinde Demokies'in kılıcı gibi tutmaktayız!» İlk hidrojen bombasının patladığı sırada, Yahudiler krallıklarının doğu yarısına Amerika'nın saldırıya geçtiği intibayı ihdas etmeye çalışmışlardı.

Bu siyasî bir tahmin değil, fakat «bütün soylar, diller ve milletler üzerindeki» (Vahyeler, 7) ile alâkalı St. John'un ilhamlarının gerçekleşmesi ve insanlığın üçte ikisinin imhasının önceden belirtilmesidir. «Protokoller» in yazarları olan «Siyon'un Okumuş Büyükleri» bile elli, altmış sene önce böyle bir şeyi mülâhaza etmeğe cesaret edememişlerdi.

«Bütün zulüm girdapları bizden çıkar.»

Atom bombası herşeyi yutan korku fırtınasının korkunç bir vasıtası ve aynı zamanda Dünya hâkimiyeti hülyasının gerçekleştiğinin korkunç bir delilidir 1934'den 1948'e kadar Yahudi propagandası, Amerikan demokrasisinin Sovyet istibdadı ile iyi komşuluk derecesinde bağdaşabileceğini yayıyordu. İkinci Dünya Harbinin bitişinden beri bütün programlar, Doğu ve Batı Yahudilerinin iki ayrı

«yarı kuvvetler» halinde inkişafını derpiş etmektedirler. Bu, yer küreyi aralarında paylaşmaları demektir! En büyük gaye, harbten ve Bolşevizm maskesinin düşmesinden kendilerini korumaktır. Evvelce de kaydettiğimiz gibi, Morgenthau'nun. «Üçüncü Dünya Harbinden Korunma Cemiyeti» ni kurmasının sebebi buydu.

” Fransız yazarı Marcel de Briançon şunları yazarken bu noktayı açıkça görüyordu:

«Bu iki zıt, hasım ve imtizaç ettirilemez kuvvet ki; aslında birbirinin devamıdır ve birbirlerine demektirler ki: «Eğer Sovyetler Birliği Amerika Birleşik Devletleri'ni yenerse, Dünya kuvveti bir komünist devlet olarak ortaya çıkacaktır. Şayet aksi olursa ve Amerika Birleşik Devletleri Sovyetler Birliği'ni yenerse Dünya kuvveti Amerikan zaferini müteakip bir demokratik devlet şeklinde tezahür edecektir. Bütün bunlardan sonra biz Yahudiler için hususi mülkiyet yolu ile kuvveti elimizde tutmamız veya devlet kapitalizminde kilit

noktaları elimize geçirmemiz gerekecektir ki, böylece çok bir şey fark etmez. Yine bize göre iki kuvvet-^ ten hangisi kazanırsa kazansın hiç bir şey değişmez, neticede zafer bizim olacaktır. Bu şartlar dahilinde daha fazla açıklamaya lüzum var mı?»

Fakat daha sonra, Dünya Yahudiliği bir çatışmanın olabileceğini görünce ve herşeyden önce, Amerikan umumî efkârı Bolşevizm ile hürriyetin bağdaşa-mıyacağını yavaş yavaş anlamağa başlayınca, Klaus Fuch, atom sırlarını Sovyetler Birliği'ne vermekten maznun olarak aniden tevkif edildi. Birden hiç yoktan iki isim belirdi: J. Robert Oppenheimer ve Julius Rosenberg. İleride de göreceğimiz gibi her ikisi de Dünyayı fethedici Yahudi milliyetçiliğinin temsilî ve karakteristik tipleri idiler.

Alman Nasyonal Sosyalizminin ortadan kalkması bahis mevzuu olduğu müddetçe Robert Oppenheimer, atom bombasını imâl etmek için üstün bir çalışma yaptı.

Kendisi kelimenin tam manâsı ile bir Batı Yahudisi idi ve inancı sadece Doğulu kardeşlerinin merhametsizliğine, kana susamışlığına ve softalığına idi!

Kendisine yapılan suçlamalara göre, 1940 ve 1942 seneleri arasında Amerika Birleşik Devletleri'nde, Amerikan aleyhtarı Boşevik faaliyetleri büyük miktarda para ile desteklenmişti. Kendisi bir Komünist kadm ile evliydi. Bu kadının ilk kocası da bir Bolşevik olup, İspanya İç Savaşında öldürülmüştü. Oppenheimer, İkinci Dünya Harbi'nde Komünistleri Los Alamos'ta istihdam etmişti.

Bu sırada, bütün bilgisini ve maharetini atom bombasının imâli için ortaya atmıştı. Hiç bir vicdan azabı duymadığı gibi, bilâkis bombanın sadece nazilere karşı kullanılacağını düşündüğünden iç huzuru ile çalışıyordu. Fakat nazizmin mağlubiyeti gerçekleşmiş bir hadise olarak ortaya çıkınca ve Sovyet istibdadın'ı men etmek için Hidrojen bombasının icadı bir zaruret olunca, Batılı Büyük kardeş, Doğulu Dünya fatihlerine karşı bir hizmet ifa etmek hususunda çekimser kaldı ve buna rıza göstermedi. Birçok insan gibi o da biliyordu ki, bu Bolşevik despotları Hitler'den bin defa daha kötü idiler, fakat ne var ki, kardeşleriydiler. «Biz hepimiz aym milletiz!

Aynı kabileyiz! Aynı ırkız! Biz Rus, Portekiz veya Amerikan Yahudileri değil, sadece ve sadece Yahudileriz!»

Atom Enerji Komisyonu Umumî Reisi K. D. Nic-holson şöyle yazmaktadır:

«Atom Enerji Komisyonu'nun Umumî Müşavere Komitesi Reisi olan Oppenheimer 1949 senesinde yapılması kararlaştırılan Hidrojen bombasının inkişafına karşı çıkmış ve Başkan Truman'm bile devam edilmesini emrettiği çalışmalarda bu proje geciktirilsin diye diğerlerini ikna etmek için elinden gelen her gayreti göstermiştir.» (Amerikan Macar Sesi, 19 Nisan 1954, Sayfa 7.) Hidrojen bombasının bu zamanda «Yahudi Dünya Krallığı »mn doğu yarışma düşmüş olması gerekiyordu. Ve Batı Yahudileri kendi sömürgelerinin doğu kısmının tahribatını istemiyorlardı. Şeytanî bir matematik ve fizik dehasına sahip olan bu âlim, Dünya zaferinin en uygun şeklinin Dünyayı ikiye ayırmak ve atom bombası ile birbirlerini devamlı tehdit eden iki kuvvet yaratmak olduğunu düşünmüştü.

Bu Dünya fâtihi milliyetçiliğin diğer temsilî karakterleri arasında Rosenberg çifti yer alır. Bir çok kimsenin düşüncesi hilâfına bunlar Sovyetler Birliği'ne fazla yardım etmemiş tipik, ufak, ehemmiyetsiz insanlardı. Yalnız atom sırlarını ırkî bir kanaatle yani soydaşlarına karşı bir vazife olarak diğer tarafa aktarmışlardı. Herşeyi Sovyetler Birliği'ne geçirmişler ve en calibi dikkat olanı da müdafaalarında onun Amerika'nın müttefiki olduğunu söylemişlerdir.

Halbuki Rosenberg çifti elektrikli sandalyeye giderken «nazizm alevi» en şiddetli şekilde yanıyordu. Kanuna göre Rosenberg'ler casus idiler. Amerika'ya karşı suç işlemişlerdi. Bununla beraber, Dünya Yahudilerinin yüzde doksandokuzu onlarla beraberdi. Milyonlarca Yahudi, kapitalistler ve proleter Sea Ga-te'in lüks villa sahipleri ve Bronx'un arka sokak sakinleri, Londra Batı Yakası Yahudileri birleşerek «nazi-faşist-Hitlerci» Eisenhower'den bağışlanmaları için veto hakkını kullanmasını talep ettiler. Vatanperver Amerikan vatandaşlarının gözünde bu kampanya bir komünist propagandasıydı. «Yahudi dışı katili İlse Koch affedildikten sonra, Rosenberg'ler niye ölsün?» diye yazıyordu

kampanyanın pankartlarında. «Profesör Urey ve Einstein de af istiyor!» ve: «İsrail'in kaybolmuş liderleri de merhamet diliyor!»

Beş kıt'anm kapitalistleri ve Komünistleri, yüksek kültürleri ve basit Talmud taraftarları, iki Komünist casusu kurtarmak için bütün kuvvetlerini birleştirdiler. Müstebit Dünya fatihleri bu hâinleri desteklemek için sıralandılar. Londra'da, Rosenberg'lerin ırk-daşları caddelerde diz çöküp ve boylu boyunca uzanıp trafiği kilometrelerce tıkayan bir gösteri ile af diliyorlardı. Moskova'da, Budapeşte'de, Bükreş'de ve Dünya'-nın diğer başşehirlerinin millî basınında bu hâinlerin meslekleri ile ilgili dokunaklı hikâyeler yazıldı. New York'un Birlik Meydanı'nda, İrlandalı polisler, mahkeme kararının yerine getirilerek hâinlerin idam edildiğini duyup bayılan Yahudi kadınları ile zor başa çıktılar.

«Amerikan Macar Sesi» «İdam hükmü infaz edildikten sonra New York Radyosu'nu dinlemek hayli ilgi çekici idi,» diye yazmaktadır. «Haber verirken hıçkıran spikerler vardı. Diğer istasyonlar ise, haberi verdikten sonra, cenaze marşı çalmaya başladılar. Birlik Meydanı'nda Yahudi kadınlar kendilerini kaldırımların üzerine atarak yüksek sesle ağlamışlar ve bazı erkekler de hıçkıрмаğa başlamış ve: «Onları öldürdüler. . onları öldürdüler!» diye haykırmışlardır.» (Amerikan Macar Sesi, 29 Haziran 1953 sayfa 8.) Ve nihayet, Brooklyn Kilise Caddesi'nde, «Dünya fütuhâtı nazizmi» nin alayı, softalıkları ile alâkalı olması bakımından kayda değer. Onbin-lerce insan

«Kabile Nazizmi» adına suçlulara olan bağlılıklarını itiraf ve ilân ettiler, çünkü, Doğu Yahudileri gibi, idam edilen casuslara mücadelelerinin ölümleri gözüyle bakmaktaydılar.

İdam edilen Rosenberg çiftinin müdafaa avukatı Emanuel Bloch, şöyle demişti:

uRosenberg'leri öldürme suçunu Reis Eisenhower, General Bromell ve F.B.I.

Müdürü.Edgar Hoover'-in önüne bırakıyorum. Elektrikli sandalyenin düğmesine basma emrini onlar vermişlerdir. Bu iki sevgili, hassas, nazik ve kültürlü insan kasdî ve soğukkanlı bir cinayetin kurbanları olmuşlardır. Onlar istibdata karşı

mücadele etmişlerdir. Bugün Amerika sivil elbise giymiş, askerî bir diktatörlüğün istibdatı altında inlemektedir.» (Amerikan Macar Sesi, 19 Haziran 1953).

Bu andan itibaren, Washington'un son takipçisi ve Morgenthau Plânı'nın imhacılarından olan Reis Eisenhower, «harb suçlusu» ve «halk düşmanı» olarak listelere girmiştir. Nüremberg'in da-rağaçları şimdi de Beyaz Saray'a bakıyor ve gölgelerini onun üzerine düşürüyordu. Yahudi Milliyetçi Nazizmi, Amerika'ya ve onun sadık hizmetkârı Reis Eisenhower'e harb açmıştı. Rosenberg'lerin.

tabutları üzerinde yalnız Emmanuel Bloch'nn değil, aynı zamanda Nürem-berg'ten Julius Steicher'in de şu sözleri yankı yapıyordu:

«.. .Bolşevikler tarafından asılacaksınız!»

F: 16

AMERİKA'YA İHANET

Sonunda Amerika'yı da tuzağa düşürecek Dünya Yahudiliği maskesini sıyırmıştır. Yahudilik, bunun belki dünya'daki her memlekete keder verici birşey olduğunu hissediyordu. Amerika Birleşik Devletleri ise Yahudilere bir memleketin verebileceği herşeyi vermişti... para, iş, varlık, emniyet, sakin bir hayat, hudutsuz hürriyet Amerika harbe iki kere girdi; evlâtlarını bir keresinde iş

için, diğer seferinde de Yahudi milliyetçiliğinin siyasî tesiri ile kurban etti.

Onu her iki Dünya Harbine de sokan kuvvetler bunlardı. Amerika Hitler'i yendi ve Yahudileri esir kamplarından kurtarsın diye de Sovyetler Birliği'ne onbir milyar dolar verdi.

Amerika'nın iş hayatım ve maliyesini ellerine geçirmek, Yahudilerin yetmiş

yılını aldı. Rus kamplarından gelip hayatın güneşli yanı olan Amerika Birleşik Devletleri'nde güneşlenen yoksul Yahudiler, bütün medenî haklara ilâveten bazı imtiyazlar da kazandılar. Roosevelt'in başkanlığı sırasında, siyasî hayatın kilit noktalarını tuttular. Bir Dünya cennetinin sahipleri oldular...

Miami, Florida ve California. Vadedilmiş toprak onlar için Filistin değil, fakat Amerika Birleşik Devletleri idi.

Roosevelt'in idaresi sırasında Amerika Yahudilerin vatani haline gelmişti.

Buna göre, herkes, Amerikan'm Komünizme karşı doğuşme zamanı geldiğinde, bunların Amerika'ya sadık kalacaklarını ve ona sırt çevir-miyeceklerini zanneder. Halbuki, Yahudiler kendilerini ancak idareci oldukları müddetçe .emin hissedebildiklerini göstermişlerdir; ve onların bir memlekete sadık kalabilmesi için o memleketin menfaatleri ile kendi menfaatlerinin benzer olması lâzımdır.

Yahudi meselesi hakkındaki malûmatın mevcut olmadığı sıralarda, Amerika İkinci Dünya Harbi'nden sonraki soğuk harbte, Yahudilerin kendi tarafını tutacağını düşünmekte hakikaten haklıydı. Fakat tam tersi oldu. «Bnai Brith Locaları» mn örtüleri arkasında Amerika Birleşik Devletleri'nin kaderi Dünya Yahudileri tarafından tayin edildiğı muhakkak ki, Amerika'nın Yahudi olmayan siyasetçileri İkinci Dünya Yarbi'ni yalnız Yahudiler için kazanmak istememişlerdi. Roosevelt hariç, belki de hepsi Sovyetler Birliğı ile yapılacak bir anlaşmaya ihtimal vermiyorlardı. Roose-velt'ten sonra başa geçen Senatör Truman, Almanya ile Sovyet Rusya arasındaki savaşın patlak verdiği 21 Haziran 1941 günü şöyle konuşmuştur: «Eğer Almanya'nın galip gelmekte olduğunu görürsek Sovyet Rusya'ya yardım edeceğiz, fakat durum bunun tersi olursa, Almanya'ya yardım etmeğe mecbur kalacağız. Şimdi onları kendi hallerine bırakalım ki, birbirlerini mümkün olduğu kadar yıpratsınlar.»

Sovyetlerle olan dostluğunda olduğu kadar 1945'ten sonraki soğuk harbte de Amerika Birleşik Devletleri'nin menfaati yoktu. Halbuki her iki durum da sadece ve sadece Yahudilerin menfaatineydi. Her iki Dünya Harbinin çıkmasında da Yahudi menfaatleri «karar verici unsur» olarak ortaya çıktı. Fakat Sovyetleri yenmek ve esir milletleri kurtarmak için üçüncü bir dünya Harbi işlerine gelmez. Tam tersine, Yalta ve Postdam'da Dünya kuvveti, kendi içinde par-sellenmiştir.

LOUIS MARSCHALK O

YAHUDİ

245

«Protokoller»in bize dediği gibi: «Bütün korku girdapları bizden çıkar.» Meşhur söze göre, Amerika «hürriyetin vatanıdır. Ve Hudson Nehri'nin ağzındaki

«Hürriyet Heykeli»nin elinde temsilî meş'ale vardır. Fakat aslında, Roosevelt'in başkanlığından beri Ellis Adasının arkasında bir «korku girdabı»

dönmektedir. Amerika Birleşik Devletleri Yüce Divanının hâkimlerinden olan F.

Frankfurter şöyle demişti: «Washington'un asıl idarecileri görünmezler ve iktidarlarını perde arkasından kullanırlar.» Amerikalı vatandaşın Demokrat veya Cumhuriyetçi Partiye rey verme hakkı vardır, fakat perde arkasındakiler seçimi hangi parti kazanırsa kazansın kuvvetin kendi ellerinde kalacağından emindirler.

Baş kaldırmağa, protesto etmeğe veya bu gizli el hakkında aydınlatıcı bir kelime bile mırıldanmağa cesaret eden kimse ya öldürülecek, ya intihara sürüklenecek veya umumî efkâr önünde şerefi lekeleneyecektir.

Amerikan Hristiyan Harekâtının cesur lideri Gerald K. Smith, kitabında, zulüm yapan bu gizli elden ve Dünya hâkimlerine kurban giden vatanperver Amerikalılardan bahsetmektedir. Biz burada onun, Bolşevizm ve ikinci bir Dünya Harbine, netice olarak Dünya hâkimlerinin gayelerine mâni olan Amerikalıların nasıl yok edildiklerini anlatan «İntihar» adlı kitabından kısa misâller vereceğiz.

Truman idâresinin Harb Sekreteri James Forrestal'in ünlü iki radyo müfessiri Drew Pearson ve Walter Winchell (Leipsitz) tarafından silinmişti.

Bunlar Yahudi «M.V.D.» teşkilâtının adamları ve İftira Aleyhtarları Birliği mensupları idiler. Filistin mevzuundaki Amerikan dış siyasetine karşı geldi diye onu «Yahudi aleyhtarlığı» ile damgalıyarak mevkiinde duramaz hale getirdiler.

Forrestal, «bu Yahudiler birgün Amerika'yı mahvedecekler,» diye umumî efkâra bir açıklama yaptıktan sonra bir hastanede alıkonulmuştu. Bir sabah onikinci katın penceresinden «düşerek» esrarengiz bir şekilde öldü. Amerika'nın İngiltere Büyükelçisi Joseph Kenndy Florida'da âdeta hapsedilmişti. Çünkü, İkinci Dünya Harbi başlamadan hemen önce vatanına dönerken şöyle bir açıklama yapmıştı: «Bu memleket benim ölümü çiğnemedi bu savaşa giremez.» Kennedy'den sonra aynı vazifeye tayin edilen John Winant içinde bulunduğu şartları iyice anlıya-bilecek hale gelince susmak veya intihar etmek mecburiyeti karşısında bırakıldı. Bu şerefli diplomat intiharı tercih etti. Bir doğu mezhebinin mensubu olan ve bir serumla 150 sene yaşayacağına inanan Henry Wallace, Roosevelt'in yardımcısı oldu. Fakat bir mesele haline gelince ve perde arkası kuvvetlere karşı uysal davranmak istemeyince oldukça âni ve oldukça genç yaşta öldü. General Patrick 1.

Harley 1947'de demişti ki: «Devlet idaresinde hâlâ binlerce Yahudi oturmaktadır.» Bundan dolayı, Washington'un esrarengiz «siyah e 1 » i onu perişan bir hayata sürükleyerek susturdu. General İssimo, Çank Kay - Şek'in karısı, Sun-Yat - Sen' ur'd&n veya beş milyon Alman, İtalyan, Macar, Romen in kızı İkinci Dünya Harbi boyunca Amerika'ya her gelişinde büyük bir korku içindeydi. Çünkü Dünya hakimlerinin « Gestapo » suna mensup gizli ajanların onun öldürülmesini plânladıklarını biliyordu. Devlet Vekili Stettinius'un Birleşmiş Milletler'in açılışında yaptığı konuşmanın Hollywood'lu bir komünist yıldız olan Dalton Trumbo tarafından yazıldığı da gün ışığına çıktı. Morton Kent bir damarını keserek kendisini öldürdü. Kent, Sovyetler Birliği için gizli dosyaları kimin çaldığını biliyordu. Yine biliyordu ki, konuşmak ile susmak arasında büyük bir fark yoktu; her halde öldürülecekti.

Whittaker Chambers, Louis Budenz ve Tyler Kent halen hayattadırlar, fakat daima tehlikededirler. Daha önce Komünist Partisi'nin ileri gelenlerinden olan Budenz muhtelif Yahudi Komünistleri ifşa etmiş ve selâmeti Fordham Katolik Üniversitesi'ne girmekte bulmuştur. Üniversitenin koruyucu duvarlarından dışarı adımını attığı takdirde yirmidört saat yaşayacağı şüphelidir. Aynı şeyler Alger Hiss'i ifşa eden Chambers için de söylenebilir.

Roosevelt ve Churchill arasında teati edilen gizii telgrafları ele geçiren Tyler Kent de böylelikle Dünyanın bir harbe nasıl sürüklendiğinin en büyük şahitlerinden olmuştur. Kent, İngiltere’de Wight adasında beş sene hapse mahkûm oldu.

İyi kalpli ve dürüst General Vaughan Yahudileri ve Komünistleri Devlet idaresinden uzaklaştırmakla meşgul olmuştur. Beyaz Saray’ın Roosevelt ve Truman zamanlarındaki «büyüğü» David K. Niles’e karşı cephe almıştı. Gençlik günlerinde Niles, Boston’da, ırza tecavüzden dolayı birkaç sene hapse mahkûm olmuş bir kimseydi. Daha sonra Amerika başkanları için nutuklar yaz-mışt. General Vaughan böyle karaktere sahip bir adamın Amerika Birleşik Devletleri Başkanı’nın etrafında bulunmasına şiddetle muhalifti. Fakat, susturuldu, yerinden uzaklaştırıldı ve «Yahudi aleyhtarlığı» sıfatı ile cemiyette küçük düşürüldü.

General Frederick Morgan, işgal edilmiş Almanya’nın Amerikan bölgesindeki U.N.R.R.A. şefi idi: Aslen İngiliz olan Morgan kendisinde, Almanya’daki Yahudilerin gerek para gerekse gıda bakımından bolluk içinde olduklarını ve hiç sıkıntı çekmediklerini söylemek cesaretini bulmuştu. New York Senatörü ve o zamanın U.N.R.R.A. Başkanı olan Herbert H. Lehman’ın talebi üzerine General F.

Morgan mevkiinden alındı. Bu mevzuda İngiltere Hükümeti’nin Amerikan Yahudilerinin baskısına taviz vermek istemeyişi de lehte bir netice doğurmamıştı.

Amerika’nın Bulgaristan büyükelçisi Mr. Earle de aynı şekilde susturuldu.

Sofya’da kendisine Von Payen tarafından gizli bir muhtıra verilmişti. Bu muhtıra Amerika’nın savaşa girmemesini isteyen Hitler Hükümeti’nin teklifini ihtiva ediyordu. Muhtırayı Roosevelt’e gönderdikten sonra Earle Washington’a çağrıldı ve harbin geri kalan kısmında bir Pasifik adasında vazifelendirildi. Amerika halkı nefret edilen « n a z i l e r » in Amerika ile birlikte barışı arzu ettiğini hiçbir şekilde öğrenemedi.

Louisiana Senatörü Huey P. Long cinayeti en esrarengiz vak’alardandı. Long, Roosevelt’in rakiplerinden biri ve

Amerika Birleşik Devletleri Başkanlık seçiminde yüksek şans sahibi bir kimse idi. 9 Ağustos 1931 tarihinde Senato'da yaptığı bir konuşmada, Yahudilerin idare ettiği Amerikan «Siyah E 1 »in New Or-leans'taki bir otelde yapılan toplantıda onun öldürülmesini emrettiğini söylemişti. Senato buna gülmüştü. Fakat bir ay sonra Karl Weiss isimli bir Yahudi tarafından tabancayla vurularak öldürüldü.

Gerald K. Smithi'n kitabında, Roosevelt'in birçok rakibinin böyle esrarengiz şartlar içinde yok olduğu kaydedilmiştir. Bunlar arasında New Mexico Senatörü Cutting, Minnesota Senatörü Shawl ve Oklahoma Çiftçiler Birliği Başkanı Mr. John Simpson da vardı.

«Ya sus, ya öl!» Pearl Harbour'un hakiki hikâyesini bilen Amiral Kimmel'e verilen emir de buydu. Ve Amiral hayatını tehlikeye atmak istemediğinden susmayı tercih etmişti.

Indiana Eyaletinin Gary şehri üniversitesi profesörlerinden Dr. William Wirt bir yanlışlık neticesinde Yahudilerin ve Komünistlerin Amerika'da iktidarı ele geçirmek için yaptıkları plânların açıklandığı bir toplantıya davet edilmişti. Wirt duyduklarını basma intikal ettirdi ve netice olarak Senatör O'Corenor'un başkanlık ettiği Senato «Amerikan aleyhtarı faaliyetler komitesi»ne resmen çağırıldı. Komite Wirt'i yalancılıkla itham etti. Wirt bu olaylardan kısa bir zaman sonra şüpheli bir şekilde öldü. Fakat ölümünün birinci yıldönümünde Senatör. O.Connor onun mezarını ziyaret etti ve af diledi.

Amerikan Yahudi aleyhtarı faaliyetlerin lideri Gerald K. Smith arsenikle zehirlenmiş, fakat doktorlar güçlkle onun hayatını kurtarabilmişlerdi. Aynı Gerald K. Smith'in yazdığına göre, Amerika'ya göç etmiş bir Komünist Alman Yahudisi olan Gerhard Eisler tehlikeli bir Stalin ajanı olarak tanındıktan sonra Amerikalı yetkililerin elinden Almanya'nın Sovyet bölgesine kaçmış ve orada binlerce Amerikan vatandaşının öldürülmesini emretmişti. Amerika'nın tanınmış

siyasî muharriri Westbrook Pekler hayatını korku içinde geçirmiştir. Pegler'in makalelerinin neşredildiği gazeteler Komünistlerin (Yahudilerin) tahripkâr faaliyetlerine maruz kalıyor ve Yahudiler tarafından boykot ile tehdit ediliyordu.

Atlantik'i geçen cesur pilot Charles Lindberg'in hikâyesi de artık meşhurlar arasındadır. Lindberg harbe karşıydı ve Iowa Eyaletinin Des Moines şehrinde verdiği bir nutukta «Yahudi» kelimesini düzgün bir şekilde telâffuz etmemişti. Şahsına karşı o kadar şiddetli bir kampanya açmıştı ki, bugün bile

«İftira Aleyhtarları Birliği »nde « L i n d -bergh muamelesi» deyince akla bir insanın şahsiyetinin, mesleğinin ve cemiyetteki itibarının düşürölmesi gelmektedir. Bu Birlik'te Lindberg'i günlük hayattan uzaklaştıranların Yahudiler olduğu pekâlâ bilinmektedir. Martin Dies de aynı şekilde Lindberg muamelesine tâbi tutulmuştu. Kendisi Komünistleri ilk defa Senato önüne yani açığa çıkarmağa teşebbüs eden kimseydi. Oğlu muhtelif defalar kaçırılmağa teşebbüs edilmiş ve karısı devamlı olarak tehdit edilmiştir. Eleanor Roosevelt ve arkadaşları sırf başkanla alay etmek için Senato oturumlarına katılırlardı.

Basın, komitenin çalışmalarını boykat etmek için gizli talimatlar almıştı.

Dzes'in susturulmasına rağmen komitesinin faaliyetleri Joseph McCarthy tarafından devam ettirildi. Bu defa Yahudilerin lanetini McCarthy üzerine çekti ve kendisi her an öldüröllebilirdi (Gerald K. Smith'in kitabına göre, Senatör McCarthy'nin esrarengiz ve şüpheli bir şekilde öldüğü kaydedilmesine rağmen, muhtelif Amerikan gazeteleri onun bir cinayete kurban gittiğini yazdılar -

Yazar.)

Kanada Parlâmentosu'nun en popüler azalarından olan Norman Jacques'in de kaderi buydu. Ölümünden önce tanıdıklarına şöyle yazmıştı: «Parlâmentodaki gelecek konuşmamda dinleyicilerimin gözlerini açacak ve bütün Yahudi fesatçılığını ortaya koyacağım.» Fakat bu konuşmayı yapamadan «kalb krizi »nden öldü.

Gerald K. Smith'in yazdığına göre, Franklin D. Roosevelt'in ölümü de başlıbaşma bir esrardı. Şurası hemen hemen muhakkak görünmektedir ki; Roosevelt eceliyle ölmüştür. Bazı rivayetlere göre Pearl Harbo-ve Bulgar'ın Ruslar'a teslim edilmesine kadar vardırılan Rus dostluğundan dolayı vicdan

azabı çekmekteydi. Başka bir teoriye göre, Birleşmiş Milletler Teşkilâtı'nın kurulması ile kendisini Dünya Cumhuriyeti Başkanı ilân ettirmek istemiş, fakat sağlık durumunun buna uygun olmadığı gerekçesiyle bundan vazgeçmek zorunda bırakılmıştır.

Amerika Birleşik Devletleri Başkanını tabutunda gösteren tek bir fotoğraf gelecek nesle kalmıştır. Bu fotoğrafta Roosevelt'in kafasındaki yarayı kapayan beyaz bir çiçek görülmekteydi. Oğlu Jimmy Roosevelt cenaze merasimine geldiği zaman annesi ve ailesi tabu-du açıp babasını ona son bir defa göstermek cesaretini gösteremediler.

Bütün bu hakikatler ve vak'alar Feliz Frankfur-ter'in haklı olduğunu göstermektedir. Amerika'da iktidar görülebilen Hükümet'in elinde değil, perde arkasındaki esrarengiz fertlerin tasarrufu altındadır. Bunlar « m i l l e t l

e r ü s t ü nazizm», i temsil eden insanlardır. İkinci Dünya Harbi'nden menfaat görmüşlerdir, fakat üçüncü bir Dünya Savaşı işlerine gelmez, çünkü Amerika, böyle bir savaşta Demir P e r d e 'yi yıkabilecektir. Sovyet hapisaneleri açılırsa veya 1941'den sonra Avrupa muhاریplerinin Sovyet Rusya'da gördüklerini Amerikan askerleri görürlerse ne olur? Siyasî mahkûmlar da esir ve çalışma kamplarındaki kölelerle birlikte serbest bırakılırsa ne olur? Bütün Dünyaya Sovyet rejiminin hakiki zalimlerinin, gardiyanlarının, işkence yapanlarının kimler olduğunu söylemezler mi? «Yahudi aleyhtarlığı mukabil bir ihtilâl vasıtasıdır,» diye Lenin'in kendisi söylememiş midir Bolşevizmin yıkılışı ile Yahudi olmayan milletler büyük bir uyanış devrine gireceklerdir.

Gizli arşivler açılacaktır. O zaman Dünya hâkimlerinin vay haline!

Dünya Yahudileri 1943'den sonra taktiklerini değiştirdiler. Çünkü Amerika Birleşik Devletleri ile Sovyetler arasındaki herhangi bir çatışma ne pahasına olursa olsun önlenmeliydi. Şimdiki politika Amerika'nın sonunda kendini müdafaa edemiyecek şekilde takatini kırmaktır. Ve nesiller boyunca enflasyon, işsizlik, Dünya Harbleri ve ihtilâller vasıtası ile siyasî kuvveti ellerinde tutan Yahudiler, şimdi birdenbire «sulhsever» bir kişiliğe bürünmüştür. Tesirleri altındaki

Birleşmiş Milletler Teşkilâtı, U.N.E.S.C.O.: Avrupa St-razburg Konseyi ve muhtelif parlâmentolar sayesinde tarihteki en büyük siyasî kampanyalarma başlamışlardır. Elllerinde tuttıkları Dünya basını ile Amerika'yı zayıf düşürüp, müttefiksiz bırakmak gayretindedirler ki, saat çalıp Amerika, Rusya ile çatışmak zorunda kaldığında yanında hiçbir dostu bulunmasın. Gaye Amerika'nın siyasetini Hristiyan ve Müslüman ülkelerinin aleyhine çevirip onları Amerika'dan ayırmaktır.

Yahudi menfaatleri, Einstein'ın fikirlerine dayanan «Yahudi Dünya Devleti

»nin içindedir. Hitler'e karşı en kana susamış savaş propagandasını yürüten bu kabile milliyetçileri şimdi çehre değiştirmişlerdir.

Bu taktiklerin eskiden muayyen bir değeri vardı. Fakat Avrupa'da bunlar sadece kaybedilmiş harblerin sonunda tatbik edilmiştir. Sabotajlar ve zihni zehirli-yen fısıltı kampanyaları bu taktiklerdendir. «Ey halk artık savaşmayın!

Ruslar da insancıldır!» fısıltıları memleketini Sovyet barbarlığına karşı korumağa hazır ve gönüllü olanların kulaklarına kadar gitti.

«Herşey bir yana», demektedir muzaffer Yahudiler bir diğerine -Hitler'i yenen Yahudiler- «Sadece İsaiah Peygamberin kitabını okuyun, göreceksiniz ki, Dünya üzerindeki iktidarımıza yalnız ((Protokoller» değil Peygamberin kendisi de söz vermektedir. Böylece kapılarınız devamlı olarak açık kalacaktır, gündüz veya gece kapatmıyacasmız...» (İsaiah, 11.)

«Size hizmet etmeyen milletler ve krallıklar yok olacaktır; evet, bu milletler silinecektir.» (İsaiah, 12.)

«Orada, Demir Perde'nin diğer tarafında 40.000 Sovyet tankı, 15.000 uçak ve 175 bölük Sovyet Ordusu Avrupa'yı çiğneyip Dünya kuvvetini ele almak için hazır beklemektedir. Churchill, 1949'da, atom bombasının tek başına Amerika ve Avrupa'yı bir Sovyet tecavüzüne karşı koruduğunu söylemişti. Halbuki, biliyorsunuz ki, atom bombası bizimdir!»

«Atom bombasının sırlarını Sovyetler Birliği'ne aktaranlar hep bizim kan kardeşlerimizdir. Bunları Einstein seçip büyük mücadelenin içine yollamıştır.

Klaus Fuchs gibilerinin ihaneti Sovyetler atom bombasının iki sene gibi kısa bir zamanda imâline yardımcı olmuş, İtalyan Yahudisi Bruna Ponte Corvo ise atom sırlarını onbir büyük kamyonla Sovyetlere geçirilmiştir. Daha birçok benzerleri vardır: Harry Gold, David Greenglass, Julius Rosenberg, Emmanuel Bloch, Columbia Üniversitesi Profesörlerinden William Perl, Abraham Brot-mann, Mirijam Moskoviç, büyük Yahudi hırsızı Simson, kozmik bir şua perdesi lie Kaganoviç imparatorluğunu koruyan Macar Yahudisi Janosi, Harry Gold'urı suç ortağı John Wag - Weiszfeld, David Boehm ve Edwin David hep bizim ırkımızdandırlar. Neden aralarında tek bir Hristiyan bile yoktur? Çünkü Yahudi olmayanlara itimat edilmez! Sır bizimdir; inkâr etmiyoruz. Julius Rosenberg New York mahkemesinde samimiyetle bunu ifade etmiştir: «Sovyet Rusya müttefikimizdir ve onu böyle bir malûmatı bizden almağa selâhiyetli gördüm!...»

Amerika kendine Bolşevik aleyhtarı bir Dünya kuvveti tesis edecek gizli silâhlar meydana getirmişti. Bunlar tarihin en gizli askerî sırlarıydı ve Dünyayı köleliğin tehdidinden kurtaracak yegâne vasıta. Bu sırlar çalınıp satılmalıydı ki; Dünyada üstün olarak bilinen Amerika ve Rusya arasında bir değişiklik yapılarak Dünya üzerinde yine tek bir kuvvet kalsın: .«Yahudi milliyetçiliği.» Amerika'ya yapılan ihanet şunu ispat etmiştir ki, Dünyayı doğu ve Batı diye ikiye bölmek isteyen muhteşem bir Yahudi plânı vardır ve bu plân şu ana kadar bütün zalimliği ile tatbik edilmiştir.

Radar ve, kıtalararası roketler, Amerika Birleşik Devletleri'nin elindeki diğer askerî silâhlardandı ve atom bombasının sırrını yitirdikten sonra bile bu silâhlar büyük bir emniyet sağlamaktaydı. Fakat F.B.I.'nin araştırmaları Julius Rosenberg'in radar casusluğunun da başı olduğunu göstermiştir. Monmouth'daki askerî araştırma enstitüsünde yapılan tahkikatlarda radar sırlarını Sovyetler'e aktaran canilerin istisnasız Yahudiler olduğunu ortaya koymuştur. Profesör H.

Coleman, otuz sene hapse mahkûm olan casus Morton Sobell, Hyman Gerber Yavis, Cari Greenaum ve Miss Glassman alâkaları dolayısıyla burada sayılabilir.

Çin'in Kızılara teslim edilmesi de Amerika'ya yapılan başka bir ihanettir.

Çin, Amerika'nın en iyi pazarlarından biri idi. Onun için ne pahasına olursa olsun, kızıl yarı küreye geçmeliydi. Aksi halde, bir çatışma sırasında 500

milyon Çinli Amerika'nın safların-

254

LOUIS MARSCHALKO

YAHUDI

255.

da döğüşebilirdi. Bugün umumiyetle bilinmektedir ki, müphem asıllı bir Amerikalı profesör ve Roosevelt'in baş müşaviri olan Owen Lattimore, Rus askerî casusluk servisinin bir mensubu olarak Amerika'mn aleyhine çalışıyordu. Pasifik Münasebetleri Enstitüsün'ün çıkartmakta olduğu «Pasifik Olaylar» adlı gazetede yedi yıl müdürlük yapmıştı. Bu enstitü Çin hakkında Ruslara malûmat veren kaynaktı. F.B.I. mensupları Amerasia bürolarında çok gizli 1700 dosya bulmuşlardı. Bu hadise ile alâkası olan bütün şahısların Yahudi olması hakikati ehemmiyetlidir. John Stewart Service, Larsen Mono, Andrew Roth, John Abt, Nathan Witt, Lee Pdess-mann, Philipp Jaffe, Maria Bachrach kendilerine birer yuva veren Amerika'ya ihanet etmişlerdi.

Owen Lattimore, «Mesele müsebbin Amerika olduğu intibainı bırakmadan Çin'in devrilmesini sağlamak taydı,» diye yazmıştır. «Amerasia'ya bağlı olarak 665 milyon kişi Demir Perde arasında kaybolmuştur!» diye de bazı Amerikan gazeteleri yazmışlardı. Amerika en büyük ihraç pazarını ve en iyi ticaret dostunu kaybetmişti. Ve Uzak Doğu'daki bütün durum temelden sarsılmıştı. Dünyayı Doğu ve Batı Yarıküreleri diye ikiye ayıranlar hareketlerinin hedefini inkâr etmemektedirler: Divide et empera! Karşınızdakileri bölün ve ondan sonra onlara hâkim olun. Sovyetler Birliği kadar Amerika'yı da idarenize alın.

Bu Gayeye daha da yaklaşmak için gizli el heryere kendi adamlarını yerleştirmiştir. Çalışmanın hedefi Amerika'ya hizmet etmek değil sadece Yahudi menfaatlerini korumak ve siyasî kuvveti yerleştirmektir. Kore Savaşı patlamadan önce Amerika Birleşik Devletleri Ordusu'nun general üniformasını giymiş Lyman L.

Lemnitzer Güney Kore'de askerî liderdi ve müdafaanın Kongre'de kararlaştırıldığı gibi ihmal edilmesi ona düşen bir vazife ve mesuliyetti. Daha sonra, Rebecca Ezekiel'in oğlu - yarı Yahudi general Mark Clark Kore'de başkumandan oldu. Bu adam Avusturya'daki Amerikan işgal kuvvetlerine

kumanda ederken binlerce mülteciyi Rusya'ya geri yollamıştı. Kore Savaşında Albay A. C. Katzin Birleşmiş

Milletler baş delegesi olarak General McArthur'un başında bulunurken George Mava-hon adlı diğer bir Yahudinin Birleşmiş Milletler Kore İstihbarat Merkezi'ni idare etmesi bir tesadüf neticesi değildi. «İran petrol krizi» sırasında Michael J. Lee Devlet Bakanlığının Uzak Doğu kısmının başkanlığını yapıyordu. Sonradan ortaya çıktığına göre, kendisi 1932'de Sovyet Rusya'dan Amerika Birleşik Devletleri'-ne göç etmiş olup, asıl adı Efrâim Zinoy Liebermann imiş.

Uzak Doğu'da olduğu gibi Avrupa'da da Dünya Yahudiliğinin mensupları, Amerika'mn ismini ve prestijini lekelemek için ne lazımsa yaptılar. Onu hürriyetin vatanı olarak kalplerinde yaşatan Avrupa halkının bu düşüncelerini sildiler. Morgenthau Plânı'nın aslen Moskova'da hazırlanmış olduğunu önceden işaret etmiştik.

Bir Rus Yahudisi olan Harry Dexter White, Roosevelt zamanında Morgenthau'nua yardımcısı olduğu kadar Hazine Dairesinin de Sekreter yardımcısı idi. Modern çağların en uğursuz tiplerinden biri olan bu şahıs, Amerika Birleşik Devletleri Hazine Dairesinin içinde dönen casusluk faaliyetlerinin de lideri idi. Kâğıt malzemeleri, sözde «müttefik işaretleri» nin baskı sırlarını, Almanya'nın işgalinde basılarak tedavüle çıkarılan banknotları çalarak Sovyetlere vermiş ve böylece Amerikalı vergi mükelleflerinin 225 milyon dolar kaybına yol açmıştır.

T.C.

SELÇUK ÜNİVERSİTE

Fakat Sovyetlerin Harry Dexter White'den aldıkları baskı formülleri ve işgal banknotlarından çok daha gizli evraklar vardı. Otopsi altındaki Komünist hücrelerinde Frank Cohen, Harold Glasser, Victor Perle, Irving Kaplan, Solomon Adler, Abraham George, Silverman ve Ludwig Ullmann, vs. gibi isimler bulunmaktaydı. Başkan Truman, White'i Milletlerarası Para Fo-nu'nun başkanlığına getirdi. Aynı sırada Harold Glasser U.N.R.R.A.'nın malî müdürü olmuştu. Macar Millî Bankasının takriben 42 milyon dolarlık altın rezervinin

Sovyetler Birliği'ne geçirilmesini de Yahudi casus teşkilâtının faaliyetine bağlıyabiliriz.

Alman işgal bölgesinin kilit noktalarında faaliyet gösteren ve propagandacılar, C.I.C. veya O.S.S. ajanları, basın mensupları, hesap uzmanları, vs. olarak Almanya'yı Bolşevikleştirmeğe alışan yüzlerce ve binlerce Yahudinin isimlerini burada saymağa imkân yoktur. McCarthy'nin Araştırma Komitesinin dosyaları bize bunlar hakkında kâfi bilgi vermektedir.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi Yahudi Milleti, Yal-ta'da yüz on milyon Yahudi olmayan insanı «kağan o v i  etesi »ne teslim eden bir Alg er Hiss yetiştirmiştir. Müdafaası için gelen de Amerika Birleşik Devletleri, Yüce Divanı Hâkimi Felix Frankfurter'-dir. Crm işledikten sonra Alger Hiss'in koruyucusu büyük senatör, New York'un tasız kralı, Buttenwei şefin kayınpederi Herbert H.

Lehman'dan başkası değildir. Lehman, Hiss'i kendi apartman katında saklamak istemişti.

Amerika'ya yapılan tipik ihanet atom bombası, radar casusluğu veya diğer casusluk skandalları ile değil, Komünist faaliyetlerinde Amerikan Yahudilerinin rolü ile alâkalıdır. Burada, eski bir söz doğruluğunu tekrar ispat etmektedir: «Belki bütün Yahudiler Bolşevik değildir, fakat Yahudilik olmadan Bolşevizm olamazdı!». Amerika'nın Yahudi nüfusunun büyük bir ekseriyeti Demir Perde gerisi memleketlerinden gelmiştir. Bunların oğu Rus alışma kamplarından kurtulmak için selâmeti Amerika'ya göç etmekte bulmuşlardır.

Amerika arlıkla değil sözde bir demokratik rejimle idare edilmektedir. Amerika, Yahudilere, devlet idaresinde vazife almak imtiyazı dahil olmak üzere herşey vermiştir. Bütün bu iyi niyete rağmen, Yahudiler bgn Amerika aleyhtarı ve yıkıcı Komünist faaliyetlerinin başındadırlar.

Komünist Partisi Amerika'da plânlanmış ve Rus Bolşevik İhtilâli'nin liderleri olan aynı insanlar tarafından yürütülmektedir. Daha ok «Büyük O n

-bir» diye adlandırılan Amerikan Politburo mensuplarının hepsi, zenciler hariç, Yahudilerdir: Eugen Den-nies, Henry

Winson, John Hates, Irving Potias, Gilbert Green, Carl Winter ve Guss Holl.

«Tevrat Nazizmi» demektedir ki, «Eğer bir casus veya bir Komünist lideri mesuliyetsizce etrafta dolaşıyorsa, o bizim saflarımızdan demektir. Brook-lyn’li güzel Yahudi kızı Judith Coplon Devlet Dairesinin en gizli dosyalarını bir Sovyet ajanı olan Gubichev’e satmış ve kendisine hiç bir zararı olmadığını görmüştür.»

Yahudi milliyetçiliğinin sembolü, herşeyi kaplayan ve herşeye uzanabilen temsilî yılanın kuyruğunu Amerika’da da hissetmekteyiz. Bu, bankaları, ev mülkünü, aile hayatını, devlet, basın, cemiyet ve ticaret birliklerini kontrol eder.

Kaliforniya Komünist fesatçılığı meydana çıktığı zaman, aynı tanınmış

şahıslar F.B.I. tarafından, yer al-

F: 17

258

-OUI MARSCHALKO

tında saklandıkları yerden çıkarıldılar. Bunların çoğu ırkî faaliyetlerde damgalıydı. Robert H. Williams’m «Düşmanını Tanı» adlı kitabında Amerikalı hainlerin bir sıra fotoğrafı basılmıştır. Karakteristik yüzler altında karakteristik isimler bulunmaktaydı. Alexander Bittelman ismi bunlar arasında Komünist Partisin’in kuruculardan olarak belirtilmişti. Diğer liderler de şunlardı: Gerhard Eisler, Jaack Stachel, Leon Josephson, Alex Trachtenberg ve J.

Peters (Goldberger). Hollywood hadisesinin kahramanları ise şunlardı: Dr. Sidney Weinbaum, Dr Jacob Dubnov, Daliy Worker Gazetesinin Müdürü Philip Bart, Alex Trachtenberg, Bolşevik Kültür Cemiyeti Başkanı V. J. Jerome (asıl ismi Isaac Romaine’dir), Simon, Gerson, Elisabeth G. Flynn. Alex Bittelmann, Betty Gannet, Isadore Begun, Jacc Minden, Claudia Jones (Zenci bir kadın) İsaël Amt W.

Weinstone, George Charney, Fred Fine, Sid S” ber ger, Louis Weinstock ve Js.

Sakckson.

«Reader's Digest» Mecmuasının da teyid et* Amerikan Komünist Partisi'nin en ileri gelen derinin altısı Yahudi, ikisi zenci ve sadece rikalı asıllı vatandaştır. Aynı mecmuaya g; him Bolşevik liderleri şunlardır: Jacob SJ Worker»

sahibi John Gates (nâmı diğer reif), Gii Green (nâmı diğer Gilbert Gii. Hall (nâmı diğer Arvo Mike), bir Sovyet Ya*. ving Potiash ve Carl Winter (nâmı diğer Philip Weinberg).

Bütün bunlar bir tesadüfle izah edilebilir mi? Ame-rika'daki yıkıcı.

faaliyetlerin idarecileri olarak görülen bu isimlerin Sovyet Bolşevik liderleri, Macaristan ve Romanya Komünistleri arasında da bulunması bir tesadüf müdür?

Amerika Birleşik Devletleri Ordusu'n

vs

dan

Phi

bf t

#55

3d

4

profe

«3

fa

«*3

- atılan Harry Specor,

Kotlechuk ve Rhea-

• başka bir tesa-

.

; 'nin Ameri-

ettiği bir

*6/

<7

m . ve .ılara .erseye . doğru-.zlar, baş-ırstein) ol-^evizmi
dün-.larak gördük-,inin bir siperi

j,n 3500 Amerikan inin «firtına

260

LOUIS MARSCHALKO

261

8>

taburları »na dahildir. Bunların büyük bir çoğunluğunu
Yahudiler teşkil eder.

Bolşevik hareketlerinden dolayı haklarında disiplin kararı
alman Komünist öğretmenler de bu «nazizm» in
öncülerindendir Aralarında Abraham Biedermann, Cellis
Lewis, Citro. Mark Friedlander, Isadore Rubin, Abraham
Feingo7 David Friedman, Louis Jaffe ve diğerleri bulunuyor
Kore harbinin çıkmasına sebep olan ilk sabotajcılar lardı: Max
Schnalzer, Minton Silverman, Samuel / man ve Samuel Kerr.
Bu sıralarda, Kızıl Çin / ka Birleşik Devletleri'ne karşı lâstik
çizmelerlf sünler diye Nathn Ostoff Çinli Komünistlere or
İngiliz lirası değerinde kauçuk satmıştı. Yuk zü geçen ve
Araştırma Komitesi'ne celbedi wood film yıldızları ile
prodüktörleri araşır ilk sayılacak şunlar vardı: John Howard T
ton Trumbo, Ringo Lardner, Albert Malz Herbert Bieberman
ve Samuel Ornitz. H

didir.

bir sı>^. düşünülerek

Dünya Yahudiliğinin Amerika'ya ihanet, Orta Doğu ve
Müslüman men rika'ya olan iyi niyet ve itimadına maşıdır. Ve
Amerikalıların mazeret boşunadır. Bu

«tecrübesiz» taşı değil, Yahudi Dünya plânının edilmiş
muvaffak bir safhasıdır.

Fesatlık Devlet dairesinde kuvvetli bir hale gelmişti ve daha sonra Roosevelt'in Amerikan aleyhtarı faaliyetleri sırasında daha da kuvvet kazandı.

«Gizli İmparatorluk» adlı eserin belirttiğine göre, Devlet dairesinde vazifeli personelin yüzde seksenüçü Yahudiymiş ve McCarthy Komitesine göre, o sıralarda Sivil Hizmette 5.000 cinsi sapık vazife almıştır. Bu kadar fesatlık 90s>

«Fa^ duğu hakikatli-dıkça ruhum isyan hakkında konuşurlar, derim!!»

'türesi.

0

4İ0

<ia e-tz m-Kİa-ışün-fesat-ikâmü-

1945'den .merika fevrisinin düzine Yahudi -ekli olan Bol-J50'de Komüniz-j,rı doğrudur, an-ı Yahudileri söyle-mak gayretini gös-rinin en önde gelen s tarihli «B'nai B'rith ,e şöyle yazmıştır: Aynı fikrin mahsulü ol-nazmetmeğe mecbur kal-Bazı kimseler Komünizm bu Yahudi ideoloj isidir,

Ve Yahudilik muhtelif tarihî hâdiselerde ma? ni bir anlık indirince aynı mesaj tekrarlanmak^

Bolşevik İhtilâli'nin yıl dönümünde 8 Şubat tarihli «Peuple Juif»

Gazetesinde aynı fikir dile g di.

«Bazılarımızın görebileceği Dünya İhtilâli bi; malı ve hazırlıklarını biz yapmalıyız. Bu Dünya li ile Yahudi kuvveti bütün Dünya milletleri yerleşmiş

olacaktır.»

Zinojev - Aptelbaum «La Guardia» eliyle Kira aktinden onbir milyar dolar alınca aym f etmişti:

«Sovyet Rusya'daki kapitalistleri ve topn lerini yok ettik ve aynı şeyi Avrupa'da ve A; yapmak için hazırız.»

Ve Almanyalı bir Yahudi ki, bugün ya A bir göçmen veya Almanya'da vali yardımcısı? da bir Alman basın ileri geleni

olmuştur, B; ya Savaşından hemen sonra bir Alman gazr men hemen aynı şeyi söylemişti.

«(Yalnız var olmamız için değil, aynı zamc^... bütün olarak Yahudi Dünya kuvvetini kurmak için kavgamıza devam etmeliyiz; son 2000 sene boyunca durmadan çalışmamız bunun içindi.» (Israelitische Wochenblatt, 5 Ocak 1926 Leipzig.) Amerika Birleşik Devletleri dahil bütün milletler ortadan kalkmalıdır. Bu herşeyden önce bir «Eski Dünya» mes'elesidir. Yahudiliğin büyük lideri, Israelite Üniverselle Başkanı Adolp Crenieux yüz sene kadar şöyle demişti:

«Milletler ve dinler ortadan kaldırılmalıdır. Yalnız İsrail Allah'ın seçilmiş insanlardan yarattığı bir millet olarak yaşamalıdır.»

05

^36354293

ve

sa'ya a İm-lyada-\meri-ilirler? rüyası ve ona r. Ame-ımazlar?

inistlerin h a re-ısun yüz-i 1917'den i 1919'dan inden önce ın liderleri du.

1945'de istan'a dön-ensuplarınm , Macaristan eylerin yüzde .a, Avusturya ve Macaristan

t ordularının

süngüleri ile desteklenmesin^ -. w ıvusturya'daki olayların yüzde üç veya dördünden fazlasını toplayamamışlardı. Romanya, Doğu Almanya ve Bulgaristan'da da durum aym idi. Ne var ki, bugün bütün bu devletler Bolşevik diktatörlüğünün demir kısıkaçı içindedir.

Bolşevik Partisi tabiatı icabı fesatçıdır; mutaassıp bir cemaat topluluğudur. Churchill başlangıçta farkına varmış ve bunu söylemiştir. Bu softa cemaat en mükemmel bir demokrasiyi bile altedecek güçteydi. Hürriyet güzel idi, çünkü başka maksatlarla kullanılabiliyordu! Hürriyet ne kadar genişse Bolşevizm'in tehdidi de o ka dar büyüktü.

Amerikan kayıtlarına göre, Amerika Birleşik Dev letleri'ndeki Komünist Parti mensupları 60 bin ilâ 10 bin kişi civarındadır.

Amerikalılar, «öyleyse»

derle] «Dünyada yaşama seviyesinin en yüksek olduğu y< olan Amerika'da Bolşevizm olamaz.» Halbuki göreb diğimiz gibi, Amerikan demokrasisi oldukça iyi işleme te ve ufak bir Komünist grubu 160 milyon kişilik İ memlekete hükmetmektedir.

F.B.I. direktörü Edgar Hoover 10.000 Bolşev 500.000 adet de takipçinin ilâve edilmesi gerekti; söylemiştir.

Eğer bu doğruysa, Amerika'daki Bolşevizm'in görünüşü aniden değişmiş olup şu şekilde özetlenebilir: Elimizde 100.000 müfsit artı 500.000 takipçi (ki bunların çoğu Yahudi, artı oniki milyon zenci, artı fesat, artı Sovyet casusluğu, artı millî basın, artı televizyon ve radyo istasyonları (yüzde yüzü Yahudi ellerindeydi).

Zencilerin arasında birçok Allah'tan korkan, medenî ve iyi vatandaşlar vardı. Fakat zenci daima kendisini «ehemmiyetsiz» bir kimse olarak görür ve Bolşevikler beşinci sütunlarını daima böyle kiliselerle doldurmuşlardır. Birçok Yahudi Bolşevik değildir. Fakat Yahudi daima bir milliyetçidir ve Bol-şevizmin Yahudi hususiyetlerinin farkına varır varmaz Bolşevik olur. Gerald K. Smith'e göre, Amerikan Yahudilerinin mevkilerinde en az yarım milyon insafî ve softa Bolşevik bulunuyordu. Ve, en iyimser tahminle, Rus ihtilâli sadece 500 Yahudi ile başarılmıştı. Bu yolda yürüyerek, Amerikan Yahudilerinin idaresindeki e, t-tmza

da ın /on Lya-mv-inde

rının mak-Hun-

garian Dairy auw-.

* zen~

çilerin ve işçilerin hakları için çai^-

itında

aydınlatıcı bir makale yayınladı. Makale, Polonya doğumlu bir Yahudi olan ve 1848 Viyana İhtilâlinin bozgunundan sonra Amerika'ya gelerek zenci haklarını müdafaa eden ve böylece St. Louis'teki hareketin lideri olan EL. Rose hakkında idi. Rus

Yahudisi S.A. Bier-field için, Yahudi Komünist propagandasında, Zenci

-Yahudi birliğinin şehidi denirdi. Bierfield hizmetkârı ile birlikte dükkânında gangsterler tarafından öldürülmüştü. Sözü geçen makalede ayrıca belirtildiğine göre, Karl Marx tarafından 1888 senesinde Yahudice olarak basılan «İş ve Sermaye» adlı broşür üzerine, Doğu yakası Yahudileri zenciler arasında ticaret birlikleri kurmak üzere faaliyete geçmişlerdi.

Dindar zencilerin tepkisi ile Amerikan Komünist Yahudilerinin en büyük rüyası -yani büyük bir zenci terör teşkilâtı- başarısızlığa uğradı, fakat Amerika'da-

?

03.

0

ki faaliyetler için kurulan Amerikan Hususî T si'nin raporlarını okursak bu rüyanın yine de _ olarak kaldığını söyleyemeyiz. Bu raporlara göre, Amerikan Komünist Partisi umumî işçiler ve zenciler arasında, siyasî ve hattâ dinî grupların da bulunduğu 1160 teşkilât vardır.

Cesur Amerikan gazetecisi John T. Flynn, «Önümüzdeki Yol» adlı kitabında zenci Komünist teşkilâtlarının bir listesini vermektedir. Bundan öğrendiğimize göre Amerikan Bolşevizmi hesabına çalışan seksen-sekiz tane zenci teşkilâtı vardır. Bunların arasında Afrika Kan Kardeşliği teşkilâtı ve muhtelif isimler altında birçok diğer hareketler bulunmaktaydı.

Amerikalılar, Yahudi milliyetçiliğinin taktiklerine henüz alışmamışlardır.

Fakat bir iktisadî krizin zuhuru, üçüncü Dünya Harbi veya kaybedilmiş bir harbten sonraki istikrarsızlık Amerika'nın mahvı için kâfi olabilirdi.

Bolşevizmin şeytanları 1917'de Rusya'yı ve 1945' de bütün Doğu Avrupa'yı aynı şekilde batırmışlardı.

Ve Amerika'da böyle birşey olursa, «Dünya Krallığı» nm günü doğmuş

olacaktır. Eski vaad yazılı talimatlara göre yürütülecektir.

«Korku girdabı bizden çıkar.»

Siyah ordu, altısı Yahudi olan onbir Amerikalı idaresinde yürüyüşe geçecektir. Bu, Amerikalı beyaz kadınların vaad edildiği, demir disiplin altında tutulan bir milyonluk bir hayalperestler ordusu olacaktı. Bu, İbrahim'in zürriyetinden gelme 500.000 subay, ajan ve gizli polis idaresinde Amerika'yı ele geçirecek olan Dünyanın en büyük M.V.D. teşkilâtı olacaktı. Siyah askerlerin kalbi kin lie çarpacak ve kana susayacaklardı. Bu siyahlar Beyazlardan nefret eder, fakat kendilerini götına ^

ele alınacaK^ lerini de Yahudileı dıracaklardı.

Yahudiler hiç şüphesiz şöyle u*. ep ileri süreceklerdir: ((Afrikalı der ki: «Bu bizim memleketimizde mümkün değildir!» Fakat şimdiye kadar bu her yerde mümkün olmuştur. Ve eğer Amerika halkı bize mukavemet etmeğe kalkarsa Beyaz Saray'ın önüne bir darağacı dikmeğe mecbur kalırız; ve bu darağacı Kral David'in oniki milyon zenci ve. altı milyon Yahudi muhafızları tarafından korunur. Bu kuvvet bir kaya kadar sert olacaktır. Sadece deneyin, siz Washington halkı! Bize karşı gelmeğe çalışan, Amerikalı hürriyet mücahitleri kaderiniz bir zamanlar bize karşı gelmeğe kalkan Wrangel'in muhafızlarmmki gibi olacaktır. « D e -mokles'in Kılıcı» başınızın üzerinde asılıdır. Büyük kralımız David'e karşı harb etmeğe cesaret ettiğiniz takdirde atom bombalarımız hepinizi imha etmeğe yetecektir. Darağaçları hazırdır ve bütün iktidar elimize geçtiğinde bizden insanlık veya merhamet beklemeyin. Hayır; korku girdabı bizden çıkar!»

«Bolşevik ordularımıza karşı memleketlerini müdafaa etmek isteyen Doğu Avrupalıları düşünün bir kere. Döğüşen biz değildik, biz işin sonunda maskelerimizi çıkardık. Hürriyet mücahidi, Bolşevik kuvvetlerinin şehri işgale başladığım gördüğüm zaman darağaçları kurulmuştu bile. Onları biz diktik ve düşmanlarımızı -Hıristiyanlar 1- asmak için deliklerimizden biz çıktık.»

Ve bu görünüş her an hakikat olabilir, çünkü Yahudilik Amerika'yı tuzağa düşürmüştür. Şimdi tek sual şudur: Halâ harekete geçmek için zaman varken Amerika halkı uyanmayacak mı? Eğer böyle olursa, başka korkunç bir hayal yani büyük Amerikalı maliyeci ve iş adamı Oscar Strauss'un görüşü hakikat olacaktır:

«Onlar benim halkımdır. Size şunu söyliyeyim ki dostum, eğer benim halkım yollarını düzeltipte iyi vatandaşlar olmazlarsa Avrupa'nın görmediği derecede büyük bir katliamı Amerika'nın görmesi yakındır!»

Oscar Strauss'un belirtmediği nokta Yahudi meselesinin çözüm yolunun katliam olmadığıdır.

Yahudi Dünya hâkimiyeti mağlûp edilmelidir, fakat başka metodlarla. Bu iş

kısa zamanda halledil-mezse, Amerikalıların ve bütün insanlığın hürriyet saatleri sayılıdır ve akıp gitmektedir...

PROTOKOLLERİN GERÇEKLEŞTİRİLMESİ VE MAĞDUR BİR MACARIN VEDA MEKTUBU

Dünyanın bugünkü durumunu tetkik ederken, Hristiyan milletleri arasında iki Dünya Harbi çıkarmayı başaran ve önceki bölümlerde de belirttiğimiz gibi İkinci Dünya Savaşının hakiki suçluları olan Yahudilere kimsenin karşı çıkmağa cesareti olmadığını görürüz. Yahudilerin bu savaşta Sovyetleri veya daha doğrusu Bolşevizmi müdafaa etmesi gayet tabî idi. Çünkü Bolşevik diktatörlüğü yıkıldığı takdirde bütün Dünya asıl köle milletlerin katillerinin, cellâtlarının ve gardiyanlarının kim olduğunu, biyolojik sınıf üstünlüğünü kimin desteklediğini anlayacaktı.

Dünya hâkimiyeti rüyası yanında, Doğu ve Batı Yahudilerini birleştiren korkunç bir diğer unsur da suçlu vicdanlarıydı. Dünya Yahudilerinin neden Amerika'nın Bolşevizme karşı savaşmasına mani olduklarını ve neden Doğu ile Batı arasına bir «Demir Perde» kurduklarını anlayamıyanlar Amerika Yahudi Cemiyeti Başkanı Dr. Goldman'm şu sözlerini dikkatle okumalıdır: «Üçüncü bir Dünya Harbi Yahudiliğin topyekûn imhası demektir.» Londra'daki İsrail Heyet-i Murahhassmm reisi Pinkas Lubianker de hemen hemen aynı hakikati belirtmiştir.

Komünist Polonya'nın Baş Hahamı Solem Traitsman 1951 senesinde Sovyet sulh temennilerini imzalamaları için dünya Yahudileri-ne şu tamimi gönderdiği zaman ok yaydan çıkmıştı:

«Yahudiler için sulhun bitişi kendi bitişleri demektir. Üçüncü Dünya Harbi Yahudiliğin baş düşmanlarımn elinde bulunan yeni bir silâhtır. Sağ taraftan olsun, sol taraftan olsun temenni edilen sulh bütün şartlar altında insanlığın çoğunluğu tarafmda ve başta Yahudilik tarafından imzalanmıştır. Yahudilik için bu «Batı'ya karşı bir Doğu »demek değildir. Bu onlar için bir ölüm veya kalım meselesidir!»

Fransa'daki hahamlar sulh hareketlerine katılarak benzer beyanatlarda bulındular. 1950 senesinde İsrail'deki 160 000

Yahudinin Komünist sulh teklifini imzalamamaları da bir tesadüf neticesi değildi. «Daily Dünyada sulh tekliflerini imzalayanların büyük bir yüz-Worker» Gazetesine göre, Sovyetler Birliği hariç, bütün desî İsrail’de toplanıyordu!

Sovyetlere neden atom bombası sırlarının verildiğini, neden Demir Perde’nin muhafaza edildiğini, neden sahte sulh sloganlarının kullanıldığını ve nihayet neden soğuk harbin halâ devam ettiğini artık anlıyabiliriz. Neden bir faal Avrupa müdafaa cemiyetinin ve bir Avrupa ordusunun bulunmadığını da görebiliriz.

Milletlerin neden köleleştiği, neden parçalandığı ve insanlığın yarısının Sovyet esir kamplarına neden müsamaha gösterdiği de artık açıklığa kavuşmuştur.

Cevap basittir. Her iki «Yarı K ü r e » de de Dünya kuvveti dünya Yahudilerinin elindedir.

«Siyon Protokolleri» nin sahtekârlık olduğu söylenmişti. Fakat yarım asırda «Büyük Görünüş» gerçekleşti. Bu kadar kısa bir zamanda Dünya Yahudiliği, Dünya küveti mücadelesinin ilk iki safhasını geçmiş ve üçüncüye yaklaşmış fakat henüz maskesini çıkarmamıştır.

Şimdi hakiki Dünya kuvveti dünya hâkimlerinin ellerindedir ve Doğu - Batı Yahudilerinin köle milletler üzerinden el sıkışmaları bir an meselesidir.

1904 senesinde Theodor Herzl’ın «Judenstaat» ı üzerine Chaim Weissmann şöyle bir fikir yürütmüştü:

«Dört sene önce Dünya Yahudiliği iki kampa ayrılmıştı: biri doğuda, biri batıda. Ve Herzl gelerek bize Doğu ve Batı Yahudiliğini birleştirmemizi söyledi.

Biz de bu emri yerine getirdik. Bugünkü birliğimiz Theodor Herzl’ın Yahudi halkına bir armağanıdır.»

Theodor Herzl’in «Judenstaat» mda şöyle deniliyordu: «Wir sind ein Volk!»

«Biz tek milletiz!» Ve bugün ikiye ayrılmış bir Dünyada Yahudilik yegâne birliktir.

«Amerikan ve Sovyet demokrasileri arasındaki aşikâr farklara rağmen yine de bir milletiz. Bir milletiz ve Batının Doğuyu müstakilleştirmesi bizim işimize gelmez çünkü esir milletleri hürriyete kavuşturmak demek Yahudilerin elinden Doğu kuvvetini almak demektir.»

«Protokollersin büyük programı hemen hemen başarılmıştır ve bu onların hakikiliğinin en iyi delilidir. Elli sene evvel Milletler Teşkilâtı ve Birleşmiş

Milletler Teşkilâtı bir rüyadan başka bir şey değildi, fakat Protokollerin yazarları bu teşkilâtların rol ve gayelerini açıkça belirtmişlerdi.

Böylece başarısız «Cemiyet-i Akvam» yerine «Birleşmiş Milletler Teşkilâtı»

kuruldu, sarayı Başarı Gölü'ne inşa edildi ve « S i y o n » un mavi beyaz renkleri altında dünya milletleri birleştiler. Kore'de Siyonist renkleri altında çarpışan Amerikan askerleri oldular. Öyle ise bu şartlar altında Birleşmiş

Milletler'i dünya Yahudilerinin en tekâmül etmiş kuvvet teşkilâtı olarak görmek mümkündür.

«Yahudi Dünya Hükümeti» nin doğuşu henüz resmen açıklanmadı. Fakat üstad Einstein, Dünya Federalistleri Teşkilâtı ve muhtelif Avrupa memleketlerinin Federalist Teşkilâtları ile birlikte bunu önceden haber vermiştir. New York eyaletinin bu kısmında çoğunlukla Yahudiler oturmaktadır ve Senatör Herbert H.

Lehman ile mebus Jacob Javits bu program içinde seçilmişlerdir.

Birleşmiş Milletlerin en ehemmiyetli dairesi U.N.E. S.O.C. (Birleşmiş

Milletler Talim - Terbiye, Fen ve Kültür Teşkilâtı) dır. Tamamiyle Yahudilerin kontrolü altındadır. U.N.E.S.C.O. bütün Dünya gençliğinin tahsilini kontrol ve idare etmek istemektedir. Zaten bu da «Protokoller»deki talimatlardan biridir.

«Yahudi olmayan cemaatlerin tahsillerini o şekilde kontrol etmeliyiz ki; zekâlarını kullanacak bir anda ümitsiz bir

kısırlıkla ellerini başlarına koysunlar.* (Protokol V.)

Böylece, U.N.E.S.C.O. Protokollerin'in yazarları tarafından kurulmuş öncü bir müessesedir. Bu müessesenin esas olarak gayesi istenilen bir anda Dünya gençliğini dinsiz Dünya işleri yapmak ve içlerinden vatana sadakati, millî an'aneleri çıkartmak idi.

Protokol V'de: «Bugünkü idareciler yerine «Süper Hükümet» denilen yeni bir sistem kuracağız,» diye bir kehanet ortaya atılmıştır. «Kolları kerpeten gibi her tarafa uzayabilecek ve teşkilâtı o kadar büyük olacaktır ki Dünyanın bütün milletlerini içine almakta zorluk çekmiyecektir.»

Birleşmiş Milletler Teşkilâtı'nda Batılı demokrat, Doğulu Sovyet Yahudisi, New York hahamı ve Sovyet nâzın bugün tam bir işbirliği halinde yanyana oturmaktadırlar. Yahudi olmayan milletlerin askerleri birbirlerinin kanma-girerlerken Birleşmiş Milletler Teşki-lâtı'nın içinde bile bir harb sürdürülmektedir. Yine bu teşkilâtta Theodor Herzl'in meşhur hükmü Birleşmiş

Milletlerin bütün sulh ilânlarını tesiri altına almaktadır:

«Bir tek milletiz. Biz hep aynı halkız!» Bu komediden başka bir şey değildir. Birleşmiş Milletler Teşki-lâtı'nın Atom Enerji Komisyonu'nda demokrat veya Bolşevik maskeli Yahudiler yine Yahudilerle konuşmakta ve aralarında Dünyanın en korkunç mes'elesi-ni münakaşa etmektedirler. «Birleşmiş

Milletler Beratı» nin yazarı Leon Pavlovsky bir Amerikan Yahudisi olmasına rağmen bu beratı kelimesi kelimesine Sovyetler'in bünyesinden kopya etmiştir.

Yahudi olmayan milletler için elverişli malûmatın Ja-cob Sappiro isimli bir Yahudi tarafından idare edilen İstihbarat Dairesi'nden geçmesi gerekliydi. Atom Enerji Komisyonu'nda Bernard Baruch Birleşik Amerika'yı ve Siyasî Komite'de de Rus Yahudisi olan D. J. Ma-nuilsky Rusya'yı temsil ediyordu. Birleşmiş Milletler Teşkilâtı'nın Beynelmilel İşçi Teşkilâtı, asıl ismi Mas-koviç olan David A.

Morse, bir Rus Yahudisi, tarafından idare ediliyordu. Bu Dünya çapındaki teşkilâtın kâtibi umumîsi Yahudi olmamasına

rağmen yardımcısı Benjamfin Cohen Yahudi idi. Şu nokta da kayda değer ki, Kore Savaşları sırasında Birleşmiş

Milletler Teşkilâtı'nın Emniyet Bürosu'na bir Rus Yahudisi olan Constantin Zinkoviç başkanlık ediyordu. Bu demektir ki, Kore harekâtında General Mc Arthur'un patronluğunu bu şahıs yapmaktaydı.

Artık Amerika'nın kaderini tayin edecek kararları Amerikan Meclisi değil fakat Yahudiler tarafından kontrol edilen bilinmeyen bir teşkilât alacaktır.

Böy-

F: 18

lece, Yahudilerin fermanı ile «Türk Askerleri)) Birleşmiş Milletler için öledursunlar, Yahudiler Bolşevizmi baltalayanlara karşı savaşmaktaydılar. Ve, Fransa'ya, Yunanistan'a veya Batı Almanya'ya kredi verilip verilemeyeceğine, ne gibi bir iş sistemi takip edileceğine yine Birleşmiş Milletler Teşkilâtı karar verecektir. Bu mevzu ile gelecek kısımda alâkadar olacağız.

Şimdi «Protokoller» de belirtilen talimatların Do-ğu'da ve Batı'da ne dereceye kadar yerine getirildiğini görelim. Önce Bolşevizm'den bahsedeceğiz.

Eğer bir mukayese yapmak icap ederse, Bolşevizm'in İncil'inin Le-nin'in eserleri değil de «Protokoller» olduğunu görürüz.

«Bizim emrimizde bulunan insanlar aristokrasiyi kaldırmışlardır...»

(Protokol III, 1897.) «Bugünlerde, aristokrasinin kaldırılması ile insanlar, işçilerin boyunlarına merhametsizce boyunduruk takan soyguncuların ellerine düşmüşlerdir.»

Fakat, aslında, Yahudilik yarım asırda bundan fazlasını başarmıştı. Yalnız doğuştan olan aristokrasiyi değil, kabiliyetten olan aristokrasiyi de mütefekkir zümre ile birlikte ortadan kaldırmağa muvaffak oldular. Bu seçkin kimselerin çalışan sınıfa, topraklı köylülere veya orta sınıf aristokrasisine dahil olması bir şey değiştirmiyordu.

Rusya'daki mütefekkirler temizliği 1917'den sonra tamamlanmıştı, ve bugün Sovyet Rusya'mn mütefekkirler zümresini Dostoyevski ve onun sınıfı değil, İlya Ehrenburg gibileri temsil etmektedirler. Avrupa'nın seçkin kişilerinin yarısı katledilmiştir. Kimisi hürriyet ge-tirecekleroin iiddia edenlere kurban gitti, kimisi de harb suçlusu olarak idam edildi. İnsanlık hakikaten soyguncuların eline düşmüştü.

Bugün, bu satırları yazarken, bir kimse Rusya'da ve Demir Perde ardında nelerin olduğuna göz atabilir. Evvelâ krallar tahtlarından indirilmişler, ellerinden asaları ve taçları alınmıştır. Bundan sonra aristokrasi ortadan kaldırılmış, daha sonra da muhtelif memleketlerin orta sınıfları ya Katyn Ormanları'n-daki mezarlara gömülmüşler, ya da çalışma veya temerküz kamplarma gönderilmişlerdir.

Ve şimdi aynı kadere boyun eğmek için sıra işçi liderlerindedir.

«Ulaşmamız gereken netice, Dünyanın bütün devletlerinde bizim menfaatimiz için çalışacak birkaç milyoner, polis ve askerin bulunmasıdır.» (Protokol VII.) Bu gayeye Sovyetler Birliği'nde tamamen ulaşılmıştır ve diğer Demir Perde ülkelerinde de elde edilmek üzeredir. Dünya Yahudi krallığı Bolşevizm kılığında şekillenmiştir. Bu sistem içinde köleleşmiş kitlelerden ve Sovyet komiserlerinden başka hiçbir şey yoktur.

«Protokol X.» «Bul yoldan... Yahudi olmayanlar arasında ailenin ehemmiyetini yok edecek ve ferdî düşüncenin tekâmülüne engel olacağız... der.

Demir Perde memleketlerinde Yahudi muallimler onüç yaşındaki çocuklara sun'î ilkahı öğretmektedirler. Halk mekteplerinde onüç ilâ onbeş yaşlarındaki kız ve oğlanlar beraber yatmaktadırlar. Sovyet Rusya'da aile hayatı yalnız sürgünlerle zedelenmemiştir. Ukrayna'da doğmuş bir trenyolu işçisinin veya postacının Vladivostok'a tayin edildiği görülmüştür. Sovyet gençlik hareketleri çocukları aile muhitinden merhametsizce koparmaktadır.

Güvenilir Amerikan raporlarından alınmış aşağıdaki bölüm «Protokoller» in meydana getirdiği programın bir dereceye

kadar Amerika'da da hakikat olduğunu göstermektedir:

«Amerika'da gençlik suçları bugün korkunç bir hızla artmaktadır. Anaların, babaların, kardeşlerin öldürülmesi, cinsiyet cinayetleri, hırsızlık, banka soygunları, kız kaçırımlar, gençlik arasında fevkalâde vak'alar değildir.

İstatistiklerin ortaya koyduğu manzara korkunçtur.» (The Hidveroek, Aralık 1955, sayfa 939.)

Der Weg'te (Cilt VI. No. 8) F. B. I. (Federal Araştırma Bürosu) şefi Herbert Hoover ile yapılan bir mülakatta ortaya daha ürkütücü neticeler çıkmıştır. 1951 senesinde 1 790 030 suç,işlenmişti. Bir günde öldürülen veya tecavüze uğrayan insan sayısı ortalama 301; tecavüz edilen hane sayısı 1129; soygun sayısı 146; çalınan otomobil sayısı 468 idi. Yani, her beş dakikada bir cinayet, hırsızlık veya kız kaçırma vakası oluyordu. Suçların en üzücü tarafı da çoğuna gençlerin karışma-sıydı. Hemen hemen her gün onbeş yaşında silâhlı bir gencin soygun yaptığı gazetelerde okunuyordu. İstatistiklere göre yüzbinlerce genç süâh taşımaktaydı. Bugün Amerika'daki suç işleme havası kasdî olarak ihdas edilmektedir. Bu, çocukların okuması için yayınlanan macera romanları ile başlamaktadır. Yüzden fazla çeşidi bulunan bu cins yayınların baskı yekûnu kırk milyonu aşıyordu. Altı yaşından onbir yaşına kadar olan çocukların yüzde doksanı bu korku hikâyelerini takip etmekteydiler. Dedektif hikâyeleri ile cinaî romanlar 100.000'den fazla idi. Altıyüz «yazar» bütün zamanlarını bunları yazmakla geçiriyorlardı. Bu «yazarlar» m yüzde doksanıdan fazlasının Yahudi olduğunu kaydetmekte de ayrıca fayda vardır.

«Der Weg» in makalesine göre, yaratılmak istenen atmosfere televizyonun da yardımı büyük olmaktadır. Geçen sene, kayıtlara göre, televizyon ekranlarında 16932 ölüm gösterilmiş, 9652 vurularak öldürülmüş, 762 kişi de makineli tüfeklerle taranmıştır. Orta mekteplerde yapılan çeşitli araştırmalar, onsekiz yaşından ufak talebelerden yarısının uyuşturucu maddelere müptelâ olduğunu ortaya koymuştur. Bunlar arasında ma-rihuana, eroin ve morfin sayılmaktadır.

Amerika'da filmlerin, televizyonun, radyo ve basının Yahudilerin elinde bulunduğunu bildiğimizden bu cürüm

dalgasının tesadüfi olduğuna kendimizi inandırmamız zordur. «Protokoller» in yazarları biliyorlardı ki; hâkimiyetlerinin istikrarı kitlelerin karakersiz ve ahlaken çökmüş olmasına bağılıdır. «Protokoller» in programı muvaffak olmuştur:

«... Yahudi olmayanlar alkollü içkilerle uyuşturu-lacaktır; ve gelecek nesilleri aptal olacaktır.» (Protokol I.)

«Programımızda halkın üçte biri devletin menfaati için diğerlerini kontrol edecektir. Bundan dolayı bir casus olmanın bugün için hiç bir mahzuru kalmayacaktır...»

(Protokol XVII.) Bugün bolşevikleşmiş memleketlerin bürolarında ve fabrikalarında rejimin yüzbinlerce ajanı en ehemmiyetsiz şeyleri bile müşahede ve rapor etmekle vazifelidirler. Protokol XI der ki:

«Karşı ırk bir koyun sürüsü ve bizler de kurtlarız. Ve kurtların kuzulara ne yaptıkları biliyorsunuz...» Kitlelerin uyuşukluğu ve içlerine salman korku Bolşevik rejiminin yayılmasında en ehemmiyetli rolü oynamıştır.

Protokol XII, «Kontrolümüz olmadan halka tek bir haber verilmiyecektir.»

der. Bu gün Demir Perde memleketleri ile Rusya'da «sansür» yüzde yüz Yahudilerin ellerindedir.

«Herhangi bir ahlâksızlığın basma intikaline müsaade etmemeliyiz... Cürüm raporları cürümün kurbanları ile şanitlerin arasında gizli kalmalıdır.»

(Protokol XII.) Bugün Demir Perde arkasında, polis haberleri ve cürüm raporları basında gözükmmez. Protokol-ler'deki gizli Yahudi emri elli sene sonra «Yeni Rejim» tarafından sadakatle yerine getirilmiştir.

«Krallığımızı kurunca bizimkinden başka bir din olmamalıdır...» diye Protokol XVI'te «S i y o n ' u n Okumuş Büyükleri» yazmışlardır. Bugün Sovyetler Birliği'nde dinî hürriyetten sadece Yahudilerin istifade ettiği söylenmektedir.

«... bize karşı olanların yok olmasını görmek vazifemiz olacaktır...

Krallığımıza karşı ellerine silâh alanları merhametsizce öldüreceğiz. Her çeşit gizli cemiyet de ölümle cezalandırılacaktır...» (Protokol XV.) Bu Yahudi emri, Yahudilerin idaresinde olan M.V.D. teşkilâtı tarafından bütün şiddeti ile yerine getirildi. Sovyet Rusya'da ve diğer Demir Perde memleketlerindeki temizlik ve katliamlar Yahudilerin Protokoller'de belirtilen talimatları harfiyen yerine getirdiklerini ispatlamaktadır.

«Her çeşit gizli cemiyet de ölümle cezalandırılacaktır; şu anda var olan ve bize hizmet etmiş olan cemiyetler Avrupa'dan çok uzak kıtalara sürülecektir.

Bu şekilde çok şey bilenler halledilmiş olacaktır.» (Protokol XV.) Bu cümleler Bolşevizme yardım ettiği halde Komünizmin yerleşmesiyle masonluğun Doğu Avrupa'da neden tasfiye edildiğini izah etmektedir. Demir Perde arkasındaki

«masonlar» bugün Sibirya'da yaşamaktadırlar. Protokoller VIII ve X bize şöyle demektedir:

«Devletlerimizin muhtelif mevkilerinde bulunan Yahudi kardeşlerimize itimat etme tehlikesini göze al-mıyacağımız zaman onları cezalandırmak üzere mahkemelere düşüreceğiz.» «... seçimlerde mazisi karanlık, lekeli başkanları kazandıracacağız... Bunlar, bizim güvenilir ajanlarımız olacaklardır...» (Protokol X.)

Demir Perde arkasında kuvvetleri yerleşinceye kadar Bolşevikler bu sistemi tatbik ettiler. Buna Macaristan'dan da misâller verilebilir. 1945'den beri Macaristan'da iktidarın hakiki sahibi bir Moskova Yahudisi olan Matyas Rakosi -

Roth'dur. Cumuhriyetin ilk başkanı Zoltan Tildy alkolik bir Kalvenist papazı idi. Karısı Elizabeth Gvenis - Grunefeld ise bir Yahudiydi. İkinci başkan Ar pad Szakasits bir Gestapo ajanı idi. Bunun karısı da bir mağzada eşya çalmaktan dolayı hapsedilmişti. Üçüncü başkan Alexander Ronai - Roma adında bir çingene idi. Bunun karısı da Yahudiydi. Fakat asıl kuvvet Yahudiler tarafından idare edilen Macar gizli polisi (A.V.H.)'nin elinde idi.

Orta Avrupa'da siyasî suçluların çoğu Sovyet hapisanelerinde, köle memleketlerin esir kamplarında ve sürgün sömürgelerinde çürümektedirler. Siyasî

«suçlular» mukabil kanunlarla cezalandırılmışlardır. Amerikan İş Federasyonu (A.F.L.)'nin istatistiklerine göre,- Yahudi Dünya krallığının yapısını Sovyet çalışma kamplarındaki ondört ilâ yirmi milyon köle korumaktadır. Protokoller siyasî mahpuslara nasıl davra-nılacağı ve halkm onlara acıma hissi duymaması için yapılması lüzumlu şeyleri bile tarif etmektedir:

«Siyasî bir suçun kahramanlık olarak büyütülmesi için mahkemeler hırsızlık, cinayet veya bunlara benzer çirkin bir suç seviyesinde yapılacaktır.

Umumi efkâr böylelikle suçun hakiki mahiyetini anlayamayacak.» (Protokol XIX.) Demir Perde arkasındaki siyasî mahkemeleri yakından müşahede eden bir kimse, Sovyetler Birliği liderlerinin Protokollerin elli yıllık talimatlarını takip ettiklerini görür. Böylelikle, Kardinal Mindszenty kaçakçılıkla suçlanmıştı; Piskopos Lajos Ordass kaçak dolarları kabul etmeğe zorlanmıştı. İç hadiselerle alâkalı bir Rus vekil yardımcısı olan Laszlo Rajk hırsızlık suçu ile itham ediliyordu. Bolşevizm kılığmdaki Yahudilerin idaresini beğenmeyenlerin hepsi halk düşmanı olarak ilân ediliyordu. Onlar «bir ı r k » a karşı yani « Y a h u d i l i k » e karşı suç işliyorlardı.

«Protokollersin yazarları yalnız şimdiki zamanı değil istikbali de düşünmüşlerdi. Ebedî Dünya kuvvetini emniyet altına almak istiyorlar ve bunun da tarihleri gençliğin aklından silmekle gerçekleşeceğine inanıyorlardı.

Ondan sonra bu genç insanlar her türlü ananeden uzak olarak köle kitleleri meydana getireceklerdir. Protokol XVI'da «İyi misâllerden çok kötülerinin dolu olduğu tarih ilmini bırakıp, programa istikbal ilmini koyacağız diye yazmaktadır. Marxizm ve Leninizm de şöyle demektedir:

«Geçen asırlarda bizim aleyhimize olan bütün tarihî hakikatleri insan zihninden çıkaracağız. Hususi mektepleri ve hususi tahsili kaldıracağız.»

Bu program, yukarıdaki talimatlar harfiyen takip edilerek Demir Perde arkasında sıkı bir surette tatbik edildi. Sovyet mekteplerinde artık klâsik okutulmaz. Gençler Marx, Lenin'in doktrinleri ile beraber geleceğe âid muhtelif beş yıllık plânların teferruatlarını okurlar. Bütün hususî tahsil müesseseleri kaldırılmıştır. Lâtin lisanı tedrisattan çıkarılmış, yerine Rusça konmuştur. Tarihin tahrifi sistematik olarak gerçekleştirilmektedir.

«Yahudi Dünya İdaresi» herşeyi çürütüp, toz ederek burada mutlak şekilde

«Bolşevizm suretinde» görünmektedir. Yahudi propagandasının ifadesine göre, Demir Perde'nin arkasında «Yahudi Aleyhtarlığı» vardır. Birkaç Komünist Yahudisinin gösteriş tarzındaki muhakemesi bunu teyid eder mahiyette görünmektedir. Meselâ Slansky - Salzman, Anna Pauker Rabinoviç, Gabor Peter -

Auspitz muhakemeleri ve Beria'nın idamı gibi.

«... bizlerden birçoklarını feda ettik, fakat onlara Dünyada hayalini bile edemedikleri bir mevki temin ettik. Nispeten az sayıdaki kurbanlarımız milletimizi mahvolmaktan kurtardı.» (Protokol XV.) Bu, Sovyet Rusya'daki «Yahudi Aleyhtarlığı» nı açıklamaktadır. Pauker'm, Beria'nın ve Slansky'nın gövdeleri Dünya iktidarına giden merdivenin basamakları vazifesini görmektedir.

«Siz, «hür» topraklarda yaşayan, Yahudi liderler tarafından idare edilen Batılı insanlar!. İstikbal için ne gibi plânlar yapıyorsunuz? Demokrasinizin hakiki bir demokrasi değil de «Y u d a o k r a s i » olduğunu göremiyor musunuz? Bu, Doğu'da tommy silâh, Batı'da altındır. Siz Batılı insanlar, terkettiğiniz Doğulu Hristiyan kardeşlerinizin kaderinden kaçabileceğinizi mi ümit ediyorsunuz? Size daha iyi şeyler vaad edenler, belki de aslında

«Protokollerin ağzından konuşuyorlardır:

«Yahudi olmayanlar bir koyun sürüsü ve biz de onların kurtlarıyız.»

Amerika’da «Protokoller»in programının ne kadarı bugüne kadar tatbik edildi?

Roosevelt «Yahudilerin katledildiği» gerekçesiyle Almanya ile siyasî münasebetlerini kestiği zaman, Amerika Birleşik Devletleri’nin o sıralarda

«Yahudi H ü k ü m e t i »nin idaresi altında bulunduğu anlaşıldı. «Quebec Konferansı» ve «Morgenthau Plânı Amerika üzerindeki kuvvetin hemen hemen tamamen Yahudilerin eline geçtiğini ispat etti. İkinci Dünya Har-bi’nin hava bombardımanları, Nüremberg’teki intikam kampanyası ve Sovyet İttifakı; mazisi ile çok az alâkası kalmış bir Amerika’yı aksettirmekteydi.

«Umumun içinden seçeceğimiz köle gibi itaatkâr idareciler hükümette tecrübe sahibi olmadıklarından küçüklüklerinden beri bütün Dünyayı idare edecek şekilde yetiştirilmiş müşavirlerin ellerinde kuklalar haline gireceklerdir.»

(Protokol II.)

Roosevelt böyle bir kuklaydı. Önceden de işaret ettiğimiz gibi, Roosevelt’in yetmişiki müşavirinden el-liikisi Yahudi idi.

A.B.D.’de tatbik edilen plânlı ve tahripkâr bir parçalama Protokoller’de anlatılmaktadır:

«Kötülük bir şeyin sonuna, iyiye varmaktır. Onun için rüşvetten, hileden ve ihanetten geri kalmamalıyız. Siyasette bir kimse başkasının mülkiyetine sahip olmayı bilmelidir, hele bu bizim iktidarımızı garantiliyorsa.» (Protokol I.) Bununla alâkalı olarak, Amerika’yı gücendirmemek için, 23 Temmuz 1950

tarihli Amerikan Katolik gazetesi Gezgin’de görülen «Paganizme Dönüş» başlıklı makaleden söz etmek kâfidir:

«Bu memleketin vatandaşları, geçmiş yıllarda Hükümetimiz ileri gelenlerinin, gerek iç, gerekse dış hadiselerde Komünist olarak görüldüğü utanç verici bir tiyatroya şahit olmalıdırlar. Diğerleri yalan yeminden, hırsızlıktan, şantajdan veya sahtekârlıktan dolayı suçlu bulundular. Güvenilebilir müşahedecilerin düşündüklerine göre, en iyimser tahminle Washington’daki devlet idaresinde en az 5000 cinsi sapık

vardır. İdarî daire başkanlarının bir teki bile işleri yoluna koymak ve günlük hayattaki pürüzleri kaldırmak arzusunda değildi.»

Amerikan casusluk skandalları, atom bombası sırrının kaçırılması, Devlet idaresinin gizli evraklarının kaybolması ve askerî sırların çalınması Yahudilerin «Protokoller» i nasıl takip ettiklerini ve bu hadiseleri Yahudilerin yaptığını ortaya koymaktadır.

Aynı sıralarda, Amerikan üst sınıfının ve devlet idaresinin bozulması ile birlikte kitleler içinde bir ye'is başladı. Amerika halkının günlük vak'alar hakkındaki cahilliği Amerikan karakterine uymaz. Bu netice bilhassa elde edilmiş

olup Protokollerin emirlerine uymaktadır:

«Kitlelerin ne olacaklarını hissetmemeleri için onları eğlence, oyun ve ihtiraslarla oyalıyacağız... Kısa zamanda basın yardımı ile sanat ve her türlü spor yarışmaları yapacağız...» (Protokol XIII.) Bugün Amerikan filmleri Louis B. Mayer, Jack Warner, Harry Warner, Nick Schenk, Joe Schenk, Goldwyn, Zukor ve diğer benzer isimlerdeki film kralları tarafından çevrilmektedir. İleri gelen film yıldızları arasında yüzden fazla kıızıl Komünist vardır. Basının yüzde seksenbeşi Yahudi kontrolü altındadır.

Radyo ve televizyonda da durum aynıdır. Ve onun için bugün buzdolapları «Hür Dünya» yı müdafaa etmek mevzuunda silâh imalâtından daha ehemmiyetli görünmektedir.

284

LOUIS MARSCHALKE

YAHUDİ

205

«Kendi fikirlerini aksettirmek kabiliyetini gittikçe kaybeden halk bizim tonda konuşmağa başlayacaklardır. Çünkü biz onlara yeni düşünce istikametleri vereceğiz... Tabii ki, bize olan bağlılığı şüphe uyandır-mıyacak şahıslar vasıtası ile.» (Protokol XIII.)

Bunların hepsi oldu. Bugün basın, radyo, filmler ve televizyon, dikkati hayatî millî ve milletlerarası meselelerden uzağa çekmektedir. Eğlence sanayiinin muazzam ağı yalnız «hayatın güneşli tarafı» nı göstermekle kalmamakta, fakat muayyen bir ırkın yıkıcı ihtirasını da körüklemektedir.

Bu vak'alara karşı basın'da tek bir kelime dahi yazılmamıştır. «Hürriyet»

kelimesinin manâsı riyakarlıktan veya dilediğini yapan Yahudiliğin bir mazeretinden başka birşey değildir. Basının hürriyeti ya ölmüş ya da inhisara girmiştir. Sadece Yahudi menfaatlerine uygun şeyler yayınlanmaktadır. Bu durum da «Protokoller» in yazarları tarafından tarif edilmiştir:

«Bizim aleyhimize yazmak isteyenler olsa bile bu yazılarını neşretmeye arzulu kimse bulamayacaklardır.» (Protokol XII.) Bugün Yahudi meselesini idrak eden Amerikan gazeteleri ancak hususi bağışlarla ayakta durabilmektedir. Tirajları düşük ve tesirleri çok azdır.

İkazları büyük bir okuyucu kitlesine yayılmaktadır.

«Kafamızı hukuka, seçimlere, basma, şahıs hürriyetine, bilhassa tahsile soktuk.» (Protokol IX.)

Meşhur Felix Frankfurter bugün Amerikan Yüce Divanı'nın hâkimlerindendir.

Henry Fod, senelerce önce «Beynelmilel Yahudi» adlı kitabında adaletin yuda-laştırılmasına karşı çıkmıştı. Bugün New York mahkemelerinde hâkimlerin çoğunluğunu Yahudiler teşkil etmektedir. Artık adaletin gözleri bağlı değildir; adalet Yahudileri ayırmakta ve onların lehine tecelli etmektedir. Nüremberg'te olduğu gibi, Yahudi milleti adaleti kendi menfaatlerine uygun gelecek şekilde tatbik etmektedirler.

Umumi tahsilin de Yahudilerin elinde bulunduğu gayet iyi bilinmektedir.

Muhtelif ilmî teşkilâtlar, birlikler gençleri karanlık ve yanıltıcı sosyalist fikirlerle teşhiz etmektedirler. Boston'un tanınmış Yahudi milyone-r ri Robert Filenen idaresindeki İstiklâl Birliği bu teşkilâtların en büyüğüdür. «Önümüzdeki Yol» adlı kitabında Flynn'm yazdığı gibi, Şikago ve Harvard

Üniversitesi profesörlerinin altmış ilâ yetmiş Komünist Partisi'nin faal üyelerindendi. Bu profesörlerden biri on-dört Bolşevik teşkilâtının azası idi. Netice olarak, gelecek nesil Bolşevik fikirleri ile bir ahlâk düşkünlüğüne doğru gitmektedirler.

«Bize yanlış gözüken prensip ve teorilerle karşı ırkları aldattık ve çökerttik...» (Protokol IX.)

Doğu Avrupa'yı istismar eden ve sefaletle götüren meş'um oyun şimdi Amerika'da oynanmaktadır.

«Ücretleri arttıracak, fakat en elzem maddelerin fiyatlarını da arttırarak işçilere bir fayda sağlamıya-cağız...» (Protokol VI.) Toprak zenginliğinin Amerikan çalışan sınıfının hayat seviyesini yükseltilere çıkartmasına rağmen bu iktisadî oyunun sonu hep aynıydı. Silâh imâlatının en bol olduğu sıralarda ücretler yükseldi, fakat herşeyin fiyatı da aynı nispette arttı. Bu kriz devresinde dolar, satın alma gücünü yarı yarıya kaybetⁱ

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

«Ulaşmamız gereken hedef, biz hariç Dünyanın bütün devletlerinde proletaryadan ve bizim menfaatlerimiz için çalışan birkaç milyoner, polis ve askerden başka sınıf olmamalıdır.» (Protokol VII.) Bugün Amerikan işçisi kendi evinde oturup, kendi otomobilini ve kendi buzdolabını kullanmaktadır. Fakat sermaye ile emek arasındaki sahte mücadele ile Yahudiler onu merhametsizce Bolşevizme doğru itmektedir.

Hristiyan mezheplerinin arasına bir sınır harbi neticesinde nifak sokulmuştur. «Serbest Devlet Dini» prensibi Hristiyan Kiliselerini zayıflatmaktadır. Yahudi hahamları Noel zamanı mekteplerde Hristiyan şarkıları okutulmasını protesto etmektedir.

«Krallığımız kurulunca orada bizimkinden başka bir dinin bulunması arzu edilmez... Öyleyse diğer bütün inançları temizlemeliyiz.» (Protokol XIV.) Kitabın baş taraflarında sözü edilen «Y a h o -va'nın Krallığı» teorisi Yahudi ve Bolşevik maharetiyle sahte Hristiyanlık yaratmak için tesirli bir yoldur. Bundn başka, muhtelif mezheplerin arka plâmnda

Protokoller’de sözü geçen ve «Farmasonluk» diye bilinen esrareniz bir kuvvet yer almaktadır.

«Fakat, krallığımızı kuruncaya kadar... Dünyanın bütün memleketlerinde mason locaları kuracak, çoğaltacak ve günlük faaliyetlerde sivrililenleri buralara çekeceğiz. Bütün bu localar tek bir idare altında toplanacaktır.» (Protokol XV.) Bugün en büyük Yahudi mason teşkilâtı « B n a i B r i t h » in merkezi idaresi altında 267 loca vardır.

Bu, Yahudi tesiri bakımından benzer bütün teşekküllerin yekûnundan daha fazla garantiyi temsil eder.

Herşeyden önce Protokol XV bize şunu anlatmaktadır:

«Bu localarda ihtilâlcı elemanları bir araya getireceğiz. Terkipleri cemiyetin bütün sınıflarından meydana gelecektir. En gizli siyasî fikirler bile tarafımızdan bilinecek ve daha doğdukları anda elimize düşeceklerdir...»

Amerika’da bütün bunlar uzun zamandan beri olmaktadır. Farmasonluk Amerikan demokrasisinin hakiki idrecisidir. Bütün milletlerin liderlerinden ve bütün sosyal sınıfların mensuplarından tereküp etmiş görünmez bir «S.S.» dir Fransız İhtilâli’nde, Bela Kun’un birinci Macar Bolşevik diktatörlüğünde, din aleyhtarı faaliyetlerde ve Birinci Dünya Harbi sonrası Versay Anlaşmalarının tekâmülünde büyük rolü olmuştur. Bütün bunların neticesinde, hem farmasonluk, hem yardımları ve hem de « R o t a r y K u l ü p » ler papa tarafından afaroz edilmişlerdir.

Bir şey muhakkaktır. Farmasonluk demokrasinin inkârıdır. Liderlik gizli bir teşkilât tarafından yürütülürse, kanunlar parlâmentoya çıkmadan önce localarda tekâmül ettirilirse halk iradesinin mevcudiyetinden bahsedilemez. Bu şartlar altında demokrasi sadece bir gölge olmaktadır. Bir devlet Yahudilerin kontrolunda-ki farmasonlukla idare edilince demokrasi Bolşevizme doğru gidişin bir basamağından başka bir şey olmaz.

Büyük Macar vatanperveri Laszlo Endre Avrupa’-daki Yahudi meselesi üzerinde yüksek bir otorite olarak İkinci Dünya Harbinin patlamasından hemen önce

«Siyon'un Okumuş Büyüklerinin Protokolleri» hakkında çok câlibî dikkat bir kitap yazmıştır. Öyleyse

1946'da bolşevikleşmiş Budapeşte'de kamplara alınanların başında bulunması hayret edilecek bir şey midir? İdealleri uğruna işkencelere maruz kalan bu adam, idamından önceki gece bir veda mektubu yazmıştır. 21 Mart 1946 tarihli mektubunda şöyle yazmaktadır:

«Siyon'un Okumuş Büyüklerinin Protokolleri doğrudur... Bir «Dünya Krallığı» kurmak için gerekli vasıtalar onların elindedir ve yeni Dünya Devleti'nin kuruluşuna mani olacak herşeyi yıkacaklardır. Burada bütün olanlar bir intikam olduğu kadar bir korunmadır da, ve tabii ki adaletle alâkası yoktur.

Çünkü Yahudi siyaseti yalnız bir şey yapmış olanları değil bir şey yapabilecek olanları da imha etmektir...»

Siyon'un Okumuş Büyüklerinin Protokolleri doğrudur. Bunların doğruluğunu kabul etmemizde bir Macar şehidinin öyle düşündüğü için değil, fakat yazılan herşeyin bugüne kadar hep meydana çıktığı içindir. Doğruluk için bundan daha ikna edici bir delil olur mu?

ALEMŞÜMUL YAHUDİ İKTİDARININ KİLİT NOKTALARI Modern medeniyet, siyasî ve iktisadî bakımdan kilit mevkilerdeki adamlar tarafından idare ve kontrol edilir. Bu kilit adamlar vasıtası ile tatbik edilen tesir, devletin ileri gelenlerinden ve parlâmentonun kararlarından daha müspettir. Yahudiler bu noktaları kendileri için tutmayı ve siyasî iktidarı ele geçirmek için onlardan faydalanmayı daima bilmişlerdir.

Dünya Haber Ajanslarının hemen hepsi birkaç Ya-hudinin ellerindedir. Yani iki milyar insan, hep Yahudilerin lehine ve Yahudi milliyetçiliğinin faydasına olan haberleri dinlemektedir. Yahudiler yalnız Amerika'da değil, Sovyet Rusya da dahil olmak üzere birçok memlekette sinema ve film endüstrisini kontrol etmektedirler. Mensucat sanayi ve pamuk ticareti de hemen hemen her yerde Yahudi kontrolündedir. Dünyada altın ticareti ve altın istihsalı de şu isimlerle yakından ilgilidir: Rothschild, Morgenthau ve Schiff. Oppenhei-mer'lzx Güney Afrika'daki bütün mücevher istihsalını ve Dünyadaki bütün mücevher ticaretini ellerinde tutarlar. Oppenheimer

ailesinin bir ferдинin Güney Afrika Hükümeti azalarına yaptığı siyasî baskı meşhurdur. Mücevherat Ticaret Şirketi vasıtası ile Sir Ernst Oppenheimer gizli polis teşkilâtı bile bulunan Dünyanın en büyük inhisarlarından birini kurdu. Bu inhisar Yahudilerden kurulu olup, Batı Almanya'yı bugün bile boykot altında tutmaktadırlar. Netice olarak Alman'ya-F.: 19

nin sanayii için ihtiyaç duyduğu mücevherat karaborsadan veya kaçakçılardan temin edilmektedir. (Der Spiegel, Cilt XI, No. 35.) Dünyanın en büyük mücevher, altın, bakır ve uranyum madenlerinden yüz adedi Op-penheimer'lara, aittir.

Kendisinin hususi serveti bir milyar dolar kadardır. Sir Ernest Oppenheimer kısa zaman önce ölmesine rağmen «Oppenheimer inhisarı» değişmedi.

Diğer taraftan, Lord Melchett (Alfred Mond) nikeli kontrol altında tutarken buğday ticareti de Louis Dreyfus'un ellerindedir.

Yahudi Ansiklopedisi, Yahudilerin istikraz verme-yolu ile bazı memleketlerde nasıl nüfus sahibi olduklarını açıklayan calibi dikkat bir araştırmadan bahsetmektedir. Portekiz'deki Stern'ler ve Goldsmidt'ler, Türkiye'deki Baron Hirsch, Fransada'ki Rothschild'lev, Ro-manya'daki Strassberg'ler, Rusya'daki Poljakov, Spe-yer ve ortakları ile A.B.D.'de Kuhn, Loeb ve ortakları. Bu sonuncu firma Amerika Birleşik Devletleri'ne demiryolları inşası için kredi vermişlerdir. Yahudi Ansiklopedisi cıva ticaretinin de Rothschild'levin elinde olduğunu teyid etmektedir. Ayrıca Bornato Kardeşler ve Wernek, Bett ve ortakları mücevher ticaretinin ehemmiyetli bir kısmını kontrol etmektedirler. Levinson ve Guggenheim bakır ticaretini, Grausten ve Dreyfus ise kâğıt endüstrisini ellerinde tutmaktadır. Yahudi Ansiklo-pedisi'nden daha dikkat çekici olarak 1939 tarihli «Ed-monson İktisadî Hizmet Bülteni» nde en zengin 440

Amerikan ailesinin (Yahudi olmayanlar) toplam serveti 500 milyar dolar olarak hesaplanmıştır. Ehemmiyetsiz kabul edilen bir Yahudi şirketi olan «İnsull Kardeşler» firmasının bile 5 milyar dolara sahip olduğu bilinmektedir.

Suriye Dünya Hâkimlerinin kötü tesirine maruz kalmanın tipik bir misalidir. Macarca neşredilen Siyonist Gazetesi «Hativka» Suriye'deki iktisadî hayatın 60.000 Suriye Yahudi azınlığın idaresi altında olduğunu yazmaktadır. Şam Üniversitesi profesörlerinden hemen hemen yüzde yüzü Yahudidir. Siyonist kaynaklara göre, 60.000 Suriye Yahudi azınlığı iktisadî hayatın kilit noktalarını ellerinde tutmakta ve Suriye'nin ilmî, sınaî ve ticarî hayatında mühim rol oynamaktadır.

Bunun neticesi olarak, bir hayaller ülkesi olan Suriye bir «Sovyet peyki»

olmağa doğru kaymaktadır. Devletleşmesi insanlığı Üçüncü Dünya Harbinin eşiğine kadar getiren Süveyş Kanalı hemen hemen yüz sene dünya hâkimlerinin mâlî menfaatleri için çalıştı. Yapılışında İngiltere'nin Yahudi Başvekili Disraeli Kanal hisselerinden İngiltere Hükümeti için büyük bir pay istedi. Londra Rothschild Bankası ilk kredi mukavelesinden yüzbin Sterling'i aşkın kâr sağladı.

Mısır Reisi Nasır Dünya Hâkimlerinin en büyük iş sahalarından birine son vermeğe karar verince, İsrail, İngiltere ve Fransa kanalı filo, tank ve roketlerle korumağa teşebbüs ettiler.

Önceki bölümlerde Protokoller'ûen parçalar verdik ve bütün hükümetler üzerinde bir hükümet kurulması için gösterilen gayretleri anlattık. «Protokol V»

de şöyle denir: «Bugünün idarecileri yerine «Süper Hükümet» denilecek yeni bir düzen getireceğiz.

Şu nokta ehemmiyetle belirtilmelidir ki, en iyi teşkilâtlanmış milliyetçiler olan Yahudiler; bu emre hiç düşünmeden uydular. Sovyet Diktatörlüğü olsun, Amerikan Demokrasisi olsun Yahudiler her yerde kilit noktaları ellerine geçirmişlerdi. En büyük mevkileri işgal edenlerden Eisenhower en önde gelir, fakat ondan sonra ondan daha tesirli olan Ba-T.C

ruch vardır. Aynı şekilde Stalin'den sonra da Kagano-viç gelirdi. Şu husus da kaydetmeğe değer ki, bu plâna yalnız kilit noktaları için değil daha ez ehemmiyetli mevkiler için de aynı şekilde tatbik ediliyordu. Bir büronun müdürü Yahudi değilse,

muavini mutlaka Yahu-didir. İşgal kuvvetlerinin kumandanı bir Amerikalı veya bir Rustur, fakat yardımcıları yine Yahudidir. Nü-remberg'te sıralarda Yahudi olmayan hâkimler oturuyordu fakat Robert M. Kempner 2400

Yahudinin yar-dımıyle pusudaydı.

Eski «Milletler Cemiyeti» nin ilk reisi Hymans adında bir Yahudiydi. Fakat kısa zamanda yerine Yahudi olmayan biri geçti. Yahudilerin lider mevkilere geçme zamam henüz, gelmemiştir. Yine de 22 Ağustos 1922 tarihli New York Times'a göre, Nahuvı Sokolow, Carlshad'da Siyonist Kongresi'nde Milletler Cemiyeti'nin kuruluşunu bir «Yahudi F i k -r i » olarak belirtmiştir.

Dr. Dillon kitabında, «Versay Sulh Konferansı» na temas ederek bütün cemiyetler üzerinde tesiri en fazla olanların Filistin, Rusya, Ukrayna, Yunanistan, İngiltere ve Hollanda'dan gelen Yahudiler olduğunu söylemektedir.

Fakat Amerika Birleşik Devletleri'nden gönderilen Yahudi murahhaslar hepsinden mühimdir. Belki okuyucuyu şaşırtıcı bir hakikattir, fakat murahhasların çoğu Anglo-Sakson insanların arkasında daima asıl tesirin Yahudiler tarafından yapıldığına inan-dırılmıştı.

Yahudiler burada da bir Yahudi olmayanlar paravanasının arkasındadırlar.

Anlaşmaları imzalayanlar Yahudi değildir. Fakat müşavirler ve asıl kuvveti temsil edenler Yahudilerdir.

Bugün Dünya kuvveti bir Yahudi olmayanlar tamponu sistemine oturtulmuştur.

Bir çeşit gösteriştir. «Gizlilik kuvvetimizin hususiyetidir.» Eğer Yahudi Dünya kuvvetinin bir haritasını çıkarabilseydik, bu harita onlar tarafından işgal edilen kilit noktaları da ihtiva ederdi. Hemen ilâve etmeliyiz ki, bu hiç bir zaman eksiksiz olmaz ve bugün de tamamlanmamış vaziyettedir.

Birleşmiş Milletler, (U.N.O.) Dünya Yahudilerinin en kuvvetli teşekkülü haline gelmiştir. Birleşmiş Milletler Doğu ve Batı Yahudilerinin baş

teşekkülüdür. Bu «Dünya Hükümeti» için bir başlangıç, bir örnektir. Ve personel kadrosunda Doğu, Batı Yahudileri, kapitalistler, Bolşevikler ve «Tevrat Nazi l e r i » buluşmuşlardır. Birleşmiş Milletlerin Man-hattan'daki cam sarayının tepesine Birleşmiş Milletler bayrağı asılmıştır. Solgun mavi ve beyaz renkler, İsrail bayrağı ile hayret edilecek derecede aynıdır. Fakat aynı olan yalnız bayraktaki renkler değildir. Bayraklarda temsil edilen insanlar da benzerdir.

Dünyadaki en ehemmiyetli kilit noktaları aym ırkın adamları tarafından işgal edilmiştir. Araştırmamızın temelini 1951 yılı olarak isim listesi veriyoruz. 1917

Rus Bolşevik liderlerinin listesi kadar sinsidir.

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER SEKRETERLERİ

Dr. H. S. Bloc, Teçhizat Kısmı Reisi

Antonie Goldet, İktisad Kısmı Baş Müdürü

Ansgar Rosenberg, İktisad Kısmı hususi müşaviri.

David Weintraub, İktisadî İstikrar ve Gelişme Müdürü.

Kari Lachman, Para Kısmı Reisi.

D. Leon Steinig, Narkotik Kısmı Müdürü.

Henry Langier, İçtimaî Refah Kısmı Reisi. Dr. E. Schioelb, İnsan Hakları Kısmı Reisi. H. A. Wieschoff, Bağlı Sömürgeler Kısmı'ndan. Benjamin Cohen, İstihbarat Dairesi Sekreter Yardım-sıcı.

Dr. Ivan Kerno, Hukuk Kısmı Sekreter Yardımcısı. Abraham H. Feller, Hukuk Kısmı Reisi ve Baş Müşaviri. J. Benoit - Levy, Film ve Propaganda Kısmı Müdürü Marc Schreiber, Hukuk Müşaviri.

G. Sandberg, Milletlerarası Kanun Çalışmaları Kısmı Müşaviri David Zablodowsky, Baskı Kısmı Reisi.

George Rabinoviç, Tercümanlar Kısmı Reisi.

Max Abramovitz, Plânlama Dairesi Reis Yardımcısı.

P. C. J. Kien, Muhasebe Kısmı Reisi. .

Mercedes Bergmann, Personel Kısmı vazifelilerinden.

Dr. A. Signer, Sağlık Kliniği Reisi.

Paul Rodzianko, Müracaat Dairesi Sekreteri.

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER İSTİHBARAT KISMI

Zerzy Shapiro, Birleşmiş Milletler Cenova Merkez İstihbarat Dâiresi Müdürü.

B. Leitgeber, Birleşmiş Milletler Yeni Delhi Merkez İstihbarat Dairesi Müdürü.

Henri Fast, Birleşmiş Milletler Şanghay Merkez İstihbarat Dairesi Müdürü.

Dr. Julius Stawinski, Birleşmiş Milletler Varşova Merkez İstihbarat Dairesi Müdürü.

MİLLETLERARASI ÇALIŞMA BÜROSU (I.L.O.)

David A. Morse (Mocovitch), I.L.O. Cenova Kısmı Reisi
I.L.O.'nun dört reisinden üçü Yahudidir. Bunlar:

Altman (Polonya), David Zellerbach (A.B.D.), Finet Belçika).

V. Gabriel - Gardes, Ekvator muhabir ve murahhası. Jan Rosner, Polonya muhabir ve murahhası.

GIDA VE ZİRAAT TEŞKİLÂTI

André Mayer, Birinci Reis Vekili.

A.

J. Jacobsen, Danimarka murahhası.

M. M. Libman, Kimyevî Bereketlendirme Kısmı Reisi.

E.

de Vries, Hollanda murahhası.

Gerda Kardos, Lif Kısmı Reisi.

M. Ezekiel, İktisadî Tahlil Kısmı Reisi.

B.

Kardos, Muhtelif Emtia Kısmı Reisi.

M. A. Huberman, Teknik Ormanlandırma Kısım Reisi. J. P. Kağan, Teçhizat Kısım Teknik vazifelilerinden. J. May er, Gıda Bürosu Reisi.

F.

Weisel, İdarî Kısım Reisi.

TAHSİL, İLİM VE KÜLTÜR TEŞKİLÂTI (U.N.E.S.C.O.)
Dört kişilik İcra Komitesi'nden Alfred Sommerfelt ve Paul Carneiro Yahudidir.

J. Eisenhardt, 'Tahsil Komitesi Reisi.

Miss Lauffaman, Milletlerarası Tahsil Kısım Reisi.

Dr. O. Klineberg, Kısım Amiri.

H. Kaplan, Umumi İstihbarat Bürosu Reisi.

C.

H. Weitz, İdarî Kısım Reisi

B. Abramski, İskân ve Seyahat Kısım Reisi.

B. Wermiel, İdarî İstihdam Reisi.

5. Samuel Selsky, Personel Bürosu Reisi.

B. Wermiel, İdarî İstihdam Reisi.

Dr. A. Welsky, İlmî İşbirliği Dairesi Reisi.

296

LOUIS MARSCHALKO

MİLLETLERARASI KALKINMA BANKASI

M. M. Mendels, Sekreter. Lenhard B. Rist, İktisad Müdürü. - Leopold Chmela, İdare Meclisi Reisi. E. Polask, Çekoslavakya İdare Meclisi Âzası P. Mendes France, Fransız İdare Meclisi Âzası. A. M. de Jong, Hollanda İdare Meclisi Âzası.

D.

Abramovich, Yugoslavya İdare Meclisi Âzası.

MİLLETLERARASI PARA FONU

Josef Goldmann, İdare Meclisi'nden (Çekoslavakyalı).

Louis Rasminsky, Kanadalı Müdür.

W. Kaster, Hollandalı Müdür Yardımcısı.

Louis Altman, Müdür Yardımcısı.

E.

M. Bernstein, Dilekler Kısmı Reisi.

Joseph Glod, Baş Müşavir.

Leo Levant, Baş Müşavir.

MİLLETLERARASI MUHACERET TEŞKİLÂTI (I.R.O.)

Mayer Cohen, I.R.O. Sağlık ve Refah Kısmı Reisi. Pierre Jacobsen, Anavatana Yollama Kısmı Reisi. R. J. Youdin, Anavatana Yollama Kısmı Müdürü.

DÜNYA SAĞLIK TEŞKİLÂTI

Z. Deutschmann, Teknik Kısm Reisi.

G. Mayer, Tercüme Kısmı Reisi.

M. Siegel, Malî Kısm Reisi.

Dr. N. Goodman, İşbirliği Kısmı Reisi.

A. Zarb, Hukuk Kısmı Reisi.

297

YAHUDİ

MİLLETLERARASI TİCARET TEŞKİLÂTI Max Suetens, Teşkilâtın Reisi.

MİLLETLERARASI TELEKOMÜNİKASYON BİRLİĞİ

(I.T.O.)

F. C. de Wolfe, İdare Komitesi A.B.D.: Murahhası: Gerry Gross, I.T.O. Müdür Yardımcısı. H. B. Rantzen, I.T.O.: Reisi:

SİVİL HAVACILIK TEŞKİLÂTI

A. G. Berg, Teşkilâtın Reisi.

MUHTELİF PROJELER

Albay A. C. Katzin, Birleşmiş Milletler Kore Temsilcisi. George Novshon, Birleşmiş Milletler Kore İstihbarat

vazifelilerinden.

Ernest A. Gross, Birleşmiş Milletlerdeki ikinci A.B.D. murahhası.

İsador Lubin, İktisad ve İstihdam Komitesi Reisi. Julius Katz - Sochv, Polonya Daimî Murahhası. Dr. Ales Bebler, Yugoslavya Daimî Murahhası.

Yukarıdaki listeler görülmektedir ki, her yerde kilit noktalar Yahudiler tarafından tutulmuştur.

Şimdi Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en yüksek siyasî hükümetin teferruatlı bir incelemesini yapalım. 1945 ile 1951 seneleri arasında, önce Yahudi olmayan Harry Truman duruyordu, fakat «Chicago Tribüne» Gazetesindeki bir yazıya göre, ikinci hattâ gizli hükümet şu azalardan kurulu idi: Moregnthau, Herbert H.

YAHUDİ

209

Lehman ve Felix Frankfurter. Aynı zamanda Marshall da harb sekreteri idi.

Budapeşteli bir Yahudi kadını olan Mrs. Anna Rosenberg ise harb sekreteri muavinliği yapıyordu. Truman idaresi sırasında Devlet Sekreteri Dean Acheson olmasına rağmen yabancı münasebetler aslında Felix Frankfurter tarafından yürütülüyordu. Aynı zamanda Bernard Baruch'un Amerika Birleşik Devletleri'nin asıl Reisi olduğu söylenirdi.

«Gizli İmparatorluk» adlı kitaba göre, devlet idaresi personelinin yüzde seksenikisi Yahudi olduktan sonra onlara şaşmamak gerekir. Acıklı hal muhaceret dairesindeki, Basın, film sanayii, radyo ve televizyondaki Yahudilerle tamamlanmaktadır. Burada, aynı se-lâhiyete göre, Yahudilerin Amerika Birleşik Devletleri millî gelirinin en az yüzde altmışını kontrol ettiği de ilâve edilebilir.

McCarthy Komitesi Reis Truman zamanında araştırmalarını rahatça yaptıysa bunu «küçük» Harry Truman'ın tutumuna borçludur. Roosevelt'in ölümünden soma Harry S. Truman'a geçen Beyaz Saray bir sinagogu andırıyordu. Truman ayrıldığı

zaman «Dünya Hakimleri» nden Beyaz Saray'da bir tek kişi bile zor bulunurdu.

David Niles ve Samuel Roseman da çıkarılanlar arasında idi.

Eisenhower idaresi sırasında durum tekamül edeceğine daha da berbatlaştı.

McCarthy araştırmaları durdu ve Truman tarafından ihraç edilen dünya hâkimleri başka Yahudiler tarafından tekrar yerlerine iade edildiler. Amerikan «Mantık»

gazetesi'nin hususi bir baskısı olan «Müstakbel Kızıl Diktatörlük» adlı broşür Eisenhower idaresinin gerçek çatısını açıklamaktadır. Meselâ Eisenhower'ın baş

iktisadî müşaviri, Bernard Baruch'un adamlarından olan Arthur F. Bums adlı bir gençti. Atom Enerji Komisyonu Reisi L. Strauss idi; Uzak Doğu askerî meseleler mütehassısı General Lyman Lemnitzer idi; «Gizli Dünya Hükümeti» nin başı banker P. Warburg idi; ve Birleşmiş Milletler'deki baş A.B.D. murahhaslarından biri Jacob Blaustein idi. Isidore Lubin, Alman ıslâhatını yürütüyordu. Eisenhower rejimi sırasında kilit noktalarını tutan «Dünya H â k i m l e r i» ni teker teker saymak çok vakit alacaktır. Fakat şurası muhakkaktır ki, bugün durum Roosevelt zamanından daha kötüdür.

Amerika Birleşik Devletleri ile ilgisi bakımından şimdi Sovyetler Birliği'ne dönüyoruz. Rivayete göre 1917 İhtilâlinin Yahudi ortaklarından bir çoğu yerin altına gönderilmiş ve idareyi büyük bir Rus ve Pan - Slav hareketi ele almıştır. Bunun hiç olmazsa ehemmiyetli hükümet mevkileri için doğru olduğu söylenmektedir.

«M o s k o v i t i z m» in bir şekli olarak kurulan «B o l ş e v i z m» ve Titoizm yani Nasyonal Komünizmin «Yahudi Aleyhtarı» hareketler olarak anlaşılması tamamen yanlıştır. Moskovitizm hiç şüphesiz dünya hâkimiyetinin en tekâmül etmiş Yahudi şeklidir. Bu sistemin gerekli hususiyeti Demir Perde arkasındaki bütün memleketlerin medenî, kültürlü ve kafası çalışan bütün işçilerin Rus metodlarıra göre idare edilmesidir. Lazar Kaganoviç yine hiç şüphesiz ki, bu plânın önde gelen kurucularındandır. Diğer taraftan, Demir Perde

arkasında oldukları halde Moskovitizm sistemini kabul etmeyen muayyen Komünist liderler de vardı. Slansky - Salzman ve Anna Ranker Yahudî ve Komünist idiler.

Bunlar Rusya'nın kendi bünyesine göre yapılmış «Kaganoviç Plânı»nın Çekoslovakya, Romanya ve Bulgaristan işçilerine tatbik edileceğini söylemişlerdir. Onlar da bu metodları Roman-300

LOUIS MARSCHALKO

YAHUDİ

301

ya, Çekoslovakya, Bulgaristan ve Macaristan Yahudilerinin alışık olduğu bir şekilde uydurmak gayretlideydiler.

Bütün bunlar Rusya'nın «Yahudi Aleyhtarı» olduğu manâsına gelmez. Louis Levine'in 1945 de yaptığı ve Sovyetler Birliği'nin kilit noktalarında bulunan bir milyon Yahudi tarafından idare edildiğini söylediği müşahede bugün hâlâ geçerlidir. Sovyet Yahudileri Komünizmin Moskova tipi Yahudi Dünya Hâkimiyetinin en mükemmel misalini teşkil ettiğine inanırlar ve onun için kendileriyle bu fikri paylaşmak iste-miyen Yahudileri bile merhametsizce ortadan kaldırmaktan çekinmezler.

Sovyetler Birliği'nde Lazar Kaganoviç «d e m o k-r a t i k» Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Bernard Baruch gibidir. Burada asıl diktatör ne Stalin, ne Ma-lenkov, ne de Kruşçef'ivc. Kaganoviç'in küçük kızkaı-deşi Rosa Kaganoviç, Stalin'in üçüncü karısı idi, oğlu Mikhail Kaganoviç ise Stalin'in kızı Svetlana ile evli idi.

Kaganoviç'in yerinden ayrılması çok bir şey ifade etmez. Şu anda tekaüde ayrılmıştır, fakat kilit noktalarındaki bir milyon dünya Yahudisi Sovyet Rusya'nın hâlâ asıl efendileridir.

Molotov'un münasebetleri de calibi dikkattir. Kendisi bir Yahudi değildir, fakat karısı Karpovszkaja, Amerika süper milyoneri Samuel Karp'm kızkardeşi olup bir Yahudi idi.

Eski Politbüro'nun dokuz âzasından Kaganoviç ve Mikoyan Yahudi idi. Saburov büyük bir ihtimalle yine Dünya Hâkimlerindendi. Sioernik ise yedek âzâ idi.

Demokrasilerde olduğu gibi, Sovyet sisteminin de en büyük hususiyeti görünür liderlerin asıl idareciler olmamasıdır. Bir Yahudi banker olan Wladimir Ash-berg, Sovyetler Birliği'nde mühim rol oynayanlardandı. Mevkii, Roosevelt zamanında Morgenthau'nunMnin aynısıdır. Ehemmiyetli Yahudi banker aileleri ile çeşitli mertebelerden akraba olup aynı zamanda Dünya Yahudi Meclisi'nin de bir âzası idi. Sovyetler Birliği'nin baş kredicisi durumundaydı.

Sovyetler Birliği'nin kilit noktalarını tutanları incelersek bu memleketin de Yahudi kontrolü altında bulunduğunu görürüz. Mes'eleye mevzu olan sene 1951'-

dir.

Profesör Mark Mitin, Sovyetler Birliği Fen Akademisi reisi, Marxist -

Leninist ideolojisinin en yüksek otoritesi ve Kominform gazetesi «Ebedî Sulh ve Halk Demokrasisi» nin başyazarı bir Yahudidir.

Yine Sovyetler Birliği'nin en mühim adamlarından Pavel E. Yudin de bir Yahudidir. Kendisi Sovyetler Birliği İlim Akademisi Tarih kısmı reisidir. Aynı zamanda Sovyet resmî propaganda vasıtası Kominform Gazetesinin başyazarlığını, çeşitli ilmî eserleri basan bir yayınevinin de naşir yardımcılığını yapmaktadır.

Doğu Almanya İşgal Bölgesi'nde Kızıl Ordu Siyasî müşaviri ve Doğu Almanya diktatörüdür.

M.Z. Saburov, Devlet Plânlama Dairesi ve Plânlama Komitesi Reisi, bir Yahudidir.

A. I. Lavrentiev (asıl ismi Lippmann), Dışışleri Bakanı, eski Çekoslovakya Konsolosu, Alger Hiss'in çok samimi dostu, Sovyet Siyasî Casusluk Teşkilâtının Başkanı ve İran karışıklığına sebep olan Dünya casus ağının müdürü, bir Yahudidir.

YAHUDİ

303

302

LOUIS MARSCHALKO

Eugene Varga - Weiszfeld, Sovyetler Birliği Dünya İktisadî ve Siyasî Araştırmalar Enstitüsü Reisi, Sovyetlerin iktisadî hayatında rol oynayan ehemmiyetli şahsiyetlerden olup yine bir Yahudidir.

İlia Ehrenburg, Propaganda Başkanı, «Pravda» Gazetesinin başmakale yazarı, Sovyet ideolojisinin baş yazıcısı ve Kominform «Sulh Harekâtı» nın müdürü, bir Yahudidir.

Leonid Menikov, Romanya'daki Sovyet Konsolosu bir Yahudidir.

I. Nosenko, Ağır Endüstri ve Münakale Bakanı, yine bir Yahudidir.

Anatole Yakovlev, Rosenberg ihanetinin duyulduğu sıralarda Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Sovyet Konsolosu, ve şimdi Sovyet Casusluk Teşkilâtının şeflerinden olup bir Yahudidir.

M.N. Svernik, Sovyetler Birliği'nin eski Başkam ve şimdi Rus Ticaret Birlikleri lideri, bir Yahudidir.

S.A. Lososky, Sovyet Yabancı Bürosu'nun eski Reisi ve şimdi Sovyet İstihbarat ve Haber Dairesi Reisi, bir Yahudidir.

Prof. I. P. Trailin, «Harb Suçlularım İdam Komitesi» nin eski azalarından ve şimdi Mosüova Hukuk Fakültesi Müdürü, bir Yahudidir.

Boris Stein, Sovyet Yabancı Bürosu Diplomatik Hizmet Mektebi'nin Müdürü, Birleşmiş Milletler Teşki-lâtı'run Sovyet murahhaslarından olup yine bir Yahudidir. Sovyet Yabancı Bürosu Yahudilerle o kadar doludur ki, Ruslar buraya haklı yere «Sinagog» adını vermişlerdir.

Franktine Schul, Dünya Komürüzmirün en ileri gelenlerinden olup onaltı lisan konuşur ve bir Yahudidir. 1950 senesinde Hindi-Çin'deki Kızılıların lideri idi, ve şimdi N. 3 grubunun başıdır; böylelikle Demir Perde arkasındaki Komünizm aleyhtarlarının temizlenmesi hareketini idare etmektedir.

S. V. Kraftenov, Sovyetler Birliği Üniversite ve Orta Mektepler Bakanı olup yine bir Yahudidir.

General K. Gorshenin, Adalet Bakanı, bir Yahudidir.

Jacob Malik, Birleşmiş Milletler'deki eski Sovyet baş murahhası, ve şimdi Londra Konsolosu, bir Yahudidir.

General Boris Rasin, İngiltere'deki askerî ateşe, bir Yahudidir.

Solomon Abrahamovich Reback, Sovyet Atom Ener-çi Komitesi Müdür Yardımcısı ve atom âlimlerini kontrol eden M.V.D.'nin hususî bir kısmının şefi, bir Yahudidir.

Albay I. Vigdor, Sovyet Atom Araştırmalarında iç casusluk vazifelisi, bir Yahudidir.

A. Mikoyan, Ticaret Bakanlığı ve Politbüro âzası, bir Ermeni Yahudisidir.

M.M. Brodin, Basın Şefi, bir Yahudidir.

Peter Levitsky, Sovyetler Konseyi Başkan Yardımcısı, bir Yahudidir.

Dr. Manuilsky, Ukrayna diktatörü, bir Yahudidir.

A. Kornejchuk, Yazar ve Ukrayna Cumhuriyeti'nin Başkanı, bir Yahudidir. ~

A.N. Jacobson, Estonya diktatörü ve Estonya murahhası, bir Yahudidir.

JV. Jakovliev, Sovyet halk tahsili müdürü, bir Yahudidir.

Yu Masenko, Hindistan hâdiseleri hakkında uzman ve Hindistan Komünist hareketinin idarecisi, yine bir Yahudidir.

G.I. Levinson, Sovyet tlim Akademisi Doğu Kısmının Çin hadiseleri ile ilgili uzman ve Çin Komünist liderlerinden olup bir Yahudidir.

A. D. Danyalov, Sovyet Yüksek idaresinin azalarından, bir Yahudidir.

F.T. Gusev, Dışişleri Bakanı yardımcısı, bir Yahudidir.

S. Y. Romin, Nafia Bakanı, bir Yahudidir.

D.I. Fumin, Gıda ve Hammadde Bakanı, bir Yahudidir.

Albay Rudenko, Nüremberg Mahkemelerindeki Rus murahhas ve baş

savcılarından, yine bir Yahudi olduğu zannedilmektedir.

Isaac Zaltman, Traktör İmalâtı Müdürü, bir Yahudidir.

I.G. Bosakov, Sinema Sanayii Müdürü, bir Yahudidir.

Prof. Pontecorvo, Sovyet Hidrojen Bombası İmalâtı Müdürü, bir Yahudidir.

S.Z. Ginsburg, Devlet Bankası Reisi, bir Yahudidir.

K. R. Herzberg, Torg Bankası İdare Meclisi Reisi, bir Yahudidir.

A.G. Samuelenko, Vnieshtorg Bankası İdare Meclisi Reisi bir Yahudidir.

X. Jacob Simenov, Prombank İdare Meclisi Reisi, bir Yahudidir.

Sovyet İlim Akademisi azaları ile liderlerinin de Yahudi olduğunu aklımızdan çıkarmamalıyız.

1957’de «Dünya Hâkimleri» nin Rusya üzerindeki tesir derecesini ortaya koyan çeşitli neşriyat yapıldı. En kuvvetli ve merhametsiz diktatör Stalin bile bugünkü Rus kuvvetinin temelini atarken bunu Yahudilerin yardımı ile başarmıştır. Karısı Rosa Kaganoviç ve Kaganoviç ailesi Sovyetler Birliği’ne korkunç bir baskı yaparlardı. Güvenilebilir Yahudi müşahitlerden öğrendiğimize göre, Sovyetler Birliği, Hükümeti, orduyu, akademileri, plânlama dairelerini ve fabrika idarelerini ellerinde tutan Yahudiler için bir cennetti. Yine güvenilebilir İngiliz ve Amerikan raporlarına göre, Stalin’in evinde ekseriyetle Yahudice konuşulurdu.

Fakat Yahudilerin büyük bir dostu olan ve Bolşe-vizmin ikinci babası Stalin’in bazı hâdiseler neticesinde kanaatleri sarsılmıştı. Bu durum bir Yahudi yazar olan Emmanuel Birnbaum «Aufbau» başlıklı bir makale ile teyid etmiştir.

Stalin’in Yahudilere sadakati, Hitler ordularının Moskova civarına kadar gelmeleriyle sarsılmıştı. Almanlar Sovyet başşehrine giden bütün demir yollarını ellerine geçirince Stalin Moskovit Yahudileri arasından 500.000 kişinin kendilerine o kadar faydası dokunan «Büyük ve Muzaffer Bolşevik İhtilâli» ni kendi kaderi ile başbaşa bırakarak nasıl kaçtıklarına şahit oldu.

Bu vak'anın ışığında, 7 Haziran 1957 tarihli «Fran-ce Soir» Gazetesinde yayınlanan bir yazı doğruluk işaretleri taşıyordu. Bahis mevzuu makalede Fransız gazetesi Polonya'daki Rus Konsolosu Ponomarenko tarafından Polonya basınına açıklanan Stalin'in ölümü ile ilgili vak'alara ışık tutmaktadır.

Konsolosun sözlerine göre, 1953 Şubatında Sovyet. Yüksek Konseyi'ne Stalin'in verdiği bir teklifte Sovyetler Birliği'ndeki bütün Yahudilerin Azerbaycan Sovyet-Cumhuriyetine sürülmesini istiyordu. Daha önce Stalin'in emri ile Yahudiler daha çok sayıda Polonyalı, Rus, Gürcü, Estonyah, Litvanyalı, Macar ve diğerleri

F.: 20

YAHUDİ

307

sürülmüştü. Fakat bu sürgünlere karşı Sovyet liderlerinden bir teki bile bir kelime söylememişlerdi.

Fakat, öğrendiğimize göre, Stalin Yahudiliğe dokunmak isteyince bir anda bütün Sovyet liderleri onun aleyhine döndüler. Karıları Yahudi olan Kaganoviç ve Molotov hemen işe karıştılar ve karısı yine Yahudi o-lan Voroshilov, Stalin'in Sovyet Yahudilerine dokunmağa cüret ettiği takdirde Komünist Partisi'ni terkedece-ğini açıkladı.

Ponomarenko'mın açıklamalarına göre, Stalin bir hiddetin içine girdi ve neticede bir kalb krizi sonunda düştü ve öldü.

Rus konsolosunun Varşova'daki sözleri tamamen doğrudu. Fakat Stalin'in ölümünün 1953 Şubatı'nda değil de Mart'ta olduğu söylenmektedir. Eğer böyleyse, ölümü kalb krizi ile aynı anda olmamış fakat bir şeyin neticesi olmuştur...

Belki bir hançer darbesi, bir tabanca kurşunu veya bir zehir onu öldürmüş

olabilir.

Stalin'in ölümünden sonraki hâdiseleri incelersek, bu hikâyenin daha da sinsî olduğunu görürüz.

Macaristan'ın haftalık «Yol ve Gaye» mecmuası (cilt IX, No. 8, sayfa 10) Kruşçef'in tasvirini yapan çok enteresan bir

makale yayınlamıştı. Buna göre Kruşçef'in biyografisi en son olarak Amerika'da yayınlanmıştı. Bir Yahudi tarafından kaleme alınan bu yayından, Stalin'in takipçisi ve Komünist Partisi'nin en kuvvetli kişisinin Ukrayna'dan geldiğini ve bir kazak demircinin oğlu olduğunu öğreniyoruz. Genç bir adam iken Ukrayna'nın Mariupol (Zhdanov) şehrinde, Azak Denizi kıyısında bir limanda tornacılık yaparak iyi para kazanırdı. Yahudilerle birlikte otururdu. Onların arkadaşlığından o kadar memnundu ki, Yahudice konuşmasını öğrenmişti. Bu Ortodoks Yahudi ailesi ondan o kadar haşlanmıştı ki, genç adam mutfak ateşini ve diğer odanın ışıklarını yakar ve başta balık dolması olmak üzere diğer Yahudi yemeklerini onlarla birlikte büyük bir iştahla yerdi. Bu sıralarda Çar'm imparatorluğunda Yahudilerin yaşama şartları o kadar iyi değildi. O günlerde «Kiev Mahkemeleri» nde «B e i l

i s Dâvası» görülüyordu. Beilis bir Hıristiyan çocuğu öldürmekle itham ediliyordu. Bu hâdise Yahudilere karşı büyük bir kinin doğmasına yol açmıştı, ve

«Siyah 100 ler» diye anılan «Yahudi Aleyhtarı» bir teşekkül Yahudilere eziyet etmeğe başladı. Heyecanlı kişiler memleketin muhtelif kısımlarında toplantılar yapmağa başladılar. Bu durum Mariupol'da da tehlikeli bir hal almağa başlamıştı. «Siyah 100'ler» in oradaki temsilcisi olan bir kasap pazar yerindeki insanları bir toplantı yapmak için kışkırtıyor ve Yahudiler için va-k'alar kaçınılmaz bir kadere doğru akıyordu. Toplantıyı durdurmak ve Yahudilerin katli için toplanan kalabalığı dağıtmak için bir Yahudi muallim hemen bir grup adam topladı. Aralarında gönüllü olarak Kruşçef de vardı ve iş fiile dökülünce cesaretle döğüştü. Kafasındaki yaralardan kanlar akarak kendisinin Siyah 100'lerden olduğundan şüphelenen Yahudi ailesinin yanına döndü. Bu hâdise bütün şüpheleri silmişti. Yahudiler onun yaralarını temizlediler ve sardılar. Ev sahibi memnuniyetini şu sözlerle belirtti: «Bu iyi bir dostumuzdur ve eminim ondan bize hiç bir zarar gelmiye-cektir!»

Ev sahibinin oğlu hazar Kaganoviç'ten başkası değildi ve Kruşçef'e bütün hayatı boyunca her meselede yardım etti. Kruşçef'i Bolşevik hareketine soktu ve ne zaman istediye

onun kuvvetinden faydalandı. Kaganoviç onu Ukrayna'dan Moskova'ya götürdü ve Stalin'o.

308

LOUIS MARSCHALKO

YAHUDİ

309

takdim etti. Hiç şüphe yok ki Kruşçef in Yahudilerle arası iyi idi ve Dünya kuvvetini elinde tutanlara iyi bir hizmetkâr olduğunu ispat etmişti.

Bazı Batı mütefekkirleri Sovyetler'in sözde «Y a-hudi Aleyhtarı» olduğunu ispatlamağa çalışmışlardı. Bunlar, Beria'nın ortadan kaldırılması, Yahudi doktorların muhakeme edilmesi, Kaganoviç'in yerinden alınması ve Slansky davasını delil olarak kullanmak gayretini gösteriyorlardı.

Fakat Bolşevizmin böyle esas bir değişikliği yapabileceğine inanmak Sovyet sisteminin mahiyetini yanlış anlamak olur.

Hitler'den Amerika'ya kaçan Yahudilerin yayın organı ve umumiyetle iyi haber alan New York Yahudi gazetesi «Aufbau» 4 Mayıs 1951 tarihli nüshasında bir Tel Aviv Yahudisi olan Jehojachim Alkalai'nin kaleminden çok calibi dikkat bir makale yayımlanmıştı. Buna göre, Stalin'in bile «Yahudi Aleyhtarlığı» ndan şüphe-lenildiği ve Almanların Rusya'yı işgale başladığı sıralarda Hitler'in işgalci birliklerinden kaçmak, zorunda kalan Yahudilerin Sovyet Hükümeti tarafından Orta Asya'ya gönderildiği bildirilmekteydi. Bu da kati olarak gösteriyor ki, 400.000 den fazla Yahudi yalnız Alman katliamından kurtulmakla kalmamış, Kazakistan, Özbekistan ve diğer Orta Asya Cumhuriyetlerinde iyi mevkiler elde etmişlerdir. Bu mevkiler Sovyetler Birliği'nin silâh imalatı ve atom araştırmalarının yapıldığı bölgelerde yer alıyordu.

Makalenin işaret ettiğine göre, Yahudilere yeniden oturacak yer temin etmekle Sovyet Hükümeti muhtelif ehemmiyetli niyetlerini gerçekleştirmişti.

Başta Yahudileri, nüfusunun ekseriyeti Rus olan yerlerden uzaklaştırmışlardı.

Geçmiş tecrübelerle göre bu yerler «Yahudi Aleyhtarlığı» na mütemayıl bölgeler olarak tanınmıştı. Daha sonra Yahudilerin Bolşevik Partisi'nin ufak bir parçası olarak «vatansızlık» fikrini ve sözde Batı sempatisini kazanmalarını önledi.

Çünkü bu fikirleri Kazakistan ve Özbekistan gibi yerlerde kolayca yerleştiremezlerdi. Fakat bu yeniden yerleşmenin en ehemmiyetli gayesi, bu bölgede yeni kurulmakta olan Sovyet ağır harb sanayiinin emin ellere teslim edilmek istenmesiydi.

Jehojachim Alkalai, «Şu anda normal üstü zekâları ve uzun tecrübeleri ile Yahudi âlimleri, teknisyenleri ve işletme mütehassısları Sovyetler Birliği için elzemdir,» diye yazmaktadır.

Bu makalede ayrıca, Özbekistan Hükümeti'nde üç bakan Kazakistan Hükümeti'nde ise iki Yahudi bakan yardımcısının bulunduğu kaydedilmektedir. «Bu devletlerin bakanlıklarında ehemmiyetli kilit noktaları Yahudiler tarafından tutulmuştur.» Devletin bütün iktisadiyatını kontrol eden ve «G o s p l a n» diye bilinen Devlet Plânlama Dairelerinde Yahudiler kuvvetli bir şekilde temsil edilmektedirler. Aynı gazetenin bize bildirdiğine göre, parti liderleri arasında da birçok Yahudi bulunmaktadır ve bunlar daha çok «A g i t r o p» (Propaganda Bakanlığı)'nda vazife almışlardır. Ticarî ve sanayi müesseselerde de Yahudiler müdür veya mütehassıs olarak çalışmaktadırlar. Nihayet, «Aufbau» da-ki bu makale, Yahudilerin iktisadî ve içtimaî durumlarının Orta Asya Sovyet Cumhuriyetleri'nde önceki Sovyetler Birliği'nden daha iyi olduğunu^kaydederek sona ermektedir.

Aslında olan şey Sovyet Rusya'nın başarıyla kuvvetinin temelini değiştirmesiydi.

Yahudiliğin en iyi ve en vazgeçilmez unsurları yeni ve hayatî sınaî bölgelere aktarılmıştı. Sovyetler Birliği'nin harb sanayii ve u-ranyum istihsalı Yahudilerin elinde ve Yahudilerin idaresi altındadır. Böylece «Dünya Fatihleri» ni Ural Dağları'nın arkasına saklayan ikinci ve üçüncü bir «Demir P e r d e» teşekkül etmiştir. Bunun neticesinde, «Yahudi Aleyhtarlığı»

fikrinin geliştiğı Avrupa Rusyası Yahudi âlimlerinden, devlet plânlarından kurtulmuş oldu. Onlar şimdi Rusya'nın yeni

hayatî istihsal merkezindedirler ve Amerika'nın uzun menzilli kıtalararası roketlerin bile tesir sahasının dışındadırlar.

1951 tarihli «Aufbau» daki rapora göre, hazar Ka-ganoviç'in hâlâ bu yeni stratejik Sovyet kuvvet merkezini kontrol etmekte olduğu hususu da kayda değer.

Kendisi, Özbekistan Cumhuriyeti'nin Taşkent şehrinden Sovyet Politbürosu seçilmiştir. Yine «Aufbau» ya göre bu yüksek Yahudi vazifelilerinin, Sovyetler'in siyasî, iktisadî ve kültürel liderlerinin belli bir gayeyle bu bölgeye gönderildikleri muhakkaktır.

İkinci ve üçüncü Demir Perdelerin arkasında bütün Sovyetler Birliği'ni idare eden muazzam bir kilit mevkiler halkası ortaya çıktı. Sovyet sisteminin bütün istikbali bunun üzerine oturmuştur. Ve birkaç Yahudi doktorunun tevkifi mahkemesi ve beraati ile dış dünyaya biz «Yahudi Aleyhtarı» yız...» veya

«Siyonist aleyhtarlarıyız» diye reklâm yapmağa çalışmaktadırlar, hazar Kaganoviç Avrupa Rusya'sındaki görünür mevkiinden uzaklaştırılmasına rağmen ne asılmış ne de hapsedilmişti. Bugünün siyasî müşahidi, Kaganoviç'in hidrojen bombasının, kıtalararası roketlerin ve sputniklerin imâl edildiği Sovyetler'in yeni enerji merkezinde ne yaptığını merak edebilir.

1956 senesinde Fransız Sosyalist Parti delegesi Pierre Comin yanında kâtibi umumisi olduğu halde Sovyetler Birliği'ni ziyaret etti. Memleketine döndüğünde, Rus Fransız tercümanı Pierre hochak, Kruşçef ve Kaganoviç'in bir tarafta, Fransız Hey'eti Murahhasasının da diğer tarafta olduğu toplantılarda tutulmuş steno notlarını yayınladı. Bu samimi konuşma sırasında hazar Kaganoviç Batı ümaniterliği hakkında Fransızların i-zahatma şu cevabı verdi:

«Sovyet İhtilâli'nin zaferini sağlamlaştırmadan ümaniterliğe yer yoktur.

Proleter diktatörlüğün tek gayesi ihtilâlin zaferini emniyete almak ve tamamlamaktır...»

Kaganoviç'e göre, ihtilâlin zaferi Dünya Hâkimiyetinden başka bir şey olamaz ve Kruşçef de, Sovyet Hü-kümeti'nin

Yahudi liderliğine dayandığını ve Yahudiliğin Yahudi olmayanlarla maskelendiğini hemen ilâve etmiştir.

Stalin'in takipçisi, «Yahudiler bugün Cumhuriyetimizde en ön mevkileri işgal etmişlerse de, yerli Rus halkı ile pek kaynaşmamışlardır,» demektedir.

«Eğer, meselâ, bir Yahudiyi Ukrayna'da bir idareciliğe tâyin edersek, hemen etrafındaki boş yerleri Yahudi personelle doldurur ki, bu da tabiî olarak mahallî nüfusun Yahudilere karşı kıskançlığına ve düşmanlığına yol açmaktadır.

Fakat «Yahudi Aleyhtarı» değiliz. Mr. Kaganoviç'e bakarsanız onun bir Yahudi olduğunu görürsünüz. Ve burada Mr. Mitin de bir Yahudidir. Tercümanımız sevgili hydia Faktör da bir Yahudidir. Kendim de yarı Yahudi bir torunum. Hepimiz

«Ya<hudi Aleyhtarlığı» na karşı mücadele ediyoruz.» (Sued-deutsche Zeitung, 5

Temmuz 1957.)

Batı Dünyası'nı ve bilhassa «İsrail Aleyhtarı» Arap Milletlerini yanıltmak için «Yahudi A-leyhtarlığı» na sahte bir çehre vermek Sovyet sisteminin taktiklerinden biridir. Fakat Sovyetler Birliği'nin asıl kuvveti; ağır sanayi ve harb malzemesi imalâtı bugün «ikine i» ve «üçün c ü» «Demir P e r-d e» lerin arkasında Yahudi liderliğine dayanmaktadır. Sovyetler Birliği muhterem hahamların 1951'de yaptıkları açıklamayı da unutmamışlardır: «Üçüncü bir Dünya Harbi bütün Dünya Yahudi nüfusunun imhası ile neticelenir.» Ve eğer Dünya Yahudiliği yok olursa, Bolşevizm de onunla birlikte yok olur. Bu takdirde Kruşçef, Molotov ve diğer bütün Sovyet üst zümresi çiftlik işçileri haline gelirler. Fakat bu Bolşevik harekâtının Yahudi olmayan kısımlarının bile görmek istemediği bir şeydir.

Batı Basın'ı Kruşçef ve Sovyetler'in «Yahudi Aleyhtarlığı» hakkında muhtelif hikâyeler yaymayı sever. Başbakan Adenaur taraftarı Batı Alman Hıristiyan Demokrat gazetesi «Rheinischer Merkur» Londralı bir makale yazarı Yahudi Stepken Pollak'm uzun bir yazısını yayınladı. Bu iyi haber alan ve dürüst Yahudi gazeteci makalesinde, Sovyet sisteminin Yahudi kültürünü boğduğundan şikâyet etmektedir. Sovyetler

Birliği'nde Yahudi tiyatroları kapatılmış ve Yahudi aktörlerinden çoğu idam edilmiştir. Yazar, Sovyetler Birliği'nde baş

haham bulunmadığını, haham yetiştiren mekteplerin ihtiyaca kâfi olmadığını da yazmıştır. Üçbuçuk milyon Sovyet Yahudisinin kültür hayatlarının tekâmülünün imkânsız hale getirildiğinden sızlanmaktadır.

Bolşevizm Rus kültürünü onlara aşılamağa muvaffak olmuştur.

Pollak, «Londra'daki Yahudi Dünya Kongresi sırasında,» diye yazmaktadır,

«İngiltere'deki Yahudi temsilcilerinden Dr. Levenberg, bugün Sovyetler Birliği'nde yaşayan Yahudilerin sosyal ve iktisadî durumları hakkında alâka çekici sözler söyledi. 1933 senesinin ziraat dalında 270.000 Yahudi varken, bugün Sovyetler Birliği'nin bütün Yahudi nüfusu şehirlerde doktor, ilim adamı, vs. olarak yaşamaktadır. Hattâ bir çoğu da Rusların bile elde edemedikleri kilit mevkilere geçmişlerdir. Resmî istatistiklere göre halen Sovyetler Birliği'nde çalışan 25.000 Yahudi ilim adamı vardır.» (Rheinischer Merkur No. 50, 13. Aralık 1957.)

Bir sızlanma şeklinde yazılan bu makalede çok ehemmiyetli bir hakikat kabul edilmektedir. Louis Levine tarafından kaydedilen vak'âlar ve rakkamlar Dr.

Levenberg'in istatistiklerine tamamen uymaktadır. Sovyet Rusya, kilit mevkilerde ve idarî merkezlerde bulunan üç milyon Yahudi tarafından idare edilmektedir.

Bunlardan 25.000 adedi atom bombası, ve uzay roketleri ile alâkalıdır.

Sovyetler'deki «Yahudi Aleyhta r 11 ğ ı» mes'elesi, hiç tereddüde mahal bırakmamak için Kruş-çef'in ağzından çözülebilir. Bildiğimiz gibi Eleanor Roosevelt 1957'de Kruşçef'i ziyaret etmiş ve Kruşçef 'e ilk sorduğu sual de Sovyet Yahudileri hakkında olmuştu. Kruşçef'in ona verdiği cevap şu idi:

«Komünizm her türlü ırk tefrikine karşı olduğundan Komünist «Yahudi Aleyhtarı» olamaz. Ve Komünist Partisi'nin herhangi

bir azasının «Yahudi Aleyhtarı» olduğu bilinirse hiç birimiz onun elini sıkmayız. Kari Marx'm kendisi de bir Yahudiyken, bir Komnist nasıl «Yahudi Aleyhtarı» olabilir?

Benim harpte öldürülen oğlum bir Yahudi kadını ile evli idi. Sovyet Yahudilerinin en iyi tahsil yapma, en yüksek mevkilere geçme şansları vardır.»

(Köprü Kurucuları, Cilt X., No. 23.)

Bu arada Polonya'nın durumu en aydınlatıcı bir delildir. Yahudi olmayanlar tamponunun siyaseti burada gayet aşikâr olarak görünmektedir. Yahudiler Polonya'nın Başbakanlığına bir Yahudi gelmemesine çok dikkat etmişlerdi. Fakat Polonya'nın başpiskoposu, 1946 da Amerika'yı ziyaretinde, Polonya'ya zulmeden Polonya Komünist Partisi mensuplarının çoğunluğunun Yahudi olduğunu belirtmişti.

Polonya Başbakanı asla Yahudi değildir. Tampon mevkilerde hep Polonyalılar bulunmaktadır. Bunların arkalarında ise asıl kuvveti ellerinde tutan şu isimlere rastlanmaktadır: Komünist Parti Genel Sekreteri Roman Zabrovsky (Yahudi), İktisat Bakanı Hilary Mine (Yahudi); İktisat Bakanı Sekreter Yardımcısı Jacob Berman (Yahudi), Yahudiler Polonya halkına Hükümette işgal ettikleri kilit noktalarından zulmetmektedirler.

Macaristan'ın kaderi, bilhassa 1956 hürriyet teşebbüsünden sonra, yine Yahudi olmayanlar tamponunun başka bir misâlidir. 1951 senesinde Macaristan'ın Başkanı, karısı Yahudi olmakla beraber kendisi aslen yarı çingene olan Sandor Ronal idi. Macar P o l i t b ü-r o'sunun Reisi de yine Yahudi olmayan Istvan Dobi adında içkici bir demiryolu işçisi idi.

1956 baharına kadar Matvas Dakosi - Roth sahnelerin arkasındaki hakiki Yahudi diktatörü idi. Komünist Partisi'nin sekreteri idi. Başka bir mühim Yahudi olan Ernoe Geroe Singer bu vazifeyi daha sonra Ra-kosi'den devralmıştır.

Arada sırada birkaç değişiklik hariç Yahudiler Macaristan'ın hakiki efendileriydi.

Joseph Rêvai, namı diğer Moses Kahana, Maarif Vekili ve Mitdszenty muhakemelerinin meşhur kışkırtıcısı olan bir

Yahudi idi.

Müdafa Vekili Mihaly Farkas (namı diğer Israel Wolff) da başka bir Yahudi idi.

Ernoe Gernoe, namı diğer Singer, İspanya İç Savaşında Komünist tarafından ehemmiyetli rol oynamıştı. Daha sonra İkinci Dünya Harbinde Freies Deutschland (Hür Almanya) adlı hâin teşkilâtın kurulmasına yardım etmiş ve müteakiben de uzun zaman Stalin'in U-zak Doğu'da şahsî temsilciliğini yapmıştır. Ernoe Geroe Singer'in 23 Ekim 1956 günü radyoda yaptığı konuşma Macar ayaklanmasını başlatan son damla olmuştur. Konuşma sırasında Geroe, Sovyetler'den Macaristan işgalini takviye etmesini talep etmiştir. Buna öfkelenen Macar işçileri ve üniversite talebeleri buna hemen bir ihtilâlle cevap vermiştir.

İktisat Bakanı ve Komlo maden tröstünün müdürü olan Zoltan Vass, namı diğer Weinberger, başka bir Yahudidir. Bunun, Yahudi hastahanesinde doktor olan ve bakmakla mükellef olduğu hasta ve yaralıları Sovyet cellâtlarına teslim eden karısı da bir Yahudidir.

Macar M.V.D. (gizli polis) teşkilâtının meşhur şefi Gabor Peter, namı diğer Benjamin Auspitz de tabiatîyle bir Yahudidir. Ufak bir kasaba terzisinin çırağı iken Macar Komünist gizli polisinin şefi olan Péter, 30.000 insanın ölümünden veya işkencesinden mesuldür. Daha sonra dokuzbuçuk sene hapse mahkûm olmuştur.

Dışişleri Bakanı Erik Molnar da bir Yahudi idi. Ma-tc.

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

İLİ&LP Finitim Fakültesi Kütüphanesi carları «A s y a l ı» olarak gösteren uzun «i l m i» bir yazısı vardır.

Macar Komünist rejiminin propaganda şefi İvan Boldizsar, namı diğer Bettelheim de bir Yahudidir.

Yahudiler Macaristan'ın Komünist gizli polisinin bütün noktalarını ellerine geçirmişlerdir. Mahallî hükümetin liderleri, halk fabrikaları müdürleri de komiser olmuşlardır.

Macaristan'da Yahudi olmayanlar tamponu ile arka kuvveti meydana getirenler arasında meydana gelen değişiklikleri

takip etmek zor değildir. 1956'da Rakosi değiştirilmiştir. Onun Macar Komünist Partisi'ndeki sekreterlik yerine geçen de bir Yahudidir. Adı Ernoe Geroe Singer olan bu şahıs önceki zihniyeti takip ediyordu. 23 Ekim 1956'da Macar ayaklanması başlayınca, oniki senedir Komünist ideolojisi tahsil eden ve Yahudilerin Dünya kuvvetini ele geçirmek için ne gibi vasıtalar kullandıklarını bilmeyen Macar gençleri İmre Nagy'nin Başvekil olmasını istediler.

İmre Nagy'nin Batı Macaristanlı bir yarı Yahudi olup asıl adının Grosz olduğunu pek az kimse biliyordu. Annesi bir Macar olduğu halde babası Yahudi idi. Karısı da Yahudi idi. Uzun zaman Moskova'da yaşamış ve Stalin rejiminde talebelik yapmıştı. Macar ihtilâlinde lider olarak rolü tesirsiz ve faaliyetleri şüpheli görünüyordu.

Fakat Sovyetler Birliği'ne karşı işlediği ağır suçtan dolayı son zamanlara kadar muhakeme edilmedi.

«Macar Hürriyet Mücadelesi» kadar bu ayaklanmanın bastırılışı da şunu ispat etmiştir ki; Komünizm'de birçok şeyin değişebilmesine rağmen onun Yahudi ve

Siyonist karakteri devamlıdır ve değişmez. 4 Kasım 1956 günü Sovyet hücumlarından sonra Macaristan'ın kilit noktaları bir kere daha Yahudiler tarafından işgal ediliyordu.

Romanya'nın durumu da calibi dikkattir. Ve yakından incelenmeğe değer. Orta Avrupa'nın bu cesur genç milleti asırlardır Dünya kuvvetini ellerine geçirmek isteyen Yahudilerin yıkıcı faaliyetlerine maruz kalmıştı. İkinci Dünya Harbinden hemen önce yeni bir hareket Romanya halkının desteğini kazandı; bu hareket

«Demir Bekçi» diye anılıyordu. Sosyalizmin eski fikirlerini kendilerine esas alan bu grup maalesef Macarlarla ve diğer komşularıyla çatışmışlardır. Daha sonra Romanya kralı Carorun arkasında bulunan metresi Mrs. Lupescu, nâmı diğer Maggie Wolf, kralı bu hareketi kökünden sökmek için ikna etmiş, kral da bunu yapmıştır.

Harpten sonra Romanya'da bir Yahudi olmayanlar tamponu meydana getirildi.

George Groza Başbakan oldu, fakat arkasında Stalin'in sadık müridi Yahudi kadını Anna Pauker - Rabinoviç vardı. Romanya Komünist Partisi birinci sekreteri Kisinevsky de bir Yahudi idi. İçişleri Bakanı Theohary Georgescu - Leboviç; umumi talim terbiye reisi Maurice Bercovici; propaganda şefi Max Solomon; ve Rebecca Nathason ile birlikte Sovyet - Romanya kültür hâdiselerinin liderliğini yapan Mondy Kerkovici hep Yahudilerdi.

Georghiu Daj'in kuvveti deruhte edip Anna Pauker Rabinoviç'in değiştirilmesi ile durumun değiştirildiği zannedilebilir, fakat bu sunî bir görünüşür. Talihsiz Romanya halkı hâlâ Anna Pauker - Rabinoviç zamanının zulmü altındadır.

Çekoslovakya, Yahudi olmayanlar tamponunun başka bir misâlini teşkil eder.

Burada Başbakan, yoldaş

Gottwald, yan Yahudidir. Fakat arkasındaki Slansky • Salzman Çek Komünist Partisi birinci sekreteri, biyolojik sınıf tefriki lideri ve karakteristik bir Yahudidir. Slansky - Salzman bir Komünist olmasına rağmen, Yahudi olmayan Macar Laszlo Rajk gibi idam edildi. Çünkü «Yahudi Dünya Hâkimiyeti» hakkındaki fikirleri diğerlerinkine uymuyordu. O sadece Batı Yahudiliğinin kuvvetini emniyet altına almak istiyordu. Bu melez devletin yabancı basınının başında şimdi Dr. Kosta adında bir Yahudi bulunmaktadır. Dış Ticaret sekreteri asistanı Dr. Eugen Loeb de bir Yahudidir. Ludwig Frejka, Başkan Gootwald'm iktisadi müşaviri, yine bir Yahudiydi. Çekoslovak gizli polislerinin şefi Vasely, Çek sureti Gabor Peter (Benjamin Auspitz), milis kuvvetleri kumandanı Bruno Kohler ile Lomsky, Fuchs ve Taussigov gibi bölge sekreterleri, Bistricky ve Goldstecker gibi Çek konsolosları, Birleşmiş Milletler Teşkilâtı'ndaki Çekoslovak delegasyonu şefi Truda Jakaninova Cakutrova, İstihbarat Dairesi başı Jiu Hiro-nek, Dışişleri Bakanlığı vazifelilerinden Augenthaler ve Gottlieb de Yahudiydi..

Yan Komünist Macar gazetesi, «Vilag». (Dünya), 15 Mart 1953'de şöyle yazıyordu: «Sovyet M.V.D. teşkilâtının yardımı

ile Yahudiler Komünist Parti'nin kilit noktalarını ele geçirmeğe muvaffak oldular.»

Slansky - Salzman'm idamı ile Yahudi desteğinin kaybolduğu intibayı verildi. Yahudi aleyhtan Çek işçilere Bolşevizmin Yahudilikle alâkası olmadığı aşılmağa çalışıldı. Halbuki Yahudi parmağı hâlâ asıl kuvveti elinde tutuyordu.

Yugoslavya mes'elenin başka bir misâlidir. Mareşal Tito (asıl ismi Joseph Bronz) bir Yahudi değildi. Fakat son zamanlarda ölümüne kadar asıl idare Mojse Pijadenin elindeydi. Mojse Pijade ismi Alman cemiyetinin 200.000 mensubunun katli ve açlığı ile yakından alâkalıdır. Yugoslavya'daki ırkî ve millî grupların sistematik katline otuz bin de Macar kurban olmuştu.

Doğu Almanya Başbakanı Wilhelm Grothwohl Yahudi değildir. Fakat onun arkasındaki Yahudi Gerhard Fişler asıl kuvvetin takipçisidir. Eisler hem Doğu ve hem de Batı Yahudiliğinin otoritesi ile birlikte hareket etmektedir. Eleanor Roosevelt'in sadık bir takipçisidir. Bir Sovyet komiseri ve Sovyet kuvvetinin Alman-ya'daki takipçisi Pavel E. Yudin de tabî ki bir Yahudidir. Zulüm teşkilâtı ise kana susamış Yahudi kadını Hilda Benjamin'in ellerindedir.

Yukandaki liste pek tabî ki, tamam değildir. Fakat, Yahudi olmayanlar tamponu, yani maskeli Yahudi kuvvetinin asıl çehresi hakkında bir fikir verecek mahiyettedir. «Demir Perde gerisi köle memleketler i»nde kilit mevkilerindeki ve liderlik katındaki Yahudi sayısının bizim gösterdiğimizden çok fazla olduğunu biliyoruz. Bu, Bolşevik Yahudilerinin takma isimlerle her yerde yaşamlarından ileri gelmektedir. Demir Perde arkasındaki memleketlerin arasında Polonya, Yahudi kuvveti tarafından en hâkim olunanıdır. 6 Temmuz 1946 tarihinde Kardinal Hlond'-un Amerika'da yaptığı konuşma buna dikkati çekmektedir. Demidir ki:

«Hükümetteki Yahudi liderliği halkın çoğunluğunda bir hoşnutsuzluk yaratmaktadır. Önemli olan mes'e-le Hükümette kaç Yahudinin bulunduğu değil, bunların ne gibi işlerle meşgul olduklarıdır.»

Umumiyetle Komünist Partisi'nin birinci sekreteri Demir Perde gerisi memleketlerinin hakiki diktatörüdür. Elinde

Komünist Partisi'ni, Sovyet idaresini ve siyasî polisin bütün vasıtalarını bulundurmaktadır. Bu sebepten dolayı, 1951'de, Demir Perde gerisi memleketlerin hepsinde Komünist Partisi birinci sekreterlerinin ((Yahudiler» olduğu tehlikeli bir işarettir. Bu, Tito'mxn Yugoslavya'sı için bile böyledir. Yahudiler aynı zamanda siyasî (gizli) polisin de şefleridirler ve İçişleri Bakanlığını da ellerinde tutmaktadırlar.

Ayrıca, Maarif, propaganda ve müdafaa vekâletlerinin de çoğu zaman Yahudilere geçtiğini görüyoruz. Batı Dünyasında da Müdafa Vekâletlerini Yahudilerin ele geçirme arzuları düşündürücüdür. Bugün Jules Moch Fransa'nın, Emmanuel Shinwell İngiltere'nin Müdafaa Vekili iken Amerika Birleşik Devletleri'nde de Anna Rosenberg Harp Sekreteri yardımcısıdır. Mr. Eisenhower, Mr. Mc Elrog'a yeni bir Yahudi yardımcısı daha tayin etmiştir.

Amerika'nın «tecrübeli devlet adanı ı» ve İkinci Dünya Harbinde Amerika Birleşik Dev-letleri'nin 351 mühim sanayi kolunu kontrolünde tutan Mr. Bernard Baruch şu mağrur sözleri söylemişti:

«Hiç şüphesiz, harpteki herhangi bir adamdan daha kuvvetliyim!»

«Herhangi bir adamdan daha kuvvetliyim!» diyor Baruch. Bu kuvvet, «Yahudi Dünya Kuvve-t i» nin bir parçasıdır.

Batı Dünyasında demokratik bir devletin kilit noktalarında ne kadar fazla Yahudi oturuyorsa, o devletin Bolşevizme doğru o kadar hızla kaydğı siyasi bir hakikattir. Meselâ, Fransa'nın bugünkü siyasî durumu ve görünüşü Fransız siyasî hayatının ölçüsüz Yahudileşti-rilmesi ile izah edilebilir. Bu satırları yazarken Fransız Başbakam Pierre Isaac Isidore Mendes - Fremce'dır. Bu şahıs David Mende Cerf - Hirsch ile Sarah Farburger Cohen'in oğullarıdır. Demir Perde ardı memleketlerindeki kuvvet modellerine benzer olarak Robert Hirsch de Fransa'da ikinci derecede ehemmiyetli bir Komünist olan Jacques Duclos da bir Yahudidir.

Fransız Sosyal Demokrat Partisi'nin en tesirli şahsiyetlerinden olan ve harb sonrası Fransız Hükümetinde uzun zaman Harb Bakanlığı yapan, ve böylece Avrupa Ordusu'nun Alman

bölüklerinin parçalanmasına çalışan Jules Moch da Napolyon gelenekleri üzerinde hâkimiyet tesis etmek isteyenlerin saflarından gelmektedir.

«Monde Julif», Paris'in, Diaspora'nın merkezi olarak kalacağını mağrurlukla yazmaktadır. Ve Fransa aynı sırada Roma ve İspanyol İmparatorlukları misâllerini takip ederek parçalanmağa doğru gitmektedir.

Amerikan işgalinden sonra, Alman ağır sanayiine bugün bile tesirini hissettiren sözde «Amerikan» sermayesi hâkim olmuştur. Batı Berlin'de de Belediye Reisi olarak ancak Ernst Reuter seçilebilirdi. Daha önce de Alman Komünist Partisi birinci sekreterliğini yapan Reuter tabiatıyla, bir Yahudiydi.

Aynı sırada, Lip-schitz adındaki bir Yahudi de Batı Berün'de İşçileri Bakanlığı yapıyordu.

1951 senesinde Demir Perd e'nin doğusunda kalan memleketlerin Komünist Parti birinci sekreterlerinin hep Yahudi olduğuna daha önce işaret etmiştik.

Slansky - Salzman'm Pragda; Anna Pauker - Ra-binoviç'in Romanya'da; ve Beria'nın Sovyetler Birliği'nde azliyle kilit noktalarına muayyen kimselerin geçtiği müşahede edildi. Yine dünya hâkimlerinin elinde olan Batı radyo propagandası bunu Sovyetler Birliği'ndeki ve köle memleketlerdeki «Yahudi Aleyhtar-F.: 21

lığı» olarak aksettirmeğe çalıştı. Fakat ((Yahudi Aleyhtarlığı» yoktu.

Sovyetler Birliği ve Demir Perde ardı memleketler ile alâkalı olarak verdiğimiz teferruatlı malûmat sayesinde buralarda da kuvvetin Yahudiler elinde bulunduğunu ispat ettik. Siyasî rakkamların intikali meselesi ve o sıralarda Yahudi olmayan Komünistlere verilen muayyen hoş olmayan bazı işler hiç bir şey ifade etmemektedir. Arada sırada temizlenen birkaç Yahudinin durumu da böyleydi, çünkü

«Protokoller» de kaydedildiğine göre ırklarının saadeti için birkaç ırkdaşı kurban edilmeliydi. Diktatörlükleri altında bulunan memleketlerin vatandaşları Bolşevik kuvvetinin Yahudi karakteri taşıdığını yavaş yavaş anlamağa başladığı

sırada Beria, Slansky, Peter - Auspitz ve Paukefm. ortadan kaldırılmasının izahı işte budur. Beria ve diğerlerinin kurban edilmesi ile devletin Yahudilere karşı olduğu intibayı yaratılmağa çalışıldı. Bu tedbirleri alanların hepsi de Yahudiydi. Davranışlarının sebeplerini kendilerinden başka hiç kimse bilmiyordu, fakat Batı Yahudiliği bunların farkındaydı. Batı Dünyasında Bolşevik aleyhtarı temayüller belirmeğe başlayınca, umumun dikkatini Bolşevizmin Yahudi karakterinden uzağa çekmek, yapılacak en muvafık işti.

Theodor Herzl «Biz. bir tek h a l k ı z,» diye yazmıştı.

Bunun doğruluğu Yahudi olmayanlar tarafından farkedilinceye kadar Doğu ve Batı Dünyası arasındaki farklarla alâkalı konuşmaların hepsi tamamıyla yalan ve saçmalıktan ibaretti. Aralarında hiç bir fark yoktu! Batı yarı kürede olduğu kadar Doğu yarı kürede de kilit noktalarda Yahudiler oturuyordu, ve yalnız kendilerine zarar vereceklerini bildiklerinden hiç bir tarafa saldırmayıp birbirlerini incitmiyorlardı. «Dünya

Hâkimi I r k» m yeniden doğuş hareketine, Avrupa'nın teçhizatlanmasmın sabotajına, vatanperverlik faaliyetlerinin baltalanmasına, atom bombası ile Doğu ve Batımn yanyana yaşamasını temin edecek diğer bütün icatların satılmasına hep bu inançları temel teşkil etti.

Durum bu olduğu müddetçe, Batı radyolarında «B o l ş e v i z m Aleyhtarı»

konuşmaların hepsi yalandır. Ve Bolşevizmin Yahudi dünya kuvvetinin mütekâmil şekli olduğu Batı'da samimiyetle ifade edilmedikçe «Hür Batı Dünyası» ve Batı demokrasisinden bahsetmek faydasızdır. Ve aynı şekilde Batı Dünyasının

«emperyalist kapitalizm» tarafından değil de Yahudi para kuvvetinin ve Bası'nın sessiz istibdadı ile idare edildiği Doğu'da açıkça itiraf edilinceye kadar Demir Perde arkasındaki ezilmiş devletlerinden «Sosyalist» diye bahsetmek şerefsizliktir.

Yahudiler bugün bizim buğdayımızla, mücevherlerimizle, elbiselerimizle, dinimizle ve ibadetimizle ticaret yapmaktadırlar. Çin'deki ve Hindistan'daki Komünist Partileri ve hür Batı Dünyasının Cumhuriyetçi Partileri kontrol

etmektedirler. Kuzey Korelilere karşı Birleşmiş Milletler ordularına kumanda ederken, aynı sırada Birleşmiş Milletler kuvvetlerine karşı Kuzey Korelilerin arkasında yer almaktadırlar. Viet-Nam'da Komünistlere karşı savaşmakta, ve Dien-Mien-Phu'da binlerce Yahudi olmayan «L e j y o n» askerî kahramanca ölürken, Yahudiler Fransız Millî Müdafaa Konseyi'nden Bolşeviklere Fransız hareketleri hakkında malûmat vermekteydiler. «Avrupa Birliği» sağlanmak üzere iken bunu derhal imkânsız hale getirdiler. Yeniden doğuşun ihtimal dahilinde olduğundan bahsederken bunun mümkün olduğunu gayet iyi biliyorlardı. Batı ve Doğu Yahudileri birbirlerini daima anlamışlardır. 1917'de, müdahale savaşı sırasında, Batı Yahudiliği Sovyetler'in inşası için Doğu'ya gerekli yardımı yapmış, ve İkinci Dünya Harbi sırasında, «Borç-Kira Akdi» ile verdiği onbir milyar dolar ve Y a l t a, Tahran Nüremberg destekleri ile yardım etmişti.

Netice şuna gelmektedir: Batı ve Doğu Yahudiliği birbirlerine atom bombası sırrım satarak Dünya'ya kendi hâkimiyetlerini kurmak için Yahudi olmayan milletlerin başına muhtemel bir atom ölümünün siyah bayrağını çekmiştir.

Batı Dünyası hülyalarından da kurtulamamakta-dır. «Mutedil Bolşevikler»

pembe mütefekkirler ve sözde Bolşevik aleyhtarları öğrenmelidirler ki; insanlık Bolşevikler, «mutedil Bolşevikler» ve «Bolşevik Aleyhtarları» olarak tasnif edilemez. Eğer doğru bir tasnif yapmak icap ederse mevcut olan iki sınıftan biri Yahudi tehlikesini görenler, diğeri ise bunu inkâr edenlerdir. Yahudiliğin başlıca hususiyetlerinden Bolşevik karakterini inkâr eden herhangi bir kimse hakiki bir Bolşevizm aleyhtarı olamaz!

Theodor Herzl. «Biz bir halkız! Biz aynı halkız!» demişti.

Yahudi olmayanlar tamponu «sokaktaki adam» için, «mahlûkat ve köleler» için ve kitleler içindir. Bu, Beyaz Saray hükümdarlığı gibi, demokrasi gibi ve müsavi haklar gibi bir hayalden ibarettir. Fakat, ikinci sırada, kilit mevkilerin sahne arkalarında Bernard Baruch, Frankfurter, David Lilienthal, Strauss, Oppenheimer ve Krallıkları, demokrasileri parçalayan

Yahova'mn «demir yumruğu» vardır. Doğu Yarıküre kitleleri için Yahudi olmayan bir

Kruşçef ilâhtır; fakt ikinci sıra Kaganoviç hanedanı, Yudin, ve M.V.D.'nin tommy silâhları ile çelik miğferli Makabe'lev tarafından tutulmaktadır.

«Biz bir halkız!» Fakat arzuları ne zaman isterse düşman memleketi boşaltan bir halk. Bir zamanlar, Sovyetler Birliği'ni bile terketmişlerdi. Bu, Avrupa ordularının Moskova şehri civarına kadar gelerek demiryollarını ellerine geçirdikleri zaman vukubulmuştu. Yahudiler son otomobil ve vasıtalarla Sovyet halkının hazinelerini yükleyerek uzaklara kaçmışlar ve arkalarında kızgın Rusları bırakmışlardır.

Fakat şimdi, harbteki büyük zaferlerinden sonra şöyle diyebiliyorlar: «Biz Dünyayı fethettik. Biz sahne arkasındaki kilit mevkilerimiz sayesinde bütün insanlığı kontrol etmekteyiz.»

GİZLİ GÜÇLER

Dünya Hâkimleri kilit mevkilerden kumanda ettikleri yardımcı birlikler olmadan bir an bile kuvveti ellerinde tutamazlardı. Bugünkü dünyada demokrasilerin ve Hristiyan Kilisesi'nin muayyen bir kısmının bu birlikler kadar Bolşevik diktatörlükleri ve «mason locaları» tarafından idare edildikleri ürkütücü bir hakikattir. Parlâmentolar ve idareciler ile umumî efkârın sistematik olarak zehirlenmesini sağlayan radyo ve televizyon bu yardımcı birliklere dahildir. Fakat hükümetlerin, komiserlerin arkasında Şeytan İdareci;

«A 1-tın Buzağ ı», «para kuvveti», Dünyanın 2,5 milyar nüfusunun kan ve terinden altın elde etmeğe çalışmaktadır.

Bu nasıl olmuştur? Dünya hakikaten karanlık ve kötü bir kuvvet tarafından mı idare edilmektedir?

İkinci Dünya Harbinde Rus sınırında İspanya Mavi Bölük'üne mensup bir subay Guzman adlı bir Bolşevik polis subayının üzerinde çok dikkat çekici kayıtları ihtiva eden bir dosya bulmuştur. Guzman tarafından 1939 da hazırlanan bu kayıtların içinde o sırada Paris'teki Sovyet konsolosu olan ve General Tuhaçevsky'e sûikast-ten dolayı itham edilen Rakovszky'nin

de ifadesi bulunmaktaydı. Doğruluğuna şüphe olmayan bu kayıtlarda Bolşevizmi örten perde kaldırılmakta ve dünyanın en büyük sırları ortaya çıkmaktadır. Bunlar Lenin'in en yakın takipçilerinden biri olan güvenilebilir bir şahit tarafından yazdırılmıştır. Rakovszky'nin bir Yahudi olduğunu kaydetmeğe de ayrıca lüzum yoktur.

Rakovszky'nin kayıtlarda samimiyetle belirttiğine göre, Birinci Dünya Harbi'nin sonunda Rus mukabil ihtilâl hareketinin tekâmülü ve yayılması ile Bolşevizm kritik bir duruma girmişti. 1917 senesinin sonunda Bolşevikler Moskova şehrine kadar geri çekilmişlerdi. Fakat tam bu sırada daha yüksek bir kuvvet göründü ki; Rakovsky'e göre bu, Dünyayı idare eden bir kuvvet idi. Bu büyük kuvvet Batı'dan geldi ve mukabil ihtilâl hareketine gelen muntazam askerî ve iktisadî yardımı kesti.

Rakovszky, bir sıra gizli ifadesinin arasında 1929 senesinde Wall Street'deki malî krizin de bu kuvvetin idare ettiği birkaç şahıs tarafından ihdas edildiğini de kaydetmektedir. Aynı Dünya Kuvveti Roosevelt'in Yeni Muamele'sini tatbikata koyarken, diğer taraftan bir mason olan Sshacht vasıtası ile Hitler hareketine de yardım etmiştir.

Rakovszky, «Bu dünya kuvveti komintern'ni kendinden daha büyük ve daha mutlaktır,» demektedir.

Guzmin'in bu kuvveti ellerinde tutanların kim olduklarına dair suallerine Rakovszky, «Onla r», «O halk», vs. gibi kaçamak cevaplar vermiştir. Yahudi kelimesini telâffuz etmekten kaçındığı aşikârdı!

Bu insanların kim olduklarını kat'î olarak bilmediğini söylüyordu. Fakat şunu biliyordu ki; bunlar mutlak bir tesire sahiptirler ve her yerde mevcutturlar. Belirli bir tezahür şekli olmayıp, ekseriyetle milletlerin maliyecileri kisvesindedirler. Bunlara bazen «para k u v v et i» de denir.

Fakat bir şey muhakkaktır: bu

«Dünya Kuvveti» Komünizmi baltalamak için ortaya çıkacak herhangi bir harekete mani olacaktır. Trotsky bir gün Rakovszky'e şöyle demişti: «Sovyetleri saran manıayı

kurmayı başaran adam «Weimar Hükümeti» nin milyoner mensubu Walter Rathenau’-dur.»

Bu kayıtlar, bilinmeyen Dünya kuvvetinin bazı «mason teşkilâtları» na da yerleşmiş olduğunu maydana çıkartmaktadır. Fakat Rakovszky’dan Kari Marx’m

«Komünist Dünya İhtilâli» nin hakiki kurucusu olmadığım öğrenmek daha da alâka çekicidir. İhtilâlin asıl babası Adam Weishaupt idi. Bu Weishaupt Almanya’dan gelmiş olup Yahudi mütefekkeri Moses Mendelssohn’un talebesi idi.

1935 istatistiklerine göre Kuhn, Loeb ve Co. bankası dört milyar dolarlık bir serveti kontrol etmekteydi, ve bugün hiç şüphesiz daha fazla bir meblâğa hükmetmektedir.

Bu gizli kuvvetin Dünya siyaseti de çok alâka çekicidir. Yahudiliğin Çarlık Rusya’sına kinleri o kadar büyüktü ki; «Kuhn, Loeb ve Co.» Rus - Japon Harbinde Japonlara 130 milyon dolarlık yardım yapmıştır. Daha sonraki yıllarda, Birinci Dünya Harbi’nin sonlarında yenilmek üzere olan Bolşevikleri de kurtarmışlardır.

Zulüm gören ve aldatılan Rus halkının intikamı demek olan mukabil ihtilâlin Rus Yahudiliğinin ortadan kalkması ile neticeleneceğini gayet iyi biliyorlardı.

Yalnız Rakovszky’nm. değil, güvenilebilir Alman kaynaklarının da belirttikleri gibi, bu şeytanca siyasetin en korkunç kısmı Dünya kuvvetinin Hitler’e ve Nasyonal Sosyaüzme başlangıç zorluklarını halletmesi için yaptığı külliyetli yardımlardır. Hitler iktidara gelebildiği takdirde Almanya’nın harbe sokulabileceğini biliyorlardı. Asıl gaye yalnız Alman Nasyonal Sosyalizminin imhası değil daha büyük bir şeydir: Yahudi olmayan milletlerin köleliğini terviç eden büyük ve muzaffer emelleri.

Rakovszky’nm kayıtlarının bazı kısımları daha yüksek noktalara da erişmektedir. 1938 kadar erken senelerde bir hapisane hücrelerinden şunu yazmak için bu dünya kuvvetinin tabiatı ile yakından alâkalı bulunmalıydı: «Polonya’yı ortadan kaldırmak için Hitler, Stalin’in elini sıkacak ve Stalin’de Hitler’in teklifini kabul edecektir. Böylece her ikisi de Batı için ehemmiyetli bir Katolik memleketine saldıracak

olmalarına rağmen, Batı onlardan birini mütecaviz olarak tanıyacak, ve bu da Hitler'in Almanya'sı olacaktır.»

Büyük Konsey'in 29 Mayıs 1939 tarihli toplantısı ile alâkalı Büyük Şark kayıtları son harbin patlamasından evvel Alman casuslarının eline düşmüştür.

Bunlardan anlaşıldığına göre, Büyük «Reis Groussier» bu sıralarda Roosevelt'in Paris konsolosu olan Mr. Bullit ile mühim müzakerelerde bulunmuştu. Mr.

Bullit'e, Polonya meselesi üzerinde Hitler ve Polonya, veya Hitler ve Avrupa kuvvetleri arasındaki muhtemel bir anlaşmayı önleme vazifesi verilmişti. Daha 1939 Mart'ın-da Chamberlain'e, arabulucu siyasetine devam ettiği takdirde Amerika Birleşik Devletleri'nin bütün malî desteğini İngiltere'den çekeceği bildirilmişti.

İkinci Dünya Harbinden hayli önce Paris'te tutulmuş Yahudi Kongresi'nin kayıtları 1936 Şubatı'nda Katolik Gazetesi'nde yayınlanmıştı. Bildirildiğine göre, bu kongrede gizli dünya kuvveti bütün açıklığı ile ortaya konmuştur.

Hatipler, bütün milletlerin liderlerinin çoğunun «m a s o n» olduklarına ve böylece

«İ s r a i l»in menfaatleri için çalıştıklarını iftiharla ilân etmişlerdir.

«Biz hem harbin, hem de sulhun efendileriyiz!» demektedir dünya hâkimleri.

«Fransa elimize düşmüştür; İngiltere paramıza dayanmaktadır ve kölemizdir. Diğer birçok devlet ve millet, A.B.D. dahil, kuvvetimiz ve teşkilâtımız önünde boyun eğmektedir.»

Bu dünya kuvvetinin yalnız var olmakla kalmayıp dünyanın efendisi de olduğu hakikatini ilk olarak Rakovszky'nin kayıtlarından, ikinci olarak Kral Alphonso XIX'ûen, üçüncü olarak Paris'in işgalinden sonra Almanlar tarafından bulunan gizli kayıtlardan, dördüncü olarak Forrestal'in hatıra defterinden, ve son olarak da Polonyalı bir diplomatin gizli kâğıtlarından öğreniyoruz.

Polonya Yabancı Bürosu'nun ileri gelen vazifelilerinden olan Kont Jean Szembek hatıralarını Fransa'da «Journal 1933 -

1939» başlığı altında yayınlandı.

Burada İspanya Kralı Alphonso XIII ile 19 Şubat 1939'da yaptığı bir konuşmadan söz etmektedir. «İspanya Kralı Dünyanın durumu hakkında çok karamsar bir fikir beyan etti,» demektedir hatıra defterinde. «Dünya Yahudiliği ve masonluk harbin kızışmasında ÇOK ehemmiyetli bir rol oynamaktadır.»

6 Temmuz 1939'da Amerika Birleşik Devletleri'n-deki Polonya konsolosu Jerzy Potoczky Hükümetine rapor vermek üzere Washingtond'an Varşova'ya döndü.

Konuşması sırasında şunları belirtti: «Batı'da bizi harbe sürükleyen her çeşit insan var: Yahudiler, büyük kapitalistler ve silâh fabrikatörleri. Bir refah devrine girmek üzere olduklarını hissediyorlar. Bizlere, sermayelerini çoğaltmak için yegâne vazifesi çalışmak olan köleler gözüyle bakıyorlar.»

Yahudiler ve masonlar hiç beklenmedik yerlerden müttefikler bulmuşlardır.

19 Mart 1939'da Kont Szembek, Cizvit Mezhebi'nden Kont Ledochowszky'yi ziyaret etmiş ve şunu kaydetmiştir. «Kont Ledochowszky'nin İspanya Falanj 'mdan bir vekilin gelmesi ile alâkalı olarak Kardinal Marmaggi ile konuşmasına şahit oldum. Konuşmaları sırasında her ikisi de Faşizm ile Hitlerizmi şiddetle itham ettiler ve Flanj'm da bunlara benzer bir hareket olduğu neticesine vardılar.

Ledochowszky bütün bu sistemlere «opera del diavolo», yani «şeytanın işi»

diyordu...»

21 Nisan 1939'da Monsenyör Montini Kont Szembek'e, Vatikan'ın resmî kanaatine göre, Polonya harbe karar verirse bunun âdil bir harb olacağım söylemiştir.

Szembek'in hatıraları arasında yine kaydettiğine göre, 11 Ağustos 1939

günü Vatikan'daki Polonya Konsolosu onu şöyle demiştir: «Almanya'ya karşı sert bir tavır takınılacak ve bu siyaset Vatikan tarafından desteklenecektir !»

Ve böylece Vatikan'ı bile Dünya Hâkimlerinin peykleri arasında buluyoruz.

Dünya Hâkimlerinin elinde bulunan kilit mevkilere temas etmiş bulunuyoruz.

Fakat siyasî tekâmül, dünya Yahudiliğinin milletleri emri altına almak için bu asrın başından itibaren tatbik etmeğe başladığı iktisadî Dünya kuvvetinin sadece ufak bir neticesidir.

Bu esrarengiz Dünya kuvvetinin görünüşüne Marx-sistler, Leninistler ve bazı Sosyalistler «Dolar E m-p e r y a l i z m i» adını vermektedirler. «Dolar emperyalistleri» nin bayrakları onları müdafaa edenler tarafından taşınmasına rağmen, siyasî bakımdan cahil ve tecrübesiz, yeni ve kuvvetli bir milletin bu bayraklarının arkasında Dünya Hâkimleri durmaktaydı.

Bunu daha da açıklamak için bir kaç misâl vereceğiz. Büyük Yahudi bankası

«Speyer ve Co.» 1903 senesinde Meksika'ya ilk oniki buçuk milyon dolarlık yardımı yapmıştı. Bunun karşılığı olarak Meksika'nın yağ işletmelerinin idaresini talep ettiler. Rockefeller, Morgan Jacop Schiff ve diğer büyük Yahudi kredicileri de bu yolu takip edince Meksika'nın bütün tabii kaynakları Yahudilerin eline geçmiş oldu. Yahudi idaresinde National City Bankası, Bernard Mannes Baruch ve Yahudi bakır kralı Guggenheim Meksika'nın hakiki efendileri oldular.

1906 senesinde aynı Dünya Hâkimleri Nikaragua'nın gümrük, demiryolu ve denizyolu varidatları üzerinde inhisar kurdular.

«Kuhn, Loeb ve Co. Bankası» Panama Kanal Şirke-ti'nin kurucularından ve baş kredicilerindendir.

Küba sanayiinin büyük bir kısmı Guggenheim'lı* tarafından idare edilmektedir.

Speyer ve Guggenheim'in çinko madenlerini ellerine almalarıyla Bolivya

«Dolar e m p e r y a l i z-m i» nin bir sömürgesi haline geldi.

1935'den beri Şili'de potasyum nitratin yüzde otuz-beşi ve bakır istihsalinin yüzde doksanı Guggenheim ve Morgan şirketlerinin ellerindedir.

Peru bakır madenleri Seligman'lar ile Goldschmidt'lerin elindedir.

Asıl ismi Mond olan Lord Melchett Kanada'nın nikel sanayiini idare etmektedir. Kanada'nın otuz milyar dolarlık millî varlıklarının üç milyarı Yahudilerin elindedir.

Çin ile olan dış ticaret Morganlar ve National City Bankası ile Kuhn, Loeb tarafından teşkil edilmektedir. Daha sonra, demiryolu kralı Edward Harriman'ın idare ettiği Beynelmilel Bankacılık Şirketi ve Isaac Guggenheimer Çin'in «İktisadî işgal» ine başladılar. Schiff, Morgan, Kuhn, Loeb ve Harriman bu memleketteki demiryolu inşaatlarından muazzam servet yaptılar.

Rakovszky'e göre, aym kuvvetler Bolşevizmi kurtarmış ve sırf Almanya'yı imha etmek gayesi ile Hitler hareketine başlangıçta yardım etmiştir. Stalin paktının, onsekiz milyon Almanın vatanlarından kovulmasının ve istiklâl için mücadele eden Asya milletlerini susturulmasının arkasında yine onlar vardı. Bu kuvvet Nüremberg'te, Yalta'da, Forrestal'in ölümünde kendini göstermiştir. «Harb suçu» ile itham ettikleri birçok Avrupa Hristiyan liderini idam etmişlerdir. Rakovszky, bu kuvvetin en son olarak maskesini atom casuslarının mahkemelerinde çıkardıklarını söylemektedir.

Julius Rosenberg kimden emir aldığını söyliyerek kendisinin ve karısının hayatını kurtarabilecekken neden bunu açıklamamıştır?

Cevap basittir: Bu küçük ve ehemmiyetsiz Yahudi, suç ortakları ile birlikte bu büyük kuvvetin ajanıydı. Atom sırlarını Kaganoviç ve arkadaşlarına kendiliğinden aktarmamıştır. Muayyen kişiler bunu ona emretmişlerdir; muayyen kişiler onu bunun mukaddes ve dinî bir vazife olduğuna ikna etmişlerdir.

Böylelikle Yahudiliğin toptan imhası demek olan üçüncü bir Dünya Harbi önlenmiştir.

Muhakkak olan bir şey varsa o da, iki şehit gibi ölen Rosenberg ve karısı Ethel'in yirminci asrın en bü-

LOUIS MARSCHALKO

yük sırlarından birini de birlikte mezara götürdükleridir. Acıklı bir cenaze merasiminde tabutlarını mezarlığa kadar takip eden Yahudiler bu çiftin, «Dünya Yahudiliği» nin selâmeti için kendilerini kurban ettiklerini gayet iyi biliyorlardı. Ve böylece asıl canilerin isimleri gizli kaldı.

Bir Fransız gazetesi olan «La Voix de la Paix in 15 Haziran 1955 tarihli nüshasında solcu bir yazarın kaleminden dikkat edici bir makale yayınlandı.

Makalede, istenmiyerek de olsa, kilit mevkilerden idare edilen «demokrasi» lère ışık tutulmaktadır.

«Fransız Parlâmentosu» diye yazmaktadır, «büyük banka gruplarının temsilcilerinin bulunduğu kapalı bir cemiyettir. Bu banka grupları şunlardır: L'Union des Banques Américaines, Fransız siyaset âleminde René Pleven tarafından temsil edilmektedir. Pleven mesleğe Jean Monnet'in sekreteri olarak atılmıştı; L'Union Européenne, Rothschild Bankalarının bağlı olduğu gruptur. Bu grup Rothschild şirketlerinin eski müdürü René Mayer tarafından temsil edilmektedir.»

Bu kısa makalede, çürük demokratik parlamenterlerin yardım ettiği muhtelif Yahudi kredici gruplarının diktatörlüğü altında bulunan St. Louis Fransa'sının ürkütücü bir manzarası gösterilmektedir.

İkinci Dünya Harbinden sonra bu Dünya Kuvvetinin açığa çıkmasında en kayda değer yazılardan biri de Francis Quisney'm makalesidir. Bu makale Arjantin-de basılan «Der Weg» de yayınlanmıştır ve Rockefeller-in dünya siyasetindeki müessiriyetinden bahsetmektedir. Rockefeller'm. «Hristiyan» bankasının o zamanki İdare Meclisi Reisi Nelson Aldrich Rockefeller uzun zamandır Yahudi bankası Kunh, Loeb ve Co. ile birlikte çalışmıştır. İkinci Dünya Harbi sırasında Roosevelt, Nelson Aldrich Rockefeller'! Yarımküre Müdafaa Koordinatörlüğüne tayin etmiştir. Bunun gayesi Güney Amerika Devletlerini «elde etmek» ve Güney Amerika pazarlarını kontrol etmektir.

Bolşevik ihtilâline ve atom bombasının imâline yardımcı olan Kuhn, Loeb ve Co. Bankasının tesiri altında kalarak Dünyanın

Bolşevikleştirilmesinde

«Rockefeller Bankası» mn oynadığı mühim rolün teferruatıyla anlatılması bir cildi doldurabilir. 13 Mayıs 1948 tarihli «Wall Street Journal» da bir Amerikan gazetecisi olan Ray Cromley, yalnız Yalta'da değil bu konferanstan daha da önce Nelson A. Rockefeller ile Kremlin Yahudi temsilcisi Gromyko arasında Dünyayı iki yarıküreye bölmek için bir «gizli anlaş-m a» nın yapıldığını teyid etmektedir.

Küreyi bölen çizgi Finlandiya'nın Doğu sınırından başlamakta, İsveç kıyıların takip etmekte, Almanya'yı bölmekte, A-vusturya'nın Doğu sınırından ve Türkiye'nin kuzey kıyılarından geçerek İran Körfezi'nde sona ermektedir. Doğu ve Batı müfsitleri arasındaki bu gizli andlaşmada Suudi Arabistan'ın zengin yağ

kaynaklarının Rockefeller'in kontrolünde kalması gözönünde tutulmuştur.

Tehlikenin ortaya çıkmasında endişe verici bir diğer beyanat da, Komünist harb makinesi için Rockefeller ve Kuhn, Loeb ve Co. firmalarının Suudi Arabistan'dan naklettikleri yağın Kore Kızıllarının Güney Kore'ye tecavüzlerini devam ettirmelerini sağlamasıdır.

Çeşitli zamanlarda Bolşevizm, mahvolmaktan gizli bir Batı ihaneti sayesinde kurtulmuştur. Aynı gizli kuvvet onu, İngiliz Ticaret Birlikleri ve Amerikan bankerleri vasıtası ile de kurtarmış; daha sonra Stalin'e Sovyetler Birliği'nin sanayileşmesinde yardım etmiştir.

«Ribben.trop- Stalin Paktı» ile Hitler'in tek düşman olarak kaldığı sırada da Sovyetler Birliği'ni kurtarmıştır. La Guardia onbir buçuk milyar dolarlık çeki Litvinov'a verdiğinde bu gizli kuvvet Sovyetleri bir kere daha kurtarmıştır.

Jefferson'dan sonra Amerika Birleşik Devletleri'nin yegâne «Yahudi Aleyhtarı» Başkan olan Truman zamamnda bile bu muvaffakiyet elde edilmişti.

Halbuki 1941'de Sovyet - Alman Harbinin patladığı sırada Truman şöyle demişti:

«Bırakalım birbirlerini öldürsünler. Nasü olsa sonra zayıf tarafı desteklemek zorunda kalacağız.»

Truman da sadece bir Başkan Yardımcısı idi. Bununla beraber Bolşevizm ile Hitler'i birlikte bir fırsatını bulup yok etmek plânını yapmıştı. Bu demokrasilerin ve Hür Dünyanın hakikî zaferi elde etmek için en son şansıydı.

Mağlûp Almanya'nın askerî liderleri ile müzakereler başlamıştı. Resmî bir imtiyazdan sonra Almanların Batı müttefikleri ile birleşmeleri teklif edilmişti.

Kritik zamanlarda Avrupa'da yaşayanların hepsi Dünyanın insanlığın kaderini tâyin edecek bir çatışmanın eşiğinde bulunduğunu hissetmişlerdi. Alman nazizmi ortadan kalksa bile muzaffer Wehrmacht'm Amerikan ve İngiliz kuvvetleri ile birlikte yürüyüşe geçeceği belliydi.

1945 Mart'mda, Alman ve Macar radyo istasyonları teknisyenleri ve General sınıfı Sovyetler Birliği'nin çöküş noktasında olduğunu biliyorlardı.

Macaristan'da ve Doğu Alman eyaletlerinde muhtelif Sovyet kumandanlarından Moskova'ya gönderilen şifreli mesajlar kaydedilmiş ve çözülmüştü. Bunların hepsi

«muza ff e r» Sovyet generallerinin silâh, cephane ve takviye kuvvetler isteyen ümitsiz taleplerim ihtiva ediyorlardı.

Fakat bu sırada, demokrasiler Alman Nasyonal Sosyalizminin yardımı ile Bolşevizmi silme şansını elde ettikleri zaman, Rakovszky'nin kayıtlarında bahsedilen gizli kuvvet bir kere daha bir kukla şeklinde tezahür etti. Bu, sonradan Amerika Birleşik Devletleri Başkanı olacak olan General Dwight Eisenhower idi.

Alman Wehrmacht ile İngilizler arasındaki görüşme haberleri hoş hikâye değildi. Polonya Komünist ordularının eski kumandam kızıl Mareşal Rokossovsky bu mevzu ile alâkalı olarak bazı teferruatları gözler önüne sermiştir. Rokossovsky, 1945 Nisan'mda İngilizlerin, Batı Avrupa'ya iyice yerleşmiş olan Sovyet ordularını sindirmek için Alman Wehrmacht ile bir andlaşmaya teşebbüs ettiğini Mareşal Zhukov'un önlediğini belirtmiştir. Aynı sırada Sovyet Yüksek Kumandası

İngiliz ve Almanlar arasındaki temasları kaybedip, şifreleri çözmüşlerdir. Tek şarta göre, Alman Ordusu'nun imtiyazlarını 22 Nisan 1945'e kadar bildirmeliydi.

Bunu takiben Rus ordularını en az Oder Nehrine kadar geri atacak müşterek bir hücum yapılacaktı

Bir İngiliz albayının bu plâm Eisenhower's verdiği sanılmaktadır. Bunun üzerine Eisenhower, Almanlara yardım ettikleri takdirde İngilizlere harb malzemesi yardımını keseceklerini bildirmişti.

Ve bugün Mareşal Zhukov insanlık hürriyetinin son şans anı ile alâkalı olarak şöyle demektedir: «iyi dostum Eisenhower'in müdahalesi bu hain plânı önledi.» (Das Neuse Zeitalter, 28 Eylül 1957.).

Ve böylece Roosevelt'in ehli generalı, Amerikan ma-F.: 22

sonluğunun efendisi, ve General McArthur'un «o benim subayım değil kâtibimdir,»

diye bahsettiği Eisenhower insanlığın son ümidini de yıktı. Sovyetler Birliği yalnız kurtulmakla kalmadı, fakat Dünyanın en büyük kuvvetlerinden biri haline geldi. Bundan sonra, Baruch'un ve Morgenthau'nun Amerika Birleşik Devletleri Reisi olmaları ve Taft ile McArthur'un Başkan adayı olmalarına gizli kuvvetlerin mani olması gayet normaldir. Eisenhower Reis seçilir seçilmez McCarthy Komitesi'nin çalışmaları durdu. Dünya hâkimleri Beyaz Saray'a döndüler ve 4

Kasım 1956 tarihindeki tarihî Macar İhtilâlinin karşısında garip bir tavır takındılar.

Yahudiler dünya kuvvetlerinin Doğu yarısının kurtulmasını Mr. Eisenhower'e borçludurlar. Bu kukla askerin mesuliyetsizliğinden dolayı roket sırları da Sovyetlerin eline düşmüştü. Bolşeviklerin yaklaştığını öğrendikleri anda Alman âlimleri 1945'de Penemuende'yi boşaltmışlardı. V-1 ve V-2 tipi roketler burada yapılmış olup, 1958 senesindeki Sovyet Sputnik'inin muadili olan V-9 da hazırды.

Alman âlimleri beraberlerinde ellidört araba dolusu ilmî malzeme getirmişlerdi ve bunları Amerika'ya vermeyi

düşünüyorlardı. O sırada tamamen Dünya hâkimlerinden teşekkül eden Amerikan C.I.C. teşkilâtı Almanlara ellerindeki ellidört araba malzemeyi Sovyetlere bırakmalarını emretti. Bunun Eisenhower tarafından bilinip bilinmediği sorulabilir. Fakat roket sırlarının da atom bombası sırları gibi Sovyetlerin eline düşmesi hakikati her zaman ortada kalmaktadır.

Öyleyse, «Bütün milletleri kaplayan bir milletlerüs-tü fesatçılık var mıdır?» sualine kati bir «Evet !» den başka cevap veremeyiz. Bu fesatçılık Fransız İhtilâlinden, Ondokuzuncu asrın Sosyalist-Komünist hareketlerine ve Birinci Dünya Harbinden sonraki sulh müzake-339

YAHUDİ

relerine kadar elini atmıştır. Bunun karakterleri bir an için 1917’de Çarlık Rusya’sı yıkılırken ortaya çıkmış, ve Rakovszky’nin yukarıda bahsedilen kayıtlarına göre, Rus mukabil ihtilâl hareketinin tam muvaffak olacağı sırada Bolşevizmin kurtulması bu fesatçılığa borçlu olmuştur. İkinci Dünya Harbini başlatan, Hristiyan Avrupa’yı altüst eden ve Avrupa’nın mütefekkirler zümresini katleden hep bu esrarengiz kuvvettir. Atom bombasının Sovyetlere aktarılmasını sağlayıp Amerika’ya ihanet eden de yine bu kuvvettir. O halde bu müfsit gru-pun mensupları kimlerdir?, Hiç şüphe yoktur ki, en başta büyük kredicilerin desteklediği dünya Yahudiliğinin liderleri, Tevrat’m softaları ile Bolşevizmin baş komiserleri, yani Kremlin’in efendileri gelmektedir. Belki bunların hepsi dahil edilemez, fakat aralarında «Y a -hudi Dünya Krallığı» için Kaganoviç’in liderliğinde çarpışan çok kişi vardır.

Bu fesatçı liderlerden belki daha tehlikeli olan «yardımcı» birlikler vardır. Son istatistiklere göre, Dünyada altı milyondan fazla «m a s o n»

bulunmakta ve bunların dört milyonu da Amerika Birleşik Devletleri’nde yaşamaktadır. Bu masonların ekseriyeti Komünist değildir, fakat istemiyerek de olsa Komünist gayelerine hizmet etmektedirler. Daha da öteye, maddî menfaatler uğruna nihaî Komünizm olan ve Komünizm vasıtası ile Yahudi diktatörlüğünü kurmak, insan hürriyetini kaldırmak isteyen Yahudilere yardım etmektedirler.

Bu fesatçılığın muazzam neticelerini anlayabilmek için insanlığın bugün

«eşik asır» diyebileceğimiz bir zamanda yaşadığımız idrak etmeliyiz. Dünya nüfusunun aşırı derecede hızla çoğaldığını görmek zor değildir. Bütün kürenin istikbali -hayatı ve ekmeği- atom enerjisinin müessir olarak kullanılmasına bağlıdır. Bir kötülük kaynağı da olabilen bu enerji milletlersütü bir «n a z i z m» in elindedir. İnsanlığın ekseriyeti kendi menfaatleri için yaptıkları tecrübelerin neticesinde atom radyasyonu ile belki de ekmeğimizi, suyumuzu ve doğacak çocuklarımızı zehirleyen bu gruba karşı çaresizdir. Bu grup bu hayatî enerjiyi «s ul h gayeleri ile atom enerjisi» başlığı altında tamamen eline geçirirse ne olacaktır? Bu ne ütöplast bir fikir ne de bir kâbustur, fakat, tam aksine, Dünya diktatörlüğünün kurulması için uygun bir zemin hazırlıyabile-cek bir enerjidir. Ancak şartsız teslim olan kıt'a, yakıt ve elektrik enerjisi alabilecektir. Yahudi grupuna hizmete hazır olmayanlar ve umumi harekâta karşı koymak isteyenler feci şekilde yok olacaklardır. Çünkü bu «Tevrat n az i z m» i ne merhamet ne de insanlık tanır.

Eğer bunun kuvveti kökünden sökülmez ve bu siyasî, iktisadî ve fikrî inhisarını devam ettirirse, on veya yirmi yıl içinde insan hürriyetinin, vatan ve millî gurur mefhumlarının ilgasını beraberinde getirecek bir mutlak «Dünya zulmü» gelecektir. Sonunda, bir tarafta millî, ırkî ve dinî hiçbir bağı kalmamış

dört milyar köle, diğör tarafta bütün milletlerin efendileri olacak onbeş milyon seçkin insan kalacaktır.

MACAR HÜRRİYET İNKİLÂBİ

1956 senesinin Ekim Ayında Macaristan'da «M i l-l î istiklâl» için döğüş

başladı. Bütün bir millet ayaklandı. Macarlar, yalnız Doğuya karşı değil, aynı zamanda Batıya da karşı geldiler. Yahudiler tarafından idare edilen A.V.H. gizli polisine nasıl korkusuzca karşı çıktılarsa Batı kapitalizminin kirli çek defterini de reddetmek kahramanlığını gösterdiler.

Henüz hür bir Macar doğmamasına rağmen, kalplerde yeni bir dünya doğuyordu.

Bir kaç bin yıllık Sosyalizm bir kere daha kitlelerin kalplerinde ve zihinlerinde şekilleniyordu. Sovyet devlet kapitalizminin maden ve fabrikalarındaki köleler, Marxist - Leninist enstitünün talebeleri, bütün köylüler hepsi «Yahudi Dünya Hâkimiyetinin en gelişmiş seki i» olan «B o l ş

v i z m» e karşı ayaklandılar.

İstiklâl mücadelesi Yahudi mes'elesini halletmiş görünüyorlardı. Gizli polisin (A.V.H.) liderleri ve zu-lümcüleri yalnız Yahudi olduklarından değil, halka ve insanlığa karşı cürüm işleyen anti - sosyal unsurlar olduklarından ortadan kaldırıldılar. Bu hürriyet mücadelesi Dünya Hâkimlerine karşı girişilen ilk hakiki bir ihtilâldi. Macaristan'daki Bolşevik terör rejiminin liderleri, polis ve ordunun kilit noktalarındaki adamlar hep Yahudi idi. Zulmün başlıca karakteri Yahudi olup ancak bazı Slav - Bolşevik hususiyetleri gösteriyordu.

Protokoller. «Bütün zulüm girdabı bizden gelir,»

der. «Protokoller» de Yahudi gizli polisi ile alâkalı ifadeler burada maddeleştirdi ve tekâmül etti. Yahudiler tarafından idare edilen Devlet Emniyet Teşkilâtı Macaristan'daki herkesi kart - indeks sistemi ile dosyalarına kaydetti. Bu kartlar nüfusun her ferdi hakkında teferruatı ihtiva ediyordu. Şahsın karakteri, hususiyetleri, v.s.'ye ilâveten fikir ve düşünceleri de bu kartlara büyük bir dikkatle kaydediliyordu. Bir kimsenin kartına yazılabilecek en kötü ifadenin

«Yahudi Aleyhtarı» olduğu biliniyordu. Kartına «Yahudi A-1 e y h t a r ı»

yazılan bir genç vardı. Böyle yazılmasının sebebi sadece kızın, arkadaşlarını seçmede dikkatli davranmaması dolayısıyla Yahudilerden hoşlanmadığı hissini vermesi idi.

Devlet Emniyet Yetkilileri (A.V.H.) bu gizli kayıtları tutmak için 400.000

casus tarafından fabrikalardan, büro ve diğer iş yerlerinde seçilen 40.000 kişi vazifelen-dirilmişti. Devlet Emniyet Teşkilâtı'na celbedilen herkese son derece zalimce ve kabaca davranılıyordu.

1954 - 56'da Yahudi İşçi Şirketleri Kardeşlik Cemiyeti Budapeşte'deki Komünist korku polisini kurdu. Bu teşekkülün başında, halen Amerika'da «N â ş i r l i k» yapan Budapeşte'n eski meşhur Dr. Zoltan Klar bulunuyordu. Bu cemiyetin mensupları gruplar halinde her gün hapisane ve benzeri yerleri ziyaret ederek, Mahpus kadınların ırzına geçiyorlardı. Halka zulmetmek için öyle vahşi usuller bulmuşlardı ki, Çin işkenceleri bile yanlarında hafif kalırdı. Uzun zaman hapse mahkûm edilmiş mahpuslar hapisane avlusunda yürüyüşleri sırasında birbirleriyle mücadeleye zorlanır ve hepsi de kanlı kavgalar ile sonuçlanırdı. Başvekil Janos Kadarın da kısa bir müddet bu işkencelere maruz kaldığını öğrenmek hayli şaşırtıcıdır. Bütün tırnakları sökülmüş ve muhtelif İsviçre Gazetelerinde görülen raporlara göre hadım edilmişti.

İstiklâl mücahitleri ve Komünist kamplarından kurtularak Batıya gelenler tarafından binlerce aynı ço-şit hâdise anlatılırdı. Mücahitler gizli polisin binalarını ele geçirmeğe muvaffak oldukları zaman, Batı dünyasına inanılmaz görünen vahşetlerin daha başka delillerini de buldular. Muazzam holler ve büyük odalar teybe kaydedilerek saklanmış bir sürü ehemmiyetsiz telefon konuşmaları ile doluydu. Dış memleketlerden gelen yine ehemmiyetsiz mektupların mikrofilmleri alınmış ve kart - indeks sistemi ile saklanmıştı. Tizsa Kalman Meydanında yarı tamamlanmış bir metro istasyonunun civarına yapılmış ve mevcudiyeti hürriyet kavgası başlayana kadar bilinmeyen 3000 hücrelik bir hapisane keşfedildi. Aym şekilde bir çok yeraltı hapisanesi inşa edilmiş ve

«Komünist Şefleri» nin tehlike anında kaçacakları tüneller yapılmıştı.

Eğer Macaristan'da liderlerin Yahudi olduğu göz-önüne alınırsa «Yahudilerin Dünya Krallığı» rüyasının burada gerçekleştiği rahatlıkla söylenebilir.

Bu Yahudi krallığının idaresi altında korkudan daha başka vasıtalar da vardır. Macaristan Cemiyet hayatında en ileri gelen şahsiyetleri mahveden biyolojik sınıf seferberliği kadar siyasî sınıf seferberliği de bahis mevzuu idi. Büyükbabası yirmi, yirmibeş dönüm araziye sahip olan veya babası

1945'den önce bir yerde uşaklık yapmış olan herhangi bir kimse «yabancı sı-n ı f» olarak ilân ediliyordu. Böyle bir adam doktor, üniversitede bir profesör veya bir avukat olabilirdi, fakat bir kere «yabancı, sınıf» damgasını yedi mi bunların hepsi faydasızdı. Bu kimse artık ancak tecrübesiz bir işçinin çalışabileceği bir işte çalışabilirdi. Böylece boşalan mevkilere cahil ve tahsilsiz Komünistler ile daha çok rejimin kilit noktalarını ellerinde tutan Yahudiler geliyordu. Aynı sıralarda 50.000 fikir adamı sürgüne yollanmış ve bunlar en sefil şekilde kaybolmuşlardı. 1953 senesinde 95 bin siyasî suçlu çalışma kamplarına gönderilirken 25.000 kişilik diğer bir grup da muhtelif hapishanelere konmuştu.

Daha sonra Komünist rejimin kayıtlarına göre 1945 ve 1946 seneleri arasında 15.000 «resmî» idam olmuştu. Bu sonuncu rakkam. hürriyet mücadelesi yapanların 1

Kasım 1956'da Merkez Hapishanesindekileri kurtardıkları zaman gün ışığına çıkmıştı.

Bunlar ürkütücü rakkamlardır. Çarlık Rusyası boyunca sadece 40.000 sürgün olmuştu. Macaristan'da 1867 ve 1939 yılları arasında grev, ayaklanma ve karışıklık sırasında silâhlı birlikler tarafından öldürülenlerin sayısı sadece onyediydi.

Açıkça görülüyor ki, bu gaddarlıkların hedefi «Protokoller» deki formüle göre Macar halkını gözü korkmuş bir köle yığını haline getirerek üzerlerinde Yahudi hâkimiyeti kurmaktır. Macar milletinin bu hâkimiyetine karşı ayaklanması 23 Ekim 1956'da başladı.

Başkent Budapeşte'nin kanlı kaldırımalarında «Dünya Hâkimleri» nin iki çehresi de aynı anda hücumu uğradılar. Macar proletaryası üniversite talebeleri ile birlikte silâhları ellerinde Yahudi zulüm kampanyasına karşı savaştılar.

Halk ise liberal kapitalizmi tekrar elde etmek için çarpışıyordu.

Yazılı olmayan programları şöyle idi: Zulümsüz bir Sosyalizm! Ekonomik ve millî bağımsızlık!

Bu programın ne Doğudan ne de Batıdan müsamaha görmeyeceği gayet açıktır.

Macar halkının hürriyet mücadelesi millî bir karakter arz ediyordu. Moskova'nın zulmüne karşı çıkıyorlarsa Birleşmiş Milletler Teşkilâtının kölelik sistemine de aynı şekilde karşı geliyorlardı.

Dünyanın iki yarım küreye ayrılması hakikati Macar halkının Doğu Yarı Küre'den ve Mısırlı milliyetçilerin idaresindeki Arap halkının Batı Yarı Küre'den ayrılmak istemesi ile ortaya çıktı. Zhukov'un zırhlı birlikleri Macaristan'a yollama zarureti Kaganoviç'e oldukça tabii gözüktü. Fakat İngiltere ve Fransa ile anlaşarak aniden Mısır'a saldıran İsrail için böyle düşünmemişti.

Hemen hemen aynı gündeki hâdiseler iki yarı kürenin mevcudiyetinin ciddi bir mesele teşkil ettiğini ortaya koydu. Ve, tabii ki, «Y a l t a» ve «P o t s

-d a m» anlaşmaları «G o m b e r g P l â n ı» na göre zorla yaptırılmıştı. Bu anlaşmalarda tesbit edilen hudutlara ne Macaristan ve ne de Mısır tecavüz edemezdi. Yoksa Ben Gurion'un ve Kaganoviç'in zırhlı birlikleri her türlü milliyetçiliği ortadan silmeye hazır dılar.

Macar hürriyet hareketi 23 Ekim'de başladı ve İsrail kuvvetleri Mısır sınırını 29 Ekim'de geçtiler. Aynı gün Macar hürriyet mücahitlerinin radyoları Rusya'nın Macaristan'ı Doğudan işgal etmeye başladığını bildirdiler.

Batı Dünyası Macaristan ve Mısır'a toptan ihanet etmişti. New York Yahudileri «Macar İhtilâ-1 i» nin ilk günlerinde hususî bir toplantı yapmışlar ve bu ihtilâle «Yahudi Aleyhtarı» damgasını vurmuşlardır. Bunun için Birleşmiş

Milletler Teşkilâtı hürriyet mücadelesi yapanlara «yardım etmemeğe» karar verdi.

Aynı zamanda İngiltere ve Fransa Ben Gu-rion'la. birleşerek Port Said'i bombalamak için hazırlandılar.

Fakat Batı Dünyasının ihaneti Rusya'nın görünür zalimliğinden daha sinsi ve daha hayati idi. Batı Dünyası kendi menfaatleri ile kendi prensiplerini korudu.

Hiç bir kimse Ben Gurion'u General Jodl ve Keitl'm öldürüldüğü «tecavüzkâr bir savaş plânladığı için» Nüremberg

mahkemesine getirmedi. Ayrıca 1800

personelinden 1200 tanesi Yahudi olan Birleşmiş Milletler, gözlerinin önünde cereyan eden Sovyet vahşetine bir kelime bile söylemeden seyirci kaldılar.

Fakat Macaristan'da Yahudilik mükemmel bir şekilde Matyas Rakosi - Roth bile olmadan yenilediğinden plâna göre bütün olanlar tabî idi.

«Yahudi Aleyhtarı» bir ayaklanmanın bastırılıp Macar «Komünist Hükümeti»

nin idareyi ele aldığı haberini Batı Dünya basınının bir kısmı memnuniyetle verdi. Başlıkların arkasında neler yatıyor onları görelim. Burada kukla, asıl ismi Csernak olan Janos Kadar idi, fakat bu Yahudiden çok Slav aslından gelmekteydi.

Fakat Başvekilin iki yardımcısı da Antal Apro-Ap-felbaum ve Ferenc Muennich, Yahudi idi. Dışişleri Vekili Imre Horvath ile iki yardımcısı Endre Silk ve Isıvan Se-bes de Yahudi idi. Ayrıca, Savunma Vekili Geza Revesz; Maliye Vekili Istvan Antos; Adalet Vekili Ferenc Nezval; Dış Ticaret Vekili Baş

Yardımcısı Janos Tausz; Maarif Vekili Gyula Kdllai (Campescu) ve yardımcısı ile Kilise ler aleyhine açılan kampanyanın baş idarecisi György Aczel hep Yahudi idiler.

Dünya Hâkimleri Hükümetten daha ehemmiyetli olan Macar Komünist Partisi'nin Merkez Komitesi'ne de sızmışlardı. 1958 yılında Merkez Komitesi'nin Yahudi azaları şunlardı: Antal Apro - Apfelbaum, Györy Aczel, Janö Fock, Lazslo Földes, Istvan Friss, Imre Horvath, Gyula Kdllai (Campescu), Karöly Kis, Ferenc Münich, Dezsö Nemes, Ferenc Nezval, Sandor Nogradi, Lazslo Or-ban ve Kalman Rêvai. Bunlardan Dezsö Nemes günlük Macar Komünist gazetesi

«Nepzabadsag»'ın Müdürler Hey'eti Reisi idi.

Kötü şöhretli gizli polis (A.V.H.), korku, zulüm ve cinayet teşkilâtı yeniden kuruldu, ve eskiden olduğu gibi azaların çoğu yine Yahudilerden olmak üzere.

1956 Macar Hürriyet Mücadelesinin hatırı sayılır tarihî bir medeniyet taşıdığını söylerken kendimizi suçlu saymıyoruz. Bu mücadele, her türlü Marxizm'in işçiler ve hakiki

sosyalistler üzerinde tesir yaratmadığı ve Yahudilik değerlerinin bir asırdan beri gittikçe düşmekte olduğunu ispatladı.

Kilit mevkilerden gelen baskı da muvaffakiyetsizlikle neticelendi, çünkü işçi ve proletarya sınıfı mütefekkirlerle birleşerek ilk hedef olarak bu mevkileri ortadan kaldırdılar. Macaristan'da işçilerin ve diğer halkın artık sözde Batı kapitalist sistemini arzu etmediği açıkça ortaya çıktı. Çalışkanlığın ne Doğu ve ne de Batı şeklini kabul etmek istediler. Macar milleti imalât sanayiinin kendi elinde olmasını istedi, fakat Komünist şekilde değil, istibdattan uzak mülî ve sosyalist bir sistem içinde. İnsanlık atom savaşlarından ve atom ölümünden ancak Batı'nın 1956 Macar ihtilâli üe ortaya çıkan Doğulu işçilere de aynı sosyal hakları tanınması ile kurtulabilir. Bu sosyalizm zalim zümrelerin elinden tommy silâhlarını almalı, «Altın Buzağı» yı parçalarnalı ve

«Beynelmilel Yahudi Maliye» sini ortadan kaldırmalıydı.

Ancak bütün bir kini bir tarafa atmış sosyalist bir cemiyet insanlığı kurtarabilir. Son iki bin senedir Yahudi zihniyetinin aşıladığı «K i n»

Dünya'dan kalkmadıkça atom ölümü korkusu ve ebedî kölelik bizimle daima beraber olacaktır.

Bu hususta atılacak ilk adım «Yahudi A -leyhtarlığı» gibi çocukça yakıştırmaları kaldırmaktır. Bizim «Yahudi Aleyhtarı» olmadığımız meydana çıkarılmalıdır.

Hitler manâsında da «Yahudi aleyhtarı» değiliz, yani ırk açısından herhangi bir ırkın üstünlüğünü ne kabul ederiz ne öğretiriz.

Dinî manâda da «Yahudi Aleyhtarla-r ı» değiliz. Biz herhangi bir dine bir diğeri kadar hizmet edecek şekilde liberal fikirliyiz.

Ve nihayet biz Yahudilerin şahsî karakteri ile alâkalı olarak da «Yahudi Aleyhtarı» değiliz. Biz onun ne burnunun şekline ne de cemiyetteki davranışına aldırırız.

Nefret ettiğimiz şey iki bin yıllık «n a z i» planlarıyla insanlığı köleliğe, atom ölümüne ve yok olmaya sürükleyen «Yahudi

Dünya Kuvveti» dir.

Dolayısıyla biz Yahudilerin şahsî, ırkî ve millî hususiyetlerine hücum etmemeli, fakat diğer taraftan demokrat olarak, sosyalist olarak veya milliyetçi sosyalist olarak «Yahudi Dünya Kuvveti» ne karşı bütün meşru yollardan hattâ gerekirse ihtilâlle mukavemet etme vazifemizi herşeyden önce bir insan olarak yapmalıyız.

Bu istismar nerede görülürse benzerleri de acımadan ortadan kaldırılmalıdır. Bu ve buna benzer diğer sebeplerle Yahudilere karşı «dünya çapında» bir teşkilât kurulmalıdır.

Bu teşkilât muhtelif memleketlerin hususiyetlerini gözönüne alarak tatbik edilecek taktikleri tesbit etmelidir. Teşkilât bu memleketlere, kurulacak hükümet şekli veya tatbik edilecek siyaset üzerinde herhangi bir tavsiyede bulunmağa teşebbüs etmemelidir. Meselâ Amerika'da en iyi silâhlardan biri belki de gerektiğinde sosyal ve mali boykot olacaktır. Sözde faşist memleketlerde merkezî kuvveti ele geçirmek, sosyalist memleketlerde şerefli ve samimi sosyalistleri kandırmak gerekli olabilir. Demir Perde arkasında rejimin Yahudi liderlerine karşı gerilla savaşını gerektirebilir. Burada tommy silâhlar Macar hürriyet savaşçılarının elinde meşru bir silâh olmalıdır. Tedhiş istibdata verilen bir cevaptır, fakat yalnız müstebitlere karşı kullanılmalıdır.

Kanun ve düzen hürriyetin kaldırılması demek değildir. Kaldırılması gereken bir «h ü r r i y e t» varsa o da «Kabile N a z i z m i» ne istediğini yapma iktidarını veren sahte müsamahadır. Etraflarına korku saçmalarına ve ihtikârlarına vasıta olan ve sadece bu ((seçilmiş insanlar» a mahsus imtiyaz ortadan kalkınca Yahudilik bütün selâhiyet ve inhisarından âri olarak kaderinin en büyük mes'elesi ile karşılaşacaktır.

Hâdiselerin bugünkü akışı ne kadar devam edebilir? Milletler daha ne kadar bir hileden ötekine sürüklenip duracaktır? Bolşevizm ne kadar sürecektir ve Amerika ne zaman uyanacaktır? Milletler köle olarak yaşamağa devam edecekler ve yine zaman zaman yabancı milliyetçiler tarafından hazırlanan kanlı savaşlara girecekler mi?

Bu dünya fethi son iki bin yılda gittikçe şiddetlenerek genişlemesine rağmen daima diğer milletlerin süngülerine dayanır. Bir Macar büyüğü, «Batı Yahudileri Doğuda yirmi milyonluk bir ordu kuracaklar...» demişti. Fakat Dünya Yahudiliğinin en büyük ve en kuvvetli dayanağı olan Sovyet Kızıl ordusu Macaristan'da proleterlerin ölümü ile sarsılmıştı. Macaristan'ın kuzey şehirlerinden Miskolc'de üniversite talebelerinin üzerine yürüme emri alan Rus zırhlı birlik subayları bu cinayeti işlemektense kendi kafalarına birer kurşun sıkmayı tercih etmişlerdir. Rus askerleri sık sık Macarlı kardeşlerine ateş

edemiyeceklerini söyliyerek (vazgeçmeğe kalkmışlardır. Budapeşte'deki ayaklanmanın en kritik anlarında bütün bir Rus birliğinin hürriyetçilerin tarafına geçerek zulüm idaresine karşı savaştığı bile görülmüştür. Güvenilir bir kaynağın bildirdiğine göre, 400 tanklık büyük bir Rus zırhlı birliği Macarların Batı kapitalistleri üe müzakere yapmamaları şartı ile F—54

silâhlarını zulüm idaresine çevireceğini bildirmişti. (Aralarında bir andlaşma yapıldığı zaman çok geç olmuştu. 4 Kasım 1956'da Rus birlikleri hücum emri aldı ve askerî disiplin şahsî hislere galip geldi.) Dünya Yahudiliğinin en büyük ordusunun itimat ve sadakati sarsılmıştı.

Ezilen diğer milletlerin Macar halkı yanında döğüşen askerleri de itimatlarını yitmişlerdi. Romanya ordusu Macaristan'a gönderilemez-di, çünkü Romanyalı Yahudi liderler, askerî kuvvetlerinin Macaristan saflarına geçebileceklerini Moskova'ya bildirmişlerdi.

«Saat çalınca,» demişti yüksek rütbeli bir Subay ihtilâlcilere, «biz de sizin gibi silâhlarımızı alıp Yahudi zâlimlere çevireceğiz. Sizin hatanız vakitsiz harekete geçmenin oldu!»

Sahnelerin arkasındaki kuvvetler artık Rus askerlerine güvenemiyor.

Fakat Amerikan askerine güvenebilirler mi? Amerikan siyasî hayatı hâlâ Morgenthau görüşüne göre idare edilmekte ise de Amerika Birleşik Devletleri Ordusu 1945 den beri çok şey öğrenmiştir. Bu ordu General Pat-ton'un parçalanmış

vücudunu, Alman halkının izdim-bını görmüş. Kore’de kana bulanmış ve muzaffer Amerikan askerî lideri General McArthur’un Dünya Yahudileri tarafından nasıl değiştirildiğine şahit olmuştur.

1956’daki Macar ayaklanması bir son değil fakat bir başlangıçtı. Ve Dünya hâkimleri için bu başlangıç ortaya bir soru çıkardı: Daha ne kadar devam edebiliriz?

Daima hâkimler olarak kalmak mümkün müdür? Rabinoviç, Rakosi - Roth ve benzerleri Moğol, Macar ve Romanyalı muhafızlar arasında zırhlı arabalarda hep dolaşabilirler mi? Moğolların da bir gün baş kaldırmıya-caklarma emin olabilir miyiz? İktidarımız bir gün elimizden gider diye korkmadan Florida’da lüks yatımıza binip medeniyetin en üst katında oturabilir miyiz? Bizim görüşümüzde olanları «Yahudi A 1 e y h t a-r ı» göstermek için bütün Dünya halkı daha ne kadar ipnotizma edilebilir? Ve Amerika’da başka bir Auswitz ihdas etmek için milletlerin aralarındaki kin ateşi daha ne kadar yanmalıdır?

Milletlerin seçme kişilerini darağacma gönderdikten sonra bize karşı ayaklananlara daha ne kadar «Y a h u di Aleyhtarı» diyeceğiz? En koyu ırkçılığı ve ırkî milliyetçiliği biz tatbik ederken milletlerarası bağlılık ilkesini daha ne kadar devam ettirebileceğiz? Bize zararı olan herşeyi «Yahudi Aleyhtarlığı»

diye adlandırıp, bizim katlettiğimiz milletleri Amerikan demokrasisinin veya Sovyet liberalizminin eseri olarak gösteren hikâyemizi ne kadar sürdürebileceğiz? Yıkığımız zaman inşadır; öldürdüğümüz zaman hürriyettir; bütün dünyaya zulmettiğimiz zaman demokrasidir, fakat İbrahim’in mukaddes zürriye-YAHUDİ

353

tinden bir kişi bile eksilse bizimle beraber yas tutmak bütün Dünyanın vazifesidir! Bizim bencil prensiplerimize uyuyor diye bir kısım halka müsamaha gösteriyorsak bu milliyetçilik değildir, fakat kendi hayatlarını yaşamak isteyen başka bir zümre çıkarsa bu barbarlıktır!.

Bütün bunlar ne kadar devam edecektir? Dünya ne zaman uyanacaktır? Çift ahlâklı bir devlete daha ne kadar müsamaha

gösterilecektir? Dünya harplerin ve ihtilâllerin gerisinde yatan hakikatleri ne zaman görecektir? Sembolik yılanın kuyruğu bütün küreyi olduğu kadar bütün milletlerin hayatını, düşünüşünü ve ahlâkını da sarsmıştır. Kitleleri silmiş ve halkı köle yapmak için şahsiyeti yıkma yoluna gitmiştir. Öyleyse Dünya, seçilmiş insanlar diye birşey olmadığını ne zaman anlayacak? Kendimiz uyanıp ta hakikaten kendimizin diyebileceğimiz bir memleket bulsak daha iyi olmaz mı? Bu memlekette artık lanetlenmiş yabancılar değil vatanın yerlileri olmalıyız. Emek ve ter dolu kendimizin olan memleket bulmak için Altın Buzağı 'yı t o m m y s i l â h* ı kurban etmek değmez mi?

Devamlı korku içinde yaşamaktansa kendi ülkemizde emin ellerde yaşamak daha iyi değil mi?

Siyon'un Okumuş Büyükleri bunların hepsini önceden düşünmüş olmalılar, fakat böyle şövenist bir delilikle uzlaşmıyacak bir şekilde.

Fakat Hristiyan cemaati daha iyi bir başka yolun olduğunu ilân ediyor.

Sembolik yılanın kuyruğu arasında sıkışmış Dünya için işte kamçısı ile birlikte İsa «Yahudi aleyhtarları» nın en büyüğü. Kin çarmıhının arkasında mabedin paralarına el uzatanlara karşı kaldırıyor kamçısını. Bu Yudaizmin bütün insanlıktan aldığını geri getirecek olan Hristiyanlığın mukabil ayaklanmasıdır: şahsî otoriteye hürmet, milletlere müstakillik, fakirlere adalet.

Yahudilerin Dünya kuvvetine karşı çıkan Hristiyan Mukavemeti işte budur.

Doğruluğunu belki son anda ispat edecek olan İncil işte budur.

Son asırda bir slogan, «Dünya işçileri birlesiniz!» demektedir. Fakat bugün yarı yıkılmış medeniyet ve ız-dırap içinde uyanan halkın yeni sloganı şu olmalıdır: «Yahudi olmıyanlar çok geç kalmadan birlesiniz.»

F: 23

SONSÖZ

Değerli okuyucu,

Birçok güvenilir kaynaklara müsteniden kaleme alınmış bulunan bu değerli eser, sizde «Yahudi» nin bütün Dünyaya şâmil iktisadî ve siyasî kudretiyle artık başa çıkılamıyacağı zannını tevliid ederek ciddî bir ümitsizliğe meydan vermemelidir. Zira, Yahudi'nin «İsrail» teşekkül etmeden evvel tâbir caizse «cin soyundan» görünmez ve fakat bütün cihana şâmil bir «devlet»i vardı. Bu sebeple, bütün milletlere karşı icra eylediği korkunç istismardan doğan aksülâmeller, ekseriya müşahhas bir muhatab bulamıyor ve şurada burada küçük fiilî topluluklara teveccüh ediyordu. Pek tabiidir ki, bu da onun istismarı ile mukayese kabul etmeyen cüz'î ve nisbî bir mukabele olmaktan ileriye gitmiyordu.

Hal böyleyken, cihanşümul bir «gizli devlet» mevkiinden müşahhas bir

«İsrail Devleti» haline gelen Yahudi'nin siyasî ve iktisadî varlığı, artık eskisinden daha fazla ve daha müessir aksülâmellere muhatap olmak üzere müşahhas ve fiilî bir mevcudiyet iktisap etmiştir.

Takriben ikibin yıldan beri « F i l i s t i n »i ele geçirmek ve burada siyasî bir varlık halinde ortaya çıkmak hususundaki Yahudi emelinin ütöpik ve fanatik teoriyledir ki, «Cihan Hakimiyeti» nden «Filistin Hakimiyeti» ne dönüşün ifa-356

LOUIS MARSCHALKO

YAHUDİ

357

de ettiği aşikâr zaaf ve ric'at, Yahudi ileri gelenlerinin dikkat ve basiretlerinden kaçmıştır. Görünmeyen ve âlemşümul bir hâkimiyetten tamamen feragat mânâsına gelmemekle beraber, bu Filistin arazisindeki siyasî mevcudiyet, daha kuruluşundan itibaren âmil olduğu ihtilâf ve çatışmalar sebebiyle, Yahudi'nin asırlardan beri sürdürdüğü istismar ve hıyanetlerin anlaşılmasına ve safha safha şumüllenenerek bütün milletlerin her gün biraz daha hışımla ona karşı çıkmasına mebde teşkil edecek bir merhaledir. Zira bundan evvel daima perde arkasında kalarak hıyanet ve istismarlarının hesabını milletlerin zayıf karakterli ve siyon tesirlerine kapılmış kimselerine çektiren Yahudiler, artık,

«İsrail Devleti» nin kuruluşuyla tarihte ilk defa düşmanlarına ciddî bir hedef göstermek ve üstelik bu hedefin zoraki teessüs esbabından doğan ihtilâflar yüzünden daha fazla perde önüne çıkarak hakikî mâhiyetini ortaya koymak mevkiine gelmiştir.

Ayrıca gitgide dehhâmeleşen Yahudi istismar ve nüfuzunun tarihen birçok defalar müşahade edildiği gibi, ciddî aksülâmellerle karşılaşılması da yakın görünmektedir. Üstelik bu defaki aksülâmellerin âlemşümül bir mâhiyet arzedeceğini tahmin etmek de güç değildir.

Esasen bütün semavî dinlere ve hasseten kâinatın «Fahr-ı Ebedîsbme karşı hatır ve havsalaya sığmaz ezâ ve cefâ ederek İbni Sebe'den itibaren İslâmın dahilî birçok ihtilâflara sürüklenmesinde en müessir menfî rolü ifâ etmiş

bulunan Yahudi'nin, böyle bir âlemşümül aksü-lâmele maruz kalarak ciddî bir surette katliam edilecekleri her müslümanın bildiği tebrişattandır. Bilindiği üzere «Birgün gelip her taşın arkasında saklanan Yahudi'yi haber vereceği»

tarzında ifade edilmiş bulunan bu müjde Yahudi'nin ne çareye başvurursa vursun hakettiği cezayı çekmekten kurtulamıyacağını ifade eden dinî bir esastır.

Muharref Tevrat hükümlerine göre « A r z - ı M e v ' u d » denilen ve «Nil'den Fırat'a» kadar imtidad eden araziye müteallik Yahudi âmâli belki yakın bir istikbalde tahakkuk edecek ve bu durum hiç şüphesiz bir Türk - Yahudi fiilî çatışmasına da se- t bep olacaktır. Filhakika Yahudiler bu müstakbel Türk

-Yahudi mücadelesinin «soğuk harb» safhasını bugün fiilen de icra etmektedirler. Türkiye'de nüfusun artmasını önlemek üzere icra edilen «Doğum Kontrolü» ameliyesi için dünyaca meşhur «Rockefeller Yahudi Vakfı»nın Türkiye'de yatırım yapmakta bulunduğu artık gizlenmemektedir.

Her ne olursa olsun ve Yahudiler için melhuz veya gayrî melhuz ne çeşit muvaffakiyetler tahakkuk ederse etsin, aklen ve dinen onlar için fecî bir «son»

mukadderdir. İhtimal ki, asırlardan beri kaydettikleri irtifa mutlak bir helaki temin etmek üzere daha yüksekten düşmeğe

bâis olmak gibi bir «murad-ı ilâhi»ye mütevakkıftır. Bizim müslüman olarak bildiğimiz ve inandığımız bir husus vardır ki, o da, «zulmün payidar olmayacağıdır.

Ekserisi müfessirlerin «Fatıha Sûresi» ndeki «Gayrılmağdûbi aleyhim» lâfz-i celîli'nin mazmununda Yahudilerin murad edilmiş olduğu hususunu ifade etmiş

bulundukları da hatırlanırsa, yukarıdaki tahminimizin tahakkukundan şüphe edilmesi gerekir.

İslâm Peygamberi gibi Hıristiyanlığın Peygamberine karşı da vâkî olan

«Yahudi Mezalimi» yüzündendir ki, asırlardan beri Hıristiyanlığın bütün mezheplerinde Yahudilik «tel'in» edilmektedir. Gerçi ci-LOUIS MARSCHALKO

han siyonizmi, siyasî ve iktisadî mahfiller kadar kiliseye da hâkim olmanın ve bu suretle Yahudi tel'inini ortadan kaldırmanın imkânını aramış ve bu maksatla Hıristiyanlığı Yahudi menfaatlerine uygun bir tefsire tâbi kılmak üzere «Yahova Şehitliği» cereyanını başlatmıştır. Fakat buna rağmen hemen hemen bütün Hıristiyâ-nî mezheplerde mevcut olan Yahudi aleyhtarlığı yüzünden «İslâm Hılâfeti»ni yıkarak arzın bir yarısı üzerindeki emelini gerçekleştirmiş bulunan cihan siyonizmi, bu defa «Papalık»ı da yıkmak üzere plânlar kurmak mevsimine gelmiştir. Bu durumda Dünyanın büyük enternasyonallerinden biri olan Hıristiyanlıkla siyonizmi büyük ölçüde çatışması an be an yaklaşmaktadır.

İhtimal ki bu mücadele de, Yahudiliğin sonunu getirecek ciddî müessirlerden biri olmağa namzettir.

Esasında bu küçük son sözde yer alan bu gerçeklerin bütün delil ve tafsîlâtıyla izahı 3'eniden böyle bir eser telifini gerektireceği cihetle biz sadece okuyucunun ümitsizliğe kapılmasını önleyecek birkaç ehemmiyetli noktaya parmak basmakla iktifa ediyoruz.

Görelim Mevlâ neyler Neylerse güzel eyler.

Mütercim

İÇİNDEKİLER

Sahife

Takdim

5

Önsöz 7

Dünyadaki En Eski Nazizm

13

Hız. İsa'nın Mukavemetinin Mânâsı

34

Üç Merhalede Dünya Hâkimiyeti 48

Bolşeviklerin Arasındaki Milyoner Bankerler

60

Müfsid Bir Hareket

79

Gerçek Harb Mücrimleri 91

Hitler Nasıl Mecbur Edildi ' 110

İkinci Dünya Harbi'nin Gerçek Galipleri

120

İntikam Bizimkidir

138

Yeni Purim ve Nurenberg 154

Altı Milyon Yahudinin Akıbeti Ne Olmuştu 174

Manevî ve İktisadî Yok Etme

200

Bütün Milletlere Karşı Biyolojik Sınıf Mücadelesi 219

Yahudiler Atom Bombasına Sahiptirler

229

Amerika'ya İhanet 242

Protokollerin Gerçekleştirilmesi ve Mağdur Bir Macarın Veda
Mektubu 269

Âlemşûmul Yahudi İktidarının Kilit Noktaları 289

Birleşmiş Milletler Sekreterleri

293

Gizli Güçler

326

Macar Hürriyet İnkılâbı 341

Sonsöz

355

İçindekiler 359

??

??

LOUIS MARSCHALKO

LOUIS MARSCHALKO

LOUIS MARSCHALKO

LOUIS MARSCHALKO

6

LOUIS MARSCHALKO

6

LOUIS MARSCHALKO

LOUIS MARSCHALKO

LOUIS MARSCHALKO

LOUIS MARSCHALKO

LOUIS MARSCHALKO

22

YAHUDİLER

LOUIS MARSCHALKO

7

YAHUDİLER

LOUIS MARSCHALKO

27

YAHUDİLER

26

LOUIS MARSCHALKO

27

YAHUDİLER

26

LOUIS MARSCHALKO

33

YAHUDİLER

32

LOUIS MARSCHALKO

33

YAHUDİLER

32

LOUIS MARSCHALKO

36

YAHUDİLER

10

LOUIS MARSCHALKO

36

YAHUDİLER

11

LOUIS MARSCHALKO

52

14

YAHUDİLER

LOUIS MARSCHALKO

52

53

YAHUDİLER

LOUIS MARSCHALKO

59

YAHUDİLER

16

LOUIS MARSCHALKO

59

YAHUDİLER

15

LOUIS MARSCHALKO

YAHUDİ

65

«4

LOUIS MARSCHALKO

YAHUDİ

65

«4

LOUIS MARSCHALKO

YAHUDİ

YAHUDİ

70

YAHUDİ

20

LOUIS MARSCHALKO

70

YAHUDI

21

LOUIS MARSCHALKO

YAHUDI

22

LOUIS MARSCHALKO

YAHUDI

86

LOUIS MARSCHALKO

90

LOUIS MARSCHALKO

23

LOUIS MARSCHALKO

94

95

YAHUDI

LOUIS MARSCHALKO

94

95

YAHUDI

LOUIS MARSCHALKO

100

YAHUDI

101

LOUIS MARSCHALKO

100

YAHUDÌ

101

LOUIS MARSCHALKO

YAHUDÌ

107

106

LOUIS MARSCHALKO

YAHUDÌ

107

106

LOUIS MARSCHALKO

m

YAHUDÌ

m

YAHUDÌ

YAHUDÌ

115

LOUIS MARSCHALKO

YAHUDÌ

115

LOUIS MARSCHALKO

118

YAHUDÌ

119

LOUIS MARSCHALKO

118

YAHUDÌ

119

LOUIS MARSCHALKO

YAHUDÌ

125

124

LOUIS MARSCHALKO

YAHUDÌ

125

124

LOUIS MARSCHALKO

134

YAHUDÌ

135

LOUIS MARSCHALKO

134

YAHUDÌ

135

LOUIS MARSCHALKO

139

139

146

YAHUDÌ

147

LOUIS. MARSCHALKO

146

YAHUDÌ

147

LOUIS. MARSCHALKO

155

YAHUDÌ

155

YAHUDÌ

158

YAHUDÌ

LOUIS MARSCHALKO

158

YAHUDÌ

LOUIS MARSCHALKO

164

YAHUDÌ

LOUIS MARSCHALKO

164

YAHUDÌ

LOUIS MARSCHALKO

173

YAHUDÌ

172

LOUIS MARSCHALKO

173

YAHUDÌ

172

LOUIS MARSCHALKO

175

YAHUDÌ

175

YAHUDÌ

YAHUDÌ

179

178

LOUIS MARSCHALKO

YAHUDÌ

179

178

LOUIS MARSCHALKO

182

YAHUDÌ

133

LOUIS MARSCHALKO

182

YAHUDÌ

133

LOUIS MARSCHALKO

191

YAHUDÌ

191

YAHUDÌ

191

YAHUDÌ

45

YAHUDÌ

46

YAHUDÌ

195

LOUIS MARSCHALKO

47

YAHUDI

195

LOUIS MARSCHALKO

48

YAHUDI

49

YAHUDI

215

YAHUDI

215

YAHUDI

215

YAHUDI

215

YAHUDI

52

LOUIS MARSCHALKO

218

LOUIS MARSCHALKO

54

227

YAHUDI

LOUIS MARSCHALKO

55

227

YAHUDI

LOUIS MARSCHALKO

240

YAHUDI

?.41

LOUIS MARSCHALKO

240

YAHUDI

?.41

LOUIS MARSCHALKO

60

YAHUDI

257

LOUIS MARSCHALKO

256

YAHUDI

257

LOUIS MARSCHALKO

259

YAHUDI

259

YAHUDI

I

I

64

63

266

267

LOUIS MARSCHALKO

266

267

LOUIS MARSCHALKO

66

267

LOUIS MARSCHALKO

67

267

LOUIS MARSCHALKO

YAHUDI

283

282

LOUIS MARSCHALKO

YAHUDI

283

282

LOUIS MARSCHALKO

YAHUDI

291

290

LOUIS MARSCHALKO

YAHUDI

291

290

LOUIS MARSCHALKO

292

YAHUDI

293

LOUIS MARSCHALKO

292

YAHUDĪ

71

LOUIS MARSCHALKO

298

LOUIS MARSCHALKO

298

LOUIS MARSCHALKO

298

LOUIS MARSCHALKO

306

LOUIS MARSCHALKO

306

LOUIS MARSCHALKO

74

LOUIS MARSCHALKO

306

LOUIS MARSCHALKO

327

YAHUDĪ

79

YAHUDĪ

80

YAHUDĪ

33:

LOUIS MARSCHALKO

330

YAHUDI

33:

LOUIS MARSCHALKO

YAHUDI

335

YAHUDI

335

YAHUDI

343

84

LOUIS MARSCHALKO

YAHUDI

343

83

LOUIS MARSCHALKO

352

LOUIS MARSCHALKO

352

LOUIS MARSCHALKO

352

LOUIS MARSCHALKO

352

LOUIS MARSCHALKO